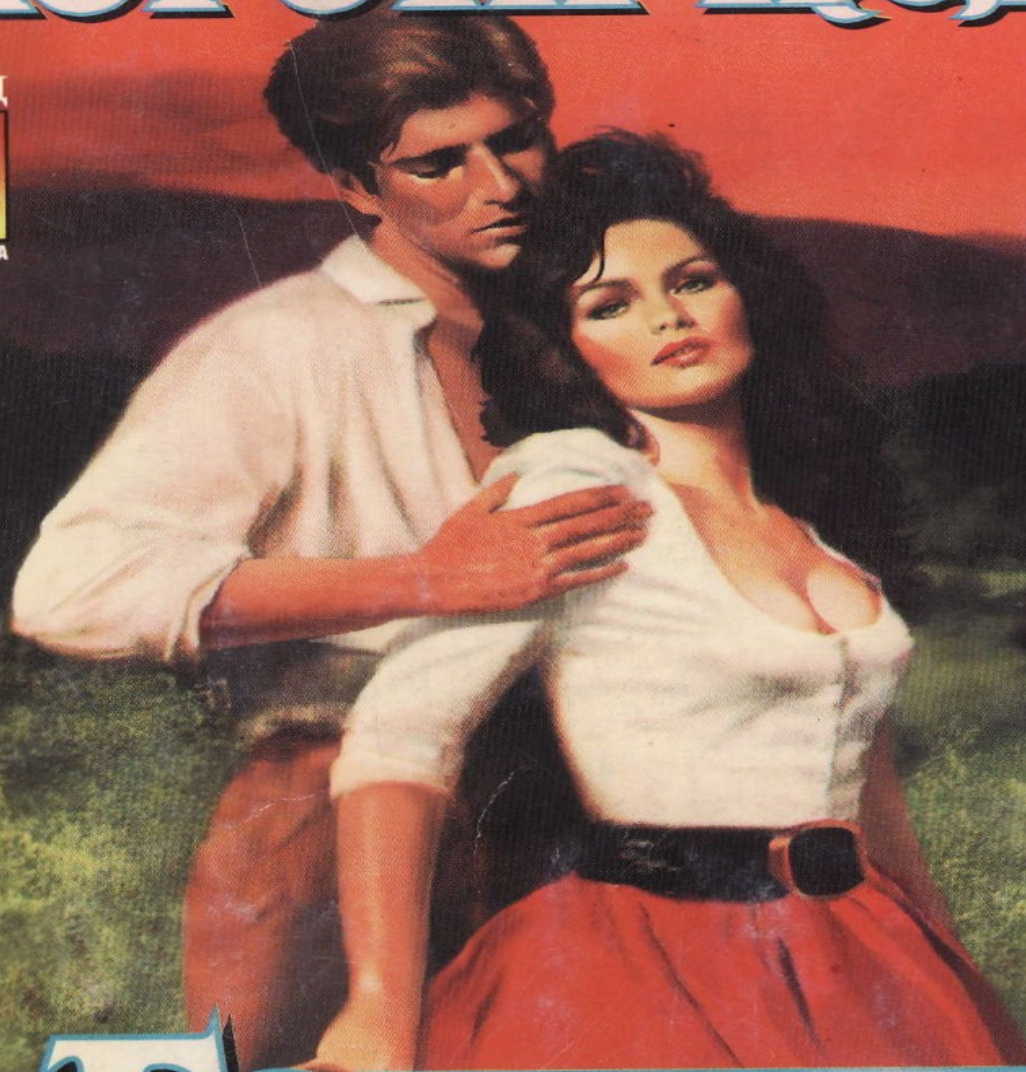

ДОРОТИ ИДЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ГОРЧИВО ВИНО

*Радостта от живота
и една чужда,
неописуемо красива
земя са необходимият
декор за великолепия
нов бестселър
на Дороти Идън.*

„Book & Bookmen“

ДРОТИ ИДЪН ГОРЧИВО ВИНО

Превод: Весела Маркова

chitanka.info

На страниците на „Горчиво вино“ се разиграва драматичната история на едно австралийско семейство.

Джилбърт Месингъм, господарят на имението, е обсебен от страстта си към земята. Той е готов да заложи дори благополучието на собствения си брак.

Две жени се борят за неговото сърце — съпругата му, деликатната и нежна Юджени, и напористата безскрупулна прислужничка Моли Джарвис.

ПРОЛОГ

Когато бързо разрастващия се район Перъмейта в австралийския щат Ню Саут Уелс бе достигнал десет мили от старата църква и гробището, той се превърна в заплаха за голямата къща, наричана Иръби — една историческа забележителност от двадесетте години на XVIII век. И дума не можеше да става да бъде разрушено имението, за да освободи място за новия жилищен комплекс, понеже бе автентична частица от австралийската история. За това именно и трябваше да бъде съхранено.

Върху ръждясалата желязна порта на имението бе закрепена табела с надпис: „Иръби бе дом на първите заселници Джилбърт и Юджени Месингъм и един от първите лозарски центрове в Австралия. Сърка 1827–1864 година“.

Самата къща бе отворена за посещения. Любителите на архитектурата можеха да се наслаждават на верандите в колониален стил, обвити с орлови нокти, извиващи се около колоните им. Превъзходната в миналото градина все още предизвикваше възхищение. Познатите джакаранда, олеандър и жив плет оформяха фона на една изискана колекция от английски цветя и храсти, както и изобилие от увивни бели рози, които като сняг се сипеха по старинната дървена решетка под ярките лъчи на австралийското слънце. В езерото с лилиите бе останала малко застояла вода. Все още можеше да се прочете надписа върху слънчевия часовник: „Всеки изминал час съкращава живота ни“.

Мебелировката вътре бе от същата епоха. Посетителите можеха да се любуват на избелелите китайски тапети в гостната, или на очарователния портрет, висящ над камината, изобразяващ млада жена с изящна шия, която държеше едно червенобузесто момченце в скута си. От китката на ръката ѝ висеше шапка, украсена със зелени панделки, а встрани от нея бе нарисуван бял качулат папагал в клетка. Надписът върху месинговата плочка гласеше: „Юджени Месингъм и

синът й Кристофър с папагал. Дело на ирландския изгнаник Колм О'Конър“.

Преданието разказваше, че къщата била обитавана от духа на дама, облечена в бледолилава рокля. Никой не знаеше дали това е истина, ала една от роклите в шкафа със стъклена витрина бе с цвят на лавандула. Там също висеше един стар и избелял от времето слънчобран.

В стаичката, наричана „Всекидневната на Юджени Месингъм“, стоеше едно грохнало и недотам майсторски реставрирано писалище в стил шератън^[1]. От единия до другия край на столовата с висок таван се простираше дълга дъбова маса, подредена за вечеря с прибори от старо английско сребро и внушително количество чаши за вино — по четири за всеки гост. Знаеше се, че гостите са били поканени, за да пият ризлинг, бордо, шампанско или портвайн от най-добрите реколти на Ирѐби.

В главната спалня на горния етаж едно украсено с дърворезби легло носеше надпис, удостоверяващ, че това легло в стил Ампиr^[2] е било част от зестрата, която Юджени Месингъм взела със себе от Лондон.

Друга гравирана табелка свидетелстваше, че губернаторът, сър Чарлз Фитцрой и лейди Мери Фитцрой са нощували в една от просторните спални с южно изложение.

В двора беше винарската изба, чиито стени бяха с дебелина осем стъпки. В избата бе монтирана старинна преса и бѐчви, които все още пазеха леко кисела миризма. Това бе единственото доказателство, че наоколо са били плодородни лозя, плѐзнали по стрѐмните, огрени от слѐнце склонове зад къщата. Сега там не бе останала дори една лозова прѐчка. Те бяха унищожени преди много години, когато опустошителната болест филоксера бе прекосила петнадесет хиляди мили през океана, идвайки от лозята в Европа, и бе опустошила лозята на Австралия.

Ако някой от посетителите желаше да получи повече информация за изчезналата фамилия, трябваше само да отиде на старото гробище и да открие богато украсения голям надгробен камѐк с надпис: „Джилбѐрт Месингъм, роден в Съфолк, Англия, и по-късно живял в Ирѐби, известен лозар и винар, и неговата възлюбена жена Юджени“. Наблизо имаше издялана от пясѐчник и силно разрушена

скулптура на ангел, чиито надпис все още можеше да се разчете: „Виктория, невръстната любима дъщеричка на Джилбърт и Юджени Месингъм от Иръби“.

Малко по-нататък посетителят би намерил и гроба на Луси Месингъм, най-малката дъщеря на Джилбърт и Юджени Месингъм от Иръби.

Малко хора забелязваха скромния кръст с надпис: „Моли Джарвис, родена в Англия“ и сякаш никой не я свързваше с обитателите на голямата къща в края на града.

[1] Английски стил в мебелното изкуство от XVIII в. — Б.пр. ↑

[2] Френски стил в архитектурата и мебелната промишленост. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Юджени най-после успя да го зърне. Тя се бе вкопчила в ръба на малкия кораб и не преставаше да се взира в брега, дори и след като се спусна по подвижната стълба на „Кералайн“, очаквайки в продължение на три месеца спускането на котвата в сините води на Сиднейския залив. Мисис Ешбъртън се бе разположила върху тясната дъска зад нея, заемайки място за двама с огромното си тяло, облечено в пищна рокля. Тя нервно бе извикала, след като вятърът отнесе бонето ѝ. Свежият бриз за малко да изскубне слънчобрана от ръцете на Юджени. Наложил се да го свие и остави лицето си незащитено под изгарящите лъчи на слънцето.

Слънце, вятър и вода, гористи склонове с оголени скали, блестящ златист пясък и късчета оградена червена земя с примитивни редици от постройки, струпани край малкия пристан — така изглеждаше градът Сидни, разположен край залива Ботани Бей или Нов Южен Уелс, както по-късно бе наречена тази част на Австралия.

След като най-после успя да зърне Джилбърт, Юджени си помисли, че с червената си коса и бакенбарди, и загорялата от слънцето кожа и дръзки сини очи е колоритен като Австралия.

Той ужасно се вълнуваше.

— Юджени! — дочу гласа му тя сред грохота и бъркотията на кораба, спускащ котва на пристана.

Той повдигна свитите си на фуния ръце към устните си и изрева:

— Добре дошла в Австралия! Донесе ли лозарската ми ножица?

Мисис Ешбъртън леко побутна Юджени и закачливо се изсмя.

— Е, мис, добре ви посрещат, няма що! Кое е по-важно за тоя млад човек — собствената му съпруга или лозарската ножица?

Мисис Ешбъртън бе приятелка на семейството, която провидението бе накарало да отплава при сина ѝ в Австралия и тя се бе съгласила да прави компания на Юджени, справяйки се чудесно с трудностите по време на дългото пътуване. Тя бе бърлива, обидчива, непредсказуема и имаше досадния навик постоянно да губи вещите си.

Цялото пътешествие премина в търсене на изгубено ветрило, лорнет, шал, амонячна сода за вдишване или цял куп други дреболии. Но тя бе много любезна и бе единственият близък човек на Юджени в този момент.

Ироничната ѝ забележка предизвика известна несигурност у Юджени. Тя добре познаваше силната привързаност на Джилбърт към лозето му, но не си бе представяла, че то би могло да има превъзходство в този първи миг на срещата им.

С Джилбърт се бяха срещнали за първи път преди три години в замъка на вуйчо ѝ в Бургундия. Майка ѝ бе от френски произход, а вуйчо ѝ Чарли бе известен лозар и притежаваше замък и лозя. Така се случи, че младият англичанин Джилбърт Месингъм, който вече бе прекарал пет години в Австралия и се бе запознал с възможностите за отглеждане на лозя в новите земи, бе посетил Франция по същото време, както Юджени, с намерението да си направи колекция от лозарски ножици. Воден от същото намерение, той бе прекосил Малага, Португалия и лозарските райони по течението на река Рейн.

През онази първа вечер Юджени забеляза начина, по който той гледаше съпругата на вуйчо ѝ Хенри — една много красива жена, все още млада и грациозна, а и чудесна домакиня. Тя бе убедена, че той се интересуваше единствено от вуйна ѝ Онория, докато не осъзна, че за него тя бе всъщност една от необходимите подробности към празничната трапеза, също както сребърните прибори и изящния кристал, пълната с рози широка ваза, изобилната храна и виното — изстудено бяло бургундско в плитки чаши на високи столчета, поднесено с риба, а след това гъсто червено вино — с фазана. Юджени наблюдаваше как младежът мълчаливо вдигаше наздравица за вуйна ѝ Онория. После, с несигурен поглед той се бе обърнал към Юджени и вдигна чашата си предпазливо.

Щеше да бъде невъзпитано от негова страна да пренебрегне другата жена на масата. Но прекаленото внимание, с което я обгради по-късно, докато бяха в гостната и след това, докато се разхождаха на терасата, нямаше нищо общо с изпитото вино. Или може би имаше?

Изглежда, че нямаше, след като той я последва в Англия и поиска разрешение да посети родителите ѝ.

Те щяха да останат в Лондон до края на сезона. Най-голямата им дъщеря, Джесика, бе представена. Юджени трябваше да почака до

идната година, за да навърши осемнадесет години и да разполага с малко повече пари. Родителите ѝ имаха и още три по-малки дъщери, така че за тях бе особено важно Джесика и Юджени да си намерят по-скоро съпрузи. По-малкият син на един известен граф настойчиво ухажваше Джесика, а сега по всичко личеше, че и Юджени бе покорила своя избраник.

Юджени постоянно обясняваше, че той не е австралиец. Просто бе живял пет години в колонията и тъй като обичал приключенията и бил доста амбициозна натура, решил да живее там и занапред. Осиротял още от малък, той бил отгледан от една своя леля — стара мома, чието скромно състояние наследил. Липсата на семейство и приличната сума пари, с които разполагал, му дали възможност да си позволи да се впусне в околосветско плаване и да открие страната, на която възлагал толкова надежди. Той вече бил получил хиляда акра земя близо до Перъмейта — едно малко, отдалечено от пренаселения град Сидни, селище. На тази земя той имал намерение да издигне подобаващ дом за бъдещата си съпруга.

Първите плахи стъпки по пътя на бъдещата му професия на лозар били много по-важни за него от къщата.

Целият му образ се променял, когато заговорел за младите си лозя. Някои мъже виждали в Австралия възможности за отглеждане на овце и едър рогат добитък, други — за разгръщане на търговия, а трети проучвали възможностите за добив на злато. Но скоро след пристигането си Джилбърт посетил едно малко лозе по време на гроздобера и въображението му мигновено било възпламенено. Почувствал, че предизвикателствата на този занаят го привличат неудържимо. Не били за него мръсните овце и говедата, умиращи от жажда през сухия период. Много повече го привличали сладките ароматни гроздове, опияняващото червено вино и рисковете, несигурността и успехите, съпътстващи създаването на една индустрия, която би могла да стане световноизвестна. Това бе нещо, на което си струваше да си посвети живота.

След Австралия на Джилбърт му се струвало, че Англия е твърде малка, самоуверена и ограничена страна. Синевата на небето била твърде разпокъсана, времето — твърде студено, а градовете — пренаселени. Страна, където има много бедни, мръсотия и престъпления. Когато бащата на Юджени заяви, че напротив,

Австралия била нещо повече от затвор и окаяно сметище за боклука от мошеници и всякаква измет от британските острови, Джилбърт разгорещено го опроверга. Такова било положението на нещата по времето на първата и втора флотилия преди около половин столетие. Сега изследователите били направили вълнуващи открития, възможностите на страната завладявали въображението и можели да направят хората невероятно богати. Свързаните с управлението заселници търсели трудолюбиви и предприемчиви млади мъже и жени, с които да създадат семейства. Депортираните затворници били само малка част от населението и притежавали ценното преимущество да бъдат евтина работна ръка. Самият Джилбърт никога не би могъл да построи къщата, която бил замислил, без да използва труда на бившите затворници. Щял да се заеме с това след завръщането си. Можел ли да очаква пристигането на невестата си след привършване на строежа?

Да, да, искаше да извика Юджени, защото се бе влюбила в енергичността и убедителността на Джилбърт Месингъм и най-вече защото той бе много предвидлив и общителен. Тя бе щастлива, че баща ѝ се съгласява при условие, че изчакат пълнолетието ѝ. Трите години щяха да дадат време и на двамата да се убедят в силата на чувствата си. Джилбърт щеше да се върне в Австралия, да построи къщата и посади лозята си, ако това бе възможно, а Юджени щеше да остане в Лайкфилд Корт, стара къща от червени тухли в имението Уайлтшир, което бе собственост на бащиното ѝ родословие от двеста години насам.

Джилбърт се безпокоеше, че през тези три години тя щеше да продължи обучението си по музика, рисуване и други занимания, подобаващи на една дама и нито едно от тях нямаше да я подготви за живота в новата колония. Той с най-голямо удоволствие слушаше чудесния ѝ френски, въпреки че това бе език, който самият той владееше малко. Неговото собствено образование бе повече с практическа, отколкото с класическа насоченост. Той, изглежда, мислеше, че притежаването на съпруга, която говори френски, бе като качество, което можеше да се сравнява с познаването на доброто вино.

Но нейната ученолюбивост не ѝ отнемаше времето за писане на писма. Юджени обичаше да пише писма. Тя уверяваше мистър Месингъм, че писането на писма до него ще ѝ достави огромно удоволствие.

За нея той живееше в писмата. Тя почти бе забравила как изглеждаше. Той бе набързо написаното писмо, което започваше с думите „Скъпа моя Юджени...“ и завършваше с „Не преставам да мисля за теб“ и ако съдържанието в посланията му описваше подробностите около строежа на къщата и отглеждането на поустойчиви към чуждата почва сортове лозя, тя почти не му обръщаше внимание. Тя обожаваше да я наричат „любима“ и да има някого, който да мечтае да ѝ посвети цялото си внимание.

През вълнуващите седмици преди отпътуването, сестра ѝ Сара, която бе само с единадесет месеца по-малка от нея и която винаги бе вземана за нейна близначка, постоянно се обливаше в сълзи и умоляваше Юджени да доказва, че е щастлива. Предстоеше ѝ нещо толкова ужасно — да пропътува с кораб петнадесет хиляди мили, за да се омъжи за човек, когото едва-едва познаваше.

Междувременно нещата бяха отишли твърде далеч и Юджени бе много горда да обръща внимание на опасенията ѝ. Пък и какво ли друго би могла да прави тук? Джесика се бе омъжила за нейния благородник, а малката Елизабет, която бе по-млада от Юджени и Сара, бе сгодена за един доста заможен помощник на енорийски свещеник. Така че оставаха само Сара и Мили. Мили все още ходеше на училище, а пък Сара казваше, че никога няма да се омъжва. Тя възнамеряваше да остане в Лайкфилд Корт с мама и татко и да се грижи за тях на старини. Тя бе родена със самочувствието на стара мома.

А Юджени не бе такава и наистина доста се вълнуваше. Забавляваше се да стяга огромния си чеиз, защото в Австралия бе малко вероятно да успее да си купи прилични рокли или шапки от хубави платове. Обичайната дужина от всеки предмет трябваше да бъде удвоена и на всичко отгоре тя трябваше да вземе със себе си и цял куп домакински принадлежности. Джилбърт я помоли в писмата си да донесе различни мебели — масивна дъбова маса за хранене, столове и бюфет, легло и мебели за спалня по неин избор, тъй като той изцяло се доверяваше на вкуса ѝ. Бе купила някои хубави неща за гостната, но без килима, понеже той вече си бе поръчал хубави килими от Китай, както и картини и други украшения. Кристалният полилей от

Уотърфорд щеше да изглежда много добре, както и някое хубаво и стилно стенно огледало.

Останалата част от къщата можеше да бъде подходящо мебелирана с подръчни материали. Той случайно се бе натъкнал на един дърводелец — бивш затворник, който бе изработил мебелите за другите спални и кухнята. Мебелите от бамбук и тръстика бяха подходящи за местния климат. През лятото щяха да прекарват по-голяма част от времето си на верандата.

Последното и най-важно нещо, което искаше от нея да му донесе, бе колекцията от лозарски ножици, обещани от вуйчо й Хенри. Тя трябваше да изпрати някого до Франция, за да ги вземе. Ако не успееше да намери подходящ човек, на когото да се довери, трябваше да замине самата тя. Трябваше да внимава ножиците да бъдат внимателно смазани, за да не се повредят по време на дългото пътуване. Той бе уредил господата Чарлз Уортингтън и Кю Гардънс да я посъветват по този въпрос. Бе поръчал най-малко сто ножици, тъй като някои без съмнение щяха да се счупят.

След прочитане и обсъждане на това писмо, чието съдържание в по-голямата си част се отнасяше за лозята на Джилбърт, Сара заяви, че вече се чувства пиана.

— Спри, моля те, че ще стана алкохоличка! — умоляваше тя.

Юджени закачливо се изсмя.

— Няма такава вероятност!

— Джилбърт май се е вманиачил на тая тема.

— Всеки мъж, който иска да успее в живота, трябва да е отдаден изцяло на избраното занимание — малко педантично отвърна Юджени.

— Да, знам това, но нали неговото занимание изисква често да опитва продукцията?

— Така е, но аз никога не съм забелязала вуйчо Хенри да става по-лош от виното — възрази Юджени. — Чувала съм, между другото, че в Австралия пият ром. Мога да те уверя, че на мен няма да ми хареса.

Вълнуващо бе да предприеме пътуване до Лондон и да търси мебелите, за които я бе помолил Джилбърт. Разполагаше с пет хиляди лири, които той й даде. Сториха й се цяло състояние, макар че след като се зае да подбира качествени мебели, каквито желаше Джилбърт, парите бързо се стопиха. Извади късмет, че баба й се съгласи да й даде

едно балдахиново легло като сватбен подарък. То бе във френски стил ампир, оцветено в бледосиви тонове и декорирано с позлатени купидони, свързани с панделки.

Скъпоценното ѝ пиано, което също бе подарък от баба ѝ за осемнадесетия рожден ден, не можеше да остане по-назад. В багажа ѝ имаше множество лично нейни неща като писалището ѝ, любимите ѝ акварели, кувертюрите за легло, дрезденските сервизи за вечеря и чай, сребърни предмети, ленени покривки и спално бельо. Всички тези неща щяха да ѝ помогнат да се чувства по-добре в дивата и затънтена Австралия.

Но сега, три месеца по-късно, когато Джилбърт нетърпеливо спореше, безпокойки се за лозята си, тя успя само да помисли, че прекрасното ѝ френско легло щеше да се окаже твърде крехко за едрата му фигура.

ВТОРА ГЛАВА

— Слънцето ти е изгорило носа. Зачервил се е като ботлбраш! — избухна в смях Джилбърт.

Той бе малко смутен от младата жена, която стоеше пред него. Бе позабравил колко аристократично изглеждаше тя. Жените в тази страна, дори и най-нежните, които бяха намерили начин да запазят красотата и млечнобелия тен на лицата си по време на дългото пътуване от Англия, скоро придобиваха тъмнокафяв загар и лунички. Бе изненадан от безпокойството си, да не би да стане така и с неговата съпруга.

— Какво означава ботлбраш? — попита тя с нежния си изискан глас.

— Това е един яркочервен храст, който вирее по тия места. Безкрайно съм щастлив да видя теб и най-вече червения ти нос!

Искаше му се да я вземе в обятията си и силно да я притисне. Инстинктивно усети, че тя не би одобрила публичното показване на чувства и си наложи да сдържи ентусиазма си до мига, в който щяха да останат сами. Той си позволи една целомъдрена целувка по бузата, прошепвайки:

— Добре дошла, любима!

Мисис Ешбъртън, която деликатно бе поизостанала, за да даде възможност на двамата влюбени да останат за миг сами, ги настигна и протегна напред дебеличката си ръка. Изражението ѝ бе нахално и досадно.

— Е, мистър Месингъм, ще ми благодарите ли, че благополучно ви доведох невестата?

Юджени я представи:

— Джилбърт, това е мисис Ешбъртън, която се нагърби със задължението да се грижи за мен или за себе си — и аз самата не знам, но и двете пристигнахме благополучно.

— Щастлив съм да ви видя, мадам! Разбрах, че имате син в Сидни.

— Да, той е единственото ми дете. Както изглежда, той не се притеснява особено за майка си, иначе щеше да е тук, за да ме посрещне.

Тя продължи да изучава с поглед Джилбърт, а не след дълго кимна одобрително и каза на Юджени:

— Мисля, че ти си щастлива жена. Бих искала да съм с четиридесет години по-млада.

Тя побутна Джилбърт и той стеснително се засмя. После тя развълнувано възкликна:

— О, виждам сина ми, ей там! Не си прави труда да ни представяш сега. И двамата сте нетърпеливи да се махнете оттук. Скоро пак ще се видим.

— На сватбата ни, мадам — каза Джилбърт, — а може и преди това.

— Разбира се, че ще е на сватбата ви. Нямам намерение да пропусна това събитие!

Мисис Ешбъртън си тръгна, пробивайки си път през тълпата, за да стигне до сина си. Джилбърт се обърна към Юджени:

— Уговорих да останеш у едни мои добри приятели. Едмънд и Бес Кели. Твоята мис Ешбъртън е доста забавна личност, нали?

— По-скоро отегчителна понякога — отбеляза Юджени. — Кои са Едмънд и Бес Кели?

— Едмънд се занимава с продажба на земя. Бивш офицер от военноморския флот, ала след като видял колко пари може да се изкарат от огромните територии земя за продан, го напуснал и се заселил тук. Довел и съпругата си от Англия. Имат къща на улица „Кинг Стрийт“. Може би къщата им ще ти се стори тясна и малко неудобна, но ти обещавам, че не ще можеш да дадеш същата критична оценка за Иръби.

— Иръби?

— Да. Това е името, което съм избрал. На местен език то означава каучукова гора и точно такава бе земята ми, преди да се сдобия с нея. Прекарах една година в почистване на едно доста голямо пространство, за да засадя лозята си. Трябваше да терасирам склоновете на възвишенията и да направя прегради от храсти, които да спират вятъра в равнината. Сега обаче имам четиристотин акра обработваема земя и добитък, който пасе в другата част от имота ми.

Животните са ми необходими за наторяването на лозята. Кажете ми, донесете ли ми всички лозарски ножици, за които те бях помолил? Как им се отрази пътуването?

— Мисля, че не бяха засегнати от клатушкането на кораба, както останалата част от нас.

Джилбърт я погледна леко смутен.

— Прости ми. Трябваше първо теб да попитам как си понесла пътуването. Може би ще ти е трудно да ми повярваш, но каквото и да правя, аз постоянно мисля за лозята ми. Ела! — Той улови ръката ѝ. — Ще те отведе при Кели, а след това ще се погрижи за багажа.

Най-сетне Юджени се усмихна и позната на Джилбърт трапчинка се появи от дясната страна на лицето ѝ. Той разбираше, че в началото тя сигурно щеше да се чувства странно и да изпитва носталгия. Когато пристигна за първи път в Австралия, той бе изумен от мащабите ѝ, шума и интензивността на живота и от примитивизма на хората тук. Едва след като проумя предизвикателството на новия континент, той започна да изпитва страшна любов към неговите сурови, изгорени от слънцето самотни пространства. Стори му се, че ако се завърне в Англия, ще се чувства притеснен и потиснат.

За една жена първият шок би бил дори по-силен. Той трябваше да ѝ покаже, че я разбира и ѝ съчувства.

Много трудно му бе да надвие вълнението си при вида на бялата и изящна шия, деликатните черти и буйната тъмна коса. Мислено я сравни с черните лебеди, които долитаха край езерото в Иръби.

Хората казваха, че Сидни след време ще стане много важен град, тъй като централната и деловата му част бързо се разрастваха. Сега мястото все още изглеждаше неугледно. Губернаторът Леклен Маккуъри бе поставил отличителния си знак върху добре планираните улици и множеството приветливи и семпли каменни постройки, проектирани от някакъв архитект каторжник.

Най-впечатляващ от всичко бе шумният и хаотичен начин на живот. Странноприемниците, от които долитаха пиянски песни, бяха отдалечени една от друга. Улиците не бяха павирани и във въздуха постоянно се носеше ситен червен прах. Веранди, покрити с тенти, предпазваха от слънцето фасадите на магазините, които освен стоки от

първа необходимост предлагаха и множество други изделия — чудати сувенири, донесени от моряците, огърлици от мъниста, изработени от туземците, тояги и копия, клетки с пъстроцветни папагали, украсени с ресни кашмирени шалове, керамични изделия и червени лакирани сандъци от Ориента.

Къщите, дори и най-малките, бяха с веранди, осигуряващи им малко сянка, и дървени огради, които ги отделяха от улицата. Навсякъде се усещаше аромат на много цветя, храсти и пълзящи растения, все още неизвестни за Юджени. В смесицата от неприятна миризма на тор, боклуци и дразнещ очите прах, тя долавяше сладникав аромат на цъфнали дървета и храсти.

Забеляза, че докато вървеше под ръка с Джилбърт, хората се обръщаха да я гледат. Може би крачеше малко неуверено по широката улица, пристъпвайки приведена напред, сякаш бе на палубата на „Кералайн“.

Пред обществените сгради бяха навързани коне, забили муцуни в торбите за зоб и размахващи опашки, за да прогонят мухите. Хлапета с несресани коси и обути на бос крак обувки зяпаха как Юджени придирчиво придържа чистата си кафява пола, за да я предпази от праха. Някакво кльощаво улично псе подуши токовете на обувките им.

Неочаквано Юджени отстъпи встрани, уплашена от някаква парцалива купчина, лежаща в праха на канавката.

— Ром — каза с презрение Джилбърт. — Тук той е като напаст. Пият го, без да подбират дали е лош, или добър. Ще трябва да ги науча да пият вино.

Юджени се съмняваше, че тези човешки останки, които се въргаляха в канавката, можеха да научат каквото и да било за виното. Човек трудно можеше да си представи как тази мръсна ръка държи нежното столче на кристалната винена чаша. Но по принцип бе съгласна с аргументите на Джилбърт.

Миг по-късно вниманието ѝ бе привлечено от едно жалко и далеч по-покъртително от предишното зрелище: една човешка колона тътреше крака по улицата, дрънчейки с веригите си. Те бяха облечени в изпокъсани сиви дрехи. Повечето бяха забили погледите си в земята, но един от тях гледаше право в Юджени. Не, не в нея, а през нея — сякаш обхванатите от странна меланхолия погледи не виждаха нищо друго, освен някакъв неосъществим сън.

Въпреки жегата тя започна силно да трепери.

— Оковани работници — кратко поясни Джилбърт, отговаряйки на неизречения ѝ въпрос. — Отиват към каменната кариера.

— Колко ужасяващо!

— Така е само на пръв поглед. Ще трябва да свикнеш, скъпа. Помни, че всички те са осъдени престъпници.

— Но сигурно никой не е заслужил такава жестока орис!

Тя извърна очи назад към тътрещата се колона. Клюмналите им глави, разбъркани коси и жалкият им вид предизвикаха смразяващ ужас в нея. Никога досега тя не бе могла да гледа спокойно унижението на човешко същество, но това, което сега видя, ѝ се стори варварство.

— Съгласен съм, че има и случаи на съдебни грешки — каза помирително Джилбърт. — Но обикновено тогава естественото чувство за справедливост у човека го подтиква да се реабилитира, щом излезе на свобода. В колонията е пълно с бивши затворници, които живеят като почтени граждани. Хайде, мила, престани да гледаш така изумено. Ако някой от тези приятелчета е болен, той взема лекарство и оздравява.

— Лекарствата невинаги лекуват.

— Не. Приемам, че някои от тях са неизлечимо болни. Те просто деградират завинаги.

— А какво става с надзирателите им?

Джилбърт я изгледа неочаквано строго.

— Да не би да мислиш, че е унизително да работиш за изпълнението на присъдата?

— Сигурна съм, че би могло и да е.

— Аз унижен ли ти изглеждам? При мен работят няколко затворници и често ми се налага да се грижа за изпълнението на наказанието им. Мисля, че това не се е отразило на благоприличното ми поведение.

— Какво наказание изтърпяват? — разтревожено попита Юджени.

— Бой с камшик. Две-три дузини удари. Това наказание е леко в сравнение с това, което отсъждат съдилищата. Не ме е грижа за това, но редът трябва да се поддържа. Миналото лято едва успях да

предотвратя избухването на метеж. Ако изпуснеш за миг тези приятелчета от погледа си, неприятностите са ти в кърпа вързани.

— Ти си направил това... сам?

— Скъпа моя, няма за какво да се тревожиш. Разбирам, че си шокирана. Ти си живяла спокоен и безгрижен живот. Надявам се и аз да те закрилям и предпазвам, но това тук преживяване е един стадий от развитието на колониалния живот, който ще бъдем принудени да приемем такъв, какъвто е.

— Да не би да очакваш от мен да приема спокойно вида на човек, бит с камшик?! — попита изумено Юджени.

— Не си задължена. Боже опази! Но ще трябва да го приемеш като неделима част от обществения живот в Австралия. Щом Англия спре да ни третира като територия за анализиране на човешката измет, ние ще създадем други закони.

— Но в Англия ти казваше, че възприемаш затворниците като дар божи — упорито настоя Юджени, — или нещо в този смисъл.

— Заради евтината работна ръка. Без тях Иръби нямаше да бъде построен.

Иръби. Стени, издигнати от мъжете, облечени в дрипи, полагали камък след камък. Мъжете с изпълнени от омраза души, отчаяни очи и изранени гърбове.

„Няма да мога да издържа тук — помисли Юджени. — Това ще бъде дом, обитаван от онези парцаливи, мръсни и нещастни души...“

Джилбърт притисна ръката ѝ към себе си и помирително каза:

— На твоите години аз също бях потресен. Човек се учи да приема някои неща. Сегашната система е жестока, но докато страната не се промени, ние трябва да я направим възможно най-приложима. Уверявам те, че съм справедлив работодател. Давам възможност на всеки, който желае, да остане да работи до освобождаването си. С изключение на най-покварените, разбира се. Това ме подсети, че ще се нуждаеш от добра прислуга. Имаше ли на кораба някой, който да е спечелил доверието ти?

— Използвах слугинята на мисис Ешбъртън — Джейн Кинг. Тя не се разбираше много с мисис Ешбъртън и май никога не я е харесвала. Мисля, че би дошла при мен. Това, разбира се, ще стане със съгласието на мисис Ешбъртън. Джейн е изключително нещастно създание. Тя е сираче и има нужда от някого, който да е мил с нея.

— И този някой си ти? Изглежда, че и двамата с Джейн ще имаме нужда от теб — аз също съм сирак.

— Знам — промълви Юджени.

Бедното създание бе готово да отлети към всеки, който би я дарил с обич. Мъжът с гордо вдигната брадичка, пронизващи сини очи и червена като пламък коса не можеше да постъпи така. Той бе научен да скрива или да не обръща внимание на раните си. Тя тайно предполагаше, че при него честолюбието стои на първо място, а жените — на второ. Но дори след като допускаше това, тя бе решила да се омъжи за него. Бе напълно уверена, че под маската на неговата мъжественост се крие огромна нежност.

ТРЕТА ГЛАВА

— А майка ти как коментира решението ти да изминеш целия този път, за да се омъжиш? — попита Бес Кели, обикновена жена с големи гърди и светла пухкава коса, която се измъкваше от фуркетите и провисваше на влажни кичурчета над челото и дебелия ѝ врат.

Юджени веднага усети, че в Англия тя едва ли бе имала свой обществен кръг. Но тук начинът на живот бе друг. Без съмнение, ако една жена е честна и почтена, тя щеше да бъде добре дошла в повечето домове в тази страна.

Спалнята на таванския етаж, която Бес ѝ показа, се стори на Юджени твърде малка и ужасно гореща. Палещите лъчи на слънцето така бяха загрели железния покрив, та човек имаше усещането, че е пъхнат във фурна.

— Не разби ли майчиното сърце, скъпа, с отпътуването толкоз надалеч? Сигурно не е било трудно на Джилбърт Месингъм да я убеди. Със сигурност мога да кажа, че той е единственият мъж тук, който знае как да постигне целта си. Казвам ти — ще притежаваш всичко и неомъжените момичета ще ти завиждат. След завръщането му преди три години, когато каза, че си е намерил невеста, тук имаше не само нацупени физиономии, а и сълзи. Но пък и всички знаехме, че няма подходяща девойка за Джилбърт сред тази сбирщина в колонията. Той възнамеряваше да притежава най-добрата. Същото се отнася и за лозята му: има намерение не само да произвежда най-доброто вино в Австралия, а и нещо повече — да научи хората да го пият. Тук съм от десет години и ти казвам, че трябва да стане чудо, за да може виното да измести рома и бирата. Но ако тук има човек, който умее да осъществи намеренията си, това е Джилбърт Месингъм.

През ума на Юджени мина мисълта, че мисис Кели бе сред малкото хора, които можеха да говорят с непознат така, сякаш са си близки отдавна.

Тя дочу шумолене и приглушен шепот на стълбите. Това трябваше да са децата на Кели, които чакаха да зърнат гостенката.

Впечатленията от деня бяха твърде много. В главата ѝ се мержелееше мисълта, че още първият поглед към Джилбърт бе предизвикал у нея радост и вълнение, които я накараха да не отдава чак толкова голямо значение на другите неща, като ослепителния противен блясък на слънцето, прахът, примитивният облик на града, парцаливите рошави деца и онова ужасяващо и покъртително впечатление от окованите затворници.

През този първи ден тя се бе надявала и очаквала да не се впечатлява от нищо друго, освен от срещата си с Джилбърт.

— Знаете ли, че сте една много щастлива млада дама? — бе я попитала мисис Кели. — За никоя булка досега не са правени такива промени. Донесохте ли си чудесната сватбена рокля?

Юджени кимна.

— О, тя е много семпла. Мислех си, че ще е неуместно да бъде много натруфена! — Тя се опита това да прозвучи безгрижно, разбирайки, че тази приятелски настроена жена очевидно е очаквала тъкмо това. — Но имам воал от брюкселска дантела. С него се е омъжвала баба ми, а след това мама, а миналата година — сестра ми Джесика. Трябва да ги изпратя обратно на сестра ми Сара, въпреки че не ми се вярва тя да се омъжи — много е придирчива. Но след нея идва ред на Елизабет и Мили.

— Пет момичета! Боже мой, майка ти трябва да е била много доволна, че ти е намерила съпруг, пък бил той и в Австралия!

Това бе самата истина, мислеше възмутено Юджени. Спомни си как, след като Джилбърт ѝ бе направил предложение, маман и папа доста прибързано дадоха благословията си. Тогава тя си помисли, че те може би ще възразят на този нетърпелив млад мъж, за когото знаеха твърде малко и който възнамеряваше да отведе дъщеря им толкова далеч. Обаче те започнаха да се възхищават на енергичността и предприемчивостта му.

Юджени бе убедена, че в съзнанието на Джилбърт тя е останала като спомен от празничната вечеря в замъка на вуйчо ѝ Хенри. Когато я видя за първи път, той бе под опияняващото въздействие на вуйчовото ѝ вино. Тя бе част от декора и една съществена фигура в амбициозните му проекти. Бе пожелала да бъде такава и все още го желаше, въпреки доста смущаващата им среща днес. Тя трябваше поне мъничко да се усмихва, защото ако изпитваше скрита тревога и

страх от загорелия му грубоват вид, какво ли мислеше той за нея — обрулена от вятъра, неразговорлива, с изгорял от слънцето нос? Това ли бе елегантната, уравновесена девойка от официалната вечеря във Франция? Дали бе разочарован?

Ако истината бе такава, той много умело скриваше чувствата си. Бе много мило от негова страна и бе поличба за щастливо бъдеще.

Щеше да се почувства по-добре, след като чантите ѝ пристигнеха. Щеше да се изкъпе и преоблече, а може би и да напише писмо на Сара. Писането и изпращането на писма до Джилбърт в далечната страна бе утеха и избавление за нея, а сега то щеше да продължи и скъпата ѝ сестра Сара щеше да бъде техен получател.

Мисис Кели най-после я освободи от присъствието си, като преди това доведе трите си срамежливи деца и ги представи. Те бяха най-обикновени, почернели от слънцето луничави хлапета. Най-малкото пълзеше, а за четвъртото мисис Кели каза, че е умряло.

Лятната жега бе понамаляла.

И както ставаше винаги, духът на Юджени се успокои веднага, щом тя се залови за писалката.

„Сидни, 18 февруари 1830 година

Скъпа Сара,

Оставиха ме да си почина преди вечеря, но аз съм така заета да разговарям мислено с теб, че реших да ти разкажа първите си впечатления.

Пристигнах и благополучно слязох от борда на «Кералайн». Може би изглежда странно, че напуснах с тъга кораба, към който доста се привързах (но не и към мисис Ешбъртън — най-неуморимата бъбрица, която някога съм срещала).

Сега нямам време да те занимавам с впечатленията си от града и от Австралия като цяло. Както и да е, знам, че копнееш да чуеш само за едно — срещата с бъдещия ми съпруг. Ако трябва да го преценявам от твоя гледна точка, трябва да ти кажа, че изглежда доста притеснен и странен. Възмъжал е, а лицето му е загрубяло и кожата му е с цвят на червеникавата умбра^[1] от палитрата ни за рисуване. Причина за този доста странен тен е тукашният климат.

Джилбърт е широкоплещест и изглежда здрав и силен. Ти помниш колко тих и благопристоен бе той, когато пристигна в Лайкфилд корт. Сега е буен, самоуверен и в известен смисъл по-сърдечен. Развесели ме с това, че сякаш повече го интересуваха лозарските му принадлежности, отколкото дали аз съм пътувала добре. Още повече, че той можеше веднага да се убеди, че аз съм добре, така че не бе необходимо да пита. Много бих искала да знам как изглеждам аз в неговите очи, след като той ми изглежда странно? Бях седнала тук и се опитвах да убедя себе си, повтаряйки си, че имам добри позиции. Имах предвид косата, очите, шията, талията и ръцете ми. Но смешният ми изкривен нос изгоря от слънцето. Доста слаба съм, защото не можеш да се храня добре на борда на кораба. Наистина се чувствам полужива от изтощение и глад с тия хлътнали скули. Забелязах как мисис Кели оглеждаше дребния ми бюст. Как бих могла да критикувам колониалния вид на скъпия ми Джилбърт, след като аз съм просто един злокобен образец на английска благородничка?!...“

— Мис Лайкфилд! Юджени!

Това бе гласът на Кели, който долиташе от стълбите. Юджени остави писалката и се отправи към вратата.

— Миличка, нали ще ми позволите да се държа приятелски и да ви наричам Юджени? Децата си легнаха, а ние се каним да вечеряме. Готова ли си? Едмънд очаква да те види, а и нетърпеливият ти жених е тук.

Бъбривият ѝ глас заглъхна. Юджени забързано приглади косата си, оглеждайки се в малкото огледало на тоалетката. Преди десет минути внезапно бе започнало да притъмнява и сега цареше пълен мрак. Ликът ѝ, който едва успяваше да различи в огледалото, бе достатъчен, за да потвърди току-що написаното относно външността ѝ.

Все пак бе успяла да се поосвежи и положи всички усилия, за да изглежда добре, обличайки муселинената си рокля. Тя каза, че не можела да повери тази работа на слугинята, която била все още дете,

дошло направо от затвора Флийт. Мисис Кели добави още, че най-важното нещо при слугините с присъди било да ги наемеш веднага след пристигането им. Животът в женските затворнически бараки много скоро ги покваряваше.

В малката гостна блестеше светлина. Навярно оттам долитаха и гласовете.

Шестото чувство подсказа на Юджени, че тя бе предмет на разговора. Гласовете бяха съзнателно приглушени. Тя дочу само част от забележката на мисис Кели „... изглежда изтънчена“ и отрицанието на Джилбърт. По-точно — стори й се, че е неодобрение, защото бе изречено отривисто и шепнешком. Последва изблик на смях и Джилбърт изрече с нормален глас:

— Това е почитан от векове обичай в лозарските страни: виното, произведено в годината на раждане на син, се изпива на сватбата му.

Някакъв непознат глас добави:

— Може и така да е, но тук е Австралия и ти все още не си доказал, че ще можеш да запазиш вино в бутилка за двадесет или тридесет години. Корковата тапа може да излети и да удари тавана.

— Ще го запазя — каза Джилбърт. — И то ще бъде също толкова добро, както вината във Франция и Португалия. Сега ще опитаме една от бутилките, която донесох. Признавам, че виното е бутилирано само преди две години и не е отлежало, но ви гарантирам, че ще ви завърти главите.

— Сигурно е прокиснало — усъмни се Бес. — Онова, което донесе последния път, имаше точно вкус на оцет.

— Съгласен съм. Неочакваните дъждове, които се изляха, доведоха до намаляване на захарта в плодовете. Бе случайност.

Не говореха за нея, а за грозде, вино и лозя. Тя леко се усмихна и влезе в стаята, придавайки любезно изражение на лицето си.

Джилбърт се изправи да я посрещне. Представи я на Едмънд Кели — един обикновен човек с тъмнокафява кожа, на когото тя моментално се хареса. Джилбърт каза, че целият й багаж е свален на брега, но мебелите, които били складирани в трюма, щели да бъдат разтоварени на другия ден. Предложи й да ги натоварят на фургони и да ги откарат в Иръби, което бе на около тридесет мили оттук. Те щяха да ги последват веднага след сватбата.

С нейно съгласие той възнамеряваше да уреди една скромна церемония в новата църква на улица „Маккуъри“ идната сряда.

Той взе ръката ѝ и я притисна към устните си. Тя успя само мълчаливо да кимне с глава. Помисли си за виното, което трябваше да бъде произведено при раждането на първия им син. Сърцето ѝ тревожно биеше. Хората в тази страна бяха доста прями.

Идната сряда. Съвсем скоро трябваше да се омъжи за човек, който ѝ изглеждаше доста странен.

— Няма смисъл да го караш да чака — каза мисис Кели.

Тя се изчерви, разбирайки, че поне един от присъстващите бе прочел мислите ѝ.

Джилбърт я прегърна през рамо.

— Ела, мила! Бес ни очаква да седнем, за да вечеряме.

Гласът му бе нежен. Тя предположи, че може би в началото и той се е чувствал неловко и дори враждебно. Трябваше да си напомня за това и да спре така ревностно да се занимава с мрачните си мисли.

Стаята се осветяваше със свещи и много скоро стана непоносимо горещо. Бес обясни, че трябвало да приготви ростбиф, защото Джилбърт я помолил за това. Червеното му вино трябвало да се пие с подходящо ястие. Ако чисто и просто бяха изпили по халба бира с вечерята, щяха поне малко да се охладят и да се почувстват доста по-добре.

Но Юджени бе принудена да отбележи, че виното, с което Джилбърт така внимателно напълни водните чаши, имаше чудесен цвят и можеше да се сравнява с това на вуйчо ѝ Хенри. Когато го повдигна към светлината, то започна да искри. Забеляза, че Джилбърт я наблюдава, и бе поласкана, защото очите му бяха изпълнени с нежност. Макар че това може би се дължеше по-скоро на виното, отколкото на нейното въздействие.

Тя отпи и сдържа гримасата си. От малкото, което знаеше за вината, можеше да каже, че това тук не бе достатъчно отлежало.

— Много е приятно, Джилбърт — каза дипломатично тя.

Джилбърт го задържа в устата си, преглътна и разочаровано поклати глава.

— Не. Не е както трябва, но е по-добро от миналогодишното. Нали, Едмънд?

— Онова бе оцет. Това е доста по-добро, но с него няма да спечелиш на своя страна почитателите на рома.

— Произведено е от сорта, който донесох от Дауро. Надявам се да имам по-голям късмет с новите сортове. Те се приспособиха добре. След още един хубав дъжд веднага ще започна да ги садя. — Той вдигна чашата си и се присегна към Юджени. — Сигурен съм, че ти ще ми донесеш късмет, мила!

— Мъжът не знае друга тема на разговор, освен за лозята — каза Бес. — Разкажи на Юджени нещо за живота в колонията. Кога ще я представиш в обществото?

— Общество ли? — иронично попита Юджени.

— Такова, каквото е — каза мистър Кели. — За да бъдеш обществено значима личност тук, трябва да си преуспяващ адвокат, богат земевладелец, важен държавен служител или самият губернатор. Пълно е с колониални магнати, които си въобразяват, че притежават страната. Това не се отнася за тия с уволнителен билет.

— И аз така си помислих — добави Бес, — представи си!

— Уволнителен билет? — недоумяваше Юджени.

— Затворници, които са възнаграждавани за добро поведение. Преди да изтече срокът на присъдата им, те могат да се възползват от привилегията да си изберат господар и дори да започнат своя собствена търговия. По-късно те ще бъдат свободни хора и аз се заклевам, че няма да можете да откриете някаква разлика между тях и мен.

— Едмънд! — смъмри го Бес.

Джилбърт се разсмя така, сякаш това трябваше да бъде шега. Улавяйки погледа на Едмънд, Юджени разбра, че това не бе всичко. Изглеждаше обаче, че само тя и той го осъзнаваха.

— Аз имам неколцина такива мъже в Иръби — каза Джилбърт. — Повечето от тях са ирландски бунтовници. Не съм много убеден, че е престъпление да се бориш за страната си. Въпреки това признавам, че не всеки англичанин изпитва съчувствие към дивите ирландци.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че за лозята ти се грижат ирландци? — възкликна Едмънд. — Когато си варил бира, те навярно са мислели, че е отрова.

Джилбърт гръмогласно се изсмя.

— Може би заради това не посмяха да пийнат по глътка. Залових един да плюе напук и го наказах с дузина удари с камшик. Едмънд, нека ти долея чашата! Изпратих дузина бутилки от това вино в резиденцията на губернатора. Мислиш ли, че на Дарлинг ще му хареса?

— Той ще те похвали за жеста, но се съмнявам, че това ще го отклони от важното му пристанище.

— А имало ли е случай тези хора да са репатрирани? — попита Юджени.

Бес извърна поглед към нея и пълничкото ѝ лице почервения. Джилбърт любезно попита:

— За кого говориш, мила?

— За онези ирландци, които не са извършили престъпление.

Тя забеляза мимолетното недоволство, което се изписа върху лицето на Джилбърт.

— Щом ги освободят, те ще могат да правят каквато пожелаят. Това не е проблем, който трябва да те тревожи, мила моя.

— Щом е пред очите ми... — поде Юджени и млъкна, забелязвайки, че недоволството му нараства.

Бес се намеси:

— Скъпа мис Лайкфилд, ти ще бъдеш твърде заета с бебета и домакинстване и като всички нас ще се оплакваш от последната си прислужница, че е мързелива, нечестна, мръсна или пияна. Доколкото разбирам, ти досега си водила спокоен живот. Трябва да си много внимателен с нея, Джилбърт!

— Внимателен с нея ли? — каза Джилбърт. — Защо? Да не би да се кани да играе ролята на най-глезената жена в цяла Австралия?

[1] Кафява минерална боя за рисуване. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Звездите блестяха ниско на фона на черното небе, когато Джилбърт напусна къщата на семейство Кели и се отправи обратно към собственото си жилище. Той имаше стая в „Кесъл Ин“ — един хотел недалеч от Ботаническата градина, където смяташе да провери дали най-сетне са пристигнали лозарските му ножици. Той се сбoguва рано, понеже Юджени изглеждаше уморена и доста объркана. Но не се безпокоеше за нея. Нейната елегантност и уравновесеност изглеждаха много по-впечатляващи отпреди. Тя не бе красавица със стъклени сини очи или добре оформени гърди. Някои мъже може би изобщо не биха я приели за красавица. Но Джилбърт намираще спокойствието на чертите ѝ за очарователно и безкрайно обаятелно. Всяко нейно движение бе прелестно. Той не можа да си намери място до полунощ, наблюдавайки как тя спокойно обръщаше глава или извивката на изящната ѝ шия. Напук на умората, тя бе облечена в изискан тоалет. Мина му през ум, че се бе сдобил с едно изключително създание.

Не се безпокоеше от това, че почти не я познава. Бе я избрал заради произхода, образованието и външността ѝ. Почувства се извън себе си от радост, когато родителите ѝ изразиха съгласието си за техния брак. Бе му известно, разбира се, че семейството не бе пълно с пари — факт, който той прие благосклонно. Със същата сигурност мислеше за себе си, че е привлекателен млад мъж, въпреки че избра да живее в такава отдалечена колония, обитавана единствено от затворници и змии. Той се осланяше на уменията си да убеждава и на интуицията си, че Юджени ще има достатъчно авантюристичен дух, за да го последва.

В себе си не отричаше, че докато я очакваше през тези три години, понякога бе имал и лоши предчувствия. Писмата ѝ, например, изпращани с монотонна регулярност по всеки кораб, пристигащ от Тайбъри или Саутхемптън, бяха ужасно скучни. Никога не бе владял изкуството да пише писма и факта, че бъдещата му невеста владееше това изкуство до съвършенство, леко го безпокоеше.

Цялата информация за живота в Лайкфилд Корт! Посещенията на вуйни, епископи и местни благородници. Не бе по силите му да ѝ осигури същите развлечения. Едва се сдържа да не ѝ разкаже как готвачът му — един червендалест лондончанин, бе задигнал всичките пари от портфейла му, докато спеше, и бе избягал в града с един от дърводелците му и че и двамата бяха затворници на свободен режим. Нито пък би могъл да ѝ разкаже, че досега за дома му се грижеше една невероятно грозна аборигенка, любовница на надзирателя му. Те и двамата постоянно се въргаляха пияни от младото вино. Будеше ги с върха на ботушите си и ги предупреждаваше да са по-внимателни за в бъдеще. Никога не бе изпитвал увлечение към тромавите чернокожи.

Естествено бе Юджени да има грижата за тази страна от живота му. Докато подбираше подходящи слуги, не го напускате мисълта, че тя ще трябва да живее като лейди и да се занимава с музика, рисуване, ръкоделие и с всички онези занимания, които младите дами с нейното обществено положение се забавляваха. Имаше намерение да кани гости, какъвто бе обичаят в Англия: приятели, които пристигат от Сидни в петък следобед и остават до неделя или понеделник. Важно бе да се канят такива хора, които да разнасят славата на виното му — бургундско от Иръби, бордо и бялото сотерн не само из Австралия, а и до домовете на благородниците в Англия.

При последното си пътуване до Англия бе взел няколко от първите запечатани бутилки. Познавачите и професионалните дегустатори бяха единодушни в благосклонната си оценка и отбелязаха, че това е едно смело начало. Сега неговото вино бе младо и буйно като новата колония, но то можеше да има бъдеще при условие, че намереше начин за транспортирането му на големи разстояния. Ако това се окажеше невъзможно или пък виното не можеше да издържи дългото пътуване, мистър Месингъм щеше да постъпи най-разумно и да насочи усилията си към привличане вниманието на земляците си към вкуса на по-цивилизовани напитки от рома и бирата.

Джилбърт продължи да крачи, погълнат от мислите си. Пътят му минаваше край скандалния район Рокс, където хората живееха в схлупени колиби, направени от плет и измазани с глина. Постройките бяха измайсторени от първите заселници, с цел да си осигурят подслон

за една-две години. Стените бяха разкривени, миниатюрните им прозорчета пропускаха оскъдна светлина и спираха притока на свеж въздух.

Това бе опушена и зловонна територия, окупирана от проститутки, осъждани и излежали присъдите си, чиято воля и стремежи са били прекършени от продължителното мъчение на затворническия живот и от неколцина уважавани хора — заради тяхното лентяйство и тъпота те не можеха да се измъкнат от мизерията.

Случайна газена лампа хвърли светлината си и очерта пространство от няколко ярда, правейки тъмнината между него и онези оазиси още по-непроницаема.

За джебчиите и алкохолиците, клатушкащи се към домовете си, обгърнати с щастлива анонимност, тъмнината бе добро прикритие. Далеч по-неприятно бе за някое слугинче да изпълнява прищевките на някого, който си е търсил любовница, или на всеки, който се занимава с непочтен бизнес. Джилбърт размишляваше за онази любопитна особеност в човешката природа, когато и в един съвсем нов град като този неминуемо започваше изграждането на добра организация за утвърждаване на порока. Той нямаше намерение да позволи на Юджени да види този начин на живот, още повече, че възнамеряваше да ѝ показва необходимото наказание на най-непоправимите си слуги. Как ли би помръкнал погледът ѝ? На английски синчец или на разцъфналите сиво-сини цветове на пасифлората биха заприличали очите ѝ?

Пасифлора? Юджени?

Той сви устни в недоумение. Някаква бъркотия спря размишленията му. Дочу зад себе си шум от тичащи нозе и ужасено откъслечно дишане. Той спря и край него профуча някаква жена. Той видя силуета на жената за миг под фенера на ъгъла: тя придържаше полата си с ръка, а русата ѝ коса бе разрошена. След това тя изчезна зад ъгъла и миг по-късно го задминаха двама забързани мъже.

Те свиха на същия ъгъл. Ако бяха преследвачите на жената, то не си даваха много зор. Може би знаеха къде живее. Вероятно бе или проститутка, или затворничка на свободен режим, след като жилището ѝ бе тук, разсъждаваше Джилбърт. Не му влизаше в работата, че я

преследваха. Нямаше желание да се забърква в неприятен инцидент, още повече в навечерието на първата му брачна нощ.

Той не сви зад ъгъла под уличния фенер, а го подмина. Беше се отдалечил на петдесет ярда, когато проехтя изстрел, последван от писък.

Това бяха неща, към които не можеше да остане безучастен. Обърна се кръгом и се върна тичешком. До ушите му стигна тропот на бягащи хора, но в обратна посока. Ако не грешеше, това бяха двамата мъже, които сякаш на шега бяха свили зад ъгъла. До него долиташе заглъхващия шум от стъпките им, които все повече се отдалечаваха.

Тънък сноп светлина огряваше улицата от отворената врата на една от окаяните къщурки. Джилбърт съзря една коленичила на прага жена и нещо лежашо наполовина в коридора и наполовина върху прашната уличка. Първоначално помисли, че е куче. Всъщност надяваше се да е куче, макар че надеждите му бяха напразни. Лежащата по гръб фигура бе на мъж с прошарена коса, който, по всичко личеше, бе мъртъв.

Джилбърт отмести от пътя си коленичилата жена и пъкна ръка под сакото на мъжа. Когато я измъкна, пръстите му бяха мокри и лепкави. Наклони глава и допря ухото си до гърдите на мъжа.

— Донеси лампа! — нареди той на жената.

С лека въздишка тя се надигна и влезе вътре. След миг се върна със запалена свещ. Джилбърт насочи слабия пламък към втораченото в нощното небе лице и безпристрастно забеляза, че то бе с цвета на лоената свещ.

Нямаше съмнение, че човекът е мъртъв. Видът му говореше, че и без друго естественият му край не е бил далеч — бе кльошав като бездомно куче.

Той бавно се изправи и подаде свещта на жената.

— Какво се е случило?

Забеляза, че тя не плаче, макар че дишането ѝ все още бе ускорено. Тя му разказа как се е прибирала от публичния дом, където работела в кухнята, когато двама мъже я последвали. Помислили я за уличница. Когато отказала да спре, те изругали и започнали да я преследват. Помислила, че у дома си ще е в безопасност. Отворила вратата, викайки съпруга си и той веднага се притекъл. Изправил се на прага, за да я предпази. Мъжът бе просто един слабичък, дребен

човечец, доколкото бе успял да го разгледа Джилбърт. Един от мъжете извадил револвер и го застрелял. Просто така. И двамата мъже бяха пияни. Макар и не чак толкова, щом успяха да избягат като невестулки.

— Това ли е мъжът ти? — попита Джилбърт. Бе изненадан, защото убитият изглеждаше като неин баща.

— Да — отвърна жената. — Много е измъчен — седем години в земите на Ван Даймън. Това го състари. Той е само на четиридесет и шест... Беше — измърмори тя. За пръв път гласът ѝ трепна. — Наистина ли е мъртъв, сър?

— Боя се, че да. Все пак ще повикаме лекар.

— Лекар? В тоя район и по това време на нощта? — Гласът на жената бе скован от обида. — Защо поне един от съседите не погледна да провери какъв е тоя шум?!

— Имате ли някакви близки наоколо?

— О, да, само че те не желаят да си пъхат носовете в неприятни истории. Ей там живее мисис Мърфи.

Тя посочи с пръст и Джилбърт прескочи паянтовата ограда, разделяща двете къщи.

— Ще я събудя. Можеш да останеш с нея, докато потърся лекар и ти обещавам, че ще го доведем.

Жената наведе глава и разрошените ѝ коси се спуснаха край лицето ѝ. Тя безмълвно заплака. Само потреперващите ѝ рамене я издаваха.

Джилбърт я потупа леко по рамото.

— Държа се чудесно. Не се предавай сега. Скоро ще се върна.

Трябваше да разбуди приятеля си — доктор Филип Ноукъс, който тъкмо си бе легнал след една вечеря с приятели.

— Домакинът почерпи ли те с прилично вино? — попита Джилбърт. — Не ми отговаряй. Мога да позная по замъгления ти поглед.

— Портвайн. Повторих го няколко пъти. Какво става? Пристигна ли годеницата ти? Да не би да е болна?

— За щастие Юджени се радва на великолепно здраве. Става дума за един беден нещастник, по когото стреляха в района Рокс. Мисля, че е мъртъв. Хайде, бъди добър и ела с мен!

— Да ме будиш заради мъртвец! Само ще си губя времето. Как е станало? — Доктор Ноукъс хвърли бърз поглед към Джилбърт. — Да

не би и ти да си замесен?

— Не, за бога! Просто минавах оттам.

— Чудесно! Съмнявам се, че годеницата ти ще приеме с усмивка такова нещо, и то в нощта на пристигането ѝ. Е, май ще трябва да дойда. Макар че не мога да проумея какво целиш, като се правиш на добрия самарянин. Точно тая роля не ти приляга много.

Филип Ноукъс беше един от най-добрите приятели на Джилбърт. Преди окончателно да се засели в Австралия, той бе работил като корабен лекар. Ако не бе Марион Ноукъс, Джилбърт щеше да остави Юджени при Ноукъс, а не в дома на семейство Кели. Тя бе една сприхава устата англичанка, която бе намразила Австралия в момента на пристигането си. Джилбърт нямаше намерение да запознава жена си още в първия ѝ ден в Сидни с тази мърморана.

Но Фил бе един от най-добрите: с еднакво усърдие залягаше над пиенето и над работата си. Откровен и честен, той се бе посветил на борбата в защита правата на затворниците. Неведнъж си бе навличал неприятности, разобличавайки садистичните изстъпления на жестоки господари. Преди време бе вдигнал ужасен скандал по повод смъртта на един каторжник, умрял след тежък побой. Господарят, който се бе разпоредил за наказанието, бе един от новобогаташите земевладелци и имаше доста влиятелни приятели. След няколко дни щеше да стане ясно чия репутация ще бъде разпердушинена — на човека, който владееше изкуството да се измъква, или на Фил Ноукъс, когото бяха нарекли „адвокат на каторжниците“. За късмет, от вестник „Ди Аустрелиън“ бяха проявили интерес към случая и в статия под заглавие „Къде свършва справедливото наказание и откъде започва едно убийство?“ бяха отправили пламенен апел за справедливост и човещина. Обявеният за виновен земевладелец напусна колонията, а доктор Ноукъс повече от всякога бе затрупан от работа и бе търсен от най-различни пациенти, за да докаже правото им и ги защити от онези, които той наричаше „утайки на обществото“ и „жертви на една несправедлива социална система“. Това се харесваше на жена му много по-малко от принудителния ѝ престой в тази изостанала страна.

Единственото, което можа да направи, пристигайки на местопроизшествието, бе да констатира смърт, причинена от огнестрелна рана, и да посъветва съкрушената жена да отиде до казармите и да разкаже на дежурния офицер какво се бе случило.

Тя безмълвно се подчини. Хладнокръвието ѝ се бе възвърнало. Тя приглади косите си и ги пъкна под бонето. Вратата на бедната къщурка бе затворена. Оставяйки мъртвеца вътре, тя тръгна по улицата към казармите, съпроводена от Джилбърт и доктора.

На въпросите на доктор Ноукъс тя отговори, че се казва Моли Джарвис и че от шест месеца била омъжена за убития Хари Джарвис. Той страдал от белодробно заболяване и вероятно не му оставало много да живее, но смятал, че женитбата можела да ѝ осигури известна сигурност. Жена с нейното положение нямала голям избор тук.

Жената разказа, че преди осем години била пристигнала тук с един кораб с каторжници и че съвсем отскоро била свободна. Била готвачка в „Севън Белс“ — едно доста неприятно местенце за работа, но тя никога не била излизала на улицата. Мъжете тази вечер помислили, че е проститутка, и побеснели, когато разбрали, че не е. Не, тя никога преди това не ги била виждала и не можела да ги опише, понеже било много тъмно и тя не успяла да види лицата им. Били офейкали веднага, щом бедният Хари се проснал мъртъв на земята. Мъжете винаги се спасявали с бягство, нали?

Всичко това бе разказано без огорчение, просто като изброяване на факти.

— Не е задължително — отвърна доктор Ноукъс, а Джилбърт погледна към младата жена, опитвайки се да разгледа лицето под спретнатото черно боне.

Гласът ѝ го заинтригува. Това съвсем не бе глас на дама, а също и на слугиня. Той предположи, че там, където бе работила, бе учила и усъвършенствала говора си. Ала това, което най-много му допадна, бе нейната самодисциплина. Каквато и болка, и обида да бушуваха в гърдите ѝ, тя успяваше да ги потисне и спокойно и логично да разкаже своята драма.

Дали бе озлобена към мъжете? Е, това бе доста срещано чувство сред жените в нейното положение. Това, което я отличаваше от тях бе нейната смиреност. Тя не изпаднаше в истерия. Тя бе наистина необичайна и странна. И двамата с Филип споделяха това мнение, когато я оставиха на грижите на сънения сержант от полицията.

Доктор Ноукъс бе уморен до смърт. Работният му ден бе започнал в пет с едно раждане, а Джилбърт помнеше първоначалната му цел — едно отбиване при уредника на ботаническите градини.

Преваляше полунощ. Твърде късно бе да се прави нещо друго, освен да се спи. Джилбърт не можеше да заспи и започна да си блъска ума какво ли престъпление бе довело тук Моли Джарвис. Това не би трябвало да го засяга. Въпреки всичко размишленията и шокът от престъплението, на което бе станал свидетел, не му дадоха мира през цялата нощ.

Утрото бе прелестно, без никакъв полъх, а слънцето огряваше сините води в пристанището. Горещината още не бе започнала и сега всичко блестеше. Птиците пронизително пискаха и чуруликаха.

Джилбърт се надяваше, че Юджени слуша райския хор, омаяна от първото си утро в Австралия. Представяше си как стои по нощница пред отворения прозорец и косите ѝ се спускат свободно край прекрасния овал на лицето ѝ. След това, без всякаква връзка, внезапно и ужасяващо в съзнанието му изникна Моли Джарвис, наведена над застреляния си съпруг. Но тя не трябваше да прави това, нали? Тя трябваше да прекара нощта със съседката си, мисис Мърфи.

Бе му все едно дали няма да сбърка, ако я посети и се осведоми какво се бе случило след снощното нападение и какви мерки са били взети за погребението на мъжа ѝ. В най-добрия случай, бившите каторжници ги погребваха тайно. Той можеше да уреди полагането му в скромен ковчег, който вдовицата да съпроводи до гробището. Съжали, че няма влиятелни приятели сред духовенството, за да уреди свещеник за погребението на нещастника.

Джилбърт усети прилив на енергия и се настрои оптимистично, ободрен от блестящото утро. Стори му се несправедливо, че други хора бяха изпаднали в беда. Помисли си, че първо щеше да се отбие у Моли Джарвис и след това да посети семейство Кели за закуска и повторна среща с отпочиналата и освежена Юджени. По-късно щеше да наблюдава разтоварването на сандъците с мебели и китайски порцелан и щеше да ги натовари във волски фургон и да ги откара в Иръби. Очертаваше се един напрегнат ден, един хубав успешен и удовлетворяващ ден.

Но първо — Моли Джарвис.

Намери я в къщурката, която на дневна светлина изглеждаше още по-схлупена. Тя отговори на почукването му и застана на прага, вперила поглед в него.

Очите ѝ бяха с цвят на кестен. Светлите ѝ коси бяха вчесани назад и прилежно събрани на тила ѝ в пищен кок. Устните ѝ бяха извити и пълни. Сивата рокля, в която бе облечена, очертаваше великолепно закръглена фигура. Ей богу, тя бе красавица! Но не бе от благосклонните. Когато го попита кой е, гласът ѝ прозвуча враждебно и подозрително.

— Къде са ви очите, мисис Джарвис? — каза закачливо Джилбърт. — Аз бях тук снощи. Доведох лекар.

— О, вие сте онзи джентълмен! — Гласът ѝ остана подозрителен. — Какво желаете?

— Дойдох да видя дали не мога да помогна с още нещо. Вие сте в голяма беда. Какво каза сержантът?

— Същото, което и аз — че е по-лесно да се намери игла в купа сено, отколкото да се открият двамата убийци.

— Те ще направят разследване и ще проверят кой е бил пиан в „Севън Белс“ миналата нощ. Ще трябва да стеснят кръга на заподозрените.

— Но онези мъже не са пили там. Те просто минаваха, тъкмо когато си бях тръгнала към дома.

— Това усложнява нещата, съгласен съм. Освен това исках да попитам и за погребението.

Мисис Джарвис посочи през рамо.

— Той е там, вътре. Това ли ви интересуваше?

— Прекарали сте нощта тук?

— Защо не? Не ме е страх от умрял мъж. Още по-малко от моя собствен. Властите ще уредят погребението му. На него му е все едно. Той би казал, че е имал право на това. Както и да е, те ще имат грижата за всичко.

— А вие, мисис Джарвис? Какво ще правите сега? Ще се върнете ли в „Севън Белс“?

Тя стисна устни и леко кимна, но в очите ѝ проблесна страх. Сигурно го бе усетила и се бе сконфузила, защото попита враждебно:

— Интересува ли ви още нещо?

— Имам имот в Перъмейта и ми трябват слуги.

Думите се изплъзнаха от езика му, преди да ги осмисли. Не, това не бе съвсем вярно. Неясната идея се бе появила в главата му от мига, в който се разделиха снощи.

Не очакваше, че Моли Джарвис щеше да отстъпи назад в мрачния коридор.

— Какви слуги, сър?

— Ами... готвач и камериерки. Името ми е Месингъм. Наскоро построих къща за жена ми. Искаше ми се след нейното пристигане да наема прислуга за къщата. Мислех си, че най-добре ще е и тя да го одобри. Добър готвач ли сте?

Големите ѝ кафяви очи тъжно срещнаха погледа му.

— Женен ли сте, сър?

— Не, но скоро ще бъда. Годеницата ми, мис Лайкфилд, е тук едва от вчера. А вие, мисис Джарвис, ще ми направите услуга, ако престанете да се отнасяте с недоверие към мен. Правя ви съвършено честно предложение и ако държите да знаете защо, то е защото ми харесва вида ви и се възхищавам от достойното ви поведение през тази ужасна нощ. Освен това, имам нужда от няколко добри слуги.

— А жена ви... как ще приеме една бивша затворничка?

— Жена ми ще трябва да свикне с начина на живот в тази страна, но както вече ви казах, ако тя не ви одобри — не би могло и дума да става за идването ви в Иръби. Правя само предварително предложение.

Джилбърт се усмихна, знаейки колко убедителна можеше да бъде усмивката му. Освен това, всичко, което бе казал, бе вярно. Каквито и качества да притежаваше мисис Джарвис, той не би могъл и да мечтае да я наеме на работа, ако Юджени възрази. Или може би щеше да го направи?

— Влезте! — каза тя внезапно и изчезна в мрака на коридора. Следвайки я, Джилбърт я видя на вратата на нещо като кухня.

— Мъжът ми е там — каза тя, кимвайки наляво, — а другата стая е спалнята ни. Надявам се, че нямате нищо против да ви поканя в кухнята. Ако греша, може да поседим при Хари. Той няма да ни чуе.

Това черен хумор ли бе? Сериозните кафяви очи го гледаха с опустошително отчаяние.

Изведнъж му се прииска да бе срещнал Моли Джарвис шест месеца преди пристигането на Юджени. Може би тогава щеше да успее да промени мнението ѝ за мъжете.

Както и да е, сега те бяха в тясната и гореща кухня, която по пладне сигурно напомняше на пещ, а от другата страна на тънката стена един мъртвец бе вторачил очи в тавана.

— Ако приема предложението ви, мистър Месингъм, ще трябва да ви обясня защо бях депортирана.

— Естествено. Въпреки че не вярвам да е било за някакво тежко престъпление.

— Прегрешението ми не бе само едно! — с неочаквана ярост каза Моли Джарвис. — Това бе една скалъпена история. Бях домашна прислужница, а съпругът на господарката ми ме желаше. Дори предложи да ме издигне. След като отказах, той се озлоби и съчини историята, че аз съм откраднала диамантената брошка на жена му. Тя бе намерена в моята кутия, където държах по-ценните си неща. Никой не ме защити. А и защо им бе да го правят? В края на краищата аз съм само една слугиня. Така че бях изправена пред съда и ме осъдиха на заточение за пет години. След пристигането ни в залива Ботани получих още три години за нападение на офицер. Ритнах го в слабините и му насиних окото. Направих го, само за да се защитя. — Устните ѝ се изкривиха. — Бедният Хари бе единственият добър човек, когото срещнах за тези осем години.

— Осем години? Сигурно сте била дете, когато са ви заточили?

— Сега съм на двадесет и шест, сър, и ако наистина ми предлагате работа, ще трябва да чуете и останалото... Аз очаквам дете. Това прозвуча неочаквано.

— Кога?

— След около шест месеца.

Джилбърт сведе поглед към бледото ѝ, развълнувано лице. Върху него личаха дълбоките следи от умора и напрежение, но той се опита да си представи как ли би изглеждала Моли Джарвис, ако се усмихне. Ако изобщо някога го е правила.

Бременността ѝ дяволски усложняваше нещата. Трудно му бе да си представи как Юджени щеше да приеме този факт. Трябваше да ѝ обясни колко е трудно да намери човек добри слуги и че в това отношение мисис Джарвис бе направо бисер.

Той нито за миг не се усъмни, че тя ще му разкаже истината за себе си. Едва ли би дръзнала да излъже, съзнавайки, че в съседната стая лежи тялото на умрелия ѝ мъж. Дълбоко в себе си той вярваше, че

нещастната душа на Хари Джарвис бе чула за искреното му намерение да направи по-лек и по-щастлив живота на бедната му вдовица. Тя щеше да готви и да има собствена стая и да отговаря за другите слуги. Това би намалило бремето от плещите на Юджени.

— Предполагам, че ще можем да поемем и детето — каза той. — Имението Иръби е доста голямо. Имам и малко лозе, но намерението ми е то да се разрасне, преди да съм остарял. Един ден това място ще бъде прочуто.

Сигурно бе направил впечатление на много убедителен и оптимистичен човек, защото в края на краищата Моли Джарвис неочаквано се усмихна. Устните ѝ разкриха белите ѝ зъби, а очите ѝ го гледаха дружелюбно и бяха нежни като кадифе.

Нещо жегна Джилбърт под лъжичката. Представи си как Юджени го очаква, облечена в безупречен утринен тоалет, и припряно каза:

— Трябва да вървя. Утре или вдругиден ще трябва да се явите в дома на мистър и мисис Кели на улица „Кинг Стрийт“. Годеницата ми сигурно ще иска да ви поразпита. Аз ще ѝ разкажа цялата история, така че не е необходимо да нервничите.

Да нервничи ли? Не и тази жена с прям и сърдечен поглед.

„Vin ordinaire“^[1] — каза си Джилбърт.

Ако Юджени можеше да се сравни с шампанско, то тази жена бе упойващо силно вино, което можеше да се пие с хляб и сирене.

Ама че хрумване! Не можеше да си даде сметка какво точно бе направил и в каква история се бе забъркал, но бе сигурен в едно — Моли Джарвис щеше да бъде една ценна придобивка за Иръби.

[1] Обикновено вино (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Те вече имаха разногласия. Това стана заради една жена на име Моли Джарвис. Юджени не одобри мисис Джарвис като жена. Цялата ѝ история и обстоятелствата, при които Джилбърт се бе запознал с нея, предизвикваха някакво неприятно усещане, което Юджени не можеше да превъзмогне.

Какво ли биха казали в Лайкфилд Корт за наемането на жена, която не само че е била в затвора Ню Гейт, а е пътувала и на един от онези ужасни затворнически кораби?! Юджени многократно си повтаряше, че е в състояние да повярва на историята за невинността на мисис Джарвис. Обаче нищо не бе в състояние да я убеди, че окаеният живот, който дълго време бе водила тая нещастна жена, не се бе отразил и на характера ѝ. А най-вече я безпокоеше фактът, че на тази жена ѝ предстои да роди дете, заченато от каторжник. Е, от бивш каторжник, макар че тя не виждаше голяма разлика. Освен това — какво щеше да стане с Джейн Кинг, от чиито услуги мисис Ешбъртън щеше с радост да се лиши? Тя твърде тежко понасяше раздялата с дома, плачеше и забравяше за задълженията си, а Юджени щеше да бъде повече от спасение за нея.

И изведнъж се появи Джилбърт, който великодушно и без капка състрадание заяви, че тя го дразни.

— Разбира се, че можеш да наемеш англичанка, стига да успееш да се примириш с подсмърчането ѝ. Сигурен съм, че ще ѝ бъде от полза, ако предварително я подготвиш за факта, че Иръби е изолирано и усамотено място. Жена като мисис Джарвис не би се впечатлила от това. Това са важните неща при вземане на решение кого да наемеш за слуга в тази страна.

— Но вчера ти не ми каза нищо за това.

— Не, мила. Моля да ме извиниш. Трябваше да го сторя.

Лицето на Джилбърт бе същото като вчера, но сега тя не можеше да го погледне, без да си помисли за онази мрачна и ужасяваща случка от изминалата нощ и да се запита дали има повод за някакво съмнение.

Ако всичко бе наред, защо ѝ се струваше, че блясъкът в сините му очи бе предизвикан от някакво силно вълнение? Звездите ѝ изглеждаха така спокойни, докато им се любуваше, преди да заспи, а когато се събуди в прелестното слънчево утро, тя бе изпълнена с вълнение и щастие.

Жегата в късния следобед се разливаше по покрива. Мисис Кели бе спуснала транспарантите, за да възпре ослепителния блясък, но полумракът вместо прохлада донесе задуха. Нервите ѝ бяха опънати от непрекъснатите оглушителни крясъци на папагалите в градината. Юджени непрекъснато бършеше мокрото си чело. Малката бродирана кърпа, която стискаше в ръката си, бе вече мокра.

Безпокоеше я и Джилбърт с това упорито изражение на лицето си. Веднъж ѝ бе казал, че винаги е успявал да постигне това, което е желал. Сега, по някаква неизвестна, но без съмнение разумна причина, той желаше присъствието на една каторжничка в дома си.

Трябваше да си признае, че ако бе чула за мисис Джарвис при други обстоятелства, тя също щеше да изпита съчувствие към нещастната жена.

Историята за влюбения работодател бе напълно вероятна. В миналото Юджени и сестрите ѝ винаги искрено съчувстваха на нещастните домашни прислужници. В такъв случай защо сега поведението ѝ бе толкова неразумно? Със сигурност то не бе продиктувано от ревност към внезапния ентузиазъм на Джилбърт към онази нещастна жена!

— Но тя ще има дете! — бе възразила тя.

— Децата не те ли интересуват?

Не там бе въпросът. Юджени възмутено изглежда Джилбърт.

— Аз, естествено, харесвам децата, но понякога възникват обстоятелства, които ги правят нежелани.

— Мисис Джарвис е била омъжена. А дори да не бе така, в тази страна има закони, даващи права на извънбрачните деца. Тук не е Англия, или по-точно — не е тази Англия, която ти познаваш.

Очите на Юджени гневно проблеснаха.

— Не е необходимо да ми повтаряш, че съм щастлива заради произхода и възпитанието си!

— А може би тъкмо това трябва да ти повторя? Може пък това да те направи по-състрадателна към по-нещастните от теб. Нека сега да

се заемем с въпроса.

Гласът на Юджени прозвуча ледено като неговия.

— Ако въпросът вече е бил решен, защо ме помоли да се срещна и говоря с тази жена?

— Защото се надявах да изпиташ същите чувства, каквито и аз. Надявах се да видя съжаление в очите ти.

— Да не би да мислиш, че съм безсърдечна?!

— Ни най-малко. Защо обаче ти си готова да защитиш подсмърчащата Джейн, а не някого, който е в далеч по-голяма беда?

— Предполагам, защото е твое, а не мое протече! — отвърна Юджени и веднага ѝ се прииска да не бе произнасяла това. Раздразнението на Джилбърт мигновено изчезна и очите му весело заблестяха.

— Обожавам искреността ти, мила! Да не би да се уплаши, че се каня да ти отнема правото да се разпореждаш в собствената ти къща? Разбира се, че не. Аз само те помолих да поговориш с тази жена. Ако не ти хареса, няма да кажа и дума повече. Обещавам. А днес ще вечеряме с моя стар приятел Уилям Уентуорт във Воклс. Искам от теб да забравиш раздразнението си и да изглеждаш красива. Поговори с мисис Уентуорт и другите дами за техните слугини и ще разбереш, че за тукашните стандарти Моли Джарвис е направо бисер.

По време на вечерята дамите обсъждаха не толкова слугите, колкото модата. Всяка подробност от тоалета на Юджени бе обсъдена. Разширяващите ѝ се ръкави по последна лондонска мода ли бяха? Как изглеждаха шапчиците през новия сезон? Върнаха ли се на мода муселинените рокли с висок турнюр? О, те бяха направо скандално прозрачни! Една от дамите си спомни за някаква своя леля и по-малка сестра на майка ѝ, която се появила на вечеря с точно такава рокля. Розовите пъпки, с които била обсипана ефирната материя били прелестни! Ала под роклята всичко прозирало и помощник енорийският свещеник, който също бил поканен, моментално излязъл и повече не се появил в стаята.

Ако не бе монотонният крясък на цикадата^[1], който звучеше някъде наблизко в топлата безлунна нощ, Юджени би си помислила, че е на гости някъде в Англия. В спалнята, където дамите оставиха наметките си, имаше балдахинено легло с кретонени драперии. По стените на коридора и витата стълба висяха картини с маслени бои.

Гостната бе обзаведена изцяло в английски стил — с раирани тапети, огледала с позлатени рамки и солидни комфортни мебели. Всяко нещо тук бе доста по-изискано, отколкото си го бе представяла Юджени. На масата в трапезарията бяха подредени сребърни прибори и сервизи от изящен порцелан и кристал.

Обстановката ѝ подейства окуражаващо. В края на краищата и тук животът можеше да бъде цивилизован! Сега бе благодарна на баба си, че я склони да вземе натруфеното френско легло и още някои дрънкулки, които при тръгването ѝ се струваха излишни и глупави. Но с тях тя щеше да направи къщата в Иръби хубава, като тази тук. И те с Джилбърт щяха да канят гости и да се преструват, че дивата пустош навън не съществува. При тази мисъл тя погледна към Джилбърт и улови погледа му. Сърцето ѝ трепна, когато той отвърна на леката ѝ тайнствена усмивка. Тя откри любов в очите му и най-после повярва, че и тя самата е влюбена.

Мистър Уентуорт, за чиято бурна кариера тя бе подочула нещо, се държа много мило с нея. Той бе противоречива личност и не навсякъде в Сидни бе добре дошъл. Високото му аристократично чело и блестящата гъста коса, плътно вчесана назад и падаща на вълни на тила, му придаваха вид на красавец. Държеше се властно и прекалено самоуверено. Когато разговорът се насочи към виното на Джилбърт, мистър Уентуорт заяви, че според него Джилбърт е сгрешил, като е сложил всички яйца в една кошница.

— Нали чу какво каза губернаторът в речта си вчера — че вълната е причина за благоденствието ни и че колонистът трябва да притежава овце, ако иска да забогатее.

— Никога не съм бил богат — кротко каза Джилбърт.

— Така е, но ако не се заемеш с отглеждане на овце, може и въобще да не бъдеш. Имаш толкова много земя. Хиляда акра ли ти дадоха? Не можеш цялата да я засадиш с лозя!

— Истина е. Имам едно стадо говеда и няколко овце за клане, а иначе — упорито каза той, — имам намерение да насоча всичките си усилия към лозята. Единственият начин да успееш, е да си поставиш една-единствена цел!

— Е, пожелавам ти успех тогава — отвърна сдържано Уентуорт. После направи знак на слугата да отвори друга бутилка от виното на

Иръби, което Джилбърт му бе донесъл, и каза на всеослушание: — Ще трябва да изпием всичко, за да помогнем на приятеля ни да успее!

След вечерята мистър Уентуорт предложи на Юджени да ѝ покаже съкровищата си. Той бе купил Воклърс на търг и макар официалното наименование да не бе утвърдено и че предстоеше дело в съда в Клеймс, той се бе осмелил да направи някои допълнения и подобрения. Намерението му бе да притежава най-добрата къща в колонията.

— Мис Лайкфилд, както разбирам и вие ще живеете в един красив дом в Перъмейта.

— Да, но все още не съм го видяла. Знам за него от описанията на мистър Месингъм.

— Позволете ми да отбележа, че няма да е толкова красив като господарката си!

Юджени сведе поглед. Възхищението на мъжа бе твърде натрапчиво. Бес Кели ѝ бе разказвала, че той е извънбрачен син. Баща му бил красив млад негодник, който след принудителното си пристигане в Ботани Бей много бързо бе натрупал състояние. Това му дало възможност да изучи сина си в Англия. Самият Уилям Уентуорт бе представител на една нова раса от хора, за които колонията бе тяхна родина и които се вълнуваха от проблемите ѝ. Той щеше да си създаде име в обществото и, както бе отбелязал Джилбърт, той бе от хората, които е добре да познаваш. Затова масата му бе подредена така — искаше да научи австралийците на цивилизования навик да пият вино.

Въпреки всичко изисканият вид на Воклърс бе успокоил Юджени и тя бе щастлива, че Джилбърт бе мил с нея тази вечер. Тя бе добра ученичка и много скоро проумя, че най-важното качество на хората в тази страна бе толерантността. Ето защо тя се постара да бъде мила с домакиня, изказвайки възхищението си от купените във Виена и Берлин мебели, великолепните маслени платна, италианската мраморна камина, френските часовници и скъпия порцелан. Тя напълно забрави неприятната тема за каторжниците и бедността.

Някой я запита дали умее да пее и свири на пиано. Тя отвърна утвърдително и всички в хор започнаха да я молят да изпее нещо.

Обстановката ѝ напомняше вечеринките в Лайкфилд Корт. Почти успя да си представи как Сара седи и я слуша, готова да изръкопляска.

Юджени притежаваше приятен и мелодичен глас и получи много аплодисменти. Юджени чу Джилбърт да казва:

— Да, тя пее много добре.

А когато мистър Уентуорт го попита дали гласът ѝ го е накарал да се влюби, той отвърна:

— Това е много ценно качество, нали?

Малко по-късно, когато бе останал за миг сам, тя докосна рамото му с ветрилото си.

— Оценяваш ли предимствата ми? — закачливо запитва тя. — Набрах толкова много точки с певческия си талант, с уменията си да танцувам, да рисувам и бродирам, и още толкова с вкуса да се обличам. По-късно ще трупам точки и с уменията да разпознавам и доброто вино.

Гласът ѝ бе тих и предизвикателен. Тя наистина се забавлява тази вечер и в този миг ѝ бе все едно какви оценки ѝ поставяше Джилбърт в съзнанието си. След като почти бе стигнала максимума за една добра съпруга, това я удовлетворяваше. Не беше ли това един от най-успешните бракове? Спонтанният блясък, който бе доловила в очите на Джилбърт по време на вечерята, означаваше много повече за нея от високата оценка на качествата ѝ.

Джилбърт не се подразни от закачката ѝ, а каза сериозно:

— Всички те харесват. Изглеждаш просто очарователно.

— Не съм толкова красива, колкото очаквах — каза тя, забелязвайки преценяващите погледи на останалите жени.

— Имаш хубав тен тази вечер. Отива ти — усмихна се той. След това улови ръката ѝ и я поведе към другия край на стаята, за да поговори с още някого.

„Добър тен! — повтори тя наум. — Като някое от вината му!“ Ако можеше, сигурно би я повдигнал към светлината, за да потърси евентуални дефекти. Но тази вечер му бе приятно с нея. Отново си спомни изражението на очите му по време на вечерята... Тя съжали, че вечерта бе преминала така бързо.

— Мис Лайкфилд, ще ни кажете ли какво ще облечете на сватбата си, или това е тайна?

След като се оттеглиха в спалнята на горния етаж, дамите отново се скупчиха около нея. Еднообразното им всекидневие и факта, че се виждаха често, им бяха помогнали да забравят добрите си маниери и те се изразяваха по-простичко. Юджени внезапно осъзна, че е в чужда страна, където не биваше да се доверява на слугите, където децата страдат от безброй много болести, където приличните дрехи, водата, а понякога даже и храната бяха недостатъчни. Страна, където един избягал каторжник или банда скитащи чернокожи, въоръжени с копия, можеха да тероризират някоя усамотена провинциална ферма; където запаленият храсталак можеше за един ден да унищожи хиляди акри земя, а ужасната лятна горещина превръщаше малките къщички във фурни.

Над всички беди стоеше неудържимата ярост на криминалните престъпници. Както бе и при инцидента от изминалата нощ. Всички говореха за него. Жената, чийто мъж бе застрелян, твърдеше, че е невинна, но никой не ѝ вярваше. Тя със сигурност бе уличица, защото в противен случай не би подмамила двамата мъже да я последват. Кой знае колко ли пъти го бе правила и преди това?

Юджени трябвало много да внимава, когато наема слуги. Било много трудно да се намери жена без криминално минало, но някои имали желание да се поправят и можели да се държат почтено, стига да има кой да ги надзирава. Младите момичета били за предпочитане.

Тя не виждаше нищо лошо в това да им каже за мисис Джарвис. И без това съвсем скоро щяха да научат. През цялото време знаеше, че не бе възнамерявала наистина да се противопоставя на Джилбърт в този първи спор между тях. Но не възнамеряваше да се защитава или да му се извинява.

Тя спокойно каза:

— Мистър Месингъм и аз вече наехме две слугини, които ще вземем със себе си. Едната от тях е млада жена, която придружаваше компаньонката ми и мен по време на пътуването, а другата е именно жената, за която току-що говорихте — мисис Джарвис. Не е ли това случайно съвпадение на обстоятелствата? — Тя закачливо се изсмя, гледайки към кръга от дами с шапки и шалове.

„Съвсем обикновени лица“ — помисли си тя. Бес Кели бе малко по-привлекателна, но твърде дебела и породиста. Марион, жената на доктор Ноукъс, бе спечелила всички точки по дърдорене, а бледото ѝ

тъжно лице не се връзваше с пронизителните ѝ очи и увисналите надолу крайчета на устните ѝ. Останалите бяха въодушевени от приятната вечер. Някои от тях бяха приятни, други — скучни. Като цяло всички изглеждаха изумени.

— Сигурно сте чули за участието на мистър Месингъм в тази история — спокойно продължи тя. — Той дори е бил свидетел на престъплението.

Пламъкът в очите на Марион Ноукъс и мигновено сведения ѝ поглед, накараха Юджени да направи малка пауза. Мисис Ноукъс се бе усъмнила, че Джилбърт само е минавал оттам! Такава ли бе репутацията му? А дали те вече знаеха, че мисис Джарвис очаква дете? Тя вдигна брадичката си малко по-високо и продължи:

— Ние с мистър Месингъм бяхме впечатлени от честността на мисис Джарвис и от наистина неприятното стечение на обстоятелства в живота ѝ. — (А тя дори не бе зърнала жената, която без съмнение, слушателките ѝ добре познаваха!) — Като че ли тези неща са нещо обичайно тук — продължи да бърбори тя.

— Не е точно така — строго каза мисис Ноукъс и Бес Кели любезно се притече на помощ на Юджени.

— Мисля, че сте извършили едно добро християнско дело. Юджени даде пример на всички нас.

— Християнско — може би, но да се надяваме, че ще е и разумно — промърмори някой.

— Мис Лайкфилд е съвсем отскоро тук. Всички ние сме допусkali грешки след пристигането си — каза мисис Уентуорт, старайки се да бъде тактична.

— Но волята на съпрузите е нещо, което жените трябва да изпълняват! — Марион Ноукъс изрече последната язвителна забележка и припряно се загърна с наметалото си, като се приготви за тръгване.

Докато другите дами слизаха по стълбите, Бес Кели хвана Юджени за ръката и я издърпа назад.

— Наистина ли харесваш Моли Джарвис? — прошепна тя.

— Как бих могла да ти отговоря, като все още не съм я видяла? — отвърна със сподавен глас Юджени, карайки Бес да избухне в смях.

— Ох, много е забавно! А ти се държа като някоя графиня! Само че...

— Какво „само че“?

Бес, изглежда, съжали, че изобщо бе започвала да говори. Вместо това тя каза:

— Възхищавах ти се, че им се противопостави. Трябва да знаеш, че от месеци насам всички обсъждаха как ли ще изглежда жената на Джилбърт Месингъм. — Тя отново се изкиска. — Е, сега вече знаят!

— Какво знаят?

— Ами... че си истинска дама — мило отвърна Бес.

Измъчваше я съмнението, че може би Джилбърт не желае да се ожени за една истинска дама. Ако трябваше да бъде откровена, най-разумно би било по пътя към къщи да се убеди в чувствата на Джилбърт.

Той ѝ каза, че се е справила много добре и че е горд с нея. Тя била накарала всички останали жени да изглеждат като провинциалистки.

— Уентуорт неуморно говореше за теб. Другите — също. Ти много силно ги впечатли, скъпа, и пъ очарователно. Какво мислиш за първата си колониална вечеринка?

— Беше много забавно. Проучванията на мистър Уентуорт силно ме заинтригуваха. Толкова много ли са неоткритите неща тук?

— Така е, наистина. Но ние ще се задоволим с Иръби и лозята ни. Нека синовете ни се занимават с изследвания. Обзалагам се, че до края на столетието Австралия ще бъде напълно проучена.

Изведнъж кабриолетът подскочи и отхвърли Юджени от седалката ѝ към Джилбърт, който моментално я пое в обятията си.

— Най-големият ни син непременно ще трябва да учи лозарския занаят, а следващият може да стане изследовател, ако иска. Така харесва ли ти?

— Изглежда, че съпрузите вземат всички решения — промърмори Юджени, сгушвайки се в копринения му шал. — Дали по време на брака ни ще се сетиш някога да поискаш мнението ми?

— Охо, струва ми се, че отново си се сетила за мисис Джарвис.

— Говорихме за нея, докато бяхме на горния етаж и аз информирах дамите за нашето решение.

Джилбърт тихо се изсмя и звукът погали слуха ѝ. След това я освободи от прегръдката си, пое юздите в двете си ръце и двуколката полетя по изровения път.

— Уентуорт искаше да пие френските си вина тази вечер, но аз го убедих да опита с рибата бялото бургундско вино от Иръби. Мислиш ли, че само от вежливост го похвалиха всички? Забелязах, че Фил Ноукъс няколко пъти пресуши чашата си. След гроздобера тая година ще дадем прием, така че гледай да не износиш всичките си лондонски рокли и упражнявай гласа си!

Вятърът не носеше вече ужасната следобедна горещина и беше приятен и освежаващ. Въздухът бе напоен с нежния аромат на дим, каучукови дървета и сено. Пътят, водещ към централната част на новопостроения град, се извиваше покрай брега на залива и разкриваше великолепната гледка към окъпаното в лунна светлина море. Високо над светлините на мачтата на „Кералайн“ спокойно сияеше благосклонна звезда. Звездите върху кадифения мрак на небето сякаш не бяха така далечни и чужди. Копитата на коня продължаваха да потропват по пътя, а ръката на Джилбърт отново обгърна талията ѝ.

На другия ден тя щеше да довърши писмото си до Сара и да ѝ каже, че вече е направила своето откритие — женитбата изискваше видимо да се показва единство пред хората, дори ако вътре в себе си един от двамата съпрузи не бе съгласен с нещо. И за да зарадва скъпия Джилбърт, тя щеше да жертва собственото си достойнство за известно време. Тя винаги щеше да се старае да спазва това правило. Но дали щеше да успее? В същия миг тя вече бе проумяла неуместността на това решение.

— Джилбърт?

— Да, мила.

— Можеш ли да се закълнеш, че детето, което очаква мисис Джарвис, не е... — Езикът ѝ се вцепени от ужасяващите думи, които трябваше да изрече. — ... не е твое?

Последва дълго мълчание. Тя напрегнато се взираше в Джилбърт. Дали ѝ се сърдеше? Или може би се чудеше как да признае вината си?

Той не бе ядосан. Беше развеселен и за това говореше внезапният му гръмогласен смях.

— Какво са ти наприказвали онези побъркани клюкарки? Убеден съм, че на жените никога не трябва да бъде позволявано да се оттеглят на горния етаж. Сигурно пропиляното от тях време в разнищване на скандали в спалните е много повече от това, което са прекарвали в сън.

— О, не, Джилбърт! Нищо такова не са ми казвали.

— А само са ти намекнали! Е, може би съм прекалено открит. Водил съм доста безгрижен ергенски живот, но мога да те уверя, че никога преди вчерашната вечер не съм виждал мисис Джарвис. Вярваш ли ми?

Разбира се, че да! Тя бе абсолютно сигурна, че той не би излъгал за нещо толкова важно и значимо.

Той обаче не каза, че ще потърси някоя по-подходяща слугиня. Явно, че в неговите очи мисис Джарвис бе такава. След като я бе срещнал едва миналата нощ, тя със сигурност доста силно го бе впечатлила.

Юджени започна да изпитва любопитство и желание да види по-скоро тази жена със собствените си очи.

[1] жетвар (зоол.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Миналото бе невъзвратимо. Моли си повтаряше хиляди пъти, че трябва да приеме този факт и да забрави. Дори онова, което бе станало вчера, бе вече в миналото. Гробът беше изкопан в калната земя и грубият бедняшки ковчег с тялото на Хари Джарвис бе станал само спомен. Тя се съмняваше, че щеше някога да посети гроба му. Шумолящите евкалиптови дървета щяха да го крият под клоните си, а вятърът щеше да отнася пръстта от могилата, докато окончателно не я изравни и всяка следа от гроба бъдеше заличена. Не че не бе обичала Хари. Щеше да си спомня за него винаги, щом погледнеше към детето му. Беше му благодарна, че макар и беден, той ѝ бе подсигурил подслон, но все още ѝ бе непоносимо болно заради нелепата му смърт. Нещастникът тъкмо се бе почувствал щастлив. Наричаше Моли „скъпата ми жена“ и „хубавицата ми“. Ужасният живот, който бе водил, не бе осакатил душата му. Около слабите китки на ръцете му и глезените винаги бяха останали белези от оковите, но той не бе забравил да бъде нежен.

Сега лежеше в изсушената земя, а тя, усещайки леко прилошаване от бременността (или това бяха нерви?), бе седнала в малката гостна на мисис Кели и наблюдаваше младата жена, която може би щеше да бъде нейна господарка.

Помисли си, че от доста време не се бе нервирала за каквото и да било. През десетте години на унижения и бедност тя нито за миг не бе престанала да държи високо вдигната главата си. Майка ѝ я бе научила на това още в детството. Тя бе най-голямото дете в многолюдно семейство. Живееха в живописна, но влажна и нехигиенична къщурка в Бъкингамшир, където баща ѝ работеше в една ферма. Надниците му бяха оскъдни, но винаги се намираха яйца и мляко от фермата, пресни зеленчуци от малката им градинка и домашно изпечен хляб.

Майката на Моли, която преди женитбата си бе камериерка в къщата на земевладелеца, не се интересуваше от нищо друго, освен за децата си. В имението тя крадешком бе поглеждала към един друг, по-

изискан начин на живот, който бе породил у нея убеждението, че ако за дечицата ѝ нямаше надежда да се докоснат до него, то поне можеха да се потрудят за една по-добра участ. Ето защо всички те трябваше да се научат да четат и пишат, да имат лично достойнство, да бъдат честни и отзивчиви, но не и раболепни. Първо бе ред на Моли — едно жизнерадостно селско момиченце с розови страни, за което тя мислеше, че може да стигне накрай света.

Наистина бе стигнала до края на света, изминавайки петнадесет хиляди мили и прекосявайки безкрайни морета в ужасна мизерия. Години след това тя научи, че майка ѝ бе умряла много скоро, след като научила за присъдата ѝ. Тя плака от болка и отчаяние, но това не успя да я направи цинична и окончателно да я сломи. Как би могла да си позволи да бъде на небето с мама, да я погледне и ѝ каже, че е забравила добрите обноски и самоуважението си. Нямаше нещо, което да я изненада у мъжете — познаваше ги от господаря си в Лондон и не можеше да забрави онова ужасно четиримесечно плаване. При първия опит за изнасилване през оная нощ тя се бори като звяр в мрачния ъгъл на трюма и най-накрая бе победила хилавото окаяно създание. То съкрушено се бе разплакало в нозете ѝ, а тя по един много странен начин се бе научила да приема спокойно дори и това. Тези нещастни мъже бяха окаяни като нея самата. Доколкото ѝ стигаха силите, тя нямаше да им позволи да се отнасят с нея по този начин, но едновременно с това и нямаше да ги мрази твърде много. Бе виждала как изпитващите омраза жени се превръщат в озлобени и цинични мъжкарани.

Тя ненавиждаше себе си заради факта, че е по-различна. За нея казваха, че е суетна, надменна и честолюбива. Бе направила впечатление и на един от офицерите. Какво ли я караше да мисли, че е по-различна от останалите?

В Ботани Бей, където най-после пристигнаха, неприятностите ѝ продължиха, защото не обръщаше внимание на опитите за сближаване на един от офицерите. В роклята си от грубо сукно от Перъмейта, което бе произведено единствено заради затворниците (и затова и най-бедните граждани се срамуваха да го носят), тя правеше впечатление на скромна и незабележима. Решението за оставянето ѝ на свободен режим бе отлагано три години заради неприятности с един упорит лейтенант. Тя изгуби работата си в къщата с порядъчна, но

ограничена господарка и почти умираше от глад, но не излезе на улицата както повечето от познатите ѝ затворнички. Това се случи неочаквано, когато срещна един по-силен от нея мъж. Спомняше си, че на мястото, където бе повалена, имаше някакъв трънлив храст. След това не бе в състояние да определи кое я нарани повече: храстът или бруталното нападение. „Е, това ли наричат любовен акт?“ — си бе помислила скептично тя.

В същото време една голяма част от съзнанието ѝ намери начин да забрави за тази случка, припомняйки ѝ за безгрижното детство у дома и силната ѝ привързаност, която родителите ѝ изпитваха един към друг.

Така че любовта невинаги бе противна. В тази първа нощ ѝ се присъниха два различни съня. Първият бе кошмарен и изпълнен с чувство на болка и унижение от непознатия ѝ нападател, който наперено си бе тръгнал, оставяйки я да оправя изпокъсаните си дрехи. А другият бе като спомен за нежната и добре позната ѝ любов между нейните родители, които всяка година оставяха ново бебе в люлката.

Един ден тя щеше да изживее втория си сън.

Не очакваше Хари Джарвис да ѝ помогне за това. Нощем той се пробуждаше от болестта си, а настървението, с което я сграбчваше в обятията си, бе трогателно. Беше му благодарна единствено за това, че ѝ помогна да превъзмогне страха и отвращението. Беше му задължена заради това. А когато разбра, че е бременна, реши, че нейното дете трябва да живее в такъв спокоен дом като нея самата, защото само споменът за дома ѝ бе помогнал да оцелее без онези неизлечими белези в душата, от които други с нейната участ не можеха да се отърват.

Но сега Хари бе само спомен, с него си отиде и спокойният дом за нероденото им дете. Нещо повече — тя трябваше да застане лице в лице с неизвестността.

Иръби — провинциално местенце с мелодично име. Тя никога не бе ходила в провинцията и не бе виждала нещо повече от обвитите в омара хълмове на отсрещната страна на пристанището, питайки се какво ли има зад тях.

Иръби и червенокосият непознат, който се държа любезно, но тя не знаеше защо ѝ помага. Дори и да имаше някакви мотиви, те не бяха явни. Моли бе отвикнала да намира съчувствие и разбра, че

състраданието е причината образът на Джилбърт Месингъм да се запечата ярко в съзнанието ѝ. Тя си спомняше за оживлението в сините му очи, жизнерадостната усмивка и мъжествения му вид. Той не бе красавец (щеше да ѝ се наложи да промени мнението си), но имаше вид на силен и упорит човек и това ѝ харесваше. Той бе част от онази непозната провинция, която се простираше зад пристанищните възвишения. Сърцето ѝ започваше да бие по-бързо, когато мислеше за това. Оптимизмът ли бе това, което го крепеше?

Но крехката млада жена, седяща срещу нея в безупречно изгладена муселинена рокля и задаваща въпроси с превзет глас, бе съвсем друго нещо. Тя изглеждаше така, сякаш бе излязла от добре подредена лондонска гостна. Моли усети безпокойство и завист. Със сигурност човек можеше по-спокойно да приеме носталгията, ако имаше до себе си някого като мистър Месингъм, който да го обгражда с любов и внимание.

С любов и внимание! Вълнуващи думи, означаващи нещо толкова далечно от нея.

— Моля, отговорете, мисис Джарвис!

— Съжалявам, госпожо. Бях се замислила.

— И за какво се бяхте замислили?

— Опитвах се да си спомня кога за последен път съм била в такава чудесна стая.

Младата жена плахо огледа стаята. Разбира се, тя не бе безупречна, но ако мис Лайкфилд само си представеше какви други стаи съществуваха в тази страна, тя щеше да е благодарна за възможността да притежава грубите полирани мебели и колосаните дантелени пердета.

— Това бе много отдавна, госпожо. Тогава бях едва на осемнадесет години.

— На тази възраст ли бяхте, когато... когато напуснахте Англия?

— Бях несправедливо обвинена и осъдена, госпожо. Надявам се, че съпругът ви е разказал за това.

— Той все още не ми е съпруг, мисис Джарвис. Сватбата ни ще бъде през идната седмица. Но ставаше въпрос за вас. Мистър Месингъм ми каза, че сте безупречна готвачка. Тази оценка по английските стандарти ли е поставена, или по тези на колонията?

— Не съм специално обучавана да готвя, госпожо, но когато бях дете научих от майка си много готварски рецепти. Бях най-голямото от деветте ѝ деца и се налагаше да помагам. Не успях да се науча да готвя изискани ястия, но мога да правя всичко останало, което е необходимо.

— Е, това няма да бъде проблем! — Лицето на младата дама ставаше много мило, когато се усмихнеше — не красиво, а весело и очарователно със слънчеви искри в синьо-сивите ѝ очи. — Имам една голяма книга за дома, която майка ми много настояваше да взема. Сигурна съм, че в нея ще намерите всичко, което трябва да знаете.

Тя стисна силно устните си, сякаш осъзна, че много бързо бе приела жена с такова съмнително минало. След това седна и заяви със строг вид:

— След като мистър Месингъм ви е наел, не мога да си представя, че очаквате да ви поставя на кръстосан разпит. Тук съм едва от два дни, но успях да видя, че има много страдание и бедност в колонията. Не желая да произнасям присъди за миналото ви. Интересува ме бъдещето ви. Надявам се, че оценявате, че мистър Месингъм и аз ви предоставяме възможност да се реабилитирате напълно, за което ви моля да не злоупотребявате с доверието ни.

— О, никога не бих направила това, госпожо! — отвърна развълнувано Моли.

— Надявам се, че сте убедена в това, което казахте.

— Да, мадам.

Мис Лайкфилд внимателно я погледна. После каза с неочаквано нежен и състрадателен глас:

— Мистър Месингъм ме увери, че в Иръби има достатъчно много стаи. Няма да бъде трудно да подслоним и детето. Струва ми се, че това е всичко, мисис Джарвис. Мистър Месингъм ще ви обясни как ще стане пътуването до Иръби. Предполагам, че аз и той ще пътуваме с кабриолет, а вие с камериерката ми, Джейн Кинг, ще ни последвате с друго превозно средство, на което ще е натоварен и багажът. Тежките мебели, които бяха разтоварени от „Кералайн“, бяха откарани с фургон и ще ни чакат в Иръби. Ще бъдете доста заета в подреждането на всяко нещо. Предполагам, че сте свикнала с провинцията и храсталака.

— Не, госпожо. Никога не съм напускала Сидни, но винаги съм искала да го направя.

— Е, сега ще имате възможност да го сторите. „Така било писано!“, както би казала сестра ми Сара.

Тя бе толкова млада! Не толкова, колкото Моли, когато по такъв груб и несправедлив начин бе довлечена в тази враждебна страна.

Тя направи реверанс, готвейки се да излезе, но мисис Лайкфилд я спря с махване на ръката си.

— О, господи, съвсем бях забравила! Мистър Месингъм се разпореди да ви кажа, че заплатата ви ще бъде седем лири годишно и трябва да ви дам и това — тя извади пет соверена^[1], — за да си купите плат и си ушите подходящи дрехи. Умеете ли да шиете?

— Да, госпожо.

— Хубаво. Мисля, че една едноцветна рокля... както виждам, вие имате такава, но ще трябва да си направите и някоя по-топла за зимата. Освен това, бих искала да имате три обикновени шапчици и престилки и необходимото ви бельо. Тази сума достатъчна ли е?

— Напълно. Благодаря, госпожо!

„Справих се много добре при наемането на първата ми слугиня — написа Юджени до Сара. — Ще се смаеш, ако ти кажа, че тя е била осъждана, но, изглежда, че е била несправедливо обвинена за някаква дреболия и Джилбърт напълно ѝ се довери. Изглежда приятна и способна жена, която заслужава втори шанс в живота. Признавам си обаче, че не мога да подслоня само каторжници в имението. Трудно ми е да отминавам окованите хора по улицата. Бедните нещастници ме изпълват със съжаление. Джилбърт казва, че скоро ще започна да възприемам това като нещо естествено. Естествено! Това никога няма да стане с мен.“

Децата на Кели много се зарадваха, че в дома им бе донесена роклята на младоженката. Едно след друго личицата им надничаха през вратата, докато най-последно Юджени ги покани да влязат.

— Така! Може да влезете, ако стоите тихо — каза Бес. — Ени, грижи се за Том. Не му разрешавай да рови из нещата. Седнете тихичко на леглото и тримата.

Юджени бавно се завъртя, за да им достави удоволствие.

— Е, как изглеждам?

— Като младоженка! — отвърна Ени, обхваната от благоговение.

— Какво ще кажеш, Поли? — Юджени се обърна към най-малкото момиченце, но то срамежливо наведе глава.

Приказливият Том махна важно с пръст.

— Аз ще се ожения за теб!

Тази забележка накара момиченцата да се кискат до припадък и тържествената тишина се изпари.

— Нали малките момченца не се женят, мамо?

— Мамо, като мисис Лайкфилд ли ще изглеждам, когато стана булка?

— Мис Лайкфилд, може ли да пипна воала ви? Пръстчето ми е съвсем чисто!

— Кога мистър Месингъм ще сложи халката на пръста ви, мисис Лайкфилд? Цял живот ли ще трябва да я носите?

— Шшт, тихо! — извика Бес. — Ако не млъкнете, ще ви изгоня навън! Юджени, ще трябва ли още една фиба за воала ти? Вятърът може да го отнесе, докато се качвате на каретата.

Тази забележка накара децата отново да се кискат. В стаичката бе много горещо. Дрехите на Юджени бяха вече на нея, а воалът — стабилно прикрепен от Бес към косата ѝ. Но детското веселие бе заразително. Тя им се любуваше, гледайки ги как седят, облечени в най-хубавите си дрешки, а откритите им личица сияеха.

— Ела, тогава! — каза тя, улови ръката на Том и го накара да застане до нея. — Ако искаш да се ожениш за мен, ще трябва да побързаш да го сториш преди мистър Месингъм да е дошъл. Ще трябва да пъхнеш халката на пръста ми. Бес, дай ми назаем халката си! Много скоро ще си имам моя, но тогава ще е твърде късно за Том.

Това бе прекалено за Ени и Поли. Те избухнаха в смях и се кискаха дотогава, докато не потекоха сълзи по обсипаните им с лунички бузки. Очите на Бес също плувнаха в сълзи. Тя импулсивно целуна Юджени по бузата и каза:

— Ох, иска ми се да вярвам, че ще си щастлива! Ще бъде много по-различно от живота, който си имала у дома.

— Това ми харесва — безгрижно отвърна Юджени. — Край на важните аудиенции! Том, сега ние с теб сме женени. Ти трябва да се върнеш при сестрите си и да започнеш да растеш!

— О, ето я и каретата — извика Бес и се спусна към малкия прозорец. — Бързо, деца, елате да видите белите панделки, които кочияшът е закачил на камшика! Ето че и Едмънд идва за теб, Юджени. Ръкавиците ти! Сигурна ли си, че воалът е добре закрепен.

А, да не забравим цветята ти! Бог да те благослови, скъпа, изглеждаш великолепно!

Подготовката бе най-приятната част от сватбеното ѝ тържество. Тежката задушна обстановка в църквата накара Юджени да се почувства зле за миг.

Пасторът едва забележимо смръщваше вежди, дамите развяваха ветрилата си, а мъжете с неудобни високи яки и колосани ризи стояха със зачервени лица и обилно се потяха. Джилбърт също бе поруменял, а за себе си Юджени предполагаше, че сигурно изглежда така бледа, както роклята си. Бес Кели бе закачила воала ѝ твърде стегнато и при ходене той се влачеше и дърпаше косите ѝ, причинявайки ѝ болка. Бялата ѝ, рязана в талията копринена сватбена рокля, окичена с брюкселски дантели, я караше да усеща такава горещина, сякаш бе облечена в зимни дрехи. Тя бе плувнала в пот. Едва успя да махне ръкавицата си, за да може Джилбърт да постави халката на пръста ѝ, а когато той стисна силно и влюбено ръката ѝ, те сякаш се споиха от лепкавата горещина. Едва в този миг Юджени осъзна, че вече е омъжена. Тя решително се бореше с пристъпите на прилошаването, та не успя да долови и една дума от сватбената служба.

— Трябва да се подпишеш, мила — бе казал Джилбърт.

Писалката трепереше между пръстите ѝ. От старанието ѝ да успокои треперенето на ръката си някаква част падна от острието на писалката. Малко черно петно се разля в края на новото ѝ име — Юджени Месингъм. Пасторът наново закрепил писеца. Джилбърт взе писалката и със замах написа собственото си име. Когато погледна в очите младоженката, видя в тях гордост и вълнение. Изглежда, че той не бе забелязал пребледняването ѝ. Улови я здраво под ръка и крачейки по пътеката между редовете, двамата се отправиха към изхода. Това не бе просто ходене, а перчене. Юджени се трогна от факта, че му бе приятно да я показва, и се успокои, че той не бе забелязал притеснението ѝ.

В дъното на църквичката, сред малка група от неканени зрители, тя забеляза мисис Джарвис. Тя бе прилично облечена, но изглеждаше бледа и тъжна. Бедното създание току-що бе погребало съпруга си.

Вълна от чувства обля Юджени и пръстите ѝ се впиха в лакътя на Джилбърт. Той веднага отвърна с бърза усмивка. „Моят съпруг, както и през изминалите десет минути, е много оживен“ — доволно си

помисли тя. Най-последно отмаляването ѝ изчезна и тя се почувства щастлива, оптимистична и устремена към бъдещето.

Имаше си съперник на първата закуска след сватбата. Вниманието на Джилбърт бе раздвоено между младоженката му и новото му вино.

Гостите бяха подканвани да пият червеното вино от Ирѐби, а на дамите, които предпочитаха по-сладникавия вкус — сотерн от Ирѐби.

— Когато се върнах от годежа ми в Англия, аз оставих това червено вино да отлежи — каза Джилбърт, задържайки критично виното в устата си, преди да го глътне. — Ще стане по-добро, ако отлежи, но и сега не е лошо. Как мислите, сър?

Той се надяваше, че Юджени ще бъде въодушевена от присъствието на губернатора, генерал-лейтенант Дарлинг, на нейната сватба. За голямо удоволствие на Джилбърт той се изказа много ласкаво за вината, но се съгласи, че би било добре още да отлежат.

— До кръщенето на сина ми ще стане още по-добро! — каза Джилбърт.

Някои се засмяха, въпреки че Джилбърт не намираще забележката си за смешна.

Юджени се вгледа в алената течност в чашата му и се опита да си представи как я отпива един въображаем млад мъж, какъвто някой ден щеше да е техният син. Дали Джилбърт щеше да ѝ прости, ако детето не е момче?

— Предполагам, че ще можеш да споделиш амбициите на мъжа си — завистливо изрече пияният глас на Марион Ноукъс.

— За раждането на сина ли? — уплашено попита Юджени.

Не, не. Имам предвид маниакалната му привързаност към лозята. Как ще накара изметта, която живее в тази страна, да пие вино? Мъжът ми казва, че той щял да свърши с разорение. — Мисис Ноукъс с наслада отпи от чашата си. — Трябва да отбележа обаче, че това тук е много добро. Е, аз дяля съпруга ми с пациентите му, което, предполагам, не е по-зле от това да го делиш с лозята и виното.

— Необходимо ли е една жена винаги да дели съпруга си с професията му?

Мисис Ноукъс ѝ отвърна с ироничен смях.

— Не и до умопомрачение, скъпа моя. Не го прави, ако си умна. И не ми обръщай внимание. Аз съм ужасна. Филип ми го е казвал —

въздъхна тя и добави: — Ако бяхме имали деца, щеше да е по-добре.

— Не можете ли да имате?

— Имахме едно, но то умря. Същото нещо би могло да се случи и в Англия, казвах си аз. Мъжът ми започна да обвинява глупавите предразсъдъци на тая страна. Но не вземай пример от мен, мис Месингъм. Ти си красива младоженка и едно успокоение за разочарованите очи. А понякога и аз заслужавам някой по-ефективен начин за успокоение.

— Любов моя! — Джилбърт улови ръката на Юджени. Лицето му пламтеше, а очите — блестяха. Изглеждаше така, сякаш бе погълнал прилично количество от виното си. — Какво ти наприказва тая стара врана?

— Джилбърт Месингъм, съвсем ненужно е да ми казваш нещо, което аз много добре осъзнавам!

Джилбърт високо се изсмя, но Юджени, гледайки към удълженото меланхолично лице и тъжните изпитателни очи, откри, че внезапно бе започнала да харесва Марион Ноукъс. Или поне да й съчувства.

Нямаше за какво повече да се говори, понеже Джилбърт искаше да я изведе и се погрижи за забавлението на гостите си. Всички бяха във възторг от нея: толкова елегантна, толкова красива. Но вече бе време да се върне у Бес Кели, за да се преоблече и пакетира сватбените си дрехи.

Юджени тъкмо завързваше шапката си, питайки се дали с тази рокля няма да й бъде горещо по време на дългото пътуване по прашния път, когато дойде тревожна новина. Един опасен каторжник бил избягал от Кокейто Айланд, след като ранил тежко един от пазачите. Той се отправил към Лейн Коув и хълмовете зад него. Възнамерявал да се скрие в шубрака. По-обезпокояващо било, че имал пистолет и патрони, които откраднал от обезвредения пазач. Вероятно няма да рискува да се появява близо до пътя, освен ако не планирал въоръжени грабежи, за да се снабди с храна и нари. Юджени не трябвало да се притеснява, но било по-добре да е подготвена. Дали Джилбърт си носеше пушката?

Джилбърт сякаш въобще не бе притеснен от новините. Той каза, че никога не пътува без оръжие и когато Юджени го попита защо, той отвърна, че тук никой не пътувал към вътрешността на страната

невъоръжен. Можело да бъде изолиран от някакъв инцидент и да му се наложи да убие дивеч за храна. Или пък можело да се натъкне на банда от недружелюбни чернокожи, макар че това рядко се случвало по тези сравнително цивилизовани места.

— Не и на такъв оживен път като този — добави той, забелязвайки страха на лицето на съпругата си. — Имах предвид по-навътре в страната, където пътищата свършват. Не се тревожи! Това приятелче ще спазва правилата за мирно съжителство заради собственото си добро.

Джилбърт бе с повишено самочувствие. Той сякаш се забавляваше от възможността за среща с опасен криминален престъпник.

— Къде ще отиде? — попита настойчиво Юджени.

— Към Сините планини или зад тях, предполагам. Там е пълно с избягали затворници, които се укриват и никой не успява да ги намери. Живеят с чернокожите.

Стана ясно, че каторжникът е бил осъден на заточение за подправяне на документи. Бил образован и чувствителен човек, чийто разум не можел да се примири с бруталността на затворническия живот и го тласнал към тази отчаяна постъпка. Ако някой го срещнел, щял да постъпи най-добре, ако се отнася с уважение към него.

Джейн Кинг започна да хлипа. Мисис Джарвис рязко я прикани да се успокои. Един уплашен човек, бягащ, за да спаси живота си, има само един изход и той е да не се мярка пред очите на хората. Кой би могъл да знае това по-добре от мисис Джарвис? Юджени се опита да се успокои. Сигурно мисис Джарвис знаеше много за избягалите хора. Тук бе и кочияшът на фургона, Уил Мърфи — бивш затворник, който бе получил свободата си и сега работеше за Джилбърт като коняр. Той бе груб и недодялан човек, но като че ли можеше да му се вярва.

Мрачните предчувствия на Юджени не бяха предизвикани само от новините за избягалия каторжник, а и заради онези знойни пространства, които я бяха привлекли, за да я отведат далеч, много далеч от цивилизацията при странните птичи крясъци, неуморното пърхане на цикадите и дяволски яркото слънце, което изпълваше нажежените пейзажи със странна меланхолия.

Мисис Ешбъртън носеше огромна виолетова шапка, а напрегнатото ѝ до крайна степен лице бе станало тъмночервено.

— Юджени, взе ли си солите за вдишване? Къде е слънчобранът ти? Какво ще каже майка ти, ако получиш слънчев удар? Ще вземеш ли ветрилото ми? Ще ти помогна да се поразхладиш. — Натруфеното ветрило великодушно бе напъхано в ръцете на Юджени. — Да знаеш, че веднага, щом се настаниш, ще те навестя. Не ме е страх от няколко избягали затворници! Ще размахам чадъра си пред лицата им и ще им кажа да внимават как се държат. Ела, мое скъпо момиченце! Целуни ме за довиждане!

Юджени си помисли, че с удоволствие би избягала от този натраплив глас, който ѝ напомняше досадните звуци на цикадите. Тя се спусна към нея да я прегърне, след това — към Бес, чиято малка и задушна къща приличаше на ад.

— Наистина трябваше да се омъжа за Том — каза тя, опитвайки се отчаяно да се пошегува.

Без да скрива нетърпението си, Джилбърт ѝ напомни да се качи в кабриолета. Време бе да тръгват. Не можеха до безкрайност да се сбогуват.

Малката група хора се развълнува и огласи улицата с благопожелания. Децата танцуваха и пищяха. Мъжете размахаха цилиндрите си. Дъжд от ориз посипа кабриолета. После Джилбърт размахна камшика и конете потеглиха. Когато Юджени погледна назад, там нямаше нищо друго, освен облак червен прах.

Семейният ѝ живот започна...

[1] *соверен* — златна монета, равняваща се на една английска лира. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Джилбърт каза, че ако продължат да се движат в тръс, щели да стигнат Перъмейта на мръкване. Там той уредил да прекарат нощта в един уютен хотел, да изчакат идването на фургона и да продължат с него на другия ден. След това им предстояло да изминат десет мили и да пристигнат в Иръби.

Собственикът на хотела, Майк Хенсън, ги очаквал и бил запазил за тях най-хубавата си стая. След сухото лято там имало проблем с водата, но той обещал да уреди Юджени да си вземе вана.

Джилбърт ѝ каза за това, след като забеляза, че дори ветрилото не можеше да отвее ситния прах от лицето ѝ. Колкото до роклята ѝ, избира се така придирчиво преди време в Лондон, тя вече бе съсипана. Това нямаше значение, защото тя имаше още много рокли. Какво означаваше една проста дреха, след като това неприятно пътуване щеше много скоро благополучно да приключи.

Най-после скритите опасения напуснаха Юджени и тя направи опит да се усмихне. Въобще не ѝ харесваха храсталаците, където дори сенките изглеждаха враждебно и бяха ужасни убежища за бегълците. Тя предпочиташе откритите пространства.

Върху сухата напукана почва вирееха трънливи храсти и вечнозелените евкалиптови дървета. Из гъсталаците бродеха тълпи от чернокожи с мрачни кресливи гласове или се събираха кукабури, надавайки натрапчиви крясъци. Веднъж Юджени извика от възхищение, когато ято от сиви качулати папагали с розови коремчета прелетя пред погледа им като неочакван залез.

— Какво бе това, Джилбърт? Толкова са красиви!

— Гелъс. Пълно е с тях в Иръби, ще видиш. Любимото им място са евкалиптовите дървета и са дяволски шумни.

Веднага след този приятен инцидент ги връхлетя бедата. Конят им стъпи в крайпътна дупка и си изкълчи крака.

Джилбърт скочи от кабриолета, за да прегледа глезена на животното. После си спомни за присъствието на жена си и се извини.

— Дяволски се е заклешил! Ще трябва да изчакаме фургона. Ужасно съжалявам. Хиляди пъти съм изминавал това разстояние със същата кобила. Досега не ме е подвеждала.

Юджени слезе на земята и отиде при треперещата кобила.

— Сериозно ли е пострадала?

— Не, но не можем да продължим пътуването. Тя не трябва да се движи. Боя се, че и ние ще трябва да направим същото.

Мястото бе открито. Няколко разлистени млади евкалиптови дървета хвърляха шарена сянка и насищаха въздуха с приятния си аромат. За щастие наоколо нямаше защитено място, където би могъл да се приюти един убиец. Юджени се окуражи.

— Нека да си създадем малко удобства! Да постелем пътното одеяло под онези дървета. Може да си представим, че сме на пикник. Такова удоволствие е да оставя нажеженото ветрило!

— Да, и на мен така повече ми харесва. Сега мога да видя лицето ти. Жалко, че не взехме бутилка вино с нас.

— Лично аз бих предпочела глътка студена вода — възкликна Юджени. — Слънцето винаги ли пече така?

— Не се оплаквай! То помага на гроздето ми да узрее. Трябва да призная, че изглеждаме като двама глупаци. Боя се, че няма никаква възможност да стигнем Перъмейта тази вечер. Ще трябва да се доберем до най-близката странноприемница. Какво ще кажеш?

— Има ли някоя наблизо?

— Да, на около шест мили. Не е кой знае какво, но ще имаме покрив над главите си. Дявол да го вземе! Ама че сватбена нощ!

Юджени избухна в смях. Каква ли история щеше да разказва на Сара? Като видя, че тя е в добро настроение, Джилбърт също се разсмя и я дръпна към себе си, за да я целуне.

— Бог да те благослови, скъпа, задето приемаш всичко с лекота!

— Винаги съм очаквала неприятности и лишения в тази страна — отвърна тя и смехът ѝ замря. Отново бе започнала да се страхува — не само от потискащата пустош, а и от евентуалната близост на отчаяния беглец, който може би възнамеряваше да се възползва от тяхната беда.

— Какво ще направят с него, когато го заловят? — не се въздържа и попита тя.

— За онзи каторжник ли се сети пак? Ще бъде изпратен в наказателна колония и ако не го обесят, ще го оковат във вериги.

— Трябва да е имал лош господар.

— Възможно е. Тук често се срещат такива. Но това не е тема за разговор в деня на сватбата ни. Наслаждавай се на спокойствието и тишината. Няма да ни се наложи дълго да чакаме.

Слънцето бавно залязваше, окъпано във великолепни огньове, а евкалиптовите дървета се чернееха на самотното призрачно място, когато най-последно фургонът изтрополи и спря пред тях.

Джейн се втурна напред и извика:

— О, госпожо, добре ли сте? Ох, това е ужасно, нали?

Мисис Джарвис каза спокойно:

— Успокой се, глупаво момиче. Доколкото виждам, господарката не е ранена.

— Не, не съм ранена, а само уморена, жадна и потънала в прах. Конят ни си изкълчи крака. Това бе най-ужасният възможен късмет. — Тя облекчено се засмя. — Така се радвам да ви видя. Мъжът ми каза, че ще трябва да отидем до една странноприемница, която била наблизо.

Те вече не бяха господарка и прислужници, а три жени, останали сами в огромната, дива местност. Отдръпнаха се встрани, докато Джилбърт и Мърфи пренасяха багажа от кабриолета и завързаха куцацията кон отзад на фургона.

— Качвайте се всички — каза Джилбърт, — ако не желаете да ви изгубим в тъмното...

От прозореца се процеждаше светлина и се носеше жизнерадостната песничка „На Малдуни“. Някакво куче излая. Една жена с разрошени коси и мръсна престилка се появи на вратата, огледа фургона и облеклото на пътниците и каза:

— Подслон ли търсите? Да бяхте влезли тогава.

Така те си намериха покрив за през нощта.

Към стълбата водеше тесен коридор. Една отворена странична врата гледаше към бара, в който неколцина брадати мъже вдигаха невероятен шум.

— Любители на рома — поясни с отвращение Джилбърт.

— Елате насам и затворете вратата — каза жената, която бе взела отнякъде една малка лампа. — Тук е пълно със затворници. Нали не искате да осъмнете с прерязани гърла? Коя е жена ви, сър?

Джилбърт улови ръката на Юджени. Жената прикова очи в модерната ѝ рокля.

— Ще трябва да свалите това. Жегата може да ви убие. Мога да ви дам официалната спалня, но останалите дами ще трябва да се задоволят с една по-малка, която е в задната част на къщата.

Юджени попита:

— Чухте ли вече за каторжника?

— Чухме. Оттук минаха кавалеристи и ни казаха да залостим вратите тази нощ. От месеци не са ни нападали и не желая това да се случи. Отскоро ли сте тук, мисис?

— Пристигна миналата седмица — наежи се Джилбърт, забравяйки дружелюбния си тон.

Жената се изсмя.

— Ще трябва да свикне с това, или ще полудее. Нали така, миличка? Елате да ви покажа стаята. Искате ли да ядете?

Джилбърт щеше да потвърди, но Юджени сложи ръката си на рамото му.

— Аз не съм гладна, Джилбърт. Ще се кача на горния етаж.

Очакваше стаята да изглежда по-зле. На пода бяха застлани грубо тъкани черги, а леглото бе застлано с чисти памучни чаршафи. Два дървени стола бяха изправени до масата, на която бяха поставени кана и леген. Никакъв гардероб, никакво стенно огледало, никаква *chambre de toilette*^[1]. Първата ѝ брачна нощ. Без преувеличение можеше да каже, че щеше да остане незабравима.

Тя успя някак да се усмихне на размъкната си домакиня.

— Благодаря. Ще ни свърши добра работа.

Жената ѝ отвърна с ироничен смях.

— Няма нужда да се правите на грандама пред мен. Много добре знам, че това тук не е като онова, с което сте свикнали, но пък е по-добро от храсталаците. — Спомняйки си за някаква почти забравена учтивост тя добави: — Приятни сънища, милейди! — И се оттегли.

— Милейди! — протегна се Юджени и се прозя. — Признавам, че никога не съм се чувствала толкова малко „милейди“!

— Бедничката ми, да знаеш само колко съжалявам! — Джилбърт протегна ръцете си, за да я прегърне.

Тя се отдръпна. Усещаше как лепне от пот.

— Ти не си виновен. Аз упреквам само провидението. Мислиш ли, че комарите ще ни изядат живи, ако отворим прозореца?

— Боя се, че е така.

— Тогава вместо от това, ще умрем от задушаване. Както и да е. И без това прозорецът сякаш ще се разпадне, ако го докоснем.

Юджени се отпусна на леглото. Наистина се чувстваше така уморена, че едва успя отново да се изправи.

— Би ли престанал да ме гледаш по такъв обезпокоителен начин? Всичко, от което се нуждая, е кана с вода и малката плетена чанта, в която са нещата ми за сън. Когато ги получа, си свободен да правиш каквото поискаш. Можеш дори да отидеш при джентълмените на бара и да ги убедиш да пият виното ни.

Джилбърт тихо се изсмя, наблюдавайки я с нежност и възхищение.

— Да ти изпратя ли Джейн? Или мисис Джарвис, която по-добре би се справила с обличането.

— Не е необходимо. Провери просто дали са настанени удобно за през нощта. Или поне толкова удобно, колкото позволяват условията.

— Много добре, мила. — Той докосна лицето си до нейното. — Искам да ти изкажа огромното си възхищение. Държа се прекрасно! Моля те да обещаеш, че няма да приемаш това за първата ни брачна нощ. Ти си твърде уморена, а и при тази обстановка едва ли бих могъл да ти покажа колко много те обичам. Легни в леглото и спи. Аз ще погледна конете и багажа. Обещавам да не те будя, когато се върна.

Водата, която донесоха, бе червена от ръждивата почва. Но бе студена и тя успя някак да потисне отвращението си и да се измие. Донесе я мисис Джарвис, както и плетената чанта на Юджени.

Тя попита дали господарката ѝ се нуждае от още нещо. Обясни също, че Джейн била почти в несвяст — страхувала се от глухата провинция.

— В такъв случай или ще свикне, или ще се върне обратно в Сидни! — отвърна рязко Юджени. — Благодаря, мисис Джарвис, но не

се нуждая от нищо повече. Смятам да разопаковам нещата си и да си легна.

По-късно ѝ се наложи да слезе в тъмната градина зад къщата и тя изпадна в ужас.

Дали да не извика на мисис Джарвис да се върне? Тя бързо отхвърли импулсивното си желание. Колко смешна и безпомощна можеше да я направи страхът! Не ѝ позволяваше дори едно решение да вземе сама.

Стълбата и тесният коридор бяха осветени от една газена лампа. Вратата, затворена с голямо дървено резе, се отвори доста лесно. Светлината от един прозорец, вероятно на кухнята, защото от него се разнасяше и силна миризма на печена сланина, ѝ бе напълно достатъчна, за да намери калната пътека, водеща към вонящия клозет.

Някакво мъничко тяло се хвърли в нозете ѝ и започна да се извива и силно да мяучи. Котка!

Юджени изрече на глас:

— Ах, ти окаяно, малко създание! Знаеш ли как ме уплаши? Бедно мъниче... — Тя се наведе, за да погали треперещото му телце. — Та ти си само кожа и кости! Сигурно умираш от глад. Никой ли не те храни тук?

Котето отново жалостиво измяука. Юджени си спомни суровото удължено лице на жената, която ги бе посрещнала. Спомни си и миризмата на сланина, идваща от кухнята. Бе сигурна, че там можеха да се намерят някакви остатъци от телешки джолан. Не можеше да понася хора, които се отнасяха зле с животните. Заради котето си струваше да открадне.

— Хайде, писанче, ела! — повика го тя, повдигна роклята си, за да я опази от калта, и с котето в ръка се насочи към вратата на кухнята.

Когато видя, че тя бе леко откrehната, едната половина от мозъка ѝ започна да ликува, а другата ѝ напомни, че бе много странно входната врата да е залостена, а тази — отворена.

Ниско над масата светеше лампа. В мрака някой се движеше.

— Мисис Малдуни? — колебливо запита Юджени. — Котето ви изглежда много гладно. Имате ли някаква останала храна?

Неясният силует приближаваше със забързани стъпки.

— Ако котето е ваше... — поде Юджени, но в следващия миг някаква груба длан ѝ запуши устата, а друга, сякаш желязна ръка я

стисна здраво. Обонянието ѝ ясно долови непоносимото зловоние на мръсни дрехи, неизмита плът и вонящ дъх. В дрезгавата светлина тя видя брадатото лице и блясъка на две зли очи.

— Млъквай! — изрева гласът. — Ако извикаш, когато отдръпна ръката си, ще те застрелям. Казвай сега, къде е храната?

Изглеждаше, че дори котката, която вероятно бе свикнала с ритниците, инстинктивно не бе влязла в тази съмнителна стая. Юджени можа да чуе мяукането ѝ, отдалечаващо се надолу към градината. От бара долетя гръмогласен смях. Сигурно Джилбърт бе там, за да измие насъбрания през деня прах от гърлото си и да разкаже за лозята си. А жена му бе насаме с един избягал каторжник.

За кого се мислеше този нещастник? Противната му ръка внимателно се отдръпна. След като не последва писък, мъжът отпусна хватката си и одобрително кимна.

— Храна! — отново заповяда той с дрезгав глас.

— Тогава усили пламъка на лампата, за да виждам какво правя! — каза Юджени. Нейният глас ли бе това — толкова спокоен и решителен?

Мръсната му ръка се подчини. Когато светлината се усили, тя бързо се огледа наоколо. Недодяланата фигура стоеше застрашително между вратата и нея. Той държеше пистолет. На отсрещната стена имаше друга врата, водеща към нещо като килер. Тя инстинктивно посочи натам:

— Ето, там!

Той сви юмруци и я повлече към вратата. Мили боже, ами ако това не беше килер?! Беше ужасно тъмно и никой от тях не можеше да види какво има в стаичката. Миризмата на готвено месо обаче бе достатъчно красноречива.

Ръката, вкопчена в китките ѝ, се поотпусна. Костеливите пръсти стиснаха тялото ѝ — пръсти на скелет. Мъжът бе много по-изгладнял от бедното коте.

— Къде е храната?

— На полицата. Не надушваш ли?

Отново бе постъпила инстинктивно, без да съобрази, че гладът на този човек щеше да притъпи вниманието му. Поемайки си дълбоко въздух, той я блъсна настрани и се втурна с протегнати ръце към невидимото месо, което дразнеше обонянието му.

Внезапно я озари мисълта да залости вратата и тя я притисна с всичката сила, на която бе способна, и изкрещя с глас, който сякаш никога не ѝ бе принадлежал:

— Помощ! Джилбърт, Джилбърт! Помощ!

Вратата се огъна с трясък. До нея достигна ругаещият му глас:

— Мръсница! Кучка! Ще те убия!

Тя отново изпищя пронизително и след това чу невероятен трясък зад себе си.

Осъзна, че това е изстрел от пистолета на затворника. Сигурно не бе успял да я рани, след като все още стоеше изправена и притискаше с гръб разнебитената врата, която неумолимо започна бавно да се отваря. Вратата се разпадна точно в мига, когато отсрещната врата с трясък се отвори и стаята неочаквано се изпълни с хора и мирис на барут, примесен с противната затворническа воня.

Някой бе донесъл фенер. Светлината му ѝ се стори твърде ярка.

Беглецът, когото тя бе уловила в капан, сега бе в ръцете на двама яки мъже и много приличаше на мършавото коте от задния двор — едно малко плашило с черна брада и блестящи объркани очи. Той не погледна към нея. Гледаше над всички към някакво невероятно далечно място. Изражението му ѝ напомни за окования мъж от Сидни: неспокойно, окаяно и невероятно отчайващо.

Внезапно тя се почувства много зле. Почти не усещаше, че Джилбърт я бе прегърнал и лицето му грееше от гордост и възхищение.

— Та значи младоженката го е хванала! — възкликна мисис Малдуни. — Да го сгаци в килера! Здрави нерви има, нали? Никога не би ми дошло наум!

— Скъпа, нали не си ранена? — Джилбърт загрижено се взираше в пребледнялото ѝ лице.

Тя машинално поклати глава.

— Чухме пистолетен изстрел. Я виж ти! — Джилбърт ужасено подсвирна. — Куршумът е пробил вратата на не повече от шест инча от главата ти.

Той така силно я притисна до себе си, че тя усети как тялото ѝ олеква. Широко отворените ѝ очи наблюдаваха мършавите китки на затворника, завързани здраво с въже. Стегнато и безмилостно. Не разбираха ли, че въжето се връзваше до костите му?

— Какво има, мила? — Джилбърт наведе главата си към нея, а бостанското плашило с груби дрехи бе избутано навън.

— Попитах се дали ще му дадат нещо за ядене. Той умира от глад.

— Скоро ще разбере, че има много по-лоши неща от това да е гладен — намръщено отвърна Джилбърт.

— Така ли?

— Разбира се. Предпочитам да не ги споменавам пред изискания ти слух.

— Бил ли си някога гладен като него? Той бе толкова гладен, че забрави да се пази. Затова... го хванах.

— Ти си най-смелата жена на този свят — гордо заяви Джилбърт, като искрено недоумяваше какво всъщност иска да каже тя.

— Тя заслужава да пийне! — извика някой. — Дайте ѝ да пийне! Тя е истинска героиня!

Но Юджени настоя да се качи в стаята си. Тя не бе героиня. Направеното от нея бе съвсем просто. Не бе ранена, но я боляха посинелите китки на ръцете ѝ.

— Не се вживявай толкова — каза Джилбърт. Той забеляза, че очите ѝ силно блестяха и се втрещи, разбирайки, че тя се забавляваше от суетнята. — Мисис Джарвис ще те отведе горе. Аз ще дойда, след като се уверя, че нашият затворник е под сигурна охрана. Ще трябва да поставим пазачи при него, докато кавалеристите дойдат.

Горе, в малката стая, която сякаш ѝ бе позната от години, Юджени попита:

— Как ще постъпят с него, мисис Джарвис?

— Ще го обесят на някое дърво. Много пъти съм виждала да го правят.

— На дърво? Като куче!

— Нито една от ония стари разнебитени бараки не би го възпряла да опита повторно да избяга. Паянтовата врата нямаше да го задържи и минута повече, нали?

Юджени силно се разтрепери.

— Той запуши устата ми с ръката си. Трябва да се измия. Не мога да понасям тая миризма.

— Бяхте много смела, госпожо! — Очите на мисис Джарвис бяха изпълнени с възхищение. — Да ви донеса ли нещо за отпускане?

Цялата треперите. Желаете ли малко мляко с бренди?

— Искате ми се да го бях пуснала — въздъхна Юджени.

— Казахте ли нещо, госпожо?

— Нямахте да се уплаша така, ако знаех колко дребничък и мършав е той.

— Но той имаше оръжие. Беше опасен. Няма защо да го съжалявате.

Малко след това дойде Джилбърт. Юджени послушно изпи примесеното с бренди мляко, което мисис Джарвис ѝ донесе. Тъй като не бе хапвала почти нищо през целия ден, питието отиде направо в главата ѝ. Олюлявайки се, тя помоли мисис Джарвис да я съблече и да я сложи да си легне. Виеше ѝ се свят, очите ѝ горяха. Лежеше, заслушана в непознатите нощни звуци: продран кучешки лай, мъжки гласове, силните крясъци на мисис Малдуни и тропот от препускащ кон. Стори ѝ се, че чува плач, но това сигурно бе от брендито, което ѝ бе завъртяло главата. Тази внезапна дълбока въздишка, като сподавено ридание, бе призрачното шумолене на вятъра в клоните на евкалиптовото дърво пред прозореца. На това дърво ли щеше да увисне затворникът и на това въже ли, с което му бяха вързали китките?

Джилбърт тихо влезе и се наведе над леглото, за да провери дали спи. Отначало тя се престори, че не го очаква, защото не искаше да види дивата възбуда в погледа му. Веднъж бе видяла един от бащините ѝ лесничей да гледа по този начин, след като бе уловил невестулка в капан и бе открил, че животното е все още живо.

Мъжете изпитваха завладяваща наслада от преследването и улавянето на опасна плячка. Това бе съвсем естествено. Убийците, също като невестулките, трябваше да бъдат унищожавани.

— Спиш ли, Юджени?

Миглите ѝ трепнаха.

— Мисис Джарвис ме убеди да изпия почти половин пинта ^[2] бренди.

— Чудесно. — Той тихо се засмя. — Точно от това имаш нужда. Не мога да ти опиша колко горд се почувствах с теб тази нощ. — Той събличаше дрехите си и припряно ги захвърляше на пода. — Не очаквах, че така бързо ще свикнеш с порядките на тази страна, но ти издържа великолепно първия си изпит.

Одеялата бяха отметнати, той легна и се отпусна до нея. Ръцете му се заровиха в нощницата ѝ, а лицето му почти я задушаваше.

— Джилбърт, но ти каза...

— Какво съм казал? Нещо, за което веднага съжалих.

Дъхът му силно миришеше на вино. Едната му ръка обгърна шията ѝ като желязна окова. Главата ѝ бе замаяна от алкохола, преживяния шок и изтощението. Тя отново изпита познатото ужасяващо усещане от хватката на костеливата затворническа ръка, отнела свободата ѝ; усещането, че се задушава, когато грубата му ръка притискаше устата ѝ.

Лудост! Това бе съпругът ѝ, който я целуваше и шепнеше нежни думи.

— Мислех да те оставя да си починеш тази нощ, но не мога да ти устоя. Това е самата истина. Толкова си привлекателна! Нали не желаеш да се съпротивляваш, скъпа?

Тя подскочи уплашено.

— Какъв е тоя шум?

— Вой на динго.

— Динго?

— Порода диви кучета. Бродят наоколо.

Гласът му бе нетърпелив. Той не чуваше нищо извън стените на стаята. Разпиля косата ѝ и закачливо покри с нея ушите си, за да заглуши всеки звук. След това, усмихвайки се, доближи устните си към нейните и ръцете му отново се плъзнаха към нощницата ѝ. Тя не можеше повече да се съпротивлява. Успя само да си поеме дъх. А тъжният, получовешки вик отново долетя, след това — пак, отеквайки като ехо на собствения ѝ внезапен вик от болка.

Стаята потъна в мрак. Тя почти бе изгубила съзнание.

Постепенно тя преодоля страха си и отвори широко очи, съзирайки трепкащата светлина от една свещ. Тя си каза, че всъщност това бе тялото на собствения ѝ любящ съпруг, което, потънало в пот, се притискаше към нея. Видя познатата червеникава коса, влюбените му очи и гласът му, нашепващ нежно.

Тя не отвърна нищо и той се разположи до нея, вплитайки едната си ръка в косата ѝ. Почти веднага след това той заспа, а тя бе така изтощена, че не можеше да помръдне и да освободи косата си от

ръката му. В този миг се чувстваше затворничка като мъжа, вързан за дървото.

Умората ѝ помогна да заспи. Събуди се от ужасния шум, който вдигаха кукабурите, поздравявайки утрото от клоните на евкалиптовото дърво пред прозореца ѝ. Тя бе сама. Джилбърт бе станал, без да я събуди, но острият тайнствен кръсък откъм приклекатата, подобна на синьо рибарче птица, бе нещо, което тя със сигурност не бе виждала досега. В коя цивилизована страна можеше да се намери такова тромаво създание като кенгуруто например? Или като гигантския гущер, който сякаш бе на един милион години. Не трябваше да забравя да разкаже на Сара за гущера, който бе срещнала на стълбите у Бес Кели и двамата така се уплашиха, та не можеха да помръднат.

Но нямаше да ѝ споменава нищо за събитията от миналата нощ. По-добре бе да се преструва, че това никога не е било и да го изхвърли от шокираното си болезнено съзнание. Кучето бе спряло да вие, затворникът бе спрял да моли за милост, тъмната тайнствена болка в слабините ѝ бе преминала. От кухнята долиташе шумът от дрънчене на съдове и весели гласове. Миризмата на пържен бекон достигна до горния етаж. Слънчевите лъчи, огряващи постройката, вече бяха станали горещи.

Тя трябваше да стане и да положи всичките си усилия, за да изглежда добре. На дневната светлина червеникавата вода в каната изглеждаше още по-противна, но колкото по-бързо се приготвеше, толкова по-бързо щяха да напуснат това ужасно място.

Докато ставаше от леглото, тя забеляза върху стола внимателно праметната вчерашната си рокля. От нея бяха изчезнали всички прашни петна. Долните ѝ дрехи бяха също грижливо сгънати и подредени.

Джейн бе показала повече умения, отколкото можеше да се очаква след отчайващата нощ. Трябваше да е била дяволски безшумна, след като не бе събудила Юджени.

На вратата се почука.

— Ти ли си, Джейн? Влизай!

— Аз съм мисис Джарвис, госпожо.

Вратата се отвори и влезе мисис Джарвис, облечена в сивата памучна рокля, с която бе пътувала вчера.

— Джейн все още е зле, госпожо. Затова дойдох да проверя дали мога да съм полезна с нещо.

Първото, което ѝ дойде наум, бе да я отпрати, но това бе глупаво. Жената, изглежда, бе добра слугиня, а това бе много важно. По-добре бе тя да се върти около нея, отколкото болнавата и истерична Джейн. Освен това откри, че ужасно се нуждаеше от компанията на някоя жена, преди вълните от носталгия и страх да я залееят.

— Благодаря, мисис Джарвис. Можете да ми помогнете да се облека и да опаковам нещата си.

— Много добре, госпожо. Може ли аз да среща косата ви? Тук няма огледало, а и водата, която ви донесоха за миене, е подходяща само за някое прасе. Но мисля, че ще успеем да се справим.

Решенето на косата ѝ я успокояваше. Мисис Джарвис го правеше много добре. Тя прибра и изви тежките кичури във внушителен кок, прикрепил ги здраво с фуркети и след това помогна на Юджени да се облече. Тъй като нямаше огледало, Юджени не можеше да разбере как изглежда лицето ѝ, но и нямаше намерение да пита мисис Джарвис за това. Спокойните ѝ очи я бяха наблюдавали достатъчно.

— Цялата съм се схванала от друсането на фургона вчера — каза тя и разбра, че можеше да поговори за изминалата нощ. — Какво стана със затворника?

— Двама кавалеристи дойдоха за него. Отведоха го преди разсъмване.

— Каква ще бъде съдбата му?

— Ще го обесят — спокойно отвърна мисис Джарвис. — Трябваше да ви кажа истината.

Юджени потрепери.

— Как успяхте да се запазите от бруталността, мисис Джарвис? Сигурно сте видяла много ужасяващи неща.

— Мисля, че съм такава по природа, госпожо.

— Искате ли да се върнете в Лондон?

— Какво ме очаква там? Сега аз съм част от тази страна. Детето ми също ще бъде.

„Както и вашите!“ — казаха двете всезнаещи очи.

Юджени притисна ръце към стомаха си, питайки се дали там бе заченато вече нейното дете. Тя видя, че мисис Джарвис забеляза движението и припряно приглади плохите на роклята си.

— Чухте ли кучешкия вой през нощта, мисис Джарвис?

— Това бе динго. Готово, госпожо. Изглеждате много добре след дългото пътуване вчера.

— Пътуването не бе леко и за вас в това състояние.

— Аз съм силна жена, а и вече съм свикнала с климата.

— Трябва да кажа, че наистина изглеждате така. В такъв случай ще съм ви задължена, ако ми донесете закуската — някакъв чай и малко хляб с масло. След това ще трябва да видя как е Джейн. Ако все още е болна, би било по-добре да пътува в кабриолета с мен и мистър Месингъм.

Присъствието на момичето щеше да бъде добра причина за отлагане на възможността да остане насаме с мъжа си.

[1] тоалетна (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Мярка за течности — 0,57 литра. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Къщата така приятно изненада Юджени, че щом кабриолетът спря и Джилбърт скочи от него, тя спонтанно се хвърли в обятията му.

Те завиха към табелата с надпис „Ирѐби“, изписана с големи черни букви. След това изминаха повече от миля по един неравен път, който сякаш не водеше никъде.

Изящната къща от цветен пясъчник изникна неочаквано на склона, който се спускаше към зелените плачещи върби и блестяща вода. Тя изглеждаше като мираж на фона на изгорената от слънчевите лъчи природа. Сградата бе на два етажа, долният от които бе опасан с веранда, а горният — с балкони. Рамките на прозорците, вратите и колоните на верандата бяха боядисани в бяло. Имението предизвикваше усещане за хлад и сенчест уют.

— О, Джилбърт, дори не съм си представяла, че ще изглежда така! — възкликна възторжено Юджени.

Джилбърт изглеждаше поласкан и горд. Той също сякаш бе част от пейзажа със сините си очи и буйната си червеникава коса. Като се радваше на красивата нова къща, Юджени почти забрави неприятния спомен за горещото хлъзгаво тяло, което се притискаше в нея през изминалата нощ. В себе си тя реши да не си спомня за това. Тук бе новият ѝ дом и той бе много, много по-красив от това, за което бе мечтала. Дори в Англия тя би се гордяла с него.

Само че в Англия той нямаше да бъде построен от нещастни страдащи хора, държани под стража в името на Нейно Величество кралицата.

— Отнасях се добре с тях — поясни Джилбърт, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Съжалявах, когато къщата бе завършена и трябваше да ме напуснат. Хайде, влез и я разгледай! Мебелите ти бяха подредени, но ако искаш може и да ги разместим по твой вкус. След като разгледаш къщата, искам да видиш лозето и винарската ми изба. Надявам се, че не си много уморена.

На първия етаж бе трапезарията с гостна, библиотека, с все още празни рафтове, и всекидневна. Всяка стая бе с излаз към верандата. Кухнята, помещението за обработка и съхраняване на млечни продукти и стаите на слугите бяха отделени от чайната и стаята за бельо с павиран вътрешен двор. На горния етаж имаше шест спални, детска стая, класна стая и две бани с огромни вани. Всичко бе точно така, както ѝ го бе описал Джилбърт преди три години в Англия. Той държеше на думата си.

Юджени мислено си бе представяла тапетите, завесите, одеялата и килимите. Тя би искала да има жълта и синя спалня, като в Лайкфилд Корт. С нетърпение дочака да разтоварят сандъците и се зае да разопакова по-малките неща, които бе донесла от Англия. Френското балдахинено легло вече бе поставено в най-голямата спалня и изглеждаше чудесно. Високите тавани и удължените прозорци на балконите бяха идеално поставени. Турският килим тя щеше да постави в дневната, която гледаше на юг — най-сенчестата посока в тази обърната наопаки страна.

Джилбърт се забавляваше от ентусиазма ѝ, но той не можеше да отдели много време на къщата. Бе нетърпелив да ѝ покаже привлекателното си владение — лозята.

Под смачканата шапка на Джейн лицето ѝ бе все още уморено. Макар че видът ѝ бе малко по-бодър, тя тътреше крака в хола на долния етаж. По време на пътуването тя се бе свила отзад в кабриолета — мълчалив трети пътник, който приличаше повече на нещастно животинче, отколкото на човешко същество. Сега обаче очите ѝ малко просветнаха и тя свенливо чакаше да получи инструкции.

— Отнеси по-малките чанти на горния етаж и ги разопаковай — каза Юджени, като се наслаждаваше на първата заповед в новия си дом. — По-късно ще решим кое къде да се постави, а сега бих искала да се проветри и изглади роклята ми от бял муселин. Джилбърт, има ли някой да ни приготви обяда?

— Йела ще свърши това, доколкото ѝ позволяват силите.

— Йела ли?

— Една туземка. Не ме гледай уплашено, мила. Именно по тази причина доведохме мисис Джарвис. Не мисля, че ще ти харесат любителските способности на Йела. Освен това тя не е много

запозната с хигиената. Е, да вървим! Доста дълго чаках, за да ти покажа най-важната част от имота.

В дъното на двора, зад кухненските сгради се издигаха конюшни, обори и един ред бараки. Джилбърт ѝ поясни, че там живеели останалите слуги — конярите и работниците, които се грижели за лозята.

— Затворници ли са? — попита Юджени, опитвайки се да не показва отвращението си.

— Хора на свободен режим и двама бивши затворници, които предпочетоха да останат в Иръби. По-голямата част от тях са добри работници. Пийват си и от виното, разбира се. Един човек отговаря за това, а друг наблюдава дали ходят на църква в неделя. Такъв е законът.

Слънцето грееше непоносимо. Юджени с удоволствие влезе в прохладната изба с дебели каменни стени, разположена недалеч от конюшните. Тук бе пълно с бъчви, от които се разнасяше силна миризма. Държейки в ръка запален фенер. Джилбърт я поведе към дългия хладен зимник на долния етаж, където миризмата бе по-силна.

Тук имаше повече бъчви. Джилбърт ѝ обясни, че те са пълни с готово за бутилиране вино. В другата стая бутилките бяха подредени на рафтове с етикети, на които бе отбелязана годината на реколтата. Огромните бъчви, които сега бяха все още празни, щяха да бъдат почистени и подготвени за новата реколта след около месец, ако времето се задържеше все така горещо.

Джилбърт се впусна в описания на пресоването: големите чепки грозде се мачкат, докато гроздовият сок не потече в бъчвата, където оставал, за да ферментира. Той обясняваше как прашецът по гроздовите зърна предизвиквал ферментацията им, как температурата в зимника трябвало да бъде постоянна и че се надявал плодовете да получат най-благоприятното количество дъжд по време на зреенето си, за да дадат повече вино.

За бутилирането след приключване на ферментацията също се изисквало умение. Времето на престой на виното до бутилирането му трябвало да бъде достатъчно, за да не допусне реколтата да пропадне.

— Слушаш ли ме, Юджени?

— Страхувам се, че някои от думите, които използваш, са ми непознати.

— Много скоро ще ти станат ясни. Добре ли си? Изглеждаш малко бледа.

— Миризмата е много силна.

— Ще трябва да свикнеш с това и да се научиш да го харесваш. Почакай до гроздобера, когато започнат да идват кошовете с грозде. Мърфи, Том Слоун и аз ги мачкаме. Това е много трудна работа. Не използваме краката си, както правят в Португалия. Служим си с дървени преси, които според мен са също толкова ефективни и по-цивилизовани.

— Джилбърт, съжалявам... малко чист въздух...

Тя едва се сдържаше да не повърне. Седна върху една празна бъчва в склада на горния етаж и видя студения разочарован поглед на Джилбърт. Дали я презираше? Дали щеше да съжалява, че се е оженил за жена, която не може да понася миризмата на прокиснало вино? Ядоса се на самата себе си.

— Ще трябва да свикна с това — каза си решително тя.

— Разбира се. Струва ми се, че все още си под въздействието на шока от изминалата нощ. Трябваше да се съобразиш с това. Да се връщаме ли в къщата? По-късно може да те заведе до хълмовете.

Тя би предпочела хълмовете, където слънцето огряваше редовете от узряло грозде пред мрачната винарска изба. Сигурна бе, че там ще успее да изрази възторга си и усети, че любовта ѝ към приключенията се завръща.

Но Джилбърт я поведе към къщата и сякаш не обръщаше внимание на факта, че тя не бе ентусиазирана. Той обясняваше, че бе вложил целия си наличен капитал в къщата, околните сгради и лозята. Било важно тазгодишната реколта да е добра. Признаците за това били налице: лозята били отрупани с плод; нямало късни пролетни слани; болестите, които бил забелязал по лозята в Малага, не били докоснали червеното бордо. Ако само се изсипел малко дъжд през следващите няколко дни, той щял да започне да сади новите насаждения.

— Ще трябва да съживим и къщата след гроздобера. Нали ще можеш да се погрижиш за дома ни дотогава? Имам достатъчно заделени пари, за да направя мястото по-цивилизовано.

— А градината? — запита Юджени. Там нямаше нищо, освен прашна изсушена трева и няколко посадени наскоро храсти, които се бореха да оцелеят.

— Това също е твоя територия. Ще ти изпратя Пибоди. Той твърди, че е бил градинар в кралския двор, макар че се съмнявам в думите му. Той живее в царството на въображението, но засаждането на храстите е негово дело. Казва, че щом идваш направо от Англия, сигурно ще изпитваш носталгия по зеленината. Можеш да купиш някои растения от разсадника в Перъмейта: розови храсти, здравец и много английски цветя, за да лекуваш носталгията си.

Юджени отбягна изпитателния му поглед и се запита какви ли растения биха вирели в тая съсухрена почва. Храстите не изглеждаха в добро състояние.

— Растенията трябва да се поливат. Може да имаш и зелена поляна, ако редовно я поливаш. За щастие, водата е едно от удобствата, което имаме в изобилие. Изкопах един кладенец. А когато вали, онова малко поточе в подножието на хълма залива бреговете си. На пет мили оттук има и езеро, където гнездят черни лебеди. Много ще ти харесат. Е, скъпа, доволна ли си от новия си дом?

Стараейки се да звучи достатъчно убедително, Юджени отвърна, че бил изумителен на фона на заобикалящата го пустош.

Благодарният му поглед я накара да се усмихне. Трогна я желанието му да я зарадва.

— Ние с теб ще го направим известен. Ние сме аристокрацията на тази страна, защото сме дошли по собствена воля. Това ни прави истински наследници. Разбираш ли какво искам да кажа?

Тя едва ли би могла да му обясни, че точно в този момент няма особено желание да се съгласи, че е наследница. Сухата прашна земя... дали на нея щяха някога да растат рози? Щеше ли да може тя някога да се разхожда без чадъра си под палещите слънчеви лъчи, или трябваше да свикне с дивата меланхолия на птичата песен в огромното небе? Или с пленените хора, които понякога виеха като кучета? Джилбърт прие лекото ѝ потреперване за физическо неразположение.

— Не си взела слънчобрана си. Аз съм виновен. Трябваше да бъда по-настоятелен. Не бива никога да излизаш без него, когато слънцето е толкова силно. Ти имаш кожа на англичанка и аз бих искал да я запазиш свежа.

— Добре, Джилбърт — кротко отвърна тя. Ако носенето на чадър му доставяше удоволствие, не бе толкова трудно да го стори.

Когато тръгна на разходка към езерцето в късния следобед, тя държеше слънчобрана над главата си. Все още не можеше да се отърси от ужасната тежест, която ѝ донесе преживяното през миналата нощ. Чувстваше се така безсилна, за да предприеме нещо, но бе съгласна с Джилбърт, че подреждането на къщата трябва да се отложи до пристигането на фургона с мисис Джарвис и остатъка от багажа. Бе станало твърде горещо дори и в сянката на верандата, където беше поставен люлеещия се стол. Джилбърт бе казал, че езерцето е пресъхнало, но тя се надяваше да види отблясъците на вода. Всичко изглеждаше страхотно.

Скитането по дългия половин миля склон я откъсна за малко от следобедната скука. Веднага след приключването на обяда, Джилбърт отиде към лозята си, оставяйки я сама. Дори не се опита да скрие нетърпението си, когато тръгна натам.

Приятно ѝ бе да наблюдава как се приготвя, но когато потегли, тя се почувства непоносимо самотна. Джейн бе заета с пране и гладене на дрехите им след пътуването и не дойде да ѝ прави компания. Туземката Йела изглеждаше най-малко на сто години, но всъщност трябва да бе сравнително млада, след като без съмнение очакваше дете. Тя им поднесе невъзможен обяд от студено жилаво овнешко, туршия и стар домашен хляб. Юджени трябваше да положи много усилия, за да не повърне при мисълта, че кафявите ръце на туземката са докосвали храната. Юджени успя да хапне само един-два залъка. Не му е било много лесно на Джилбърт, ако всеки ден е трябвало да яде такава храна, помисли си тя. Още от утре щеше да се заеме със слугите. Сигурно в град Перъмейта живееха и бели девойки, които биха дошли тук, за да домакинстват.

Йела щеше да остане, разбира се. Юджени нямаше намерение да бъде лоша, но за в бъдеще тази жена не трябваше да има нищо общо с кухнята. Мисис Джарвис можеше да ѝ възлага обработката на зеленчуците, миенето на съдовете и лъскането на пода. Това би било подходящо за туземката. Тя имаше вид на лениво създание. Колко непривлекателни бяха аборигените с ниските си чела и хлътнали животински очи. Те бяха дружелюбни и безопасни, ако се отнасяш добре с тях, а и никой не желаше да живее в постоянен страх, че може да получи копие в гърба. Езикът им бе мелодичен. Иръби. Това бе една от техните думи.

Земите на това имение са били част от ловните им територии. Тревожеха се, че белите унищожават дивеча им — големите и малки кенгуру, щраусите, ему, вомбатите^[1] и гигантските гуцери, наричани игуани. Джилбърт ѝ разказа, че понякога в миналото разбойнически банди от чернокожи нападали по-малките ферми. Но тия времена си бяха отишли и сега аборигените наоколо бяха миролюбиво настроени.

От някогашните евкалиптови гори бяха останали огромни красиви екземпляри, някои от които бяха с бели на цвят, а други — с бледорозови, като човешка кожа стволоче. Растяха също така чемшири, тиково дърво^[2], акации. А долу, край поточето, бяха свели клони под жегата плачещи върби.

Как ли бяха оцелели в тази жестока суша?

От напуканата жълтеникава почва се стичаше една съвсем тъничка струйка вода. А на отсрещната страна на този невзрачен ручей, в сянката на една от уморените върби, се виждаше малък кръст. Две заковани кръстосани пръчки, забити в склона.

Може би това бе гроб!

Със затаен дъх Юджени прекоси малкото ручейче.

Без съмнение покритата с прахен буренак и магарешки бодли могила бе гроб. Размерите му не бяха големи и навярно тук бе погребано дете. Кое ли невинно малко създание лежеше бездиханно в това самотно неосветено място?

Като се наведе, Юджени успя да разчете изписаните с въглен букви върху недодялания кръст: „Прудънс“.

В клоните на близките евкалиптови дървета едно подобно на разцъфнал божур бяло какаду изписка пронизително. Слаб ветрец раздвижи нагорещения като в пещ въздух. Юджени бе обхваната от лоши предчувствия. Тя долови отдавнашната печал, надвиснала над самотния малък гроб, и бе обхваната от чувство на отчаяние.

Какви странни духове обитаваха тая страна и колко ужасно самотна се чувстваше тя!

[1] Австралийско двуутробно, приличащо на мечка животно. — Б.пр. ↑

[2] *Tectona grandis*, тропическо дърво със здрава дървесина, която не се разрушава от морската вода. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изминалият ден бе ползотворен за Джилбърт. В осем часа започна бързо да се смрачава. Сега те седяха и вечеряха на светлината на една свещ.

Точно така си го бе представял, когато се върна от Англия и започна да крои планове за своя бъдещ дом: приятна, изискана вечер, прекарана със съпругата му след напрегнат ден и лек неангажиращ разговор, защото клюките никога не го интересуваха. Юджени бе малко по-спокойна тази вечер.

Бе го попитала нещо за детския гроб край поточето. Наложил се да си понапрегне паметта, за да си спомни отдавнашната случка. Мисис Джарвис стоеше в очакване до масата. Юджени трябваше да й възложи нови задачи. Той бе наел жената за готвачка, а не да стърчи край масата. Спокойните й движения го разсейваха. Сигурно бе добре обучена в детските си години. Сведените й очи и безизразно лице бяха безупречни. Скромната й рокля не скриваше, а по-скоро подчертаваше разкошната й фигура, която привличаше погледите на околните.

— Какво казваш, мила? Детски гроб ли? Да, спомням си. Едно семейство, което бе тръгнало на запад с фургона си, спря да пренощува долу, край потока. Беше по гроздобер. Първият ми гроздобер. Бяхме ужасно заети. Един човек дойде да търси помощ. Каза ни, че малкото му момиченце е болно и има треска. Той искаше да наеме кон, за да доведе лекар от Перъмейта. Детето обаче умря в нощта, преди идването на доктора. Помолиха да им разреши да погребат детето край потока. Някой прочете молитва. След това те си прибраха нещата и отпътуваха.

— И са я изоставили? — тъжно попита Юджени.

— А какво друго можеха да направят? Тук стават такива неща.

— Майката беше ли много отчаяна?

— Не успях да я видя. Почерпих бащата с чаша вино, но то бе много прясно и кисело, а и той бе много отчаян. Прилоша му и го повърна.

Юджени потрепери.

— На колко години бе момиченцето?

— Не знам, а и не съм питал. Тя бе най-голямата от четирите им деца. Предполагам, че е била на шест-седем годинки.

На светлината от свещта лицето на Юджени изглеждаше много бледо. Погледът ѝ бе покрусен. Самата тя можеше да бъде на мястото на безутешната майка.

— Нали ти казах да се пазиш от слънцето? Не е трябвало да се разхождаш до потока в следобедната жега.

— Надявах се да видя вода. Но листата на плаещите върби бяха окапали.

— Боя се, че настъпва суша. Гроздето ми узря много бързо. Гроздовете не са достатъчно ароматни и вкусни. Ако продължава така, след две-три седмици трябва да започнем да ги берем.

Юджени разбъркваше храната с вилицата си и се мъчеше да води изискан разговор.

— Случило ли се е нещо, докато не си бил тук?

— Имам един доста добър надзирател. Казва се Том Слоун. Не ми е споменавал за сбивания в мое отсъствие. Но заловил един от мъжете в кражба — с бутилка вино под дрехите си. Предполагам, че е искал тайно да я изпие. Успя ли да измислиш нещо за градината, скъпа?

— Бил ли е наказан?

В очите ѝ отново се четеше напрежение. Но той харесваше чувствителността ѝ.

— Приятелчето, което е откраднало виното ли? Скарах му се и го пуснах да си върви. Провървя му, защото тъкмо бях довел жена си вкъщи. На теб дължи отмяната на наказанието.

— А как би го наказал в противен случай?

— Дванадесет удара с камшик. Защо ме гледаш така? Въобще не ми е забавно да издавам заповеди за наказания, а още по-малко да следя за изпълнението им. Но ти трябва да разбереш, че тия хора са криминални престъпници. Нали видя какво се случи през изминалата нощ?

Юджени повдигна един кичур коса, който бе паднал на челото ѝ.

— Не желая повече да говорим за това. Опитвам се да го забравя. Искаш ли да изпием кафето на верандата?

— Разбира се. Чудесна идея!

Седнали в люлеещите се столове, те леко се поклащаха в горещия здрач. Джилбърт ѝ обясни къде се намира Южния кръст и други съзвездия и понеже Юджени седеше безмълвно, той се умълча. В мрака различаваше неясните очертания на бледото ѝ лице и спокойната ѝ фигура. Искаше му се да я доближи и да вземе ръката ѝ в своята, но се въздържа. Тази вечер тя бе така далечна и отдадена на мислите си. Реши да бъде много нежен след това. За миг го обзе някакво мимолетно чувство на тревога, че не бе успял да овладее чувствата си през изминалата нощ. Той бе така развълнуван и възбуден при вида на младото ѝ тяло, след като успя да залови престъпника, че не бе в състояние да се контролира. Надяваше се Юджени да е разбрала причините за неговата страст.

Тя бе мълчалива през целия ден, че се почувства обхванат от смутното усещане за вина и разкаяние. Ала тази нощ в собствения им дом, в онова изящно френско легло, което го размиваше от сърце с натруфения си вид, той щеше да изкупи греха си.

— Ще посадя орлови нокти, за да се увият около стълбовете на верандата — каза мечтателно Юджени. — Помниш ли орловите нокти около лятната къща в Лайкфилд? Ухаеха от сутрин до мрак.

— Те ще ти напомнят за дома — отвърна Джилбърт.

— Да. Имаш ли нещо против?

— Нямам възражения. Посади това, което те прави щастлива — розови храсти, жив плет, тисове и всичко, което някога си възнамерявала да отглеждаш.

— Ще направя една хубава градина. В нея ще има езерце с водни лилии, слънчев часовник, алея с тисове и висящи рози за сянка — въздъхна тя. — Но за това ще ми е необходимо времето на един живот.

— Тук всичко расте бързо, а и животът е пред нас.

Той посегна и взе ръката ѝ. Тя не се отдръпна. Малката ѝ топла длан бе между неговите. Сърцето му заби по-бързо. Той опита да овладее нарастващото вълнение, припомняйки си как се бе провалил миналата нощ, когато тази изискана жена бе принудена да изпита първичната му страст.

Сякаш прочела мислите му, тя се раздвижи и каза, че ще се качи на горния етаж. Късно ли щеше да си легне той?

Имаше ли нетърпение в гласа ѝ? Искаше му се да е така. Когато говореше за градината, гласът ѝ прозвуча въодушевено, но едновременно с това в интонацията ѝ имаше и някаква трескава острота, която го караше да бъде нащрек.

Ирѐби, лозята му, тази огромна страна, която обичаше и с която сега абсолютно се идентифицираше. И тази крехка, елегантна и вълнуваща жена. Чувстваше се виновен за това, че притежава твърде много.

Когато се качи горе след час и половина, Юджени, облечена в бяла нощница от батиста с дантели около шията и китките на ръцете, бе седнала върху леглото и бе разпуснала тъмните си блестящи коси. Тя явно бе положила всички усилия, за да изглежда колкото може по-привлекателна. Леко ухание на цветя се носеше от косите ѝ. На стола бе праметнат халат от синя коприна. Пердетата бяха спуснати и в бледата светлина на свещта стаята изглеждаше странна и тайнствена с голямото легло.

„Това много повече прилича на първа брачна нощ!“ — си каза приятно изненадан Джилбърт. Обстановката тук бе по-различна от мизерната гореща стая през изминалата нощ.

Единственото нещо, което го обезпокои, когато дойде по-близо, бе лицето на Юджени. То бе напрегнато и излъчваше безпокойство.

Той реши да изчака с припряното събличане на дрехите си и вместо това седна в единия край на леглото и каза:

— Трябва да напишеш писмо на баба си и да ѝ благодариш за прекрасния сватбен подарък. Не мога да си представя, че някъде в Австралия има по-изящно легло!

— Френско е.

— Знам. Вече ми каза, а и сам мога да преценя по изработката. Нищо друго не помня от Англия, освен солидните махагонови легла и тежките завеси. Това тук е възхитително.

— Родителите ми смятаха, че е малко несериозно с тия гирлянди и купидони. Не мога да разбера защо ти харесва.

— Страшно много ми харесва. Ще бъде една от забележителностите на Ирѐби, също както венецианските чаши за вино и китайските копринени тапети.

— Не съм чувала нищо и за двете.

— И аз — до този момент. Ти ме наведе на тази мисъл. За виното ми ще са необходими чаши, а за жена ми — красивата обстановка на една уютна стая. Познавам един капитан на кораб, който редовно пътува до страните на Изтока. Той ще ни донесе коприна за стените, а ако имаш желание — и за дрехи. Знам как да се сдобия и с чашите за вино — от един вносител от Сидни. Сигурно си разбрала, след гостуването ни във Воклъс, че няма да живеем като диваци. В Ню Саут Уелс има и други хубави домове като нашия.

Той ѝ предаде настроението си.

— Донесох семейни сребърни сервизи. Те са в куфарите, които все още не са разопаковани. И още много други неща — картини, украшения, одеяла, пътеки, една покривка, която съм бродирала като дете, детско люлеещо се конче. — Тя тихо се засмя, но гласът ѝ трепереше. — Мама ми каза, че трябвало да взема всичко това, макар да ми се струваше... е, знае ли човек?

Джилбърт се разпали.

— Венециански чаши на столчета, или не — вече имаме чаши за вино. Къде е слугинята ти! Остави, аз сам ще донеса.

— Какво?

— Само чаша мадейра, за да заспиш. То е по-слабо от бирата, която правя.

Зарадва се на блестящото си хрумване. Само мисис Джарвис го видя да се качва на горния етаж със сребърен поднос, на който имаше бутилка вино и чаши. Тя се поспря и след това забързано излезе на двора, сякаш изпитваше неудобство, че е станала свидетел на нещо интимно.

А то наистина бе твърде интимно (трябваше да помогне на жена си да се отпусне и опознае любовта), но съвсем не и необичайно. Въпреки че би трябвало сега да е по-добре, след като през отминалата нощ бе изпитал такова силно желание.

— Това вино е испанско — обясняваше той, докато изсипваше рубиненочервената течност в чашите на високи столчета. — Донесох го оттам, за да се запася, докато моите вина бъдат готови за пиене. Останали са ми още около две дузини бутилки. Сега го опитай и ми кажи какви разлики можеш да откриеш между него и червеното вино на Иръби, което пихме на вечеря.

Юджени послушно отпи малко, държейки чашата в изящните си бели ръце. Докато отпиваше, тя реши, че отговорът ѝ трябваше да бъде достатъчно остроумен, та да го зарадва.

— Струва ми се, че е по-пивко. Греша ли?

— Напълно си права — възкликна доволно той. — Това е така, защото е било бутилирано преди няколко години. Букетът му се обогатява. Острата жилка изчезва, а цветът... — Той повдигна чашата си и очарован както винаги, се загледа в наситения цвят на червеното вино. На света нямаше нищо, което да може да се сравни с това. — Изпий го, любов моя! След няколко чашки от това светът изглежда розов като виното.

— Това не е ли... о-опасно? — Езикът ѝ бе започнал очарователно да проточва думите. Страните ѝ бяха порозовели. Тя леко се намръщи. — Чувам някой да пее.

— Слугите. Това е резултат от изпития ром.

— Ром ли?

— За нещастие вкусовете им са опорочени. Ромът е бил напитката, която е спасила разсъдъка им. Или поне така си мислят. Но аз имам намерение да ги превъзпитам. Позволи ми да цитирам онзи австралиеца, който донесе някои от първите лозови резници тук: „Мисля, че сега е напълно възможно всяка фермерска къща да притежава свои лозя и да произвежда достатъчно количество вино, за да задоволи потребностите както на фермерското семейство, така и на всички работници от фермата. Ако фермерът позволи на работниците си ежедневна употреба на алкохолни напитки, те ще придобият пагубния навик след всяко получаване на надниците си да тичат до най-близкия публичен дом, а това ще нанесе съкрушителен удар и на самия фермер“. — Той спря за миг. — Какво би казала за това като фермерска жена?

— Нищо не съм чувала за пагубните ти навици, любими. Паметта обаче не ти изневерява.

Сдържаният ѝ глас и блясъкът в очите ѝ му доставяха удоволствие. Още една чаша и щеше да се заеме със събличането.

— Никога не ще се науча да харесвам вкуса му — добави тя след малко и остави чашата си.

— Какво? Дори и френското, от замъка на вуйчо ти?

— Преструвах се — призна усмихнато тя, показвайки трапчинките на страните си.

Сега той трябваше бързо да се съблече и да угаси свещта. Самообладанието и търпението му се изчерпаха. Искаше му се да освободи крехкото ѝ тяло от нощницата и да го поеме нежно в обятията си. Нежно... Много нежно... ако успееше...

Така нежно, че тя само леко извика...

От самото начало Юджени се бе постарала достатъчно за успеха на плана на Джилбърт. Тя имаше свой собствен замисъл. За осъществяването му трябваше да помогне и нощницата, която тя и Сара бяха ушили с толкова любов и старание, и прическата, за която бе помолила да се погрижи Джейн, правейки стотици движения с четката и накрая — още десет за по-добрата ѝ форма, и парфюмът, и радушният вид, който си бе придала, седейки на леглото в очакване на Джилбърт. Дори бе допуснала главата ѝ да се замае от виното, хвалейки Джилбърт за добрия вкус. Затова, когато той угаси свещите, тя лежеше в тъмнината с усещането, че бе лека като облаче.

Оказа се, че всичко това е било излишно, защото веднага, щом той легна до нея и я докосна, стаята сякаш се смали. Тя се задушаваше. Тъмнината бе непрогледна и ужасяваща, а когато усети тежестта на тялото му и познатия дъх на вино в лицето си, кошмарът от предишната нощ отново я връхлетя. Вместо безумните викове на онзи човек, този път тя чу плача на болното дете. А гробът под върбите бе зейнал и черен...

Тя бе преуморена и изтощена. Ужасните събития в живота ѝ, горещината, непрестанната носталгия, страшното преживяване от миналата нощ, последвалите твърде скоро семейни задължения бяха причина за това душевно състояние, което със сигурност щеше да премине. Не бе задължително да ѝ е приятно от ласките на съпруга ѝ, но поне не трябваше да изпитва отвращение към тях.

Тя щеше да се справи с това. Трябваше.

Наоколо нямаше никой, с когото да си поговори за това. Можеше само да седне зад познатото писалище, извадено от сандъците и поставено пред прозореца на малката дневна, и да пише на Сара. Но какво би могла да ѝ каже. Сара бе госпожица и се намиреше на другия край на света.

„... Всичките ми вещи са разопаковани и когато виждам познатите неща около себе си, ме обхваща носталгия по дома: турският килим поставихме в дневната заедно с писалището ми и ниския стол с гоблена на облегалката, който ти избродира. Пианото ми е в гостната, която е просторна, светла и красива...

... Окачих твоя акварел с пейзажа от Лайкфилд Корт над камината и дълго го гледах, мислих за теб и онези скъпи стени. Ирѐби също ще стане приятно място, но все още не мога да го обикна! Тук има още толкова много неща за оправяне, а прозорците гледат към една истинска пустош. Затварям очи и си представям равната поляна и звъна на фонтаните, а когато ги отворя — виждам безбрежните поля, покрити с изсъхнала трева, и ослепителната слънчева светлина...

... Всичко се раззелени през пролетта. Реших, че сега мога да посея трева. Джилбърт ми позволи да взема един от работниците му за градинар. Казва се Пибоди и е почти на шестдесет, но загрубялата му кожа го прави да изглежда по-възрастен (прегърбен е и очите му са като на гущер). Казва, че през целия си живот бил градинар. Намеква, че е работил при много важни особи в Англия, докато не слязъл на брега... и всеки се притеснява да го попита как именно е слязъл на този бряг. Той е чудесен работник, макар характерът му да е малко мрачен и настоява да ме нарича «милейди».

Вече имаме напредък в засаждането на градината. Лехите с рози бяха прекопани и оставени на угар. Пибоди ни каза, че резниците трябвало да се посадят в началото на зимата...

... Зимата! Звучи невероятно при тая горещина като в пещ. След месец започва гроздоберът, а след това Джилбърт иска да започнем да уреждаме увеселения, така че имам да върша хиляди неща, включително и да наема подходящ персонал...

... Открих, че Джейн Кинг, която дойде при мен от мисис Ешбъртън, има много сприхав характер. Възхищава

се на къщата, но не ѝ харесва уединението. Мисис Джарвис обаче се държи чудесно. Тя е много добра готвачка и което е по-важно — добър организатор. Открих, че се обръщам за съвет към нея. Както би казала бавачката ни: «Не питай старало, питай патило!»...

... Тя е вдовица, но не бих се изненадала, ако се омъжи отново, въпреки че ѝ предстои да роди извънбрачно дете. Предполагам, че тогава ние с Джилбърт бихме я изгубили...”

Юджени остави писалката и се замисли каква ирония имаше в това, че отначало тя отказваше да наеме мисис Джарвис, а сега се боеше от деня, когато тя можеше да напусне Иръби.

Тя прегледа страниците, изписани с прилежния ѝ почерк, малко поизкривен тук и там, където всички неща, които бе искала да сподели със Сара, ѝ се бяха изплъзнали.

Като например това, че усещаше някаква тежест, за новопоявилния се необясним страх от тъмнината, за дългите безсънни ноци, когато напрягаше слух да чуе някой непознат звук, за нежеланието да ляга в леглото си и начинът, по който задържаше Джейн при себе си, докато момичето не заспиваше в краката ѝ; за това, че въпреки страха си от самотата, бе обхваната от безпокойство, щом чуеше стъпките на мъжа си по стълбите... Това бяха нещата, за които не би могла да спомене в писмата, нито пък да сподели с някого. Това бяха глупави невротични измишльотини, от които се срамуваше.

Веднъж, докато правеха любов с Джилбърт, той я запита дали ѝ причинява болка и това ли е причината да трепери. Тя бързо се притисна до рамото му, прошепвайки, че това не е вярно и че естествено, много го обича.

По-късно, когато той бе почти заспал, тя добави, че нощта била пълна със странни звуци, които я плашели. А ако някога се наложило да остане сама, щяла да остави свещта да гори през цялата нощ.

— Свети боже, ти си много странно създание! — Гласът му бе снизходителен, макар да имаше и нотка на раздражение. Тя го бе разсънила, а той бе много уморен.

Предстоеше ѝ да свърши толкова много неща. Трябваше да реши къде да окачи картините, къде да постави мебелите и да се разпореди каква храна да бъде приготвена. На практика тя не бе задължена да свърши лично всичко това. Както казваше Джилбърт — за тая цел тя имаше слуги. Трябваше да им създава работа и да не ги изпуска от очи. Той не желаше тя да се рови в пръстта. Трябваше да се занимава с такива неща, каквито бе вършила и в Лайкфилд Корт: с музиката си, с бродерията, акварелите и утринните разходки преди слънчевите лъчи да станат непоносими. Окуражаваше я да кара кабриолета. Искаше от нея да ходи на гости в Перъмейта, въпреки че там имаше малко хора от тези, с които тя бе свикнала да общува.

Губернаторът и жена му прекарваха по-голямата част от годината в резиденцията си. Това бе една обикновена двуетажна сграда. Първият етаж бе построен от колонисти през 1799 година. Освен тях там се отбиваха и други хора, които желаяха да се срещат с политици, банкери, търговци и собственици на пристанища, които наричаха себе си аристокрация и които идваха в града за някои официални случаи.

Това бяха бъдещите клиенти на Джилбърт. Превъзпитаването им бе необходимост, макар и невинаги приятна.

Юджени си мислеше, че нещата щяха да се оправят, когато беритбата приключи. Тогава дните щяха да намалееят, а нощите нямаше да са така горещи. Можеха да прекарват вечерите заедно: тя щеше да бродира ръкоделието си, а Джилбърт — да прави изчисленията си, които бе поизоставил през сезона за работа. Тогава, казваше си тя, щеше да се чувства като у дома в Англия.

Юджени рядко виждаше съпруга си. Той ставаше на разсъмване и излизаше. Често не се появяваше до вечеря. Извиняваше се, че не е бил с нея на обяд. Казваше, че бил така изпотен и изцапан, че щял да я уплаши.

Предпочиташе да обядва заедно с мъжете на полето. Това бе обичайният му начин на живот. Не можеше да промени режима си на работа заради една жена. Това, което бе променил в живота си, бе да се къпе и преоблича вечер, да вечеря в трапезарията като цивилизован човек. В техния живот имаше и неделни дни. На Сара щеше да ѝ бъде интересно да научи нещо за техните недели.

„... Ходим на църква в Перъмейта за утринната литургия — написа Юджени. — Джилбърт и аз пътуваме с кабриолета, а слугите,

мисис Джарвис, Джейн и девойчето Фоби, чиито родители имат хлебарница в Перъмейта, ни следват с фургона, каран от Том Слоун — надзирателя на Джилбърт. Мърфи и Пибоди също пътуват с тях...

Останалите трябва да изминат разстоянието пеша. Джилбърт казва, че това ги възпирало да правят бели, тъй като те въобще не считали неделята за почивен ден. Както вече ти казах преди това, всички тия мъже са затворници или хора на свободен режим и ние сме задължени да следим те редовно да посещават църковните служби.

В неделите те си обличат най-хубавите дрехи и, изглежда, че някои от тях наистина харесват службите. Ако жизнерадостното им пеене е нещо истинско, то не всички са тъжни, ала някои от тях са коварни и се изхитряват да се измъкнат. Признавам, че никога не бих свикнала с тъжните им измъчени лица или невинния момчешкия вид на някои от тях. Всички те са мършави и по телата им личат следи от минали мъчения. Джилбърт не се тревожи, че проявявам любопитство към тях, но ме помоли да не доближавам до жилищата им. Ето защо аз мога да ги наблюдавам само по време на неделните литургии в църквата и само един Бог знае дали думите на пастора им правят някакво впечатление.

След църквата се прибираме у дома за студената закуска, приготвена от Йела. Тя наистина е най-грозното човешко създание, което някога съм виждала, а и не знам как бедният Джилбърт е оцелял по времето, когато тя е готвила вместо мен. Или аз, или мисис Джарвис винаги следим за подреждането на масата и затова ножовете и вилиците да бъдат правилно подредени. Представям си как Йела се чуди що за варварски инструменти са това.

Когато приключим с храненето, Джилбърт се изтяга в стола си на верандата и дреме, а аз чета или се разхождам из онова място, което с много вяра и труд някой ден ще се превърне в моя градина. Това е като изпитание за мен и затова тук не ми остава много време за четене. Би ли ми изпратила романите на мисис Остин, защото тях човек винаги може да ги препрочете, или нещо друго, което смяташ, че бих могла да препрочитам с удоволствие. Единствените книги, които са ми останали за четене, са Библията и трактатът на мистър Джеймс Бъбси за култивация на лозята и правене на вина. Много отдавна изчерпах всичко, което бях донесла с мен..."

Юджени намираше, че новата камериерка Фоби е старателна, но твърде невежа за такива изискани неща като излъскване на мебелите и сребърните вещи, изчеткването на килимите и изрядното оправяне на леглата. Тя бе непохватно момиче и постоянно вдигаше шум. Не би се задържала и седмица в Лайкфилд Корт. Но тук бе Австралия и човек трябваше да не бъде прекалено взискателен, за да не остане накрая без слуги. Освен това бедното дете бе невежо като Йела. Един ден Юджени я свари да докосва с върха на не съвсем чистия си пръст извивките на цветята и гирляндите на френското легло.

— Никога ли не си виждала подобно нещо, Фоби?

— О, не, гуспожо! Как бих могла?

— Казва се „гуспожо“, Фоби, а не „гуспожо“.

— Да, гуспожо. Вече ми го казахте. Истината е, че езикът ми не може да се извърти, та да кажа „гуспожо“.

— Трябва да опиташ. Не е много трудно. И не си губи времето тук! Още не сме започнали чистенето на стълбите.

Прахът тук бе в изобилие. Прозорците трябваше да се измият от досадния червен прах, с който бе покрита сухата земя и се стелеше по подовете, мебелите и первазите на прозорците. Той дразнеше очите и оставяше в устата им горчив вкус на пясък. Когато бе в къщата, Юджени покриваше косата си с лека шапка от муселин, а навън носеше широкополата си градинарска шапка, вързана с панделки под брадичката ѝ. Това предпазваше косата ѝ от праха, но Джилбърт, който бе по-небрежен, пристигаше вечер със сплъстена от полепнали боклуци коса. Преди да слезе на вечеря, той я измиваше заедно с изцапаното си от кал и пот тяло и си слагаше тъмночервена шапка, с която изглеждаше ужасно.

Джилбърт ѝ обясни, че досадният прах ще изчезне заедно с първия есенен дъжд. Дълбоко в себе си той му се радваше, защото прахът помагаше за узряването на лозята и приближаваше гроздобера. В сините му очи проблясваха светли искри и той едва намираше време да поседне за пет минути, защото не можеше да се откъсне от лозята си. Дори и нощем той излизаше навън да провери дали има звезди на небето и дали хубавото време ще се задържи. Юджени се убеди, че нищо не бе по-важно за него от грижата за имението му. Джилбърт знаеше много истории за градушки и неочаквани бури, които можели да откъснат плодовете от стеблата и да ги унищожат; или за стада

кенгуру, които можеха да преминават през лозята и да ги стъпчат; или за най-страшния бич на лятото — горския пожар, чиито огнени езици преминавали от дърво на дърво, опушвайки и обезлюдявайки цели области.

Тя бе уверена, че той едва ли някога бе обичал този последен напрегнат месец преди гроздобера. Юджени долавяше скритите нотки на възбуда в смеха му, който огласяше цялата къща. Той разказваше за много неща, шегуваше се с прислугата, молеше я да му посвири на пиано след вечеря и след това уморено се отправяше към спалнята, преди тя да успее да изсвири и десетина такта.

Юджени откри, че той е с избухлив характер. Това пролича в деня, когато не успя да овладее нервите си при незначителния инцидент с мисис Джарвис.

Йела бе изчезнала някъде. Нямаше я през целия ден и когато на следващата сутрин все още нямаше и следа от нея, мисис Джарвис бе изпратена да доведе един от затворниците, когото бяха виждали да разговаря с чернокожата. Той бе мършав, дребен ирландец от Каунти Даун, склонен към меланхолия.

Когато, застанал пред вратата на кухнята, той изглеждал така окаян и нещастен, та мисис Джарвис го поканила да влезе и му предложила чаша мляко. За нещастие, господарят минал оттам, точно когато нещастникът бил преполовил чашата си. Той я грабнал от ръцете му и я разбил на пода, заповядвайки му да напусне къщата.

След това се обърнал към мисис Джарвис.

Юджени чу суматохата, но не можа да помогне, тъй като бе на отсрещната страна на двора, в килера за спално бельо.

— Какво си мислиш, че правиш, мисис Джарвис, канейки човек като тоя в дома ми?

— Искях само да го разпитам за Йела, сър. — Мисис Джарвис бе силно притеснена. — Мистър Слоун каза, че този човек разговарял понякога с нея...

— А глезенето развърза ли му езика?

— О, не сър. Направих го, защото ми се стори, че е гладен.

— Да не би да намекваш, че държа гладни слугите си?

— Изглеждаше ми така окаян, сър. Ако трябва да кажа истината — той ми напомни за бедния ми съпруг.

— Той е криминален престъпник.

— Такъв бе и мъжът ми. Както и аз, съгласно законите. Но сме човешки същества, все пак.

— И аз не ви приемам като такива? С Рейд — виждаш ли, че съм достатъчно човечен да помня името му — ще се отнасям добре, ако работи добре. Натурата му е такава да изглежда окаян и нещастен, за което не мога да му помогна. Трябва да знаеш — последва удар с юмрук по масата, — че няма да търпя този човек в кухнята на дома ми. Ако още веднъж сваря някого от тях тук, ще го накажа с камшик, а ти ще можеш да се сърдиш на себе си за наказанието му. Разбра ли ме?

Юджени си помисли, че бедната мисис Джарвис навярно ще се облее в сълзи, но отговорът ѝ прозвуча спокойно и решително:

— Това ли бяха заповедите ви, сър? Ще бъдат изпълнени. Исках само да разпитам за Йела.

— По дяволите тая чернокожа и подобните ѝ! Остави я да върви по дяволите!

Джилбърт се прибра половин час по-късно в чудесно настроение.

— Изглеждаш много добре, любов моя. Харесвам тази рокля. Виждал ли съм я преди?

— Мисля, че не. Аз и Джейн все още разопаковаме сандъците.

— Имаш ли някой по-приятен сюрприз за мен? Например някои изискани неща, които да накарат всички други дами да ревнуват?

— Какви други дами?

— Ами, нашите гостенки от Сидни. Мислиш ли, че бихме могли да поканим дванадесет души? Имаме няколко двойни стаи и две-три единични за ергените. Защо ме гледаш така изненадано? Нали говорихме вече за това?

Юджени плесна с ръце от възторг.

— Не знаех, че говориш сериозно. Ти сякаш нямаше време за нищо друго, освен за лозята. О, толкова приятно ще ми бъде да се видя с Бес и Марион и дори с мисис Ешбъртън.

— „Дори с мисис Ешбъртън“! — шеговито повтори той. — Звучи ми така, сякаш си била държана в строг тъмничен затвор. Ела и ме целуни!

— Веднага!

— Обожавам те, когато си такава! Очите ти блестят. — Той леко я целуна и се разсмя, когато тя хитро му се изплъзна. — Ще изпратим покани за първия уикенд през март. Ако времето се задържи така,

беритбата ще е приключила и бъчвите в избата ми ще са пълни с хубаво вино. Трябва да направим това традиция, както е във Франция и Испания.

— Дванадесет души! — възкликна Юджени. — Но ние нямаме достатъчно прислужници!

— Наеми няколко от Перъмейта. Помоли мисис Джарвис да го уреди. Не искам да се натоварваш много в тая жега. Мисис Джарвис е способна жена и ще се справи.

— Но тази сутрин... аз те чух... чух, без да искам...

Усмехнатите сини очи се сведоха към нея.

— Как поучавах мисис Джарвис? Е, предполагам, че в Англия не го правят така. Не бях достатъчно деликатен. Понякога не мога да се контролирам.

— Мисис Джарвис е искала само да разпита за Йела.

— Тя знае изискванията ми — никакви затворници в къщата!

— Но нали и тя самата е била затворничка? Защо не си последователен?

Въпреки че лицето му неочаквано помрачня, той кротко отвърна:

— Не съм образован като теб и не мога да разбера тия сложни думи. Би ли позвънила да ни сервират обяда? И моля те — седни поблизо до мен. Харесва ми цвета на роклята ти — подходяща на очите ти.

В един следобед Йела се завърна, носейки едно мъничко тъмнокожо бебе в ръцете си.

Никой не разбра как е родила без чужда помощ. Но от широката ѝ усмивка и гордия блясък в очите ѝ ставаше ясно, че това не я бе затруднило особено. Тя искаше белите жени да се порадват на бебето ѝ. То беше момиченце и щеше да се казва Джини.

Това трябваше да се приеме като жест на възхищение към господарката. Юджени го прие такъв, какъвто бе — забавен и приятен. Тя пое детето, увито в сивкав парцал, който вероятно бе част от някоя пола на Йела, и прегърна сумтящото чернокосо създание. Нещо в нея трепна — тя също би искала да има бебе.

Устните на Йела се разтегнаха в широка усмивка. Мисис Джарвис стоеше мълчаливо с ръце на корема — едно красноречиво признание за собственото ѝ положение. Джейн, с бялата си като мляко

кожа, открито показва отвращението си към тъмната кожа на бебето — така различно от едно бяло дете. Помисли си, че то напълно прилича на маймуна.

— Имаш ли някакви бебешки дрешки, Йела? — попита Юджени. Йела поклати глава.

— Тогава ще се погрижа да получиш няколко. Джейн, трябва бързо да направим няколко дълги роклички и шапчици.

— Новородените не носят дълги роклички, госпожо — отбеляза Фоби.

— Това ще бъде изключение.

Юджени си помисли, че това бе най-приятното нещо, което ѝ се бе случило след пристигането в Иръби. Тя осъзна, че се бе разхождала в безупречно изисканите си дрехи и абсурдния си чадър в нажежената от слънцето пустош като някакво изящно привидение, което винаги тайно щеше да се бои от нощта. Но сега тук бе детето на Йела, след това щеше да се появи това на мисис Джарвис, а след него може би и нейната рожба...

Това не трябваше да се случва. Изглежда, че Джилбърт бе вбесен. По-рано не би му мигнало окото, ако някоя туземка излюпеше една дузина негодници в имота му. Ала сега къщата имаше изискана и чувствителна господарка и това не трябваше да се случва. Особено го подразни това, че детето бе метис. Още повече го притесняваше въпроса кой бе бащата, защото нямаше намерение да изгуби един добър надзирател, само защото е поддържал връзки с туземка.

Йела трябваше да се премести в Перъмейта, а ако Том Слоун възнамерява да продължи тая скандална връзка, той може да я посещава там. А той естествено нямаше да го стори. Йела бе полезна, когато наоколо нямаше други жени. Сега бяха дошли много жени от Англия и той трябваше да си намери бяла жена, а Йела щеше да посъветва да си намери някой себеподобен за съпруг.

Ако Джилбърт бе обяснил всичко това на Юджени, тя може би щеше да приеме по-благоклонно решението му. Но как бе могъл да каже на девойка от добро семейство, че добрият, благонадежден и честен Том Слоун — нает по договор служител, когото бе довел от

родния му Глаучестършир, е пожелал една колкото грозна, толкова и греховна туземка?

Без да знае истинските факти, Юджени бе изпълнена с негодувание.

— Йела трябва да си отиде, защото има дете! Колко жестоко от твоя страна! Колко бездушно! Не искам и да чувам за това! Отказвам да я обрека на гладна смърт.

— Тя няма да умре от глад. Обясних ти, че ще ѝ помогна да си намери подходящо място. Тук е пълно с дребни ферми и гостилници, които търсят готвачки, а не могат да си го позволят. Впрочем, туземците никога не гладуват. Те имат хиляди противни начини, за да се нахранят. С червеи, например. Те ядат един вид гъсеница, която наричат „омагьосан червей“.

Юджени изглеждаше още по-сърдита.

— Не можеш да ме убедиш, като ми разказваш подобни неща. Йела ти е служила, родила е дете в твоето имение и това дете има бял баща. Фоби ми каза. Сега твоите задължения към нея са още по-големи.

— Моите задължения се изчерпват с намирането на някаква друга работа за нея. Трябва да ми повярваш, че знам кое е най-добро в такива случаи. Освен това, ти си съвсем отскоро тук.

Джилбърт потисна надигацията се гняв. Веднъж бе допуснал да излезе извън себе си и след това ужасно съжаляваше.

— Мисис Джарвис е съвсем друго нещо. Първо — тя е вдовица. Второ — детето ѝ ще бъде бяло. И трето — и двамата с теб знаехме за всичко това, когато я наехме.

— Когато *ти* я нае! — избухна Юджени.

— Много добре! Когато аз я наех. Но след това ти призна, че си много доволна от нея. Е, неправилно ли бе решението ми?

— Съвсем не — неохотно призна Юджени.

— Довери ми се, тогава. Йела е уличница. Ако остане тук, след година ще видиш на прага си едно ужасно грозно дете. Нека сега поговорим за нещо друго.

Юджени стисна устни.

— Според мен бебето е много сладко.

— Това е напълно естествено. Приятно ми е да чуя, че жена ми харесва деца. За предпочитане е обаче, това да са нейните собствени.

Това я накара да се изчерви и сведе очи. Той осъзна, че разбира лумналия огън в очите на мисис Джарвис онази сутрин. Разбра, че навярно ѝ харесва да му оказва съпротива. Той почувства неудържимо вълнение и нарочно повиши глас, само за да успее да задържи огъня в погледа ѝ.

Юджени бе нежно създание, което лесно се затваряше в себе си. Той със съжаление си помисли, че едва ли би могъл да се надява на малко повече топлина в ласките ѝ тази нощ. Но това щеше да бъде един задоволителен начин за помирение.

Помирение ли? Едва ли, макар след това да бе видял как жена му припряно се опитваше да заличи следите от сълзи, когато отиде при нея в спалнята.

— Любов моя! Изглежда, че не си пестила сълзите си за оная долнопробна уличница!

— Не е вярно.

— Тогава какво е това?

Той пъкна ръката си под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си. Принудена да отговори, тя каза студено:

— Признавам, че мислих за Лайкфилд Корт и за това колко зеленина имаше там през лятото. Със сестрите ми обичахме да храним птиците, които долитаха в градината. Там имаше толкова много сипки, орехчета, червеношийки и косове! Имаше една червеношийка, която кацаше дори на пръста ми. Долиташе при нас година след година.

— Една и съща ли бе винаги? — запита подигравателно Джилбърт.

— Може би не, но така изглеждаше. Джилбърт, ти не си ме питал досега, дали съм щастлива тук!

Неочакваното ѝ избухване го поразя.

— Но ти си щастлива, нали?

Казваш го така, сякаш не би могло да има друг отговор. Защо си мислиш, че за няколко седмици аз ще се влюбя в тая пустош?

Пустош! Ама че дума избра, за да изрази отношението си към любимото му имение Иръби! За него то бе изключително красиво. Изуми го това, че тя не мислеше като него. Терасите му от лози, превити под тежестта на узрелите гроздове, красивата му къща, прекрасните сенчести места... а тя тъгуваше за дъждовете и мъглите на Англия!

Естествено бе да ѝ липсват родителите, старата бавачка и всичките ѝ сестри, с които можеше да побъбри. Ако не бе толкова зает, той щеше да прояви разбиране за това. *Налагаше* му се да прояви разбиране, иначе нямаше да може да очаква, че тя ще споделя вълнението му за приближаващия гроздобер. По същото време на идната година тя щеше да е също толкова ангажирана, колкото бе и самият той. Сигурен бе в това.

Той много нежно я пое в прегръдките си, целуна пламналите ѝ страни и започна да ѝ говори със спокоен и влюбен глас, като едновременно с това разкопча с тромавите си пръсти стоте и едно мънички копчета на корсажа ѝ, които го вбесяваха.

Той се убеди, че това бе най-добрият начин за постигане на помирение, защото тя се сгуши до него и настойчиво започна да моли:

— Нека си имаме бебе, Джилбърт! Дай ми едно бебе!

Когато се обърна към възглавницата си, той си изказа поздравления за проявената нежност и търпение. В крайна сметка, нещата вървяха по-добре, въпреки че той не се залъгваше, че този изблик на чувства бе предизвикан от страст към него. Юджени бе станала сантиментална, след като бе държала в ръцете си онова грозно цветнокожо бебе. Боеше се, че това е отговорът.

Моли Джарвис се разхождаше навън, защото не можеше да заспи. Тя видя светлината в спалнята на горния етаж и се отправи натам. Уви по-плътна дрехата и си каза, че няма право да стои навън и да наблюдава господарската спалня. Тя нямаше намерение да прави това. Но го направи несъзнателно, просто защото това бе единственият светещ прозорец.

Тя бе обезпокоена от внезапното изчезване на Йела, макар че бе живяла достатъчно дълго в тази страна, за да разбере и аргументите на мистър Месингъм. Той искаше да осигури най-добрите условия за живот на своята жена. Тя трябваше по всякакъв начин да бъде закриляна от примитивността на живота в затворническата колония. Тя трябваше да си остане английска лейди.

Сега тя бе в обятията му. Как ли изглеждаха двамата в леглото, чудеше се Моли и започна неудържимо да трепери. Тя никога нямаше да забрави избухването на мистър Месингъм в кухнята онази сутрин,

когато бе застанал с разкрасени крака и блестящи от гняв очи и я ругаеше за това, че бе допуснала онзи нещастен затворник в къщата.

Тя знаеше, че избухването му бе наполовина истинско. Той ѝ крещеше, за да я накара да го гледа.

Само ако знаеше какви усилия бе положила да задържи погледа си в него! Тя го бе наблюдавала как крачи из двора, възхищавайки се на широките му рамене, тесни бедра и наперения му вид. Страхуваше се, че някой ден той можеше да прочете чувствата в очите ѝ.

От толкова дълго време тя потискаше естествените си любовни инстинкти. Когато се роди бебето, щеше да е по-добре. Щеше да му даде цялата си любов. Защото тя никога не трябваше да се държи по начин, заради който можеше да бъде принудена да напусне Иръби. Тук сякаш бе най-близкото място до рая! Харесваха ѝ синьото небе и околностите. Вятърът, шумолящ в клоните на евкалиптовите дървета, самотните крясъци на врани и калугерици, ослепителната светлина над заобикалящата засуха — всичко това означаваше свобода за нея. Нямахше намерение да я изгуби.

Искаше ѝ се да може по-лесно да заспи в тези горещи нощи.

Сутринта Джилбърт взе Йела и детето и ги отведе в Перъмейта. Пътуваха с кабриолета. Йела уплашено се бе свила в задната част, прегърнала бебето, защото бяха тръгнали в една от онези прашни вихрушки, които туземците наричаха „уили уили“.

Джилбърт се върна на обяд и високо извика Юджени.

— Къде си, любов моя? — Гласът му можеше да се чуе из цялата къща.

Юджени се показва на стълбите, чудейки се какъв нов проблем бе възникнал.

— Донесох ти подарък — каза той, повдигайки нагоре една голяма клетка с птица. — Мъжете в Перъмейта ги ловят и ги продават. Папагалите умеят да създават добро настроение, а също и да говорят. Внимавай какво ще кажеш, ако не желаяш птицата да го повтори.

Птицата в клетката бе бял качулат какаду с жълт гребен. Той бе кацнал на пръчката и оглеждаше обкръжението си с лъскави преценяващи очи.

— Нали каза, че ти липсват птиците, които си хранила у дома. И аз реших да ти донеса тази.

Юджени се втурна по стълбите, смеейки се щастливо.

— Ох, колко е красив, Джилбърт! Виж умното му изражение! О, колко мило от твоя страна!

Тя спонтанно обви ръце около него и повдигна устните си, за да я целуне.

— Но ако си мислиш, че ще играя с това, вместо с бебето на Йела...

— Разбира се, че ще играеш. Между другото, настаних Йела в местния хотел на Джордж Харис. Той търсеше култивирана чернокожа да носи куфарите. Нямахше нищо против бебето, така че, всичко е наред.

Нов дом за Йела, играчка — за нея. Юджени се замисли. Джилбърт бе изключително доволен от себе си, мислейки се за достатъчно умен, за да уреди щастливо живота им, без обаче да търпи друго мнение, освен своето.

Тя наистина бе останала очарована от белия какаду и бе неблагоприятно от нейна страна да бъде критична. В семейството мъжът бе господар. От какъв друг ред се нуждаеха жените? Миналата нощ тя упрекна Джилбърт, че никога не се пита дали тя е щастлива и сега тук бе доказателството, че той мисли за нея.

Този случай от семейния ѝ живот тя запомни завинаги. Това бе мигът, в който тя твърдо реши да бъде щастлива.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гроздобер... Берачите пристигаха от ранни зори. Около две дузини мъже и жени на различна възраст дойдоха от Перъмейта пеша или с разнебитените си каруци. После се скупчиха във вътрешния двор, за да изпият чаша горещ силен чай и да опитат направените от мисис Джарвис пресни хлебчета и кифлички.

В Иръби бе традиция берачите да са добре нахранени. Огромни кошници със студена храна щяха да бъдат отнесени до хълмовете по пладне, а за вечеря бе предвидена друга храна, съпроводена с големи количества *vin ordinaire*^[1]. За онези, които не понасяха вкуса на виното, бе предвиден силен подсладен чай. Но нямаше бира и ром.

Джилбърт Месингъм от Иръби бе малко ексцентричен в това отношение. Но той бе честен работодател, плащаше добри надници и хората го харесваха. Дори и най-върлите пиячи на ром, на които им приляваше от киселия вкус на виното, го пиеха поради липса на нещо по-силно. Жените го смесваха с вода, за да утолят жаждата си.

Това, което най-много им харесваше, бе, че мистър Месингъм делеше с тях импровизираната закуска, въртеше се наоколо, смееше се и разговаряше с тях, отнасяше се с работниците като със стари приятели. Такава бе и леко прегърбената възрастна жена с прошарена коса, която раздаваше широки усмивки, а когато един светлокос младеж извади цигулка и засвири, тя повдигна полата си и започна да танцува жига.

Юджени наблюдаваше от прага и пляскаше с ръце, развеселена от забавната сцена. Младежът дълбоко се поклони, а възрастната жена направи театрален реверанс.

Тазгодишният гроздобер в Иръби предлагаше още една атракция — това бе възможността хората да зърнат новата господарка на имението.

Те не успяха много добре да я огледат, тъй като Джилбърт се бе разпоредил Юджени да си стои вкъщи, далеч от палещите лъчи на слънцето. Без да обръща особено внимание на възмутения й протест,

той каза, че не желае тя да върши глупости. След залез-слънце тя можела да отиде и наблюдава отдалече, щом това ѝ харесвало.

Така денят, който бе започнал толкова жизнерадостно, се превърна в дълга върволица от скучни часове. Известно време тя бе заета с ръкоделието си, след това свири на пиано, а накрая започна ново писмо до Сара, огорчена, че е отстранена от това забавление.

Докато изкореняваше бодливите храсти и магарешките тръни от мястото, наречено вече парк, тя не можеше да си побъбри дори с Пибоди, защото и той бе заедно с берачите.

След обяд къщата остана безлюдна. За обяда на работниците мисис Джарвис бе приготвила огромни количества хляб, сирене и студена наденица. Фоби ѝ помогна да отнесат кошниците с храна и без предупреждение и двете бяха останали на хълмовете.

В къщата остана единствено Джейн. Когато Юджени с нотка на сарказъм я попита дали не би искала и тя да вземе участие във веселието, Джейн категорично заяви, че не желае.

— Не бих могла да понеса жегата, госпожо. Не знам Моли как се справя. Сигурно кожата ѝ е доста дебела.

— Моли?

— Мисис Джарвис, госпожо. Моля да ме извините. Тя каза да я наричам Моли — така звучало по-приятелски. Освен това, тя е само с година по-голяма от мен. Сега е само на двадесет и шест, а колко неща е преживяла. Мен това би ме убило.

— И аз така мисля — отвърна сдържано Юджени.

Сладникаво-сантименталният характер на Джейн я дразнеше. Но коя беше тя, та да критикува? Тя също не би понесла жестоката съдба на мисис Джарвис.

Въпреки всичко тя намираще, че бе крайно непоносимо да стои в къщата като затворник, когато навън ставаха такива значими неща, и след обяда, нарушавайки разпорежданията на Джилбърт, тя си сложи широкополата шапка, разтвори слънчобрана и се отправи по прашния път, за да наблюдава отдалече вълнуващото зрелище.

Един от мъжете бе вързал червено шалче на главата си, а друг — синьо. Джилбърт презираше шалчетата. Юджени зърна червенокосата му глава, докато се движеше между редовете, за да наблюдава и съветва. Това приличаше повече на приятелско бърбрене, от време на време се разнасяше песен. Небето бе синьо, хълмовете — кафяви и

масленозелени, а гроздовете — черни и покрити със сребърен пращец. От това би се получил интересен акварел, който можеше да изпрати у дома на Сара. На другия ден щеше да вземе със себе си триножника и палитрата си. Може би Джилбърт щеше да реши, че това занимание по би ѝ подходило. Самотата все още я измъчваше.

Вечерта по време на вечерята тя бутна настрани чинията си почти без да е докоснала храната. Агнешкото не ѝ хареса.

Джилбърт я изглежда.

— Какво има? Не си ли гладна?

Неговата чиния бе празна, въпреки че месото бе жилаво.

— В момента — не.

Тя позвъни с малкото сребърно звънче и щом мисис Джарвис се появи, тя каза със студен назидателен тон:

— Не мисля, че можеш да се справиш добре и с двете задължения, мисис Джарвис. Или се заеми с готвенето, или — бери грозде, но не и двете.

Мисис Джарвис бе изрядна както винаги с бялата си престилка и боне. Само извивката на шията ѝ се бе зачервила от слънцето. Тя погледна бързо към Джилбърт, след това — към Юджени и сведе очи.

— Съжалявам, госпожо. Мислех, че ще съм полезна на лозето. Гроздовете изглежда са презрели и трябва бързо да се откъснат.

— Разбираш ли нещо от лозарство?

— Не, госпожо, ала не е трудно да се познае кога плодовете са узрели.

— Хубаво, само че единственото, което аз сега мога да позная, е, че вечерята не става за ядене. Почисти масата и донеси някакви плодове... ако успееш да намериш нещо друго, освен грозде.

— Не си справедлива — каза Джилбърт, когато мисис Джарвис излезе. — Моята порция бе чудесна.

— Защото не си усетил вкуса ѝ. Ти все още си на лозето си. Надявам се, че не подкрепяш поведението на мисис Джарвис. Аз не ѝ бях позволила да остава на лозето.

— Добре, успокой се, мила. На нея ѝ бе интересно и искаше да се включи в начинанието. Тя работи много старателно.

— Това не е работа за жена в нейното положение. Още повече, след като ти решаваш с какво да се занимава жена ти.

Това изкара Джилбърт от търпение.

— Това ли било? Пъхаш си носа, където не трябва.

Юджени се нацупи.

— Денят бе толкова дълъг. Бях съвсем сама, като изключим Джейн и жалката ѝ компания.

— Тогава остави мисис Джарвис вкъщи и гледай утре вечер да си доволна от вечерята. Но ще трябва да приемеш факта, че аз няма да допусна да работиш навън. Това не е за теб. Кожата ти ще загрубее. — Той я целуна за помирение. — Така е много по-добре. Би ли ме извинила? Трябва да проверя нещо.

Юджени си мислеше, че навярно мисис Джарвис я е гледала със съжаление, когато остана сама на масата. Но жената не каза нищо. Тя само остави фруктиерата с ябълки и праскови и излезе. Миг по-късно Юджени я чу да се смее във вътрешния двор. Или може би друг се смееше, а пък някой пееше. До ушите ѝ долетя и далечният звук на цигулката и тропотът от танцуващите върху калдъръма нозе.

Защо ли никой от тези хора не бе уморен от дългия ден? Дори бялото какаду наежи перушината си и тихо изкряска в клетката си, сякаш бе обхванато от всеобщото вълнение. Юджени можеше да се закълне, че долавя във въздуха аромата на младото вино. Но това бе невъзможно. Трябваше да минат поне двадесет и четири часа преди ферментацията на ширата в дълбоките тъмни бъчви да започне. Юджени реши, че през следващата година няма да се държи като външен човек и нямаше да е необходимо да излива глупавото си раздражение върху мисис Джарвис, за да прикрие самотата си.

Въпреки че Джилбърт не ѝ позволяваше да се разхожда по хълмовете в горещината, в края на втория ден я помоли да дойде в прохладната винарска изба. Бе много развълнуван. Влезе забързано в къщата, повика я, хвана я за ръка и каза, че тя положително трябва да види това, което става.

За него това винаги щеше да си остане чудо. Ферментацията бе започнала. Изцеденият от плодовете сок се движеше като живо същество. Той кипеше, съскаше, свистеше и бълбукаше, а повърхността от люспи непрестанно се извиваше и бълбукащите мехурчета преминаваха през нея.

Избата бе изпълнена с острия тръпчив мирис на ферментацията. Юджени копнееше да излезе на чист въздух, но усети, че това няма да

се хареса на Джилбърт и останалите зачервени и изпотени мъже, които работеха на пресата и пълнеха друга бъчва.

— Сякаш е живо! — възкликна тя.

Джилбърт високо се изсмя. Той бе опиянен, без да е докосвал кипналото вино.

— Прашецът на гроздето прави нещо като мая, кипва и с това започва ферментацията. Тайната на майсторлъка е да знаеш кога да наточиш виното в бъчвите. За сотерна^[2], за да се запази съдържанието на захар, ферментацията трябва да е бърза. За сухите червени вина процесът е по-продължителен. В тази бъчва ще стане най-доброто бордо на Иръби. Подрязвал съм лозите с ножиците, които вуйчо ти ми даде при първата ни среща. — Той улови ръката ѝ, тя усети вълнението му и топло му се усмихна, въпреки че от тръпчивата миризма в избата отново ѝ прилоша. Не можеше да повярва, че някога ще свикне с нея. За себе си не бе убедена, че врящият магьоснически казан е нещо романтично, което можеше да навее спомена за първата им среща във Франция.

— Добре ли премина гроздоберът? — попита тя. Беше ѝ приятно, че Джилбърт ѝ даде възможност да заличи лошото впечатление от детинското си поведение миналата вечер.

— Прекрасно! Ти ми донесе късмет.

Няколко дни по-късно тя написа:

„Скъпа моя Сара,

За пръв път оставам сама със слугите. Скъпият ми съпруг се отправил към Сидни с една пратка вино, бутилирано преди две години. Направи го, за да освободи място в избата за тазгодишната реколта и да спечели малко пари. Виното ще бъде купено от собствениците на хотели и клубове и от частни лица в Сидни, а една малка част от него ще изпратим в Лондон, за да разнася славата на Австралия като лозарска страна. Чухме, че останалите лозари от Ривър Хънтър може да се окажат в по-добро

положение от нас, тъй като там мястото е по-закътано от горещите летни ветрове и зимните мъгли.

Джилбърт създаде Иръби с толкова непосилен труд, че не вярвам някога да напусне това място. Радвам се, че градчето Перъмейта не е далеч от нас. Лозята по река Хънтър са по-отдалечени от цивилизацията.

За пръв път се разделям с Джилбърт. Рано тази сутрин бях ужасно уплашена от три кенгура, които минаха с невероятен шум край къщата и утъпкаха прекопаните наскоро от Пибоди лехи. Те са много странни и тромави създания и сякаш имат пружини на задните си крака. Изглежда, че стадото е минало през лозята и доста ги е изпотъпкало. Добре е все пак, че това се случи сега, а не преди гроздобера.

Белият ми папагал — нарекох го Еразъм, защото изглежда много мъдър — тревожно крещи, а може би му е приятно, че е успял да ме уплаши. Изглежда доста доволен от себе си и след като приключи пронизителните си крясъци, той съвсем ясно произнася единствената дума, на която успях да го науча: «Мерси!». Казва я доста странно и през цялото време вперва лъскавото си око в мен, сякаш знае, че ме забавлява. И в действителност е точно така. Толкова се смях, че мисис Джарвис дойде да провери какво става.

Положихме всички усилия, за да убедим Еразъм отново да ни покаже способностите си, но той отказа и увисна надолу с главата, като се държеше само с едното си краче за пръчката в клетката. Наистина е много добър клоун.

Когато се върне, Джилбърт ще доведе със себе си първите ни гости за уикенда: Бес и Едмънд Кели, скъпата суетна мис Ешбъртън, за която ми е домъчняло, доктор Ноукъс и съпругата му, семейство Уентуорт и един друг лозар — мистър Блексленд, който също така е и изследовател, а предполагам — и интересен събеседник.

Гостните ни стаи ще бъдат използвани за пръв път. Можеш да си представиш колко сме заети ние,

омъжените...“

Напоследък времето бе позахладняло. Човек можеше да се разхожда и да се наслаждава на слънцето. Юджени, с вроденото й чувство за справедливост, трябваше да признае, че се радва на краткото отсъствие на съпруга си. Когато той се завърнеше, щяха да се срещнат като стари приятели. Чувството на леко неудобство между тях, особено от нейна страна, щеше да изчезне. Или поне тя така се надяваше.

Зачестилите в последно време бури помогнаха по-лесно да се обработва земята. Посадената през лятото трева се бе разстлала като зелен облак наоколо. Розовите храсти, с които Пибоди се бе сдобил от Перъмейта, бяха посадени, а също и орловите нокти, които се бяха увидели около колоните на верандата, различни местни видове храсти, коледни звезди, хибискуси и австралийски акации, които Пибоди обещаваха да се покрият с великолепен златист пух през пролетта. По линията, която разделяше парка от заграденото място за конете, Пибоди бе направил една естествена преграда от плачещи върби. Те не зарадваха особено Юджени, защото й напомняха за детския гроб край потока. Тя посещаваха с неохота това място, дори и след като черните лебеди долетяха. Наблюдаваше ги отдалеч и си мислеше колко много й напомнят печалните фигури на оплаквачи.

Веднъж, когато Юджени си позволи да критикува избраното от Пибоди място за посаждането на един храст, той захвърли лопатата и си отиде. По-късно се върна, като си мърмореше нещо под носа и поглеждаше подозрително към къщата. Храстът случайно бе засаден на една крачка от предишното място. Без съмнение, това бе най-доброто, което Пибоди бе могъл да направи като жест на извинение.

Басейнчето за птици, което Юджени намери в една ковачница в Перъмейта, било захвърлено от емигранти, чийто фургон бил вече пренатоварен, не получи одобрението на Пибоди.

— За проклетите гарвани! — каза той.

— Не е. Когато паркът бъде готов, ще долетят по-малки птици. Виждала съм ги в парка на губернаторската резиденция: орехчета, гълъби с ветрилообразни опашки и сипки с великолепни пъстри пера.

— Ще се появят и големи лакоми гълъби — каза намръщено Пибоди. — И кукабури, от които ще оглушеете.

Без да обръща внимание на песимизма му, Юджени мечтателно продължи:

— Трудно мога да си представя кога това място ще се изпълни с цветя, дървета и птици.

„Градината ще скрие от погледа самотната пустош, която ни обгражда“ — каза си тя.

— Приличате ми на господаря — оплака се Пибоди. — И той не престава да говори за лозята. Казва, че щял да доживее да пие петдесетгодишно бренди. Ще се откаже. Това е едва първата му година в Иръби. Ще има много да чака. Вие също ще трябва да почакате, докато паркът заприлича на тези в Англия — стрелна я той с очи. — Проклетата страна! — добави той и се отправи нанякъде, тътрейки краката си.

Този път глуповатият тъжен човек стресна Юджени. Той не спираше да докосва тъжните струни в душата ѝ. Но тя трябваше да се пребори с носталгията и твърдо бе решена да го стори.

[1] Обикновено вино (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Бяло вино. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мисис Ешбъртън си бе изгубила шала и малката чантичка, пълна с различни предмети от първа необходимост като оризова пудра, ръкавици, носни кърпички, амонячна сол за вдишване и две ветрила. Тя нямаше представа къде би могла да забута всички тези неща, но Юджени не искаше да допусне този нещастен инцидент да провали уикенда. Единственият проблем бе в това, че мисис Ешбъртън не можеше да слезе на вечеря, без да държи ветрилото си в ръце, или пък да излезе навън без ръкавици. Тя би изгубила съзнание, ако узнаеше, че наоколо няма никакви други соли за вдишване. А само ако някой можеше да види цвета на лицето ѝ без помощта на една мъничка хитра маскировка от докосването на ружа и пудрата!

Отново започваха да се повтарят историите от пътуването им до Австралия. Но сега Юджени ги приемаше по-скоро като забавни, отколкото досадни. Тя бе толкова щастлива, че домът ѝ бе пълен с хора. Толкова бе вълнуващо! За пръв път канеше гости у дома. Тя нетърпеливо каза:

— Сигурна съм, че чантата ти ще се намери. Междувременно ще ти услужа с всичко, което ти липсва. Кажете, хареса ли ти стаята? Успя ли да я разгледаш?

— О, да, видях я. Имаш изискана къща. Стаята е много красива. Много красива. — Развълнуваният поглед на дамата се плъзна нехайно из стаята. Тя сякаш не забеляза прелестната кувертюра от разноцветни парчета, с която Юджени бе застлала леглото.

— Накъде гледат прозорците? Не понасям да бъда събудена от първите слънчеви лъчи. — Тя бързо схвана своята нетактичност и я дари с една от най-широките си сърдечни усмивки. — Ела да ме целунеш, Юджени. Бог да те благослови. Мисля, че имаш чудесен дом, а и ти доста си се разхубавила. Страните ти са поруменели.

Притисната в огромната гръд на мисис Ешбъртън, тя започна да протестира:

— Само така ви изглежда, защото съм развълнувана. Обикновено съм бледа и приличам на обелен картоф. Но сега се чувствам страхотно. Толкова съм щастлива, че сте тук.

— И аз съм щастлива, че те виждам, скъпа моя. Липсваше ми. На всичко отгоре синът ми намира, че старата му майка е неприятна и досадна. Казах му, че това е много лошо. Всичко, което може да ми отвърне, бе, че иска да замине и изследва вътрешността на страната. А това може да му отнеме месеци и дори години. Нямам спокойствие с него! Накара ме да изтърпя онова дълго пътуване, за да остана да живея сам-сама в Сидни! Казах му, че бих могла да правя същото и в Челтънхейм и да съм доста по-щастлива. Това е то безразсъдството на младите!

— Мисис Ешбъртън, ще трябва да се погрижа и за останалите гости. Ще полегнете ли за един час? Ще кажа на мисис Джарвис да ви донесе чая в стаята. Не вечеряме преди осем.

— Мисис Джарвис? Още ли е тук тази жена?

— Разбира се. Тя е чудесна прислужница. Не бих се справила без нея. Да не би да ви притеснява това, че е била в затвора?

— Уверявам те, Юджени Месингъм, че така би говорил и съпругът ти. Нямам предразсъдъци за това, че е била затворничка. Мислех си само, че може би провинциалният живот ще е доста скучен за нея.

— Грешите, ако намекувате, че тя тъгува за живота на улицата. Тя е приятна и изтънчена жена.

Мисис Ешбъртън се намръщи и почука с пръст побелялата си глава.

— Не се и съмнявам! Толкова си млада и невинна, Юджени. Надявам се, че ще станеш една от ония добри жени, които помагат на уличниците. Аз лично ги намирам доста скучни и смятам, че най-добре би било да ги оставят да си живеят в калта.

Юджени закачливо се засмя.

— Скъпа мисис Ешбъртън, наистина ми бе много мъчно за вас.

— Много мило, скъпа, но защо? С тоя красив мъж едва ли ти остава време да се сетиш за приятелите си.

Намекът на мисис Ешбъртън не остана неразбран. Тя много хитро си пъкна носа в тайните на хората. Юджени отвърна с подобро настроение:

— Джилбърт държи да живее като истинска дама, така че мога да отделям доста време на приятелите си. Понякога се питам, защо ли в Англия времето летеше така бързо, след като бях заета със същите неща, както и тук. Искам да ви предупредя обаче, че съм си планирала ужасно много занимания за този уикенд. Ще играем карти и ще слушаме музика след вечеря. Утре ще си направим пикник край езерото. То е на пет мили отгук и аз все още не съм го виждала. Там може да се видят прочутите черни лебеди и мисля, че ще бъде страхотно край прохладната вода. Джентълмените ще вземат въдиците си. В неделя всички заедно ще отидем на църква, а вечерта сме поканили на коктейл няколко приятели от Перъмейта. В понеделник моят съпруг иска да покаже имението на мъжете. Ще си вземат оръжието и може да убият някое кенгуру. Ние, жените, ще седим на верандата и ще шием ръкоделията си и ще си говорим, а вечерта мисля, че би било забавно да навием килима в гостната и да потанцуваме. Помниш ли как го правехме на кораба? — Тя замълча и след това нетърпеливо запита: — Как ти звучи всичко това? Много бих искала да бъда добра домакиня.

Мисис Ешбъртън отвърна с безцеремонния си маниер:

— Не се тревожи, агънцето ми. Съпругът ти със сигурност ще остане доволен.

Останаха ѝ само няколко минути, за да се убеди, че Бес и Марион са удобно настанени, преди да бе станало време да се облича за вечеря.

Докато Юджени бе заета с обличането, влезе Джилбърт. След завръщането му те не бяха успели да си разменят нито дума повече, освен официалните поздравии в присъствието на гостите.

Сега той бе нетърпелив да я целуне нежно и да ѝ каже колко добре изглежда. Изглежда, че настроението му бе приповдигнато.

— Как прекара в мое отсъствие? Скуча ли?

— Почти не ми остана време. Бяхме заети с подготовката на уикенда. О, наех временно и друга камериерка. Тя ще обслужва гостите на масата, така че мисис Джарвис ще може да остане в кухнята. Името ѝ е Елън и изглежда много по-добре от Фоби.

— Чудесно. Задръж я за постоянно, ако се справя.

— Толкова си великодушен към мен, Джилбърт! Не е ли разточително?

— Не се безпокой за това. Пътуването ми бе много успешно и получих повече поръчки, отколкото бих могъл да изпълня. Догодина, ако лозята родят повече, бих могъл да увелича продукцията. Ще трябва да докажа, че качеството на виното от Иръби е високо, преди онези приятелчета от Хънтър Ривър да са ме изпреварили. Но аз не се върнах, за да обсъждам бизнеса с жена ми. Къде е Джейн? Нали тя ти помага да се обличаш?

— Тъкмо приключи с подреждането на багажа на останалите дами и я изпратих при мисис Ешбъртън.

Джилбърт се ухили до уши.

— Тогава ще трябва да позволиш на твоя съпруг да ти помогне!

— Оскуба ми косата! — Тя весело се засмя и въпреки че ѝ бе забавно, искаше ѝ се да я остави да се облече сама. Приятната обширна стая винаги изглеждаше твърде тясна в негово присъствие.

— Очарователна си, когато се засмееш! — каза той. — Наистина ли не ти беше мъчно за мен?

— Разбира се, че не.

— Не те ли беше страх през нощта?

— О, аз успях да се отърва от глупавата детска притеснителност. Сигурна съм, че ти е приятно да го чуеш.

— Да, радвам се да го чуя, но не съвсем. Харесва ми да те закрилям.

Юджени се вгледа в искрящите му очи.

— Джилбърт, да не би да си опитвал виното преди вечеря?

— Пиян ли ти изглеждам? Това трябва да е от въздействието ти върху мен. Май ще трябва да ти помогна в събличането, а не в обличането.

Тя отстъпи назад.

— О, не! Нямаме време.

— Ще трябва винаги да има време за любов.

— И в шест часа вечерта, когато къщата ни е пълна с гости?! Ти наистина си невероятен!

Тя заговори по-меко и приятелски, за да успокои огъня в очите му. Нима той очакваше да я повали на леглото в такъв неподходящ момент?

Тя опита да се извини за поведението си.

— Мислех да облека тази рокля. Какво мислиш?

Той погледна разсеяно към светлосивата коприна и след това с категоричен тон ѝ каза да я облече, сякаш той най-добре можеше да прецени. Когато тя се облече и вдигна буйната си тъмна коса, той ѝ каза с твърд тон да застане срещу него, а след това да седне и разстеле изящно роклята около себе си.

Сега вече той не я гледаше с очите на влюбен, а така критично и претенциозно, сякаш я подготвяше за аудиенция.

— Да, харесва ми — каза най-после той. — Ще трябва да ти купя някакви бижута.

— О, не, Джилбърт. Нека първо приключиш с лозята. Аз имам перлена огърлица и малък джобен часовник. Това ми стига.

— Съвсем не е достатъчно. Освен това бих искал да носиш бижута, които аз съм ти подарил. Впрочем, сега ти изглеждаш много добре.

Копринената рокля я стягаше леко в талията, сякаш бе малко понапълняла. Не се чувстваше удобно и се чудеше дали щеше да изтърпи всичко това по време на вечерята и да запази изискания си вид, който възхищаваше Джилбърт. Тя почувства отчаяние, когато осъзна, че предпочита това неудобство пред времето, когато късно през нощта тя щеше да се разкопчава и съблича, очаквайки да види онзи страстен блясък в очите на съпруга си.

Вечерта премина страхотно. Въздухът бе позахладнял, което бе необичайно. Празничната трапеза, подредените прибори от сребро и кристал, които блестяха на светлината на свещите, трябваше да създаде впечатлението у гостите, че се намират в една от изисканите гостни на Лондон. Мистър Уентуорт изглеждаше много красив във вечерното си сако. Приятелят му, мистър Блексленд изглеждаше добре с упоритото и загоряло от слънцето лице. Сакото на доктор Ноукъс бе неприлично избеляло от носене, но Едмънд Кели бе изряден, а Джилбърт изглеждаше спокоен и неузнаваем с официалните си дрехи.

Дамите изглеждаха прелестно, особено мисис Ешбъртън в бледолилавата си рокля с множеството дантели и неизбежния за нея кашмирен шал. Мисис Уентуорт бе облечена елегантно, но дискретно. Марион Ноукъс бе на границата със старомодното, а скъпата Бес Кели — твърде пълничка за блестящия син атлаз, който обвиваше тялото ѝ.

Разговорът бе увлекателен. Обсъждаха Иръби — един оазис, едно чудо, забележително кътче с възхитителна екстравагантност.

— Дори и да сте се затичали, преди да проходите, семейство Месингъм — каза мистър Уентуорт, — аз считам, че сте постъпили правилно. Това ще окуражи най-добрите заселници на Австралия. Надявам се, че сте изпратила писма до Англия и сте им описала дома си, мисис Месингъм.

— Да напише писма! Та тя изобщо не е спирала да го прави. Нали така, любов моя?

— Признавам, че много ми липсват сестрите ми — каза Юджени. — Освен това, имам да им разказвам за толкова много неща. Сара иска да знае за къщите и облеклото, а Мили, която все още е ученичка — за странните животни. Татко — за социалната система...

— Каторжниците ли имате предвид? — попита язвително Марион Ноукъс.

— Съвсем не — бързо отвърна Джилбърт. — Досега Юджени не е имала допир с нещастната страна от живота на колонията.

— Една страна, която едва ли е била зловеща за вас, скъпи приятелю — каза любезно мистър Уентуорт. — Щеше ли да го има Ирѐби без тях?

— Съгласен съм. Аз не стигам като съпругата ми до крайност. Помолих я никога да не ходи близо до жилищата им, особено след инцидента, който се случи с нея в нощта след сватбата ни.

— Ние всички чухме за това, Юджени — каза с възхищение Бес Кели. — Казвам ти, че аз никога не бих могла да се справя като теб. Джилбърт каза, че е можело да пострадаш.

— И ни накара да се притесняваме за нея, защото бе съвсем нова тук. — Юджени забеляза, че цинизмът на Марион се смекчаваше, когато ставаше дума за нея. — А това е било ненужно. Нали, Джилбърт? Намерил си жена с железни нерви.

— Не съм и очаквал да избере друга. Ти би трябвало по-добре да го познаваш, скъпа. — Филип Ноукъс вдигна чашата си. — Лозарство, или — нищо, а, Месингъм? Нека прием за нашите домакини!

Юджени се притесни от това, че щом опитваше да се усмихне, устните ѝ се разтреперваха. Тя бе възхитена и поласкана, че всичките ѝ нови приятели я одобряваха. Те никога не трябваше да узнаят за глупавите ѝ страхове от тъмнината и ужасно раздвоените ѝ чувства към затворниците.

Марион добави:

— Като я държите далеч от тях, не се ли преструвате и вие самият, че те не съществуват?

— Не, напротив — отвърна тя. — А и тук се отнасят добре с тях.

Това бе вярно. В забранената зона зад конюшните и оборите никога не бе имало врява и вълнения. Или поне тя не знаеше за такива. Само една разбита чаша с мляко, когато един от тях бе дръзнал да влезе в кухнята...

— Отнасят се с тях по-добре, отколкото заслужават тия гадини — процеди мисис Ешбъртън. — Юджени, би ли ми казала рецептата за десерта с каймак, или да попитам в кухнята?

— Боя се, че ще трябва да попитаме в кухнята. Аз не съм добра готвачка.

— Жена ми е заета с много по-важни неща — отбеляза Джилбърт. — Като например, да ни изсвири нещо след вечеря.

— Господи! — възкликна невзрачната Бес Кели. — Как бих искала някой да поиска това от мен! През цялото време не правя нищо друго, освен да викам по децата — недоволно добави тя.

Мисис Уентуорт каза:

— Един много способен ирландец неотдавна нарисова портретите на децата ми. Препоръчвам ви го, мисис Кели, ако желаете да направи портрети и на вашите деца. Името му е Колм О'Конър. Той прави скици на местните цветя и птици. Събрал ги е в една книга, която ще бъде издадена в Лондон.

— Колко интересни хора срещате в Сидни! — каза Юджени и стана. — Ще се присъединим ли към джентълмените за портвайна? Както разбирам, те все още говорят за политика.

— Сериозно ви казвам — продължи мисис Уентуорт, когато дамите влязоха в гостната, — според мен мистър О'Конър е много талантлив художник.

— Нямам нищо за рисуване, освен папагала си — каза Юджени, смеейки се. — Мога ли да го поканя в Иръби заради това?

— Може би догодина? — попита неуверено мисис Уентуорт и Юджени отново се разсмя.

— Искате да кажете — когато имам дете? Признавам, че копнея за това. Междувременно, ако мистър О'Конър мине оттук, ще трябва да се заеме с Еразъм, който е много колоритен субект. — Изпитото червено сухо вино и сладкият сотерн я бяха развеселили.

Наслаждаваше се на вечерта и приятната компания. — Всъщност, аз също се имам за добър художник и сега, когато времето се захлади, имам намерение да се заема сериозно с рисуване. В клоните на евкалиптовите дървета живеят хиляди птици, които са много красиви. Но защо седим тук? Кой най-напред ще изпее или изсвири нещо? Всички останали ще могат да се настанят удобно и да ги удостоят с вниманието си.

Мисис Уентуорт пя и гласът ѝ звучи приятно, но останалите дами отказаха да отворят уста.

— Скъпа моя, щом някой има глас на жаба, по-добре е да си мълчи — каза Марион Ноукъс. Ще трябва ти да си следващата изпълнителка.

— Какво разочарование! Никой друг ли няма да пее? Тогава, щом господата дойдат, ще извадим картите. О, ето че идват! Джилбърт, нито една от дамите, с изключение на мисис Уентуорт...

Бърборенето на Юджени бе грубо прекъснато един прегракнал от викане глас откъм коридора:

— Мистър Месингъм, сър! Бунт!

Мисис Ешбъртън нададе истеричен писък. Джилбърт настръхна и се спря на прага, след това внезапно се обърна и излезе навън, следван от останалите мъже. Стъпките им прозвучаха във вътрешния двор и постепенно заглъхнаха.

Юджени се забърза към високите остъклени врати водещи към верандата, и широко ги отвори. Тя и останалите дами стояха, треперейки от студения нощен въздух, и се вслушваха в далечните крясъци и сърдити гласове.

— Бунт ли има? — тревожно запита мисис Ешбъртън. — Затворниците ли?

— Не е нещо необикновено — каза Марион Ноукъс.

— Страх ли те е, Юджени? — Мисис Ешбъртън сграбчи ръката на Юджени.

Юджени кимна мълчаливо. Тя бе напрегната и изплашена. Нощта бе мрачна, чужда и яростна. Уютната гостна зад френската врата изведнъж се превърна в опасна и враждебна територия.

— Това вероятно е някакво дребно недоразумение — каза оживено и Бес Кели. — Мъжете бързо ще се справят. Наистина не разбирам, защо трябва да стоим навън и да умираме от студ.

— Да, нека влезем вътре — промълви Юджени с невероятно усилие.

Стори ѝ се, че гласовете се поуспокоиха. В конюшната изцвили кон. Проблесна светлина, сякаш някой носеше фенер от карета.

Една ръка я дръпна за ръкава. Обърна се и видя мисис Джарвис да стои на прага.

— Извинете, госпожо. Помислих, че ще ви е приятно да узнаете, че няма повод за безпокойство. Един от мъжете влязъл в избата, наточил си една пинта от новото вино и го изпил. След това вдигнал ужасен шум. Това е всичко. Няма никакъв бунт.

Юджени с облекчение въздъхна. Благодарна бе, че широките поли на роклята ѝ закриват разтрепераните ѝ колене.

— Благодаря, мисис Джарвис. Много се радвам, че не се е случило нещо по-сериозно.

— Защо тогава бяха всичките тия викове за бунт? — искаше да знае мисис Ешбъртън.

— Пияният е искал с това да предизвика и останалите — отвърна мисис Джарвис. — Виждала съм доста като него и знам, че те са смели само на приказки.

— Да, така е — потвърди Юджени. — Моят съпруг никога не би наел опасни престъпници. Хайде да влезем вътре! Студено е. Струва ми се, че мъжете се връщат.

Когато влязоха, мъжете бяха оживени и развълнувани.

— Един черен ирландец от Килърни... никога не бях чувал името му, а ти Уентуорт?

— Пади Донован. Пияният бръщолевеше, че той бил причината за всичко това. Беше го избило на красноречие.

— Ирландците винаги го правят. Навличат си неприятности с приказките си и затова попадат в Ботани Бей.

— Искаше да организира група, въоръжена с тояги и камъни, и да нападнат къщата, мистър Месингъм. Можете ли да си представите така нелепо измислен план? — каза мистър Блексленд. — Добре е да посъветвате съпруга си да затваря избата в бъдеще.

Мистър Уентуорт весело се разсмя.

— Усетил е лошата страна от пиенето на вино. Интересно е да поразмишлявате за това. Аз се съмнявам, че приятелчето би докоснало виното, ако имаше в ръцете си бутилка ром.

— Къде е Джилбърт? — попита Юджени, стискайки пръстите си в юмрук.

Мъжете бързо се спогледаха. Едмънд Кели потри ръце. Мистър Блексленд повдигна високо брадата си и каза:

— Той скоро ще дойде. Случват се такива неприятности, мисис Месингъм. Не трябва да им позволявате да ви притесняват. Уверявам ви, всичко ще се оправи.

— Това ще стане и с мен, ако загубя солите си за вдишване.

— Аз нямам нужда от соли за вдишване — чу Юджени собствения си глас, изпълнен с презрение.

— Може и така да е. Нали казват, че си била героиня. Но аз съм страхлива и нямам намерение да допусна да си изгубя ума от ужас.

— Мисис Джарвис — каза Юджени — ще ви направи успокояващ билков чай. Ще ида да го поръчам в кухнята.

— Не можете ли да й позвъните? Прислужницата бе тук преди миг.

— Това е специална рецепта — отвърна неопределено Юджени. — Трябва да отида и да й дам точни инструкции.

Тя излезе от стаята. Имаше достатъчно време да се овладее. Отиде най-напред в кухнята и се разпореди за билковия чай.

Усещаше студ до мозъка на костите си, но нещо я принуждаваше да бърза по тъмната пътеката, която отвеждаше до забранената територия зад конюшните. Една пътека, по която никога не бе минавала дори и през деня, защото никога по-рано не бе измъчвана от това ужасно чувство, което я караше да превъзмогне страха.

Срещу редицата от бараки имаше празно пространство, в края на което се бе събрала малка група мъже. Един от тях държеше високо фенер, чиято жълта светлина осветяваше нещо, подобно на куче.

Но това не бе куче. Юджени затаи дъх, когато разбра, че тази превита фигура бе на човек, привързан към дървена пейка. Тя ясно видя, че горната част на тялото му бе оголена и ръцете му бяха вързани на гърба.

Точно в този момент някой премина през осветеното от фенера пространство и се наведе над човека. Това бе висок мъж с черни панталони и бяла риза, който държеше камшик в повдигнатата си ръка.

— Изправи се! — Юджени почувства, че й се гади.

Тя позна мъжа. Това бе Джилбърт. Не бе необходимо да чуе резкия му, плътен глас, за да го разпознае. Предстоеше ѝ да види с очите си какво наричаше той „изпълнение на леко наказание“. Това всъщност бе една мъчителната сцена — превитият гръб на човека под светлината на люлеещия се фенер, която ту се усилваше, ту отслабваше, вдигнатата ръка със снежнобял ръкав, която се спусна надолу, и последвалият ужасяващ и непоносим звук от бичувана плът.

Един удар, два удара, три, четири... затворникът започна да стене. Юджени стоеше, без да помръдва, хипнотизирана от отвратителната гледка. Пред очите ѝ от бледата кожа започнаха да се стичат тъмни струйки. След това мъжът неочаквано пронизително изкрещя и Юджени си възвърна способността да се движи.

Тя се втурна към стенещото на земята същество.

— Спри! Спри! Спри! Джилбърт, спри, за бога!

Някакви ръце я задържаха, стискайки я до посиняване. Фенерът, доближен към лицето ѝ, я заслепяваше. Тя чу възкликанието на Джилбърт:

— Боже господи, Юджени!

Успя да зърне изуменото му лице и разрошената му коса. Последното, което достигна до съзнанието ѝ, бе, че затворникът се раздвижи и повдигна главата си от калта. След това всичко от кошмарната сцена изчезна. Съзнанието ѝ потъна в мрак...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя бе в леглото и над нея светеше лампа. Отдръпна лицето си и някой дойде да отмести лампата.

— По-добре ли сте, госпожо?

Това бе мисис Джарвис. Лицето ѝ изглеждаше спокойно в жълтата светлина на лампата.

— В безсъзнание ли бях? Чувствам се много зле.

— Уплашихте всички, госпожо. Особено господаря. Той сам ви отнесе на ръце до спалнята.

— Защо не си в кухнята, мисис Джарвис?

— Защото онова глупаво момиче — Джейн, се е изпарило и аз си помислих, че бих могла да съм ви от полза тук.

Юджени протегна ръка и улови дланта на мисис Джарвис.

— Съпругът ми... — Споменът от ужасната сцена отново нахлу в съзнанието ѝ.

Мисис Джарвис спокойно довърши думите ѝ:

— Бил е затворника с камшик, госпожо? Това бе необходимо.

— Той целият беше в кръв.

— Някои хора много лесно кървят.

Юджени потрепери и затвори очите си. Отново ѝ се зави свят. Питаше се от какво ѝ бе прилошало — болна ли бе, или причината бе в шока от онова, което бе видяла снощи.

— Знам, че не е моя работа, госпожо, но какъв ред щеше да има тук, ако господарят не държи вдигнат камшика си? Не си ли спомняте, че и вие направихте същото с опасния затворник в гостилницата? Въпросът бе на живот и смърт. За мен тези мъже са като кошер със сърдити пчели. Ако не ги контролираш, те жилият. Това всъщност направи и господарят — въведе ред сред тях. Мислете за това по този начин и ако ми позволите, ще ви дам един съвет, госпожо: стойте далеч от местата, където бихте могла да ги срещнете. А сега ще ви направя чаша чудесен чай.

Чай. Спасението от рояк разярени пчели. Но онова момче, с глава, забита в калта, изобщо не ѝ напомняше, че е опасно за околните.

— Както и да е, а сега си починете. Така каза лекарят.

— Какъв лекар?

— Доктор Ноукъс, госпожо. Не си ли спомняте?

Юджени подскочи.

— Гостите ми! Трябваше да се грижа за тях. Какво правят?

— Последното, което видях, бе, че играят карти. Но вече е единадесет часа и скоро ще се уморят.

— Вече съм тук — долетя от прага гласът на Джилбърт. Той доближи светлината и застана до Юджени: огромната му сянка почти достигаше до тавана.

— Скъпо мое момиче, както виждам, сега си по-добре. Ноукъс каза да те оставим да почиваш, но аз се тревожех за теб.

— Какво стана с мъжа?

— Със затворника ли? Избий си го от главата. Утре ще се върне на работа и трябва да е благодарен, че се отърва леко. Нека не говорим повече за това. Ще изчакам с лекцията си, докато се почувстваш по-добре.

Юджени се изправи.

— Но аз не съм болна. — Тя се запита защо ли на устните на Джилбърт се бе появила хитра усмивка.

— Не, ти не си болна, но аз искам Фил Ноукъс да те прегледа по-обстойно. Той предполага, че ти си в по-особено състояние.

Сърцето на Юджени подскочи. Детето, за което мечтаеше, съобщаваше за присъствието си в утробата ѝ в такъв драматичен момент! Погледът ѝ помръкна от спомена за преживяния ужас.

— Не сега, Джилбърт! — каза умоляващо тя. — Не и в момент като този.

— Какво искаш да кажеш? — попита той с нежен ѝ закачлив глас, който обикновено ѝ се харесваше. — Какво му е на момента?

Той все още не разбираше нежната душевност. А и трябваше ли да я разбира? Той не знаеше за нощните ѝ кошмари. Не знаеше почти нищо и за нея самата. Както и тя за него. Може би трябваше да се заловят с изясняването на тази ситуация. Точно сега обаче, на нея ѝ се искаше да е в нечии любящи прегръдки, да чува нежни думи, нашепвани ѝ тихо.

Джилбърт дори не бе сменил ризата си. На маншета му тъмнееше капка кръв. Не бе в състояние да му позволи да я докосне сега. Обърна се с гръб към него, затвори очи и зачака той да излезе.

— Юджени, ще изпратя Фил да ти даде приспивателно.

Юджени харесваше д-р Ноукъс с неговия прям и откровен маниер на поведение и чувствителните му ръце. Тя би могла да му довери нощните си кошмари.

— Приемай по-лесно нещата — каза д-р Ноукъс.

— Но аз винаги го правя. Джилбърт не ми дава възможност да се безпокоя.

— Има различни видове безпокойство, скъпа моя. Престараването е едно от тях. Мъчно ли ти е за семейството ти и за дома?

— Разбира се, докторе. Ужасно.

— А Иръби?

— Къщата е прекрасна. Не мислите ли? Когато паркът ми бъде готов...

— Естествено, но ти не би могла да очакваш да се приспособиш за седмица или година. Жена ми все още не е свикнала. По-различно би било, ако имахте дете. То ще те направи щастлива.

Джилбърт може би бе чакал в коридора, защото след като доктор Ноукъс излезе навън, тя дочу приглушени гласове.

— Е, казвай, ще имам ли син?

— Не мога да определям пола на бебетата, скъпи приятелю.

— А Юджени?

— Тя е добре. Разказа ми за парка. Добре би било да я възприемаш малко по-различно. Когато пресаждаш едно деликатно цвете на чужда земя, ще трябва повече да се грижиш за него.

— Харесва ми тази аналогия — весело каза Джилбърт. — Можеш да бъдеш сигурен, че ще я защитавам. Бих искал да не бе станала свидетел на инцидента, но когато жена ми реши да направи нещо, тя просто го прави. Не бих искал да се променя. Тя има силен дух.

А доктор Ноукъс възнегодува:

— Длъжен ли си? Защо не оставиш човека с това?

— Ти не разбираш, Фил. Не мога да рискувам да изгубя авторитета си. Ако те послушам, мога да очаквам по всяко време да ми

прережат гърлото или да подпалят къщата ми. И на най-кротките наглед от тия типове не може да им се вярва. Те са имали възможност твърде дълго да обмислят предполагаеми отмъщения. Няма да те занимавам повече с това. Днес ще прием за моя син!

Юджени не можа да заспи. Тя позвъни със звънчето и мисис Джарвис се появи на вратата.

— Да ви донеса ли нещо, госпожо?

— Защо не си в кухнята? Защо Джейн не отвърна на позвъняването ми?

— Позволих си да остана в стаята за спално бельо, госпожо. Не мисля, че някой би могъл да чуе позвъняването ви от всички този шум, който господата вдигнаха.

— Какво става на долния етаж?

— Господарят отвори няколко бутилки от виното си. Казва, че всички трябвало да пият за сина му. Дори Джейн, Фоби, Елън и аз трябваше да изпием по чаша вино. Дамите вече са уморени, а господата допиват последната бутилка. Не можете да им откажете това удоволствие, госпожо.

Къщата се огласяше от високи гласове и смях. Някой започна да рецитира, а друг се опитваше да свири с един пръст на пианото. Последва трясък от счупени чаши.

Юджени каза с раздражение:

— Като че ли някой ги кара насила да пият!

— Това е съвсем друго нещо.

Мисис Джарвис тихо се доближи, обърна лампата и оправи нощницата ѝ. След това сипа вода в чашата с бял прах и я разклати. Юджени си помисли, че тя ѝ напомня на Сара. Движенията ѝ бяха спокойни. Това сравнение я накара да почувства някаква близост и тя каза:

— Твоят съпруг зарадва ли се, като разбра, че ще имате дете?

— Той така и не успя да разбере. Не му казах.

— О! Но защо?

— Това би било равносилно да поставя още една тежест върху раменете му. — Мисис Джарвис впери очи в чашата. — Но сега ми се струва, че сгреших.

— Той искаше ли да има момче?

— Предполагам, че да. Всички мъже го желаят. Гордеят се с това. Искат да възпроизведат себе си. Не ви ли е приятно, че мистър Месингъм иска момче? За мен никой не се притеснява какво ще родя. То ще е дете на затворници.

Късният нощен час, слабостта на Юджени, интимността на осветената от лампата спалня ги бяха накарали да не се държат като господарка и слугиня, а като две жени в еднакво положение.

— Не знаех, че това те огорчава — каза изненадано Юджени.

— Опитвам се да го потисна.

Погледите им се срещнаха. Съдбите им се бяха преплели и Юджени не можеше да разбере за добро или за лошо бе станало това.

Мисис Джарвис сякаш разбра колко е опасна тази ситуация и отново се зае със задълженията си. Тя вдигна чашата.

— Изпийте това, госпожо. Това е приспивателното, което доктор Ноукъс каза да ви дам, ако не можете да заспите. След пет минути ще потънете в сън и шумът няма да ви безпокои.

Половин час по-късно Моли Джарвис се върна на пръсти в стаята, за да провери дали господарката ѝ бе заспала, и остана за няколко минути загледана в лицето ѝ — дългите мигли, отпуснати над бледите страни, и чувствителните устни, които се бяха освободили от напрежението, излъчваха спокойствие.

Моли отпусна ръце. Днес тя за пръв път бе усетила бебето ѝ да се движи. Това ѝ дари един миг на изключително блаженство. Рожба на затворници или не, но тя имаше намерение да му осигури добър живот тук, в Иръби.

Когато слезе на долния етаж, мъжете се приготвиха да се оттеглят в стаите си. Тя бързо премина край отворената врата на гостната, надявайки се да остане незабелязана. Но щом излезе от коридора и се запъти да прекоси вътрешния двор, за да отиде в жилището си, тя се натъкна на една висока фигура, изникнала от тъмнината. Ръцете здраво я притиснаха. Устните се впиха в нейните. Тя чу смеха на господаря си, доволен, че успя да открадне целувка.

Моли остана втрещена, от очите ѝ бликнаха сълзи.

Тя дори не се опита да извика... Защо? А и защо да го прави заради нещо толкова незначително като откраднатата целувка?

Отговорът бе съвсем прост — защото Джилбърт Месингъм едва ли някога би си спомнил за нея, а тя, доколкото можеше да вярва на

развълнуваното си сърце, никога нямаше да я забрави.

„Тук съм и трябва да остана тук“ — написа Юджени до Сара няколко дни по-късно. Тя бе свикнала с мисълта, че все още трябва да пази стаята. Думите ѝ обаче имаха едно особено подчертано значение, което изключителната досетливост на Сара щеше да ѝ помогне да го разгадае. Тя бе тук, в страната, която бе избрала по собствената си воля и желание.

Тя престана да гризе писалката и продължи да пише.

„Ужасно съм щастлива заради бебето, а също и Джилбърт. Той идва при мен със светнали очи и казва: «Дай целувка на татенцето!». Пекарят препоръча за следващите две-три седмици да прекарвам сутрините в спалнята, а следобед да се премествам на канапето в гостната, докато всичко се оправи. Надявам се гостите ни да са останали доволни от посещението си, с изключение, може би, от скучната им домакия. Всички си тръгнаха във вторник сутринта, но Джилбърт покани мисис Ешбъртън да остане в Иръби, докато синът ѝ се губи във вътрешността на страната. Изглежда, че той започна да изпитва някаква слабост към тази бърлива жена и освен това е на мнение, че в моето положение ще имам нужда от жизнерадостна компаньонка. Ако въобще може да се каже, че непрекъснатото търсене на изгубените вещи на мисис Ешбъртън и слушането на непрестанното ѝ бърборене биха могли да ми повишат настроението!

Зимата почти дойде и дните станаха по-къси. Джилбърт е много зает в разчистването на нови земи за разширяване на лозята и разораване на терените, в които ще бъдат засадени новите лози. Освен това непрекъснато се сблъскваме с проблема как да накараме работниците ни да се трудят честно. Наказателната колония не е щастливо място и аз често си въобразявам, че всичко това не съществува. Но стига съм те занимавала с това. На Джилбърт не му харесва да говоря за политика...“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Към средата на зимата мисис Ешбъртън пристигна. Тя носеше със себе си толкова много багаж, сякаш въобще не възнамеряваше някога да си отива.

Ирѐби приличаше на рай в сравнение с шума и суматохата на Сидни. Бе направила грешка, трѐгвайки към сина си в Австралия. Една възрастна жена се нуждаеше от тишина и спокойствие. Ако Годфри успееше да намери злато във вътрешността или се появяха други привлекателни възможности, които да го задържат, тя също би останала.

Мисис Ешбъртън се намести по-удобно в креслото си. Приличаше на угоена кокошка, която разперва крила над спокойния си, уютен полог.

— Обещавам да остана поне докато бебето ви се роди.

Започнаха да се повтарят събитията от „Кералайн“. Една пълна фигура, загърната в шал, се носеше след Юджени и нейният недоволен глас неуморно се оплакваше:

— Почакай ме, скъпа! Защо бързаш толкова? Да не би да искаш да останеш сама? Ако не е така, защо тогава захлопна вратата? В твоето положение не е хубаво да оставаш за дълго сама. Така би ти казала и майка ти. Понеже я няма тук, аз ще я заместя.

Или:

— Юджени, аз наистина не мога да разбера защо държиш тоя намусен Пибоди. Когато му давам съвет, той непочтително мърмори. Ти не сполучи и с Джейн, като се стараяш да я облекчаваш. Мисля също, че даваш прекалена свобода на икономката си. Не трябва да забравяш, че тя е била в затвора. Може ли да се вярва на такива хора? А как ще изпълнява задълженията си, след като роди?

Монологът продължаваше дотогава, докато търпението на Юджени не се изчерпеше.

— Това е моята къща и моите слуги, мисис Ешбъртън. Ако ги намиращ неподходящи, можеш спокойно да напуснеш.

Гърдите на старата дама се надигаха от възмущение. Но разправиите с нея бързо приключваха. Тя намираще сили да каже:

— Извини ме, скъпа моя! Аз съм отвратително досадна стара жена. Винаги можеш да ми кажеш, щом започна да се държа лошо. Обичам ви двамата с Джилбърт и ти го знаеш. Аз се тревожа за теб като за свое дете.

— И затова се държиш като свекърва — отвърщаше Юджени. — Може би има и нещо мило в това, да си имаш свекърва.

— Би ли ме приела като такава?

— О, глупавичкото ми създание! Мъжът ми би го направил, дори само, за да те утеши. Но той не би понесъл да слуша цял ден натякванията ти.

Мисис Ешбъртън кротко кимваше.

— Абсолютно си права, Юджени. Радвам се, че си побъбрихме за това. От тук нататък, щом усетя необходимост да направя някоя критична забележка, веднага ще стисна устните си. Ще видиш!

Юджени бе уверена, че това едва ли би се случило. Но тя изпитваше силна привързаност към раздразнителната стара жена, а бе вярно и това, че Джилбърт също я обичаше или само така казваше.

Седмиците се нижеха, изпълнени със спокойствието на домашния уют: шиеха бебешки дрешки, пишеше всяка седмица дълги писма до Сара, наглеждаше прекопаните от Пибоди лехи, мечтаеше за парка, посещаваше неделните църковни служби и гостуваше у мисис Буърки — съпруга на новия губернатор, майор Буърки. Те бяха пристигнали наскоро, за да заместят губернатора Дарлинг. Мисис Буърки се привърза към Юджени и с удоволствие я канеше на чай. Вечер мисис Ешбъртън и Джилбърт разговаряха, а тя спокойно ги слушаше. Не се налагаше да се търси тема за разговор, тъй като мисис Ешбъртън не преставаше с безкрайното си бърбене.

Единствено в спалнята тя имаше възможност да води лични разговори със съпруга си, но през това време Юджени се бореше с познатите препятствия и макар нощните ѝ кошмари да не бяха така ярки, Джилбърт бе започнал сериозно да се безпокои за нея сега, когато бе бременна. Той се боеше да не би това да навреди на детето.

След това дойде пролетта и нощите с големи слани. Късната слана бе една от опасностите в лозарството. Откакто бе засадил лозето си, Джилбърт само веднъж се бе борил със сланата. Тогава тя не бе така безмилостна и със запалването на достатъчно количество огньове той успя да запази повечето от насажденията си.

Според една френска теория изобилният дим покривал лозите и ги правел устойчиви на сланите. В началото Джилбърт бе успял да си набави само храсти и клони от разлистените дървета, покрити с прах камъни, за да запали димящите огньове.

Сега бе много по-добре подготвен със стотици глинени гърнета, пълни с нефт. Това бяха предохранителните мерки, които бе взел веднага, щом увеличи акрите обработваема земя и когато разбра, че това бедствие може да съсипе реколтата. Това бе опасният фактор, за който го бяха предупреждавали такива проникателни мъже като Уентуорт, Леклен Маккуъри и бившият губернатор. Отглеждането на стадо овце можеше да го подsigури срещу евентуален фалит.

Но Джилбърт Месингъм бе упорит човек и рядко се вслушваше в съвети. Хората казваха, че имало опасност мозъкът му да се разтвори във виното му, тъй като той не можел да мисли за нищо друго, освен за лозята си. Той не желал да съзерцава големите стада от овце в имота си. Възнамерявал да засади една внушителна площ с лозя и навярно щеше да е лош късмет, ако всички лози бяха унищожени в продължение само на една година.

През цялата зима той се тревожеше заради мразовете. При най-лекото застудяване той скачаше от леглото и душеше въздуха с чувствителния си нос. Често ставаше в полунощ, обличаше се и отиваше да се разходи до лозята, изучавайки блестящите звезди и напрягайки слух да долови някакво раздвижване в атмосферата. Жена му щеше да се грижи за детето им, но тези обширни пространства с млади лозя бяха всъщност неговото дете.

Катастрофата стана внезапно. В десет часа Джилбърт надникна навън. Слабият ветрец и облаците, които закриваха луната, не го разтревожиха. Времето не бе по-студено от друг път. Можеше спокойно да си легне.

Беше три часа сутринта, когато Том Слоун го събуди, хвърляйки дребни камъчета по прозореца му.

— Мистър Месингъм, сър! — викаше той с дрезгавия си глас, докато Джилбърт не показва глава на прозореца. — Много застудя. Да запаля ли гърнетата?

Первазът на прозореца блестеше от скреж. Мразовитият въздух блъсна Джилбърт в лицето. Луната блестеше като късче злато на ясното вледенено небе.

Юджени неспокойно се раздвижи.

— Какво има?

— Слана.

— О, и това ли е?

Нахлузвайки панталоните си, Джилбърт успя само рязко да ѝ отвърне:

— Това е достатъчно. Заспивай.

— Помислих, че е станало нещо със затворниците. — Гласът ѝ се бе успокоил. Тя сънливо попита: — Мога ли аз да свърша нещо?

— Какво би могла ти да направиш? Да тичаш нагоре-надолу по браздите с факла в ръка? Това е мъжка работа.

Джилбърт се облече на лунна светлина и излезе. Юджени се сви в затопленото легло и с облекчение усети, че сенките се отдръпнаха. Тази нощ нямаше нито отчаяни бегълци, нито страх от кървяща плът, нито предателски очи. Можеше да спи спокойно.

Тя не успя да види дузината движещи се светлинки, както и мъжете, вдигнати от сън, понесли запалени димящи гърнета против слана нагоре-надолу, изпълвайки лозята с дим. Скоро те самите се опушиха от глава до пети и бяха омаяни от дима. Като слизаха надолу, един от тях се препъна и изпусна глинения съд. След миг Джилбърт застана до него и изруга. Ала преди да успее да събере все още горящите парченца от гърнето, някой друг го бе сторил — една жена.

— Аз ще се заема — каза мисис Джарвис.

— Какво правиш тук навън?

Гласът на Джилбърт бе твърд, издаваше напрежение и умора. Последното нещо, което би направил, бе да позволи на една бременна жена да помага за спасяване на лозята му.

— Можех да съм тук от самото начало, ако знаех. Събудих се и видях светлините. Кажете, какво трябва да правя?

— Просто се движи нагоре-надолу, така че димът да покрие растенията. Ние почти привършихме. Дневната светлина ще ни покаже как сме си свършили работата.

— Не бях чувала за сланите.

В гласа ѝ имаше тревога и Джилбърт позабави ход и закрачи до нея.

— Теб какво те засяга? — попита той.

— Не бих искала да видя реколтата унищожена, сър.

— Да не би да се боиш, че може да изгубиш уютния си дом?

Тя не обърна внимание на сарказма му и простичко отвърна:

— Харесвам тези лозя. Беше ми приятно да взема участие в гроздобера миналото лято. Срамота ще е, ако не остане нищо до следващото лято.

Той бе изненадан, но изпита благодарност от загрижеността ѝ.

— Внимавай за пламъка! Нали не искаш да подпалиш лозята? Това със сигурност би сложило край на щетите от сланата.

— Красиви са — каза мисис Джарвис, загледана в блещукащите светлини. — Като процесия. — Тя се закашля. — Но димът засяда в гърлото.

— Не го вдишвай. Отдръпни лицето си!

Тя тихо се засмя.

— Сигурно детето ми ще се роди черно след всичко това!

Гласът ѝ прозвуча развълнувано, въпреки тревогата. Тя крачеше между редовете — силна и стройна фигура. Джилбърт я наблюдава, докато мрактът не скри едрата ѝ снага. Той знаеше, че тя е там и се почувства ободрен.

Час по-късно тъмнината започна да се вдига. Небето над хоризонта порозовя. Жълтите езици на пламъците от почернелите гърнета започнаха да избледняват.

Джилбърт се провикна.

— Чуйте ме всички. Слънцето се показва. Скоро ще узнаем най-лошото.

— Толкова скоро ли? — Мисис Джарвис бе зад него.

— Да. Сланата е като черна ръка. Лозите, които не сме успели да спасим, ще загинат.

Хората мълчаливо се струпаха около него. Развиделяваше се и само бялото на очите им се различаваше върху почернелите им лица.

Светлината над хоризонта стана златиста. Лумнаха небесните огньове и слънцето изгря. Мъглата отстъпи, разкривайки блестящия скреж на сланата и редиците от почернели лози.

За миг никой не бе в състояние да помръдне или да говори. След това Моли Джарвис неочаквано се заплака.

Джилбърт ядосано погледна към нея и изведнъж му се прииска да я удари и да излее безсилния си гняв върху някого.

— Изглежда, че не сме се справили — рязко каза той и с широки крачки се отправи към лозята, за да ги огледа отблизо.

Не можеше да повярва, че всичко е било на вятъра. Все някои от растенията трябваше да са оцелели. Мечтата му не можеше да бъде унищожена още в самото начало.

Той обикаля около час. Започна да брой лозите, които бяха останали здрави. Няколко акра земя на по-ниския хълм, засадени с грозде за стафиди, които бе изоставил, бяха почти недокоснати от бедствието. Един участък с по-устойчиви сортове, донесени от Бордо и Португалия в годината, когато се бе сгодил за Юджени, бе оцелял. Но всички растения, подрязани с ножиците, които Юджени бе донесла, както и едно обширно пространство със сотерн, бяха унищожени.

Той можа да прецени, че от останалите невредими лози щеше да получи една четвърт от очакваната реколта — ако и те оцелееха и не попаднеха под ударите на проливните дъждове и преовлажняването, гъсениците, рояците скакалци и сушата.

Тази година нямаше да може да плати дълговете си. Нямаше да успее да замени попарените от сланата лози с нови, ако банката не му отпуснеше авансов заем. Бе позволил да бъде твърде разточителен и оптимистичен. Бе вложил основния си капитал в Иръби за построяването на къща — твърде амбициозно начинание, защото той се бе оженил за жена, която се нуждаеше от такъв дом и защото така бе планирал живота си. Мечтите му бяха надскочили реалността. Трите добри години и състоянието на пазара го бяха направили невнимателен. Той се бе държал като глупак.

Сега трябваше да отиде смирено при мрачния Ендрю Джексън, неговия кредитор, и да признае, че предупрежденията и предвижданията му от миналото се бяха сбъднали.

— Запази една част за дъждовни дни — бе настоявал мистър Джексън.

Но Джилбърт очакваше пристигането на младоженката си и трябваше да направи много необходими разходи. Сега нямаше особено значение, че не дъждът, а сланата го бе сразила.

Сразила ли? Това не бе дума от неговия речник. Той трябваше незабавно да пише за нова пратка лозови резници. Щеше да се отпрати по течението на Хънтър Ривър и да види сортовете, които можеше да вземе от тамошните лозари. Без съмнение някои от тях бяха във финансово затруднение и с удоволствие щяха да продадат част от запасите си.

Той щеше отново да засади пострадалите от бедствието земи. Трябваше да се научи на търпение. В тази бедствена нощ неговите планове трябваше да започнат от нула, както преди три години. Но той все още беше млад, едва тридесетгодишен. Имаше много време пред себе си. Юджени щеше да почака още малко онези съкровища от Ориента. За няколко години Иръби можеше да възкръсне.

Ако и следващата година реколтата се провалеше...

Джилбърт повдигна дръзко брадичката си. Той винаги бе имал щастлива съдба. Трябваше да победи и този път.

Когато слънцето изгря, той едва не умря при вида на съсипаните си лозя. Горещи сълзи капеха от очите му. Стисна юмруци и яростно разтърка с тях страните си.

Гласът на Том Слоун прозвуча зад него.

— Това е жестоко, сър, но е безполезно да изпадате в паника.

Той се обърна рязко към мъжа и черното му лице се изправи срещу друго почерняло лице.

— Аз не съм в паника. Аз кроя планове.

— Не можете да съживите отново лозите — каза песимистично Слоун. — С тях е свършено.

— Нямам и намерение да опитвам.

— По-добре се приберете и закусете нещо, сър. На пълен стомах нещата не изглеждат толкова зле.

Джилбърт се отдалечи мълчаливо. Не се нуждаеше от съжаление, но изведнъж си спомни за мисис Джарвис.

— Отпрати ли мъжете да си вървят?

— Да, сър. Черни са като негри. Мисис Джарвис също. Тя е силна жена. Работи като роб.

— Да, да, тя ще бъде възнаградена за това. Можеш да почерпиш мъжете с ром. Стана тя, каквато стана, Слоун. Но не си и помисляй, че се предавам.

— Не съм си помислял, сър. Не и вие.

— Благодаря ти, Том. Ти си ми предан, а аз отпратих жена ти далеч оттук.

— Радвам се, че го сторихте, сър. Вече нямам вкус към чернокожите дами.

— Тогава по-добре си намери бяла жена и се ожени за нея.

— Мислил съм за това, сър.

Слоун имаше маймунско лице с тревожен израз, упорито и усърдно. Джилбърт никога не би заплатил пътуването му от Англия, ако не беше сигурен в него. Той мислеше бавно, бе твърде пристрастен към рома, неблагоприятен и недискретен по отношение на жените, но Джилбърт харесваше неговата мъжественост, а във всяко друго отношение Том Слоун бе надежден, честен и лоялен.

Приятно му бе да чуе, че упоритият дребен мъж, който почти бе стигнал четиридесетте, се канеше да миряса. Той с удоволствие би предоставил по-добро жилище за него и жена му.

— Намерил ли си някоя? — Гласът на Джилбърт бе малко разсеян, а съзнанието му не бе изцяло погълнато от проблема. Изгриващото слънце не бе затоплило атмосферата. Сухият студ го пронизваше до костите.

— Да, сър. Когато тя приключи със сегашния си проблем.

— Проблем ли?

— Ще има дете, сър. Нямам намерение да ставам баща на чуждо дете. Не и когато Моли Джарвис е майката.

— Моли... имаш предвид Моли Джарвис? — Джилбърт спря на място.

— Точно за нея говоря. Тя е добра жена. Пет пари не давам за миналото ѝ. — Слоун усети нещо странно в поведението на Джилбърт. — Не се тревожете, мистър Месингъм. Тя ще остане в голямата къща, само че вместо Моли Джарвис ще се казва Моли Слоун.

Мъжът се държеше твърде фамилиарно. Трудно бе да се контролират тези черти на характера в една толкова примитивна

страна. При такива огромни разстояния и благодарение на самотата всички мъже ставаха еднакви.

Когато се заеха с общи усилия да покоряват това кътче от пустинята, Джилбърт се отнасяше към Слоун като към приятел. Бяха разговаряли до късно в звездните нощи, бяха обсъждали въпросите за вселената и бяха чертали планове за бъдещето. Бяха се натъквали на групички от враждебни туземци, въоръжени с копия, и бяха отпратили грозните диваци по дяволите. Веднъж Джилбърт бе спасил живота на Слоун, когато дребният човечец бе повлечен от водите на Хоксбъри Ривър при едно от внезапните летни наводнения. Този инцидент ги обвърза завинаги. Но сега, неочаквано, Слоун бе непочтително фамилиарен в поведението си.

— Мислиш ли, че тя ще те вземе? — чу той недружелюбния си, изпълнен с напрежение глас.

— Не мисля, че има място за съмнение. Не говоря за личните си качества. Имам предвид, че всяка жена като нея желае да създаде дом за детето си.

— Тя вече има дом.

— Така се казва, сър. — Сериозните очи на почернялото от дима лице някак тревожно се впериха в Джилбърт и мигновено добиха виновно изражение. — Стига сме говорили за мен, сър. Кой знае, защо подхванах този разговор. Може би вие ме накарахте, споменавайки за Йела.

Джилбърт закричи бързо към къщата.

— Ти имаш едно дете, към което трябва да чувстваш някакво задължение. Мисис Джарвис няма работа с теб.

Юджени стоеше на вратата. Тя бе загърната в пеньоар и изглеждаше разтревожена.

— Джилбърт, моля те, побързай... — Тя спря, виждайки изцапаното му със сажди лице с бели ивици по страните. — Джилбърт, наистина ли е толкова зле?

— Какво да е зле?

— Ти си... плакал?!

— И ти щеше да се разплачеш, ако бе видяла това, което видях аз — рязко отвърна той. — Какво правиш тук на студа? Дори не си се облякла. Връщай се в леглото. Не искам да загубя и сина си, както лозята.

Тя пристъпи към него, сякаш се готвеше да го целуне, въпреки ужасния му вид. Но после отстъпи и лицето ѝ стана непроницаемо.

— Исках само да ти кажа, че някой трябва да отиде до Перъмейта за доктор. Мисис Джарвис ражда.

Мисис Джарвис... Том Слоун... унищожените лозя... чувството на безкрайно изтощение — всичко това го ужаси. Изведнъж усети, че не желае да прегърне жена си и тя за пръв път открито изрази отвращението си към него.

Просто моментът бе лош. Всичко бе несправедливо. Сега и Моли Джарвис — заради това, че бе работила така усърдно за негово добро, вероятно щеше да изгуби детето си и да се ожени за Том Слоун без препятствия.

— Отдавна ли започна? Имам ли време да се измия? — уморено попита той.

— Не знам. Мисис Ешбъртън е при нея. Тя не ме пуска в стаята. — Лицето на Юджени бе изкривено от яд. — Аз не съм така безпомощна. Всички прекалено много ме глезите. Това е смешно!

— Мисис Ешбъртън е абсолютно права. Благодаря на Бога, че тя е тук — промълви разсеяно Джилбърт и нареди на един от слугите да му оседлае коня. — Качи се горе, мила — каза през рамо той. — Отивам да се измия и си сменя сакото. Ще се върна навреме.

— Джилбърт, ти не ми казваш... лозята...

— По-късно.

Той просто не можеше да повярва, че в този момент можеше да има нещо по-тревожно от мисълта за съсипаните му лозя.

Тази изненада криеше острото чувство на страх от една истина, срещу която той не желаше да се изправи в този трагичен момент. Нито една друга родилка, освен жена му, не би могла да измести по важност собственото му нещастие.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юджени си помисли, че това бе най-ужасният ден в живота ѝ. Земите с попарени от сланата лозя донесоха много тъга в къщата. Дори когато лъчите на слънцето струяха през прозорците и денят бе свеж, блестящ и красив, никой не вдигаше шум, с изключение на Еразъм, който напоследък повтаряше една фраза на мисис Ешбъртън — „Уверявам ви, за бога!“. Дори и сега той не се отказваше неуморно да я повтаря.

Юджени бе имала два неприятни момента през деня. Първият бе, когато посрещна съпруга си на вратата и той приличаше на човек, излязъл от мина. Изтощеният му и разярен вид бе я накарал да отстъпи назад, когато забеляза предателските светли следи от сълзи по страните му. Тогава ѝ се прииска да го обгърне с ръцете си и да притисне изцапаното му от сажди лице към гърдите си. Но той не бе забелязал импулсивния ѝ жест и избликът на нежност у нея изчезна, когато той рязко ѝ каза да се върне обратно в леглото. Изведнъж тя видя женитбата си като нещо безсъдържателно и ненужно — едно тяло за нуждите му през нощта, съд, в който да носи детето му, една подробност в дома му. Тази мисъл я накара да го наблюдава с вледеняващо спокойствие как се втурна надолу по стълбите, за да възседне коня си.

Можеше и някой друг да отиде да повика лекар. Но кой? Всички мъже се бяха трепали цяла нощ, а Джилбърт бе добър и справедлив господар и от никого не искаше повече от това, което и той самият би могъл да направи. Освен това той се чувстваше лично отговорен за мисис Джарвис, след като родилните ѝ мъки бяха предизвикани от грижата ѝ да помогне при спасяването на лозята.

Юджени мислеше, че всеки, освен нея, бе направил нещо онази нощ. Тя не бе безпомощно създание и отказваше да се отнасят с нея по този начин. Вместо да отиде да си легне, както ѝ бе наредил Джилбърт, тя пресече двора, все още блестящ от скреж и отминавайки кухненските помещения по коридора, който водеше към спалните

на прислугата. Мисис Джарвис заемаше най-крайната от стаите. Като икономка тя бе настанена в най-хубавата стая, чиято врата водеше към собствената им веранда.

Пред затворената врата Юджени чу гласа на мисис Ешбъртън, последван от продължителен приглушен стон. Сърцето ѝ се сви. Тя си каза, че мъките на мисис Джарвис са все пак нещо естествено. Тя знаеше от майка си колко болезнено може да бъде раждането.

Но нито една от правдивите думи на майка ѝ не я бе подготвил за страхотния писък, който внезапно преряза слуха ѝ. Последва друг писък и ужасяващ стон.

— Няма друг начин, скъпа — каза невъзмутимо мисис Ешбъртън.

Треперещата Юджени си помисли, че мисис Ешбъртън се държи мъжествено. Вкочанените ѝ пръсти завъртяха бравата и тя се озова в стаята, видя изкривеното лице на мисис Джарвис върху възглавницата и широкия гръб на мисис Ешбъртън.

Тя се опита да овладее нервите си и мина напред.

— Нека помогна! Какво мога да направя?

Мисис Ешбъртън се изправи и се обърна. Лицето ѝ бе тъмночервено, обкичено от сивата ѝ коса, а очите ѝ изумено блестяха.

— Боже опази! Юджени, ти не бива да идваш тук!

— Защо не? Аз не съм ли жена?

Тя седна до леглото и улови ръката на мисис Джарвис. Силните пръсти моментално се вкопчиха в нейните, причинявайки ѝ болка. Без да трепне, Юджени погледна в кафявите, изпълнени със сълзи очи и попита:

— Ако това ти помага — ще остана.

— Това място не е за теб — промълви мисис Ешбъртън.

— Щом ти си тук, защо пък и аз да не бъда?

— Защото аз съм на шестдесет и пет години. Ако си премаляла, ще извикам слугите да те изведат.

— Няма да припадна — спокойно отвърна Юджени. — Освен това, тук става нещо, за което аз трябва да науча повече. Мисис Джарвис и аз сме в едно и също положение.

— Не трябва да си толкова любопитна — каза мисис Ешбъртън.

— Е, ще ми позволиш ли аз лично да те изведа?

Мисис Джарвис се раздвижи.

— Положението не е чак толкова лошо, госпожо — каза тя и успя да ѝ се усмихне окуражаващо, преди болките да започнат отново.

Юджени бе все още в стаята на родилката, когато два часа по-късно влетя докторът — дребничък, червендалест мъж, който силно миришеше на ром. Преди да застане пред леглото, той нави ръкавите си.

— Отстранете се, госпожо. Има ли достатъчно топла вода? — Той изгледа мисис Ешбъртън. — Вие останете. Изглежда, че имате представа какво става тук. Не желая никакви припадащи девойчета да се мотаят наоколо.

Мисис Ешбъртън кимна леко към Юджени, показвайки ѝ вратата.

— Но тя не е припадащо девойче, докторе — кисело се произнесе тя. — Това е господарката на къщата.

Макар Моли Джарвис да бе трогната и ободрена от идването на господарката, тя мислено ѝ благодари, когато си тръгна. Сега тя можеше да крещи, колкото иска. Но онази нежна ръка, която решително държеше нейната, бе създала още една връзка между нея и господарката. Тя не бе много сигурна дали желаше това.

Много по-късно над нея се бе навело друго лице. Остриетата на умората се бяха забили в плътта ѝ и биенето на сърцето ѝ я задушаваше.

— Добре ли сте, мисис Джарвис?

— Да, благодаря, сър.

— А бебето?

— Момиченце е, сър. Тя е мъничка, но силна. Докторът каза...

— Знам. Видях го. Каза, че си могла да загубиш детето си след онова, което стана миналата нощ. Дойдох да ти благодаря.

Моли не можеше да понесе помръкналия поглед на сините очи, надвесени над нея.

— Всичко е наред, сър. Аз исках да помогна. Съсипани ли са лозята?

— Не се тревожи за тях. Ще ги оправим. Много съм ти благодарен.

Когато той излезе, стори ѝ се, че сънят никога няма да дойде и страдащото ѝ тяло няма да намери покой.

Денят бе много дълъг за всички. Когато Юджени, мисис Ешбъртън и Джилбърт седнаха да вечерят, те бяха така уморени, че само си разменяха откъслечни фрази.

Джилбърт отвори бутилка от най-доброто си вино. Нямаше повод да празнува, а някаква потребност да се подкрепи след преживяното през деня.

Макар че не бе лоша идеята да пият за новия живот, който бе дошъл в Иръби.

— Добре ли е детето? — попита той мисис Ешбъртън.

— О, да. Тя е дребничка, но жилава. Бих казала, че се е метнала на майка си.

Мисис Ешбъртън отпи от виното си и доволно кимна. Тя бе прекарала деня сама. Ако тя се бе родила с по-ниско социално положение, сигурно би станала акушерка. Харесваше ѝ да държи в ръцете си онези пискливи същества, когато се появяваха на бял свят. Тя се чувстваше силна, мъдра и важна. Онзи вонящ на ром доктор от Перъмейта въобще не бе необходим. Той само се разпореждаше и нищо друго не направи.

— Надявам се, че ще ми позволите да се погрижа също и за теб, Юджени.

Виното ѝ замая главата. През деня не бе намерила време да хапне.

Джилбърт отвърна:

— Имам намерение да доведа тук доктор Ноукъс, но ако Юджени роди преждевременно, ние ще сме в твоите ръце, мисис Ешбъртън.

— Имаш предвид Юджени и детето? — Дантелената шапчица на мисис Ешбъртън се килна настрана, а двойната ѝ брадичка се вирна нагоре. — Ти ще гледаш да не се мяркаш, момко. Това не е работа за мъже. Знаеш ли, че жена ти се държа много добре днес?

Джилбърт я погледна с изненада.

— Казах ти да не ходиш, Юджени.

— Защо не? Макар че не можах много да помогна. Не може ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се — каза мисис Ешбъртън. — На първо място, аз съм една богата възрастна жена с един-единствен син, който ако доживее да получи наследството ми, ще го прахоса за година. Това не

ме радва, а още по-малко би зарадвало баща му, който, като повечето хора на днешно време, работи много, за да спечели парите си. Той бе служител на „Ийст Индия Къмпани“ и умря от холера, точно преди да се пенсионира и да се радва на дълъг и спокоен живот. Той не би бил истински щастлив, ако Годфри напразно пропилее наследството.

Напрегнатото изражение върху лицето на Джилбърт се посмекчи. Той бе леко възбуден.

— Надявам се, че ти харесва виното ми, мисис Ешбъртън. Бих искал да убедя и жена ми да го харесва.

— Не обръщай внимание на Юджени, Джилбърт. Ако виното не я привлича, то не я увещавай да го пие. Така ще ти остане повече за продан, нали? — Развеселена от логиката си, мисис Ешбъртън звучно се разсмя. — Аз съм практична жена и не се боя да застана лице в лице с неприятностите. Трябвало е за мен да се ожениш, Джилбърт.

— Кой знае, може би наистина е трябвало? — отвърна любезно Джилбърт.

Това, изглежда, бе изключително забавно за мисис Ешбъртън. Сълзи от смях се стичаха по страните ѝ.

— Бъдете така добри! Не разбирам какво става с мен. Мисля, че днес разбрах, че все още мога да бъда полезна някому. Сега леко ми се замая главата. Опитвам се просто да ви кажа, че след като синът ми замина и остави старата си майка да живее сама, сега вие двамата сте моето семейство. Искам да ти помогна да възстановиш лозята си, Джилбърт. Не искам от теб да ипотекираш мястото или да теглиш нов заем от банката. Аз съм готова да те финансирам, докато си възстановиш щетите, нанесени през изминалата нощ. Моля те, не ми казвай „не“. Аз съм ти много задължена. Ти ми осигури покрив над главата и ми даде приятелството си. Къде ли щях да бъда без теб? — Сега тя говореше сериозно. Големите ѝ изпъкнали очи се взираха в Джилбърт. — Признавам, че бих искала ти да си мой син. Ужасно бих се радвала да стана баба след три месеца. Дали Годфри ще ме направи някога баба? Съмнявам се, че това някога ще стане. Или поне, не официално. Е, така стоят нещата — заем или подарък, както ти предпочиташ, но достатъчен, за да спаси лозята ти. Нали няма да откажеш на една самотна стара дама?

Джилбърт напълни отново чашата си и каза:

— Наистина ли мислиш, че това е най-доброто ми вино, мисис Ешбъртън? То е произведено през двадесет и шеста година.

— Ужасно ми харесва. Хиляда паунда ще бъдат ли достатъчни?

— Мисис Ешбъртън, аз наистина не знам какво да кажа...

— Не казвай нищо. Ти трябва да поддържаш едно скъпо струващо място, ти си амбициозен. Това ми харесва. И защо да не бъдеш? За мен ще бъде огромно удоволствие да те опазя от ръцете на лихварите. Това ще бъде моя привилегия. А сега мога да си почина. — И още недоизрекла думите си, старата дама се отпусна назад, затвори очи, забодя брадичка в гърдите си и заспа.

Юджени гледаше втрещено. Джилбърт високо се разсмя.

— Това е от виното на Иръби. То изпълнява желания.

— Джилбърт, надявам се, че не си напил нарочно тази бедна стара жена. Мисля, че ти също си пиан.

— Нямам ли право да се напия? — Очите му се присвиха. — Денят бе много тежък, а сега Иръби, смъртната присъда на Иръби е отменена. Няма да се налага да ходя и да моля за пари стиснатия си банков мениджър.

Лицето му излъчваше безгрижие и по нищо не напомняше трагичното му изражение от тази сутрин. Юджени се запита дали не си бе въобразила всичко това, както и бързо изпарилото се съчувствие, преминало като светкавица в ума ѝ. Мисис Ешбъртън бе успяла за миг да заличи измъчения от бедствието вид на Джилбърт, само с няколко благоразумни думи.

— Означава ли това — попита тя замислено, — че ще трябва да приемем мисис Ешбъртън като постоянен гост?

— Ако пожелае, тя може да остане. Къщата е достатъчно голяма.

— Това ли те накара да я поканиш — защото е богата и може да даде пари в случай на бедствие?

Джилбърт категорично поклати глава.

— Никога! Дал съм ти думата си. Това ли е мнението ти за мен?

— Много си честолюбив.

— И естествено, използвам за това ръцете си, но за да ги протягам и улавям като плячка богати стари жени. Боже мой. Юджени, в какво ме обвиняваш? Дължа благодарност на мисис Ешбъртън, че се грижи за теб, докато ме няма, а освен това — аз я харесвам. Тя е забавна и е добър компаньон. Тя е добре дошъл гост и ако ѝ доставя

удоволствие да ми помогне да спася лозята си, защо да не го стори? Не бъди толкова мнителна, любов моя. Не приемай така трагично всичко. Просто направи щастлива старата дама и ѝ помогни да си легне.

За щастие, точно в този момент мисис Ешбъртън отвори очи и объркано се огледа наоколо.

— Я, виж ти! — възкликна тя. — Да не би да съм задрямала? Май се преуморих днес. Моля да ме извиниш, Юджени, но бих желала да се оттегля. Утре сутрин ще съм свежа като маргаритка. — Олюлявайки се, тя се опита да се надигне и се подпря на ръката на Джилбърт. — Благодаря, момчето ми. Това бе удивително добро вино. Произведено в Иръби. Мисля, че още една малка чашка от него ще ми помогне да заспя.

Тя излезе от стаята, клатушкайки се, облегната на ръката на Джилбърт. Приличаше на малък, закръглен плавателен съд, носен от вятъра. Юджени ги чу да се смеят весело. Тя седна, загледана в наполовина изпитата си чаша вино, любувайки се на красивия му рубинен цвят и молейки се да не изпитваше винаги такова отвращение към него, както в този момент. Ужасно бе, но тя си пожела всички лозя на Джилбърт да изчезнат за една нощ, така че той да се види принуден да отглежда овце или говеда, което не би било чак толкова сложно. Или да се реши да сложи край на австралийското приключение и се върне обратно в Англия.

Но тя не посмя да задържи последната си мисъл. Това би я накарало да риде, погълната от вълната на самота и носталгия.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристофър Джон Джилбърт Месингъм се роди в Иръби, в провинцията Нов Южен Уелс, на деветнадесетия ден от ноември хиляда осемстотин тридесет и първа година.

Бебето бе слабо и раздразнително според Джилбърт, но за щастие, твърде дребничко и благодарение на това и то, и майка му оцеляха.

Раждането бе нещо, което Юджени се опитваше да забрави. Въпреки че доктор Ноукъс бе пристигнал няколко дни по-рано и стоеше неотлъчно до нея по време на раждането и въпреки че мисис Ешбъртън също ту се появяваше до нея, ту изчезваше като огромен летящ балон, те и двамата не можаха да смекчат напрежението.

Тя не позволи на Джилбърт да я види, докато не събра сили да я срещат и преоблекат в една от най-прелестните ѝ нощници.

По-късно той влезе на пръсти и на лицето му бе изписано безпокойство и смирение.

— Защо гледаш така разтревожено, скъпи? Аз те дарих със син.

Той коленичи и притисна лицето си до гърдите ѝ. Юджени помилва гъстата му коса и събра всичките си сили да каже:

— Това бе едно съвсем обикновено раждане. Следващият път не трябва да се безпокоиш толкова много. По-силна съм, отколкото си мислиш. — Напрежението в тялото му намалю. Тя знаеше, че това бе станало от нейния дребен жест на нежност, триумф и близост. — Ще ми позволиш ли да дам целувка на татенцето?

Мигът бе прекрасен. Чувстваше се така, както когато за първи път прегърна детето си. Това бяха нещата, които осмисляха живота ѝ, те ѝ даваха шанса да забрави за миг тревогите и неприятностите си, да забрави за печалния пейзаж в тази дива страна.

Забавно бе да облече отново хубавите си рокли и да играе ролята на почтена съпруга, макар че внезапно се бе почувствала по-млада и неопитна.

Сигурно нейната неопитност бе причина малкият ѝ Кристофър да плаче толкова много, докато дебеличкото бебе на мисис Джарвис бе винаги спокойно. Нищо не можеше да усмири Кристофър. Юджени го разхождаше нагоре-надолу, а когато се уморяваше, мисис Ешбъртън започваше да го вози с леглото на колелца, напявайки монотонно с дрезгавия си глас.

Детето растеше слабичко, а сините му очи гледаха сърдито от смешното му дребно личице. Бързо се изморяваше и заспиваше, руменината от лицето му изчезваше и то ставаше бледо и почти синкаво.

В края на шестата седмица Юджени изпадна в отчаяние. Тя изпрати бързо писмо до Бес Кели за съвет. Бес ѝ отговори: „Да не е гладен?“.

Как би могъл да е гладен? Той сучеше от гърдите ѝ, докато не заспеше изтощен. И само след по-малко от час се пробуждаше и започваше още по-силно да пици. Мисис Ешбъртън му даваше да смуче захар, поставена торбичка, а мисис Джарвис я посъветва да поговори с доктор Ноукъс.

Джилбърт искаше да организира тържество, по случай раждането на сина си. Макар да не бе забравил кошмарите и тревогите по време на раждането, той тайничко се радваше, че Юджени изглеждаше като изисканите и високопоставени дами, които понасяха тежко раждането. Тя вече бе на крака и изглеждаше прекрасно и той искаше да покаже нея и бебето пред гостите си.

— Но не искам момчето да оглася къщата с плача си — сърдито каза той. — Не би ли могла да го храниш по-често? Изглежда така, сякаш го държим гладно.

Юджени трябваше да му разкрие тайните си тревоги. Гърдите ѝ въобще не бяха наедрили и имаха малко мляко. През последните два-три дни детето бе сукало с такава ярост, че тя се тревожеше да не би кърмата да не му достига. Може би Бес Кели имаше право.

— Май ще трябва да опитам да му дам малко краве мляко — предположи тя.

— Той не иска краве мляко, а желае майка му да се грижи за него. — Юджени не се притесни от критичния поглед, с който

Джилбърт разглеждаше очертанятията на гърдите ѝ. — Дай го на мисис Джарвис.

— Мисис Джарвис си има бебе — настръхна Юджени.

— И мляко за две деца. Ти само я погледни. Направи го, мила. Аз сам ще поговоря с нея.

Стана така, че двете бебета лежаха едно до друго в кошчетата си на верандата в горещите следобеди и деляха млякото на една майка. Кристофър изглеждаше по-добре и това помогна на Юджени да преодолее раздражението си за това, че детето суче от чужда гръд. Ако не можеше да го кърми, тя би могла да направи поне една бебешка рокличка за него и с голямо удоволствие и гордост го носеше между редовете в църквата по време на кръщавката му.

Това събитие си заслужаваше да бъде описано в посланията ѝ до Сара.

„... Тъкмо бяхме отпразнували Коледа, когато този важен ден настъпи. Семейство Ноукъс дойдоха при нас за празника. Бедната Марион не можеше да се откъсне от детската стая — тя така силно обича бебетата. Джилбърт искаше Филип да бъде кръстник, а мисис Буърки помоли да бъде кръстница. Джилбърт бе във възторг заради оказаната чест, а аз — заради истинската привързаност на мисис Буърки. Тя е изключително свенлива, пряма и тъгува за дома така, както аз самата понякога. Тя също така е с деликатно здраве и трудно понася тукашния климат.

Кръщенето бе изключително събитие. Дойдоха губернаторът Буърки със съпругата си, двама от губернаторските адютанти и други известни хора, с които се запознахме в Перъмейта. (Не допускам, че биха били известни в град с големината на Рочестър, но тук месарят, хлебарят и майсторът на свещници са известни и са точно толкова добри, колкото и скучни хора!) Скъпата Бес Кели не можа да дойде. Тя самата очаква друго дете. И някои от другите ни приятели от Сидни като семейство Уентуорт не бяха тук, защото Джилбърт не пожела да каним много

гости. След раждането на Кристофър аз бях изключително изтощена, но сега бързо се възстановявам.

Църквата се изпълни от всичките ни слуги, включително и мъжете на свободен режим. Не мога да ти опиша чувството на гордост у мен докато вървах, държейки Кристофър в неговата дълга кръщелна роба и всички слуги се надигаха на пръсти, за да видят по-добре.

Единственият човек от домашния персонал, който не дойде, бе мисис Джарвис. Тя остана вкъщи, за да приготви официалния обяд, на който бяхме поканили двадесет човека. Джилбърт вдигна тост в чест на сина си с най-доброто си вино. Тази година той бутилира червено вино, което ще бъде пазено до пълнолетието или до сватбата на Кристофър. Боя се, че мисис Ешбъртън, както ѝ бе станало навик в последно време, бе леко пийнала.

Но аз не я обвинявам. Тя не е получавала никаква вест от сина си, откакто преди девет месеца бе тръгнал да прекосява планината Блу Маунтайнс, за да проучва вътрешността на страната. Хората започнаха да изказват опасения, че може би е изчезнал. Изглежда, че наистина Иръби ще стане постоянен дом за мисис Ешбъртън, но аз вече свикнах с нея и сигурно ще ми е мъчно, ако реши да ни напусне. А и Джилбърт ѝ е много задължен.

Той засади още лозя и се надява до две години да се издължи на мисис Ешбъртън.

Скъпият ми язвителен Пибоди бе много доволен, когато гостите се възхищаваха от парка му. Това е почти чудо, като знам с какви усилия го създаде. Отначало разцъфнаха розите, изкопаха езерото с лилиите, макар и все още да не е пълно с вода, орловите нокти вече се бяха увили около колоните на верандата. Това промени вида на къщата и тя наистина изглежда по-привлекателна с бялата си фасада на фона на зелените лози, засадени по хълмовете. Пибоди направи дървени решетки от красиви извити жилави пръчки и през следващата година увивните рози ще изглеждат като една живописна картина. Избрала съм бели рози. Те са като снежинки и ще изглеждат

страхотно. Излишно е да ти казвам, че местните храсти израснаха, без да им се обръща особено внимание и са изненадващо красиви — яркият ботлбраш, небесносинята джакаранда, миртата, чиито цветове приличат на тези на прасковата, червеният жасмин, който е сладък като мед, и алената пионсета.

Твърдо съм решила, че Ирѐби трябва да бъде имение толкова известно с парка си, колкото и с виното си...“

Юджени не бе включила в писмото си последните едно-две събития от този ден. След като гостите си тръгнаха, Джилбърт дойде при нея в спалнята, където тя си почиваше. Той отвори писалището си и взе оттам една малка тъмнозелена кожена кутийка, натисна пружината и капакът се отвори, разкривайки една огромна брошка с топази и диаманти. Или поне на Юджени, която носеше по-скромни бижута, тя ѝ изглеждаше огромна.

— Това е за теб, скъпа моя. Изчаках всички да си тръгнат, за да ти я подаря. — Той не можеше да сдържи радостта и вълнението си. — Вземи я. Погледни я само. Сложи си я.

Пръстите на Юджени неохотно поеха кутията.

— Сигурно е... много скъпа!

— Е, не мога да кажа, че не е, но пък от друга страна — направих изгодна сделка. Случайно срещнах един човек, който е бил помощник-бижутер в Хейтън Гардън. Той ми я направи от няколко камъка, които бях купил. Би трябвало да изобразява роза. Виждаш ли? Знам, че това е любимото ти цвете.

Помощник-бижутерът вероятно е някой затворник, разбира се. Първото си истинско бижу, както и къщата си, тя дължеше на труда на затворници.

„Ох, за бога, глупаво създание, престани да бъдеш в плен на тази отдавнашна натрапчива мисъл!“ — каза си тя и в желанието да превъзмогне скрупулите си, обви ръце около Джилбърт.

На лицето му се изписа удоволствие.

— Значи ти харесва? Имах намерение да ти я подаря, когато Кристофър се роди, но честно казано, тогава няха достатъчно

налични пари, а и знаех, че ще пожелаеш да разбереш дали мисис Ешбъртън не е в дъното на тази работа.

Тя се засмя, макар и с лека горчивина.

— Нима поведението ти е толкова лошо?

— Ах, ти! Ти си моето малко съвършенство! — Той нежно я целуна. — Сега ще можеш да носиш и друго, освен перлите си — каза със задоволство той.

Същата вечер Джилбърт прекара нощта в леглото с нея.

Толкова дълго тя се бе възстановявала след раждането на детето, че той трябваше да проявява търпение и тя знаеше, че би трябвало да му е благодарна. Знаеше, че би трябвало да ѝ е по-приятно в прегръдките му. Ако не можеше да го направи, то поне трябваше смирено да изпълнява съпружеските си задължения.

Но в един брак със сигурност трябва да има много повече от това... не трябва ли да има любовни разговори; удовлетворени страстни желания и близка интимност, та дори и този акт да доставя удоволствие?

Романтичка ли бе тя? Или, може би, една от онези студени жени, неспособни да изпитат желание?

Тя се измъкна от леглото, наметна се с пенъор и излезе на балкона. Лятната нощ бе прелестна, въздухът бе топъл, луната осветяваше спокойния пейзаж. Цикадите не спираха вечните си песни, но тя бе свикнала и се отнасяше към тях сякаш въобще не ги чуваше.

Тя погледна назад към тъмната стая и тялото в леглото и очите ѝ се напълниха със сълзи. Колко неблагоприятно бе от нейна страна да не е щастлива, да очаква нещо повече, нещо, което не можеше точно да си представи.

Тя имаше своето дете. Защо страдаше душата ѝ?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отново настъпи гроздобер, но вече не бе така оживено. Нямаше го и веселието от предишните години. Реколтата бе бедна. Прибраха я за два дни. За щастие, имаше достатъчно черно грозде и Джилбърт можа да сложи пет дузини бутилки с червено вино да отлежат до пълнолетието на Кристофър. Той постави върху бутилките етикети с надпис: „Иръби, Кристофър — 1831 година“ и след това с голямо нежелание насочи вниманието си към сладкия сотерн, който трябваше да бъде продаден възможно най-бързо.

Следващата година сигурно щеше да бъде по-плодородна.

Юджени разбра, че лозарите са оптимисти. Благодарение на щедростта на мисис Ешбъртън имението Иръби не почувства никакви затруднения.

Наскоро след настъпването на новата година дойде трагичната вест, че Годфри Ешбъртън бил умрял от глад и изтощение на път за малкото градче Едълейд, разположено на южния австралийски бряг. Докато идентифицират трупа му и изпратят тъжната вест, трябваше да минат много дни. Погребаха го чак след няколко седмици.

Мисис Ешбъртън се затвори в стаята си в продължение на два дни, след което се появи и заяви, че е страдала не толкова от мъка, колкото от скука. Тя не знаеше почти нищо за живота на Годфри след шестнадесетата му година, когато отплавал с някакъв кораб. Той бил непоправим авантюрист и пътешественик, а онова, което научила за него през последната година в Сидни, не ѝ харесало особено. Юджени, Джилбърт и скъпото бебче били сега нейното семейство. Така бил решил Господ и тя с радост щяла да се подчини на волята му.

Забавата бе изненадващо светско събитие. Бяха поканени и две наскоро пристигнали от Англия дами и Юджени трябваше със

самоирония да осъзнае, че сега тя бе една от колонистите, слушащи жадно последните светски новини. За нейно успокоение собствената ѝ рокля от бяла коприна със зелени кадифени панделки изглеждаше съвсем прилично. Тя държеше много на облеклото си и нямаше намерение да се превърне в старомодна и скучна, само защото Лондон и Париж са прекалено далеч.

Тя долови веселия блясък в очите на мисис Буърки и разбра, че и на нея ѝ бяха минали подобни мисли.

— Навярно си мислите, мисис Месингъм, че това място ще стане чудесно кътче за разни превзети особи. Каква, според вас е причината за това? Може би така компенсирате отдалечеността си от цивилизацията?

— А може би то привлича хора, предпочели да бъдат големи жаби в малка локва? — отвърна саркастично Юджени.

— Тази забележка е доста язвителна — каза развеселено мисис Буърки. — Може и така да е, но аз мисля също, че някои хора се чувстват твърде нищожни в такава голяма страна. Така че ние трябва да ги оцветим в ярки цветове, както всички онези безвкусни, крещящи, дългоопашати папагалчета, за да бъдат забелязани.

Самата мисис Буърки бе скромно облечена в рокля от сива коприна. Тя изглеждаше уморена и бледа и Юджени забеляза, че често сяда да си почине за няколко минути, преди отново да тръгне сред гостите си. Нейният слаб и висок съпруг изглеждаше чудесно във вечерния си костюм и вниманието му бе насочено към разговора с мъжете. Той силно се интересуваше от всичко, което би допринесло за благото на страната, и смяташе, че времето, прекарано в комплименти за дамите, е разточителство. За него проблемите на Австралия бяха по-важни.

Юджени долови откъслечни думи за отпускането на земи, увеличаване на добивите от зърно, нарастващото значение на вълненотекстилната индустрия, необходимостта от постоянен приток на добри и трудолюбиви емигранти, които да станат неделима част на висшата класа заселници. Никой не желаше страната да се ръководи от някаква смесица от бивши затворници и скотовъдци. Майор Буърки бе по-либерален от някои свои предшественици и не страдаше от предразсъдъци към обикновените хора и бившите затворници. Той

навярно си спомняше, че майката на приятеля му Уилям Уентуорт е била осъждана.

Мисис Буърки потупа с ветрилото си ръката на мъжа си и му пошепна, че сега било време за забавления, а не за бизнес. Той трябвало да се разхожда повече сред гостите си. А ето че се бяха появили и някои по-късно пристигнали гости, които трябваше да бъдат посрещнати. Дали Юджени ги познавала? Това била една млада двойка, която получила земя на няколко мили оттук. Приятни хора, но съпругата не била достатъчно тактична. Нека я погледнела сега, колко е важна заради късното си пристигане. Но като че ли мистър и мисис Нюман са имали много основателна причина за закъснението си.

Не било ли ужасно, че младият Робърт Уордъл, близък приятел на Уилям Уентуорт, бил убит от трима затворници? Тялото му било намерено скрито в някакви храсталаци, а по-късно били открити и затворниците, които се криели в обраслата с шубрак земя. Непрестанният вой на дивите кучета динго отвел преследвачите до мястото.

Младата мисис Нюман бе с руса коса и бебешки сини очи. Тя поздрави първо мисис Буърки, а след това и Юджени, роптаейки, че тази страна била ужасно място за жени, заради затворниците, змиите и онези огромни отблъскващи гущери, от които й секвал дъхът.

— Как може да сте толкова спокойна, мисис Месингъм? Изпитвала ли сте някога страх от нещо?

Намереното в храсталаците убито тяло, разпокъсаните сенки и зловеците отчаяни очи, прокрадващи се безмълвно нанякъде, виещите кучета... вечният нощен кошмар...

— Човек обикновено свиква — отвърна Юджени. — Длъжен е да го направи. Всъщност, положението не е чак толкова лошо, мисис Нюман, макар че и аз изпитвах същите чувства преди година. О, колко е красива роклята ви! И тя ли е част от вашата зестра?

Момичето неловко се усмихна.

— Такава бе последната модна линия, когато напуснах Англия, но предполагам, че сега вече е демодирана. Не е ли отчайващо, че винаги и от всичко изоставаме?

Отклоняването на разговора към модата на роклите и шапчиците бе по-благоразумно решение от това, да се задържат на темата за

самотата в началото на новия си живот в някоя малка фермерска къща, отдалечена на десетки мили от цивилизацията.

Внезапно почувства неудобство от собствения си комфорт в сравнение с уединението на тази млада жена, но когато мисис Нюман отвърна: „Няма значение, аз мога да го понеса заради мъжа ми. Бих могла да понеса всичко заради него“, съчувствието на Юджени изчезна и бе заместено от чувство на завист. Очевидно двамата млади бяха силно влюбени.

Красивата мисис Нюман се отдалечи. Юджени застана до отворения прозорец, за да се поосвежи — полилеите с многобройните им горящи свещи бяха много красиви, но прекалено много нагорещяваха въздуха в стаята. Чу някой да казва:

— Красивата мисис Месингъм! Толкова много съм слушал за вас. Мога ли да се представя?

Високият млад мъж, който ѝ се поклони, бе строен и тъмнокос, с черни очи и сериозно лице. Представи се като Колм О'Конър. Марион, съпругата на доктор Ноукъс от Сидни, му била разказвала за Юджени.

— Тя непрекъснато изтъкваше качествата ви и аз отдавна исках да ви срещна. Не е обичайно явление за представителките на вашия пол да говорят с такова възхищение една за друга.

И тъй като забележката му прозвуча като въпрос, Юджени автоматично отвърна: „Притежаваме плачевни недостатъци, мистър О'Конър!“, опитвайки се да си спомни къде бе слушала да говорят за този млад мъж.

— Мисис Ноукъс ми каза, че ако някога ми се удаде възможност да ви видя, веднага бих пожелал да нарисувам портрета ви.

— Сега, разбира се, се сетих кой сте — художникът Колм О'Конър. Да, спомням си, че някой разказва за вас. Ако не се лъжа, това бе мисис Уентуорт. Рисувал сте портрети на децата ѝ.

— Точно така. И ако се каните да ме запитате какво правя в Перъмейта, ще ви кажа истината. Първопричината не бе в желанието ми да ви срещна, макар да се надявах това да се случи, а в поканата да нарисувам губернаторската резиденция. — Той се усмихна и тъмните му очи заблестяха. — Както виждате, аз се издигам в обществото. Назначен съм, макар и временно, за официален правителствен художник.

Юджени учудено повдигна вежди.

— Издигате ли се мистър О'Конър? Предполагах, че вече сте го направили.

Блясъкът в очите му не изчезваше. Юджени намери това за привлекателно. Имаше обноските на джентълмен, съчетани с непринуденост и оригиналност, която въздействаше ободряващо.

— Е, мога да ви уверя, че не съм бил осъждан, нито съм от затворниците на свободен режим.

— Мистър О'Конър! Какво говорите?

— Съвсем не е необичайно за тази страна. Дори в губернаторската резиденция човек може да срещне най-различни хора. Виждате ли онази особа, която оживено разговаря със съпруга ви? Преди двадесет години е бил заточен за подправяне на документи, а сега е богат земевладелец и възнамерява да вземе участие в управлението на страната.

— А без съмнение съпругът ми възнамерява да му продаде от виното на Иръби — прошепна Юджени и очите ѝ също заблестяха. — Но как разбрахте, че това е съпругът ми?

— Наложил се да го открия.

— Защо?

— Беше ми интересно. Питам се за кого от мъжете в тази зала би се омъжила жена като вас.

— И?

— И какво, мисис Месингъм?

— След като правите такова предположение, трябва да го довършите. Получи ли моят съпруг одобрението ви?

— Как бих могъл да отговоря, преди да съм се срещнал с него? Аз просто предположих, че той ви притежава.

— „Притежава“? — Юджени весело се разсмя. Това бе лек, подобен на флирт разговор, с които тя бе свикнала и които ѝ харесваха. Мина ѝ през ума, че повече от година не бе чувала нищо друго, освен скучните австралийски коментари за сушата, положението на туземците, овцете, затворниците и най-вече лозята. Тя неочаквано се почувства като у дома си. Остроумието ѝ се пробуди, а очите ѝ се радваха на изискания вид на мистър Колм О'Конър. — Да не би след женитбата човек да се превръща в нечия собственост? Но това твърдение има и друг аспект. Вероятно аз също притежавам съпруга си.

— Щастлив човек.

— Мистър О'Конър, вие сте ласкател.

Той поклати глава.

— Не, не. Говоря самата истина.

Той се усмихна, но Юджени откри, че бе доловила някаква меланхолия и самота в очите му. Когато той каза, че било много горещо вътре и предложи да излязат на верандата, тя моментално се съгласи.

— Какво ви доведе в тази страна, мистър О'Конър? Да не би да сте пътешественик?

— Да. Непоправим, но безработен. Подготвям книга за флората и фауната на Антиподите^[1]. Имам намерение да посетя Нова Зеландия, макар да са ми разказвали, че е много по-изостанала от Австралия и че туземците били много войнствени.

— Е, при тях поне няма толкова много опасни затворници — каза Юджени. — Вероятно е глупаво от моя страна, че позволявам така много да ме измъчва тази страна от живота в Австралия. Преживях една ужасна случка наскоро след пристигането ми тук.

— Каква бе тя? Бихте ли ми разказали?

— О, това бе едно сблъскване с избягал затворник. И оттогава се чувствам отговорна за смъртта му, макар всички да ме уверяват, че била напълно заслужена.

— Както виждам, вие сте прекалено чувствителна. Тъгувате ли често за дома?

Топлият мрак, подходящ напълно на изпълнения му със съчувствие глас, накара Юджени да извика:

— О, да, да и понякога дори ми се струва, че бих могла да умра от носталгия. — И преди да се овладее, добави: — Толкова много неща ми липсват тук. — А след това каза, оправдавайки се: — И особено любимата ми сестра, родителите ми и старият ми дом. Сега имам много красив дом, но той е съвсем нов. Ще ми трябва много време, за да свикна с новата обстановка и да стана част от нея. Съпругът ми казва, че сега ние създаваме собствената си история, но аз все пак бих предпочела място, което има свое минало.

— Не е необходимо да се извинявате за тези свои чувства, мисис Месингъм. Искрено ви съчувствам, защото аз също съм живял в

старинна къща. В Гелуей, Ирландия. Тя е обитавана от шест поколения мои предшественици.

— Значи сте ирландец?

— По бащина линия. Майка ми бе англичанка. Умряла е, когато съм се родил. Сега имам мащеха, двама природени братя и сестра, която е най-красивото момиче на Гелуей.

Юджени развълнувано се обърна към него.

— Нима не ви е мъчно за тях?! Как можете да сте щастлив в тази примитивна страна?

— В този миг аз съм много щастлив.

— Казвате го само от кавалерски чувства. Не отговорихте на въпросите ми. — Юджени се наведе над парапета на верандата и вдъхна непознатия аромат на странните храсти. — В Иръби съм посадила орлови нокти, за да се увият един ден около колоните на верандата. Това лято разцъфнаха и ароматът им ми напомняше за Англия. Сediaх навън в мрака и се отдавах на спомени. Розите, които посадох, също цъфтяха. Имам още ароматен грах, летен шибой, маргарити и градински хелиотроп.

— Значи сте донесли частица от Англия в тази, както я нарекохте, „ужасно примитивна“ страна?

— Нима ние всички не се опитваме да го правим? Какво ви кара да си спомняте за Ирландия тук, мистър О'Конър?

— Среци като тази.

— Много такива среци... ли сте преживели?

— Нито една до тази вечер.

Юджени отвори и пак затвори ветрилото си. Тя не можеше да остане повече навън. Джилбърт навярно бе започнал да я търси. Той очакваше от нея да блесне на такова светско събитие. Тя трябваше да изказва мнението си за бившите каторжници и скотовъдите, за политиците и новобогаташите. И за техните съпруги, които бяха дъщери на фермери и магазинери, и в това нямаше нищо лошо, стига да не бяха така отчайващо ограничени събеседнички.

Тя бе двадесет и три годишна омъжена жена и майка, носеща знака на благоволенieto на съпруга си — прекалено голямата диамантена брошка — върху дантелите на гърдите си. Дните на младежки флиртове за нея бяха минало.

— Ще сметнете ли за неуместно от моя страна, мисис Месингъм, ако ви помоля за позволение да нарисувам портрета ви?

Очите на Юджени заблестяха от удоволствие.

— Надявах се да ме помолите за това. Ще бъда безкрайно поласкана. Но това би означавало да ви позирам?

— Много уморително ли ви се струва? Или може би не разполагате със свободно време?

— О, аз имам прекалено много свободно време. Прекалено много — повтори тя, мислейки си, че това би значело мистър О'Конър да дойде в Иръби, да се разхожда в парка и да постави началото на историята на нейната къща. Ако това бе така, неговата стройна висока и леко меланхолична фигура положително щеше да окаже влияние върху нея.

— Ще трябва да попитам съпруга си — каза тя.

— Дали би имал нещо против? Навярно, не. Той би се гордял да има изображението ви, окачено на стената. Както и да е, аз съм сигурен, че той нищо не ви отказва.

— Вероятно ще е по-добре да съм с бебето. Сигурно тази идея ще му хареса. Да, напълно сте прав. Много малко са нещата, които той ми отказва. — Юджени импулсивно го улови под ръка. — Елате да го попитаме веднага. Мисля, че ще бъде впечатлен от факта, че ви е било възложено да нарисувате губернаторската резиденция. И още нещо — аз бих могла да ви убедя да ми дадете няколко урока по рисуване на акварели. Аз горе-долу съм добра, но не чак толкова, колкото е сестра ми Сара.

Джилбърт вече я търсеше. Тя срещна въпросителния му поглед, когато я видя с компаньона ѝ.

Юджени се засмя, поставяйки ръка върху ръката на мистър О'Конър и нетърпеливо каза:

— Джилбърт, това е мистър О'Конър, художник. Той попита дали би могъл да нарисува портрет на мен и бебето. Моля те, нека го направи! Мисля, че ще бъде чудесно.

Очите на Джилбърт се спряха на пламналото ѝ лице. Защо винаги, когато бе развълнувана, тя трябваше да се изчервява като ученичка? Тя изглеждаше наистина развълнувана и много добре разбираше, че не би могла да заблуди Джилбърт за това.

— С какво можете да удостоверите вашата правоспособност, мистър О'Конър? — попита той.

— С различни поръчки, за които бих могъл да ви разкажа. Подготвям и една книга. Но тук едва ли е най-подходящото място да говорим за работа. Бих могъл да донеса някои свои картини в Иръби, а вие бихте могъл да ми отделите време, да ги разгледате и да решите.

— Не разбирам нищо от рисуване. Единственото изкуство, което владеея, е да оценявам достойнствата на доброто вино. Обичате ли виното, мистър О'Конър?

— Почти не пия — отвърна мистър О'Конър. — Но бих могъл да нарисувам една панорамна картина на лозята ви, ако желаете. Това би могло да остане като малък принос за увековечаване на един миг от австралийската история.

— Би могло, наистина — замислено каза Джилбърт. — Струва ми се, че идеята е добра.

— Но аз настоявам да наблегна най-вече на портретите.

— Много добре. Ако одобря способностите ви, бихте могъл да нарисувате портрет на жена ми и сина ми. Не ми се иска да се получи някоя цапаница.

— Джилбърт, мистър О'Конър е рисувал децата на семейство Уентуорт и много други.

— Това все още не е основателна причина, за да му позволя да те рисува. — Джилбърт властно улови ръката на Юджени. — Струва ми се, че образът на жена ми трудно би могъл да се пресъздаде върху платно.

— В лицето ми няма нищо особено! — възпротиви се Юджени.

Мистър О'Конър леко се усмихна.

— По-склонен съм да приема преценката на съпруга ви, пред вашата, мисис Месингъм. В такъв случай приемам, че ще трябва да ви се представя след привършване на сегашното ми задължение.

След като О'Конър леко се поклони и се оттегли, Джилбърт каза:

— Не му позволявай да те очарова. Той може да е добър художник, но не е трудно да се види какво представлява.

— Какво?

— *Ремитант*, разбира се.

Юджени издърпа ръката си. Червенината от лицето ѝ бе изчезнала.

— Никога не съм знаела какво точно означава тази дума.

— О, стига, любов моя. Достатъчно време си живяла в тази страна. Не може да не си я чувала. Това означава човек, неудобен за семейството си, поради което му плащат, за да живее в чужда страна и колкото по-далеч е тя, толкова по-добре. Обикновено неудобството е предизвикано от бутилката.

— Но мистър О'Конър каза, че почти не пие вино.

— Може би не вино. По-вероятно е да пие ром или бренди. Те опияняват по-бързо и сигурно.

— Няма да ти позволя да го клеветиш, преди да си го опознал! — възнегодува Юджени. — Това не може да е истина. Той е така представителен, така приятен и мил.

— Е, може и да се е променил. Да се надяваме, че е така. Но трябва да кажа, че идеята за панорамната картина на лозята е превъзходна, а така също и за портрета ти.

[1] Група вулканични острови в Тихия океан, на около 800 км на юг от Нова Зеландия, която ги владее. Открити в 1800 г. Антиподи са на Гринуич. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„... Всички сме много оживени — написа Юджени на Сара — от визитата на младия ирландец на име Колм О’Конър. Той рисува портрета ми заедно с бебето, седнали в парка на фона на къщата.

По молба на мистър О’Конър аз съм облечена в бледолилавата копринена рокля със зеления кадифен колан. Косата ми е навита на спирала и е праметната на лявото ми рамо. Бебето е седнало в скута ми, а като едно оригинално допълнение се явява изображението на Еразъм в клетката, която е встрани от мен.

За пръв път след пристигането ми в Австралия аз усещам, че живея живот, който ми харесва. Обличам се и играя с бебето; давам разпореждания за храната; наблюдавам Пибоди и Елън, на която все още не й достигат почти всички добродетели, освен старание; обикалям из парка с Пибоди, понеже той изключително много се засяга, ако не обърна внимание на важната му особа; позирам с бебето около час или повече, за да може мистър О’Конър да работи над портрета ни; занимавам се с моите собствени картини или с ръкоделието, когато съм с мисис Ешбъртън. Тя също би се чувствала засегната, ако пропусна да й отделя от времето си. Денят отлита неусетно. След това е време да се обличам за вечеря. Дните са по-къси и лампите са запалени, а завесите — спуснати. Мистър О’Конър е превъзходен събеседник. Той дори предразполага Джилбърт да се настройва лирично по много въпроси. Джилбърт не е много словоохотлив, с изключение на темата, по която има най-добри познания — лозарството. Но мистър О’Конър притежава онази странна ирландска дарба да накара всекиго да изглежда остроумен, дори и мисис Ешбъртън. Не съм се смяла толкова много, откакто пристигнах в Австралия...”

Това естествено не би могло да продължи вечно. Портретът щеше да бъде завършен и Колм О’Конър щеше да продължи по своя път.

Бе много добре, че нямаше да продължи вечно, защото Юджени чудесно осъзнаваше факта, че бе започнала да изпитва прекалено силни чувства към него. Той я привличаше неудържимо. Струваше й се, че го бе почувствала още в първия миг от запознанството им. Тогава сърцето й започна да бие по-бързо, а сега то учестяваше пулса си всеки път, когато тя дочуеше стъпките или гласа му. Тя откри, че е започнала да полага извънредни усилия за външния си вид и се караше на Фоби, ако дантелените й шапчици или муселинените рокли не бяха безупречно изпрани и ако фустите й не бяха колосани, а обувките не блестяха. Вместо да й носят подноса със закуската в стаята, тя предпочиташе да слиза да се храни в трапезарията, проявявайки прекалено голям интерес към въпросите на домакинството и дори разговаряше увлечено с Джилбърт за проблемите на лозята.

Когато Джилбърт пожелаеше да узнае защо така внезапно се бе променила и увлякла от проблемите на лозарството, тя изживяваше мигове на вина и разкаяние. Тя не се бе променила и все още й прилошаваше при мисълта за миризмата в избата, а рисковете в тази индустрия й се струаха прекалено големи. Но как би могла да си признае, че в желанието си техният гост да я вижда само в благоприятна светлина, тя бе затънала в лицемерие и суета? Гледайки отражението си в огледалото, тя откриваше, че за първи път в живота си изглеждаше почти красива. Закриваше лицето си с ръце от срам и след това отново поглеждаше с мисълта, че майчинството я правеше по-красива отпреди.

Радост за нея бяха разговорите с художника. Не бе разговаряла толкова много, откакто напусна Лайкфилд Корт. Разбра колко бе жадувала за интересен събеседник. Сега думите сами излитаха от устата й. Тя седеше, осветена от слънцето или скрита в сянката с играещото бебе на скута си и папагала встрани от нея. Полите на плътната бяла коприна изящно се разстилаха около нея, а широкополата й сламена шапка със зелени панделки бе небрежно захвърлена на тревата. Тя говореше и се смееше, докато мистър О'Конър не й кажеше да застане неподвижно за миг, защото имало едно излъчване, което искал да улови.

Той стоеше изправен пред статива си, облечен в работните си дрехи — изцапани от боите панталони и шал, пъхнат свободно под яката на ризата му. Слънцето подчертаваше блясъка на

гарвановочерната му коса. Докато работеше, лицето му бе сериозно и вгълбено. Ако бебето започнеше да пляска с ръчички и да гука или Юджени направеше някоя духовита забележка, той повдигаше очите си от платното и се размиваше. Този смях издаваше тяхната близост.

— Ние възприемаме нещата по един и същ начин — каза Юджени. — Предполагам, че е така, защото сме водили почти еднакъв начин на живот. Мъжът ми не се размива от нещата, които аз намирам за смешни. — Това бе първата неясна критика, която тя отправи към Джилбърт. Почувства се неловко и наведе глава, за да целуне пълничкото вратле на бебето, добавяйки: — Джилбърт е имал самотно и мъчително детство. Това го е направило много силен и го е научило да оценява логиката на фактите. Той не е имал време да обсъжда абстрактни неща.

— А вие обичате ли абстрактното?

— Да, обичам. Човешкото въображение не бива да бездейства. Аз обичам да фантазирам, но тук е страната на логиката и неоспоримите факти.

— А вие сама разбирате, че не сте част от нея. А още по-малко пък аз.

— А на коя страна принадлежим ние? — попита Юджени и сърцето ѝ се разтуптя.

— На Англия, ако щете. Но много повече на Ирландия. Там бихте могла да осъществите всичките си странни приумици. Ние живеем в приказна страна. — Той замислено се загледа в нея и ръката му с четката сякаш се вкамени. — Мога да си представя как се разхождате там в един самотен парк под огромни дъбове. Роклята ви докосва неокосената трева. Очите ви са с цвят на мъгла. Ето на коя страна принадлежите, *alannah*^[1].

Това не бе приумица, а опасен факт. Юджени така притисна детето към гърдите си, че то започна недоволно да се върти. Тя слушаше като омагьосана.

— Кой би помислил, че мястото ви е тук? Вие се нуждаете от изисканост, атмосфера, дъжд и цвѳета на мъха по дърветата, от старинни сиви къщи, приличащи на привидения, а не от яростното слънце, прах и птици, които крещят като стари вещици. И грозни, и привлекателни като порока змии.

Той рисуваше с бързи и решителни движения. Юджени разбра, че той ѝ говореше за собствените си нощи. Значи, той също се измъчва от тях. Устните ѝ се разтрепериха от вълнение.

— Моите сънища са свързани със затворниците. С мъжете, оковани във вериги. — Тя бе живяла с мисълта, че никога не би могла да говори с някого за това. — Една нощ видях Джилбърт да бие един от тях. Знаем, че това наказание бе необходимо. Джилбърт каза, че трябвало да свикна с този факт, но аз никога не ще мога да го сторя. Никога.

— Построил е за вас импозантна къща — каза Колм О'Конър.

— Знаем, но също така е бил воден и от интереса за задоволяване на собствените си амбиции, а и на суетата си, предполагам.

— И ви е поставил в тази къща като украшение. Той има добър вкус.

— За остатъка от живота ми! — въздъхна Юджени. По-рано тя не бе осъзнавала така ясно тази действителност.

Колм О'Конър я погледна многозначително.

— Е, не прекалихме ли малко с приумиците? Онези окаяни мъже от бараките в подножието на хълма са затворниците, а не красивата мисис Месингъм. Не сме ли твърде претенциозни в преценките си за тази страна? Залезите идват направо от рая... или от пламтящия ад, който знае... а цветовете на птиците ме карат да се чувствам като пиан, или луд. Дали е възможно това да ни промени до такава степен, че да забравим дори за Британските острови?

Той каза „ни“.

— Все още не сте видял черните лебеди от езерото — каза Юджени, отклонявайки се от темата. — Все още не мога да разбера дали ги намирам красиви или ми напомнят оплаквачки от погребение. Някой ден ще трябва да пояздим до там и да ги видим. Колко време още ще отнеме рисуването на портрета, Колм?

Името му се бе изплъзнало несъзнателно от езика и лицето ѝ пламна.

— Една или две седмици, alannah.

Тя не смееше да го погледне. Ласката в гласа му бе съвсем явна.

— Време е да прибера детето вкъщи. Бихте ли взели Еразъм?

Папагалът неочаквано плесна с крила и изкрещя. После изрече с тих прочувствен глас: „Alannah“.

Те се спогледаха объркано. Колм разклати клетката.

— Мили боже, та ти си бил много умен!

След това се разсмя и лицето му бе така весело, че накара Юджени да се присъедини неуверено към смеха му.

— Една мъничка ирландска дума, която не означава нищо — каза той.

— Наистина ли?

— Е... може би малко повече от нищо. Остави ме да си държа езика зад зъбите в присъствието на тази перната вещица.

Това, че я улови под ръка, докато прекосяваха парка, изглеждаше като случаен жест.

Като погледна през прозореца, Моли Джарвис ги видя да приближават към къщата. Изглеждаха като щастливо семейство — бебето, което се смееше, докато майка му го люлееше във въздуха, и ирландецът, чието внимание бе изцяло насочено към тях.

Лицето на господарката не бе така розово заради господаря. Бе жалко, че тя не разбираше, че сладкодумният ирландец просто я ласкае. Изглежда, че тя приемаше насериозно всяка дума на джентълмена.

— Какво е мнението ти за него, Моли?

Моли се обърна и дъхът ѝ секна от изненада.

— Не знаех, че сте тук, сър. Чаках господарката, за да нахраня детето.

— Аз също съм гладен. Можеш ли да ми предложиш нещо преди обяда? Искам този следобед да отида с кабриолета до Перъмейта и да намина към складовете.

— Разбира се, сър. Има студено говеждо месо и студена баница със свинско.

— Сложи ми по малко и от двете, Моли. Ще ям в кухнята.

Той бе започнал да я нарича Моли много скоро след онази ужасна нощ, когато падна сланата и когато тя едва не загуби бебето си. Той не направи нищо повече, освен че ѝ изказа обикновена благодарност за помощта ѝ през онази нощ, но обръщението му към нея по име изразяваше неговата признателност.

Това дълбоко я трогна. Все пак бе забелязала, че в присъствието на господарката тя бе просто мисис Джарвис, но не си позволи да гадае дали това имаше някакво по-особено значение. Самообладанието

й бе тренирано достатъчно дълго, за да я подведе точно сега. Тя бе заета с изпълнението на обичайните си задължения, наслаждавайки се на бебето си и откривайки ненадейно, че посредством кърменето, другото бебе също бе завладяло сърцето й. Това едва ли бе изненадващо. Та то беше син на Джилбърт Месингъм.

— Не отговори на въпроса ми, Моли. — Дълбоката бръчка на челото му, която се появяваше в моменти на ярост, бе много изразителна. Той отново погледна през прозореца и очите му се присвиха подозрително. — Какво мислиш за нашия ирландски приятел?

— Виждала съм такива като него и преди — каза Моли.

— Искаш да кажеш — много очарование и никаква отговорност?

— И пиенето, сър.

— А! Но той не е близнал и капка повече от чаша вино по време на вечеря.

— Все някога ще поиска да опита отново.

Моли погледна господаря си откровено и забеляза, че той й се усмихва с благодарност за проявеното разбиране. Тя знаеше много добре, че той й се възхищава за това, че бе способна, наблюдателна и дискретна. Тя се питаше какво ли би си помислил, ако узнаеше колко често си спомня тя за целувката му в мрака.

Той винаги се бе учудвал на категоричния й отказ да се омъжи за скучния дребничък Том Слоун.

След миг обаче вниманието му бе отвлечено от нея и дълбоката бръчка на челото му се появи отново.

— Е, Моли, моята жена няма опита, който ти имаш. Не е ли жалко, че опитът винаги е горчив?

Понеже бе настъпил хубав зимен ден и бе топло както в Англия през лятото, на Юджени й хрумна да пояди към езерото и да покаже на мистър О'Конър черните лебеди, за които му бе разказвала. Джилбърт бе заминал за Перъмейта, мисис Ешбъртън дремеше в плетения стол на верандата, а Елън щеше да отнесе Кристофър в стаята му след храненето.

Те яздеха спокойно надолу по прашната пътека, а след това нагоре по хълма, докато къщата и лозята се изгубиха от погледа им и

останаха само ниските склонове, самотните евкалиптови дървета, бодливите храсти и острия пронизителен писък на калугериците, а в една далечна падина водата на езерото шумолеше с пляска на вълните.

Отдалече то приличаше на сапфирено бижу, но Юджени знаеше, че водата е застояла и дъното е покрито с тиня, която по време на сушата се изпаряваше под изгарящите лъчи на слънцето, оставяйки само една пропукана яма.

Този ден езерото изглеждаше великолепно. И черните лебеди бяха там. Повече от дузина се носеха като тържествено погребално шествие по развълнуваната водна повърхност. Други по-малки водни птици стремително се гмуркаха и изпълваха въздуха с крясъците си.

Развълнуван от гледката, Колм подкара коня си в галоп и се спусна надолу по склона, като спря на брега на езерото. Той бе добър ездач.

Юджени спря коня си встрани от него. Тя продължи да се смее.

— Обикновено езерото изглежда така.

— Не е възможно. Багрите се променят. Ще може ли слънцето да блести точно така, вятърът да предизвиква точно същите движения на водната повърхност или лебедите да се подредят точно по този начин? Или вие — той я погледна с изключително красноречивите си черни очи — да се спуснете от коня си — той разтвори ръце — и да притиснете главата си до сърцето ми?

— Колм! Не!

— Но нали няма да останете там завинаги? — Гласът му бе нежен и предизвикателен. Това бе собствената му необузdana фантазия, която изразяваше романтичния му характер.

— Изведнъж станяхте много поетичен, мистър Колм О'Конър.

— Щях да поискам да съм глух и нем, ако не бях такъв? Всичко е заради мястото и компанията. Сега вашият поглед ми напомня, че сме дошли тук, за да работим.

Тя кимна и му позволи да ѝ помогне да слезе от коня.

Но как можа да постъпи толкова глупаво и да дойде тук с него сама? Трябваше да вземе Фоби, Елън и бебето и да си направят пикник. И да не позволи на бурния живот да разтупти сърцето ѝ.

Колм разопаковаше чантата с материалите за рисуване. Той донесе отнякъде един побелял пън и ѝ предложи да седне и да се

залови за работа. Самият той възнамеряваше да отиде съвсем близо до водата и да направи няколко скици в близък план на топчестите черни стерни^[2], които летяха ниско над водната повърхност и се гмуркаха сред водораслите.

— Това е прекрасен материал за книгата ми.

Опасността бързо бе изчезнала и тя се нацупи. Беше си помислила, че той ще поиска да седне близо до нея, за да наблюдава работата ѝ.

Тя ядосано си каза, че се бе държала много превзето и глупаво. Трябваше да се успокои и работи сериозно.

Не бе така трудно, както бе очаквала. Дори бе започнало да я увлича. Точно час по-късно Колм дойде да види какво е постигнала и да я посъветва какво още да направи.

— Това е добре — каза той. — Това е най-добрата ти работа досега. Мисля, че притежаваш талант в рисуването на птици. Онази, която лети...

— Имах вдъхновение — каза, без да иска Юджени и той внезапно се хвърли върху нея и развълнувано изрече:

— Умирам от любов към теб!

— О! Скъпи мой! Не!

— Да, скъпа моя. Та ти си по-заслепена от мен.

Юджени седеше вкаменена.

— Не трябваше да идваме тук.

— Тук е само място сред природата. Аз толкова много те обичам и когато се разхождаш в парка си, и когато те виждам да слизаш по стълбите, и когато слушам как свириш на пиано или когато играеш с бебето си. — Той постави ръката си върху нейната. — Задръж още малко погледа си към мен. Очите ти са изпълнени с любов.

— Не! — въздъхна тя.

— Това езеро ми напомня Лайкфилд Корт и Ирландия. Там няма черни лебеди, а бели чапли. И стари дървета, покрити с мъх. Би могла да се разхождаш там в бялата си рокля.

— Колм, всичко това е само мечта.

— Така е, а пък аз съм само мечтател.

— Не можеш да си представяш всичко това.

Това бе грешка. Мигновената болка в очите му нарани сърцето ѝ.

— Така е, само защото аз не се осмелявам да го направя.

— Ти не трябва да го правиш. И двамата с теб сме малко луди. Трябва ли да ти напомням, че имам съпруг и дете?

— И бе почти безжизнена, преди аз да се появя.

Тя сложи пръста си върху устните му.

— Не казвай нищо повече. Ако едно нещо не бъде изречено, то може би и не е реалност.

— Желая те, alannah.

Тя гневно се изправи. Намеренията му ясно се четяха в очите му. Тя усети, че не може да издържа на погледа му.

— Казах ти да не говориш... и да не превръщаш чувствата си в думи. Трябва да тръгваме. Джилбърт сигурно се е прибрал у дома. Бебето ще плаче за мен, защото е свикнало аз да го приспивам. Такава е действителността.

— Сигурно. И те са част от нея. Но блясъкът от очите ти изчезва, когато започнеш да ми говориш за тях.

Той протегна ръце и я улови здраво. Тя се засмя, не допускайки, че би могъл да осъществи намерението си, но когато се опита да се отдръпне, откри, че не е в състояние да го отблъсне. Той така силно я притисна, че тя загуби равновесие и политна напред, попадайки направо в обятията му. Сякаш той точно това имаше предвид. Съпротивата ѝ се изпари и тя не можеше да му се противопостави, дори и да искаше. Когато я целуна, тя бе обхваната от такова леко и приятно чувство, което я накара да замре и да се притисне силно към него от страх да не припадне. Единственото ѝ желание бе да я положи върху топлата трева, както бе постъпил той, и да бъде освободена от дрехите си, както инстинктивно бе направил той.

Когато откъсна устните си от нейните, тя прошепна:

— Не си отивай!

— Само за миг, alannah.

Той събличаше собствените си дрехи, захвърляйки сакото, развързвайки шалчето и разкопчавайки копчетата си.

Юджени притвори очи и усети топлината на слънцето върху клепачите си. Слънцето се скри зад наведената му глава. Тя моментално отвори очи и промълви с променен до неузнаваемост глас:

— По-добре съблечи роклята ми...

Денят мина неусетно. Внезапният мрак никога не бе настъпвал така предателски бързо. Последната миля от пътуването до дома изминаха слепешком в пълна тъмнина.

— Не бързай толкова — каза Колм.

— Закъсняхме. Глупаво бе от моя страна да не забележа, че времето е напреднало.

— Щеше да е глупаво, ако го бе направила — поправи я Колм.

Тялото на Юджени усещаше топлота и пламтеше, сякаш бе просмукано от слънчевите лъчи. Тя все още бе отпусната и замечтана, но разумната половина от съзнанието ѝ я караше да бърза. Джилбърт щеше нетърпеливо да крачи нагоре-надолу, както правеше винаги, когато тя закъснееше за вечеря. Харесваше му тя да го очаква в трапезарията.

— Аlannah, трябва да поговорим — настоя Колм.

— Не сега.

— Тогава кога?

— Утре сутринта в парка, докато работиш над портрета ми. — Тя посегна към ръката му. — По-добре ще е да имаме време да размислим.

— Точно от това се страхувах — че ще започнеш да мислиш за бебето, мъжа и къщата си.

— Аз съм длъжна да мисля за тях — промълви Юджени и се разрида.

— Омъжила си се за мъж, когото не обичаш. Не трябва да изживееш целия си живот с тази грешка. Тази страна е достатъчно голяма. Можем да прекосим Блу Маунтайнс и да изчезнем.

— Моля те, Колм! Ще поговорим утре за това.

Той пусна ръката ѝ.

— Моля да ме извиниш, че бях така нетърпелив!

— Защо се засягаш? Аз просто съм човек, който не може с лекота да наруши реда и закона. Необходимо ми е време, за да размисля.

— Съжаляваш ли, че не ти дадох време и този следобед?

Скованият му от болка глас я накара да се обърне и да скрие лицето си в мрака.

— О, никога! Никога, никога!

— Тогава, защо, за бога, сме така потиснати?!

Тя неуверено се засмя и във веселието и смеха ѝ имаше нещо безумно и истерично.

— Колм — каза най-сетне тя с прочувствен глас, — изневярата не е за смях. Не мога да разбера защо тя трябва да ни изглежда като чудо.

Всичко в Иръби бе точно така, както си го бе представяла. Свещите горяха, разпръсквайки светлина върху сребърните и кристални сервизи, подредени върху полираната маса. Джилбърт ловко режеше овнешкия бут, но Юджени забеляза, че ножът се движи малко по-бързо, издавайки раздражението му. Мисис Ешбъртън, както можеше да се очаква, бе твърде досадна и любопитна. Тя искаше да знае да не би Юджени да е получила слънчев удар, защото изглеждала много мрачна и зачервена. Дали Джилбърт бил на същото мнение?

— Мисля, че изглежда изключително добре — отвърна Джилбърт.

Гласът му бе необичайно нежен и така различен от рязкото нетърпение, с което я бе поздравил след късното ѝ прибиране, та Юджени обезпокоено го изгледа. Дали бяха разбрали за вината ѝ? Тя все още усещаше сладостната топлина във вените си и не смееше да погледне към Колм, да не би нежността в очите ѝ да я издаде.

— Между другото, мистър О'Конър — поде Джилбърт, — кога можем да очакваме този знаменит портрет да бъде завършен?

— Той е почти готов — отвърна Колм. — Необходимо е още малко туширане. Истината е, че един художник никога не желае да се раздели с картината си. Тя е част от него, както навярно разбирате.

— Да, можем да разберем това.

Джилбърт се наклони напред, за да допълни с вино чашата на Колм. Юджени възрази:

— Нима си забравил, Джилбърт? Мистър О'Конър не пие вино.

— Не съм забравил, мила моя, но тази вечер настоявам той да наруши принципите си. По дяволите, човече, почти месец ти бе мой гост и не направи нещо повече от това, да отпиеш по глътка от виното ми. Това е направо неучтиво. Опитай това сега и ми кажи не е ли еликсир Юджени, alannah.

Той задържа за миг каната с вино и нарочно погледна към Юджени, очаквайки да види смаяния ѝ поглед.

— Изненада ли те това, любима? Научих думата от Еразъм. Дяволски умна птица е!

— Това е ирландска дума — отвърна бързо Юджени.

— Аз често я употребявам — каза Колм. — По навик.

— Да, и трябва да ви кажа, че ирландците притежават способността да се изразяват поетично. А аз съм просто един откровен англичанин. Колкото до портрета, мисля, че аз съм единственият, който не го е виждал. Това не е справедливо, все пак аз съм съпруг на модела. Искам да го видим след вечеря.

— Няма ли да е жалко? Та той все още не е завършен — възрази Юджени. Сърцето ѝ ускорено заби. Не ѝ харесваше този блясък и злорадството в очите на съпруга ѝ.

— Той е прелестен! — каза мисис Ешбъртън. — Прелестен! Достатъчно добър е, за да бъде окачен в Кралската академия в Лондон. Не мога да проумея, защо мистър О'Конър не отиде в Англия да рисува портрети на графините и да направи състояние.

— Днес той нарисова черните лебеди — каза Юджени. — Трябва да покажете картината на мисис Ешбъртън, мистър О'Конър.

— Може да го направи и по-късно — каза Джилбърт.

— Надявам се, че най-после си харесал виното ми, скъпи приятелю. Позволи ми да напълня отново чашата ти. Трябва да ти кажа, че щях да остана много разочарован, ако ти бе напуснал Ирѐби, преди да си оценил достойнствата на вината му. Не мислиш ли, че това тук може да се сравни с френското бургундско?

— Боя се, че не мога да ви отговоря, мистър Месингъм. Както вече ви казах, аз не съм любител на виното.

— Е, никога не е късно да започнеш. Това е мотото ми. Имам една изненада за теб по-късно — една бутилка коняк „Наполеон“, която бях запазил за някой по специален повод.

— И какво е специалното на този случай — попита рязко Юджени.

— Окачването на портрета ти, любов моя — отвърна Джилбърт, отправяйки блестящия си невъзмутим поглед към нея. — Е, някой може да е очаквал и нещо по-важно!

Въпреки всичките ѝ протести Джилбърт настоя след вечерята портретът да бъде донесен в трапезарията. Когато го поставиха срещу Джилбърт, той дълго го съзерцава и най-после каза:

— Има голяма прилика с оригинала. Ще ти платя обещаното възнаграждение, О'Конър, и пет гвинеи отгоре.

— Не желая нищо повече от уговореното — отвърна Колм с непоколебим глас.

— Твоя си работа. Пийни поне още една чашка от коняка с мен.

— Благодаря.

— Мисля, че има защо. Тук има само едно подходящо място за портрета — над камината в гостната. Нека видим как ще изглежда.

— Джилбърт, но той все още не е в рамка! — възрази Юджени.

— Ще я направим по-късно. Сигурен съм, че мистър О'Конър също би искал да види ефекта.

Юджени забеляза, че Колм вече бе погълнал всичкия коняк от чашата си. Погледът му бе мрачен. Той се усмихна за пръв път, откакто бяха седнали да вечерят, вдигна портрета и поведе шествието към гостната.

След като го закрепил над камината, О'Конър отстъпи, за да огледа работата си. Докато прескачаше някаква табуретка, той падна назад върху кушетката и изненадващо се заля в гръмогласен смях.

— Мисля, че от този ъгъл изглежда най-добре. Мистър Месингъм, елате и седнете до мен, погледнете себе си, запазен за потомството. Ето ви тук — красив пионер, който посреща храбро диваците, донасяйки милост и цивилизация в една страна, която се нуждае и от двете.

Юджени хвърли бърз поглед на собственото си изображение, мислейки, че каквито и нови чувства да се появяха в очите ѝ след този ден, тя никога не би могла да изглежда така ведра и спокойна.

Мисис Ешбъртън шумно похвали картината, а Джилбърт поклати критично глава и още веднъж заяви, че е доволен. Идеята за рисуване на портретите била чудесна. Майсторът, който бил направил декорирания с гроздове рафт над камината, ще може сега да направи и рамките за картините. Той бил умен човек, който бил направил нещастна грешка в началото на кариерата си. Но кой ли не греши от време на време, попита любезно Джилбърт, спирайки, за да надигне отново бутилката с коняк.

— Кой ли, наистина! — каза Колм, повдигайки чашата си. — Радвам се, че така ме разбираш, скъпи приятелю. Отначало те мислех за малко скучен, говориш само за твоето лозе. Изглеждаше, че го обичаш повече от жена си. — Гласът му звучеше малко неясно. Чашата му се наклони, заплашвайки да излее съдържанието си. — Alannah, мисис Месингъм, къде отивате?

— На горния етаж — отвърна Юджени. — Уморена съм. Надявам се да ме извините.

— Разбира се, любов моя — каза Джилбърт. — Аз ще дойда покъсно. Мога да оставя мисис Ешбъртън да развлича госта ни.

Мисис Ешбъртън високо се изкиска.

— Мистър О'Конър и аз ще обсъдим виното. Не е ли прекрасно, Джилбърт, че го убедихме колко приятно е виното?

Юджени повдигна леко роклята си и се заизкачва нагоре. Тя не можеше и миг повече да наблюдава тягостната сцена. Може би се бе отрекла от Колм. Но как можеше да се откаже от някого, който вече бе забравил за съществуването ѝ? Какво би могла да направи, ако останеше, освен да изтръгне чашата с коняк от ръцете му, но тогава той щеше да се изсмее и да си вземе друга.

Ремитант, бе казал за него Джилбърт с безцеремонния си и самоуверен глас. Тя никога не би повярвала в това. Колм бе очарователен, чувствителен, умен, самотен и тъгуващ за дома си.

Когато Джилбърт се качи, тя още не бе съблечена.

Той каза:

— Какво, още ли не си в леглото? Побързай, любов моя. Уморен съм. Искам да угася свещите.

Юджени се отправи към шнура за звънеца. Джилбърт възнегодува:

— Недей да звъниш на Фоби! Аз ще ти помогна да се съблечеш.

Когато пръстите му се заровиха във фуркетите в косата ѝ, Юджени ужасено се отдръпна.

— Не ме докосвай!

Той се престори на учуден.

— Сърдиш ли ми се? Нали ти казах, че приятелчето е пияница.

— Само защото ти го накара. Ти постоянно пълнеше чашата му.

— Но аз не съм наливал виното в гърлото му. Той пи с желание. Не съм толкова жесток, колкото си мислиш. Рано или късно той

трябваше да се издъни. Тия приятелчета, алкохолиците, винаги го правят. Трябваше да ти го покажа, преди да започнеш да приемаш насериозно поетичния му език. — Той я обърна към себе си. — А ти не го приемаш сериозно, нали? Да яздиш до езерото просто така, без да предупредиш! Изпаднах в глупавото положение да ревнувам. Обвиняваш ли ме? Ела и престани да гледаш така отчаяно. Ще започна да си мисля, че се притесняваш за приятелчето. Ще се наспи и ще му мине. Той изпи само половин бутилка коняк. Обзалагам се, че това е обичайната му доза.

— Престани! — извика Юджени и притисна с ръце ушите си. — Трябва ли да злорадстваш заради това? Мислиш ли, че съм доволна да съм тук с теб, докато Колм... докато бедният Колм...

Дланите на Джилбърт болезнено притиснаха ръцете към лицето ѝ.

— Ти си моя жена, Юджени! Ти си моя жена, за бога!

Тя кимна и затвори очи. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Да не мислиш, че съм сляп? Въобразяваш си, че не забелязвах умилкването и приятелските погледи? Изчаквах да стигнете до днешната лудория.

— Джилбърт, остави ме.

— Нали не съм те докоснал?

— Това бе единственото нещо, което исках.

Ръцете му се отдръпнаха от лицето ѝ.

— Тогава нека спрем да спорим и да си легнем.

Гласът бе изпълнен с гняв и болка. Наблюдаваше го как сваля дрехите си. После разкопча безбройните ѝ копчета. Никой досега не ѝ бе казал, че семейният ѝ живот може да бъде толкова нелепо нещо — двама души, които, отчуждени един от друг, лежат в едно легло. Тя и Колм нямаше да разговарят на другата сутрин.

Трябваше да мине малко време преди всеки от тях да реши какво да каже.

Разговорът само бе отложен, казваше си тя на зазоряване, докато стъпваше на пръсти към долния етаж.

В гостната се носеше миризма на коняк. Колм лежеше изтегнат на канапето и дълбоко спеше. Юджени дръпна завесата.

За първи път тя ясно долови чертите на порока. Джилбърт е бил прав — тя бе учудващо наивна и ненаблюдателна. Лицето на спящия човек бе предателско. Устните бяха отпуснати, липсваше оживлението и възбудата. Високото интелигентно чело си бе на мястото, както и леко хлътнолите страни и дългите черни мигли. Тя ужасно го обичаше и бе сигурна, че заедно можеха да се преборят със слабостта му.

Заедно... Каква жестока дума за влюбени, на които не им оставаше нищо друго, освен раздялата.

Тя вдигна празната бутилка от коняк, сякаш искаше да заличи следите от ужасната вечер. След това отиде до писалището си в дневната и написа:

„Скъпи мой Колм! Пиши ми! Кажи къде бих могла да те видя. Обичам те!

Юджени“

Докато поставяше бележката във вътрешния му джоб, той леко се раздвижи. Тя се вцепени от уплаха, че можеше да го събуди, но той продължи дълбоко да спи и тя се отдалечи на пръсти. Знаеше, че преди отново да слезе долу на закуска, той щеше да си е отишъл.

[1] мое дете (ирл.). — Б.пр. ↑

[2] Малки водни птици, приличащи на чайки, *Sterna* (зоол.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дългият ден преваляше. Джилбърт се върна неочаквано за обяд. Бе обезпокоен, защото Юджени почти нищо не хапна.

— Да не би и ти да си препила снощи?

Тонът, с който го изрече, бе доста любезен и дори имаше нотка на извинение. След като бе успял да осъществи успешно замисъла си, той бе в състояние да се държи нежно и очарователно.

Юджени се чувстваше уморена от шока, нещастна и болна през цялата сутрин. Тя бутна чинията встрани и каза, че като че ли леко я тресе и би искала да полегне. По-късно мисис Джарвис би могла да донесе бебето горе. Нима можеше да гледа спокойно пълничкото личице на детето си, вземайки решение да го напусне? Двама души обичаше най-много на света — Колм и сина си. Кой от тях трябваше да бъде мечта и кой — реалност?

Колм бе казал, че можели да пресекат Блу Маунтайнс и да изчезнат, ала тя добре знаеше, че петното на позора следваше всяка жена, която е напуснала мъжа си, за да избяга с друг. Така беше както в Австралия, така и в Англия, макар че тук човек можеше по-лесно да преодолее общественото мнение. Дори бе възможно да води почтен живот под чуждо име.

Когато Колм намереше бележката ѝ и отговореше, тя щеше да вземе решение. През този ден не можеше да планира каквото и да било, докато не преминеше ужасното ѝ главоболие.

Съвсем скоро тя щеше да поеме надалеч от Иръби, от парка, от Пибоди, от мисис Джарвис, която държеше пълната ръчичка на Кристофър и ѝ махаше за сбогом, от Джилбърт, който бе присвил очи към слънцето, за да прикрие самотата си... Тази сцена оживя пред очите ѝ. Тя се раздвижи и се събуди, точно когато мисис Джарвис влизаше тихо с подноса с чай.

Малко по-късно мисис Ешбъртън дойде да вземе недокоснатия поднос.

— Какво става, Юджени? Сърдиш ли се за нещо? Не мога да понасям сръдните.

— Не се сърдя — отвърна намусено Юджени. — И не е необходимо да ме гледаш така. Просто стомахът ме боли.

— А-ха!

— За бога, мисис Ешбъртън! Произнесе това „а-ха“ така тайнствено и с такъв висок глас, че ме заболя главата. Какво искаш да кажеш?

Мисис Ешбъртън започна да се смее с нейното подобно на цвилене хихикане.

— Наистина, скъпа моя, за човек, който винаги е бил ненаблюдателен, ти си удивително съобразителна. Преди една-две седмици казах на мисис Джарвис, че ще ни съобщиш някои новости за себе си, когато му дойде времето. Твърде дълго съм живяла и имам усет за тия работи.

Юджени скочи от леглото.

— Мисис Ешбъртън, нямам намерение да обсъждам личните си работи с прислугата!

Най-малко това бе искала да каже, но това, което намекваше мисис Ешбъртън, бе абсолютно неприемливо. Все пак здравият разум ѝ казваше, че би могло и да е истина. С Колм тя бе изживяла нещо подобно на щастлив сън и не бе обърнала внимание на някои съществени неща.

Проницателните очи я наблюдаваха.

— Това ли било, скъпа? Колко време смяташ да го държиш в тайна? Ела, дете! Защо гледаш така?

Юджени блъсна възглавниците със свити юмруци.

— Това е толкова наскоро след Кристофър. Не желая да имам дете точно сега!

Върху лицето на мисис Ешбъртън се изписа състрадание.

— Все още ли си спомняш раждането със страх? Трябва да отбележа, че бе наистина тежко. Все още те чувам да казваш: „Срешете ми косата! Помогнете ми да изглеждам добре, преди съпругът ми да е дошъл!“, докато ти самата нямаше сила и пръста си да помръднеш. Това бяха думи на влюбена жена. И ти бе напълно права, защото Джилбърт бе изключително горд с теб.

Бебето е било в утробата ѝ, когато бе легнала с Колм...

Иронията бе жестока. Интимното им щастие бе разрушено. Сега тя никога не би могла да отиде при него. Една жена, очакваща дете от друг мъж!

— Но втория път няма да бъде така трудно — каза оживено мисис Ешбъртън. — Престани да гледаш така нещастно. Ела долу и кажи на Джилбърт. И без това той се нуждае от повдигане на духа. Бе ужасно обезпокоен от закъснението ти миналата вечер. Предполагам, че вече бе започнал да си мисли, че си избягала с онзи ирландец!

Предизвиквайки съдбата, тя постъпи точно така, както я бе посъветвала мисис Ешбъртън и слезе на долния етаж вечерта. Но решението ѝ не бе много подходящо. Изглеждаше ѝ невъзможно да поведе разговор и след няколко направени опита Джилбърт поиска да знае дали не би предпочела да се върне в стаята си, защото все още изглеждаше зле.

— Не съм болна — упорито отвърна тя. — Оправих се.

— Е, да, лицето ти е бледо като покривката на масата, а видът ти е бодър като на умиращо от глад коте. Да не би да се терзаеш заради пияния си ирландец?

Не би могъл да каже нищо по-пресметливо от това, за да я накара да се изчерви. Тя разбра, че той съвсем преднамерено опитваше да я провокира.

— Не желая да ми говориш с такъв език!

— Казвам самата истина.

— Той се напи, защото ти постоянно пълнеше чашата му с отвратителното си вино. Мразя виното ти! Това е самата истина и аз най-после трябва да ти я кажа!

Джилбърт силно се разсмя. Винаги, когато се смееше, лицето му изглеждаше приветливо, очите му ставаха по-сини.

— Това повече ми харесва — каза Джилбърт. — Вече бях започнал да мисля, че си изгубила остроумието си. Нищо ново не ми казваш. Аз знаех това. Никога не си харесвала лозята и лозарството, нали? Не те обвинявам.

Тя удивено погледна към него.

— Не те ли притеснява това?

— Очаквах да ми кажеш истината. Всяка жена би ревнувала от професията, която отнема толкова много от времето на мъжа ѝ.

Ревност! Значи така си го обясняваше той? Тя изумено се вгледа в него.

— Не мога да разбера — поде той, — защо си решила да ме провокираш, като се отдадеш на флиртуване. Нямам намерение да те успокоявам, че най-накрая си успяла.

Той твърде много си позволи! Много ѝ се искаше да му обясни как стояха нещата, но заради бебето не можеше да го направи точно сега. Може би никога нямаше да събере сили да го стори.

— Наистина не е имало за какво да се притесняваш — уморено каза тя. — Най-после ще се убедиш, че ти принадлежа напълно.

Изглеждаше, че и за него това не бе тайна.

— Бебе ли? — попита радостно той. — В интерес на истината, аз имах известни подозрения.

— Как така всички, освен мен са знаели? — проплака отчаяно Юджени, а Джилбърт отново се разсмя.

— Твоите настроения са изписани на лицето ти, любов моя. Това е очевидно, поне за мъжа ти. Не се съмнявам, че и външен човек би могъл да ги разбере. Много добре стана, че ирландецът си замина. Сигурен съм, че не би се захванал да рисува бременна жена.

Тъй като тя не отговори, той отпрати продължителен и все още изпитателен поглед.

— Ти желаш това бебе, нали?

Тя наведе глава.

— Знаеш, че обожавам децата.

— Ти искаш да имаш това бебе. Гледай напред! Искам от теб да си щастлива. Аз построих Иръби заради теб!

— Знам това.

— Не можеш да направиш щастлив някого, който не желае това! — каза с отчаяние той и гласът му пробуди чувството ѝ за справедливост.

— Понякога ми е мъчно за дома. Много ми е трудно да крия това.

Нотката на безпомощност в гласа ѝ го подтикна да я вземе в обятията си.

— Чуй какво ще ти обещаю. Веднага, след като имам добра реколта, ще те изпратя да погостуваш на семейството си. Сестра ти също тъгува за теб и затова ти пише непрестанно.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Ами децата?

— „Децата“ ли? — попита развеселен той. — Право да ти кажа, аз бих искал да са дузина. Като му дойде времето, ще решим и този проблем. А сега ти предлагам да напишеш на Фил и Марион Ноукъс. Ще ги поканим тук за няколко дни. Фил ще може да те прегледа, а Марион ще ти разкаже всички клюки за Сидни. Това ще сложи край на мрачното ти настроение.

През тази нощ, както можеше да се очаква, тя се сгуши в прегръдките му. Той не предприе нищо, само я притисна по-близо до себе си, въпреки че тя усещаше яростната съпротива на тялото си. Тя му бе благодарна за сдържаността, макар да усещаше някакво леко непреодолимо и предателско вълнение от допира с мъжкото тяло. В съзнанието ѝ така ясно изникна образът на Колм, че сълзи започнаха да се стичат от затворените ѝ клепачи.

Единственото нещо, което вълнуваше Марион Ноукъс, бе, че Еразъм бе прогонен на задната веранда.

— Но той е толкова забавен, Юджени! Нали не те е напуснал с някакви тайни помисли? Чух го да говори с гласа на Джилбърт, а дори и да не бях видяла онзи прекрасен портрет, който Колм О'Конър е нарисувал, щях да разбера, че е бил тук. Тази птица мърмореше нещо с ирландски акцент.

— Той може и да плаче като бебе — каза малко апатично Юджени. — Можеш ли да си представиш, главата му е пълна със звуци, издавани от Кристофър и бебето на мисис Джарвис?

— Да не би да се оплакваш? — попита Марион.

— Не, естествено.

— Бих те напердашила, ако това бе така. Изглежда, че не можеш да разбереш кога си щастлива.

— Всяка сутрин повръщам.

— А аз с удоволствие бих приела да го правя и всяка вечер.

— О, бедната ми, Марион! Прости ми!

— Прощавам ти, защото аз можах да създам само едно болно дете, което не можа да оцелее. С какво ли сме заслужили такава съдба?

Но то може да те накара да приемаш по друг начин нещата, когато сутрин ти е лошо. Може би аз ще облекча донякъде страданието ти.

— Какво е бебето на Бес Кели?

— Момченце, тежащо десет паунда. За малко да разкъса бедната Бес, а тя е на мнение, че малкото грозно дяволче било красиво. В интерес на истината, така мисля и аз.

— И след това твърдиш, че не си сантиментална! — каза Юджени.

Другата жена отвърна със свиреп приглушен глас:

— Е, не мога непрестанно да плача, нали?

Тя можеше да прекарва по-голямата част от времето в игра с двете бебета. Роузи Джарвис бе започнала да лази, но нейният свят се въртеше около дървената кошара на Кристофър. Марион безкрайно се забавляваше да види двете бебета заедно.

— Какво ли ще стане с тях, когато пораснат? — питаше се тя. — Изглежда, че не биха понесли да ги разделят.

— Джилбърт иска да изпрати Кристофър в специалното училище, което бе открито в Бадърст — каза Юджени. — Това ще стане, когато навърши осем-девет години. Междувременно ще бъде зает със собственото си братче или сестриче. А Роузи? Предполагам, че ще се учи да помага вкъщи.

— Тя е едно прелестно малко създание!

— Тя е дъщеря на затворници.

Марион изгледа сърдито Юджени.

— Винаги ли ще ми напомняш този факт? Въпреки всичко тя е млечна сестра на твоя син.

— Така е.

— Уверявам те, Юджени, че понякога ти не само приличаш, а и се държиш като господарка, милейди от имението. Точно така — недружелюбно, студено и надменно, високомерно.

— А не съм ли „господарка на имението“? — попита със същия възмутен тон Юджени.

В отговор Марион скептично се изсмя.

— Ти си австралийка като всички нас. Може би си открила, че досега само съпругът ти позволяваше да се държиш така. Но ако той си остане такъв романтичен глупчо, аз се съмнявам, че ти някога ще го проумееш.

Юджени леко се намръщи.

— Наистина не разбирам какво се опитваш да кажеш.

— Опитвам се да ти кажа, че не можеш да смесваш порядките на два свята. Или нещо от този род. Но може би ти *можеш*. Не поставям под съмнение способностите ти. Може би се нуждаеш и от още няколко себеподобни тук?

— Марион! Не ме ли одобряваш?

— Опазил ме Бог! Та аз те обичам, възхитително придиричливо създание! Но ти живееш като в оранжерия и не си се сблъсквала с жегата, мръсотията и мизерията на този новосъздаден свят.

— Да не би Иръби да е оранжерия? — попита Юджени, оправяйки муселинената си рокля. — Сигурна съм, че то е точно такава, каквото си го е представял Джилбърт.

Писмото на Колм, което тя бе очаквала с огромно нетърпение цели три месеца, най-после пристигна. Бе донесено от млад мъж с брада, който яздеше уморен кон. Той каза на Елън, която го посрещна на вратата, че бил помолен да предаде писмото лично на господарката на имението.

Елън дотича в дневната, където Юджени пишеше.

— Госпожо, пристигна един ядосан човек, който носи писмо за вас. Ще трябва да дойдете. Няма да го даде на никой друг.

Сърцето ѝ се разтуптя. Не бе необходимо да отваря запечатания плик, за да разбере от кого бе изпратено. Тя се разпореди младият мъж да бъде отведен в кухнята и да му бъде дадена храна. Копнееше да го попита кога за последен път бе видял Колм и как е той. Едва сдържаше нетърпението си да отвори писмото. Тя се качи в спалнята, затвори вратата и се отпусна в креслото пред прозореца, за да прочете скъпоценното послание.

„Alannah,

Ти ме бе помолила да ти пиша и аз го правех всяка вечер, след като открих бележката ти в джоба ми. Но повечето от писанията ми бяха унищожени, защото едно е да напишеш, а съвсем друго — да изпратиш писмото, без

да се притесняваш, че би попаднало в чужди ръце. Сега най-после имам тази възможност. Младият мъж, който ти носи това писмо, ми обеща на път за Сидни да се отбие в Ирѐби.

Няма да си губя времето да се извинявам за онова жалко положение, в което изпаднах през последната вечер, но в същото време те моля да го забравиш, защото оттогава не съм го правил и нямам намерение да го правя и занапред.

Искам да знаеш, че ще живееш в сърцето ми завинаги. Аз непрекъснато се връщам към преживяното онзи ден край езерото и ти благодаря отново и отново. Наложил ми се да работя много усилено и старателно след пристигането ми в Бадърст, който е от другата страна на Блу Маунтайнс. Рисувах децата на някакви френски заселници и един мосю Едуард и съпругата му — много приятни хора, приказливи и жизнерадостни. Също така давах уроци по рисуване на по-голямата им дъщеря Маргюрит и станахме добри приятели. Не трябваше да забравям и книгата си и затова направих рисунки на планински цветя и се запознах с много нови видове птици. Сама ще се убедиш в намеренията ми да стана богат и да направя голямо състояние и може би тогава... ще се осмеля да говоря за тази безумна мечта? За една стара сива къща, зелен парк, покрити с мъх напукани статуи и диви иглики под дърветата, лека мъгла и прозиращи през нея слънчеви лъчи и за теб самата в тази къща и този парк.

Умолявам те да отговориш на това писмо и да оставиш на Едуард да се погрижи за донасянето му. И ми кажи, че вярваш в мечти.

Твой странстващ ирландец, Колм.“

Юджени прочете писмото със смесени чувства на облекчение и тревога.

Изглеждаше, че Колм никога не би се решил на такава безумна постъпка като това, да я моли да избяга с него, преди да можеше да ѝ

предложи нещо конкретно. Ето защо тя не бе изправена пред незабавното и мъчително задължение да го лиши от илюзиите му.

Тази мисъл ѝ донесе облекчение.

През тези три месеца Колм е трябвало да оцелее, а той бе достатъчно практичен, за да разбере, че с мечти не можеше да се изхрани.

Но мечтата бе прелестна. Сивата къща и зеленият парк, белите гълъби, кръжащи във въздуха. Юджени се усмихна.

„Аз добавих и гълъби“ — щеше да напише тя.

Някой потропа на вратата.

— Да! Кой е? — извика разсеяно тя.

Надникна Елън.

— Господарят ме изпрати, госпожо. Той пита дали сте добре, обядът е станал студен.

— Чувствам се малко уморена, Елън. Помоли мисис Джарвис да ми донесе поднос с малко супа и печено месо. Възнамерявам да прекарам тук следобеда.

— Добре, госпожо.

— Ще дойда да видя бебето, преди да заспи.

— Да, госпожо.

Елън се поклонил и излезе. Тя добре се бе научила да прави реверанси, мислеше Юджени, настанявайки се удобно зад писалището.

„Ти живееш в сърцето ми...“ — започна писмото си Юджени.

Бебето бе очарователно. То правеше смешни опити да се изправи на неуверените си дебели крачета. Удряше топчестите си юмручета и гърлено се смееше. Бе много красиво и като че ли осъзнаваше своя чар. Малката му млечна сестра му подаваше играчки.

— Тя го глези — мрачно каза мисис Ешбъртън. — Щом започва така още от люлката, този млад човек ще очаква жените да му слугуват цял живот.

— Надявам се да е така — отвърна мисис Джарвис, мислейки си, че Кристофър бе наследил очите на баща си — тъмносини и много енергични. На такива очи една жена трудно би устояла.

Малката Роузи също бе взела от чертите на баща си, но не много. Хари Джарвис бе имал тясно лице и леко скосени кафяви очи. Той

беше дребен на ръст и Роузи бе наследила дребното му телосложение, правата кестенява коса и странните скосени очи. Приличаше на малка фея. Възможно бе един ден тя да се превърне в съблазнителна млада жена, мислеше си мисис Ешбъртън. Малката не бе взела нищо от красотата на майка си.

Всички очакваха появата на новото бебе. Юджени, която така страдаше през първите месеци на бременността си, изглежда се бе отървала от страховете си и сега изглеждаше доста по-жизнена. Въпреки че доста се заседяваше зад писалището си, пишейки безкрайни писма и май се бе вманиачила на тая тема. Писмата бяха като отдушник за нея. Не се срещаше с познати и приятели, не правеше почти нищо повече от това да ходи на църква всяка неделя и да посещава от време на време мисис Буърки, болнава и измъчена от носталгия.

Бебето трябваше да се роди по времето, когато гроздето започваше да узрява. Засега времето бе идеално. Лозите, оцелели след голямата слана, се бяха привели от изобилната реколта, а новите насаждения цъфтяха. Никой не се осмеляваше да прави прогнози и за ден напред, но по всичко личеше, че раждането на бебето и новата реколта щяха да бъдат напълно сполучливи.

Все пак съществуваше един проблем и доктор Ноукъс го бе изразил чрез мнението си, че Юджени не бе такъв тип жена, която щеше да има достатъчно кърма. Ето защо трябваше да намерят друга млада жена, очакваща дете по същото време, или Юджени можеше да избере да опита по-трудния метод на хранене на бебето с биберон и мляко. Мисис Джарвис каза, че второто било за предпочитане. Тя като че ли ревнуваше, че друга жена щеше да ѝ отнеме досегашната привилегия. Майчинството бе доразвило фигурата ѝ. Тя бе наедряла в гърдите и бе много странно, че все още не се бе намерил кандидат, който да поиска ръката ѝ, освен Том Слоун, който ѝ се възхищава, но тя държеше очите си наведени, а устата — затворена. Никой не знаеше какви мисли и надежди се таят в ума ѝ. Вероятно тя имаше всичко, което бе пожелала.

Слънцето, което бе така благодатно за узряването на гроздето, бе мъчително за Юджени през последните седмици от бременността ѝ. Тя

обикаляше из затъмнените стаи изтощена и отпусната. Само в ранните утринни и късните вечерни часове се осмеляваше да се покаже навън, но и тогава не правеше нищо друго, освен да се разхожда по изсъхналата тревна площ, спирайки тук и там да помирише клюмналите рози или да се възхити на някое ново хрумване на Пибоди.

Пибоди неуморно пренасяше ведра с вода, правейки компания на господарката, докато се разхождаше из парка в прекрасните утрини и златисти вечери. Той отделяше специално внимание на белите пълзящи растения, защото знаеше, че тя ги обича. И тя самата приличаше на тях с бледите си, влачещи се по земята рокли. Ведрото вода, излято около корените, съживяваше розите, но господарката съвсем се изчерпваше в горещините — очите ѝ се разширяваха, а лицето пребледняваше.

Когато слънцето най-после залезеше, а евкалиптовите дървета се възправяха гарвановочерни и самотни срещу бледнеещото небе, тя за малко се оживяваше.

— Шибоят ухае много приятно, Пибоди. Можем ли да засадим повече от него догодина? Мисис Буърки ми обеща няколко вида карамфили от парка на губернаторската резиденция. Мислиш ли, че ще поникнат в тази суха почва?

— Аз не се справям толкова зле, госпожо. Всички растения, за които мислехте, че няма да се прихванат — розите, самакитката и божурите, вече цъфнаха.

— Това се дължи на грижите ти, Пибоди. Да се надяваме, че изворите няма да пресъхнат. Мистър Месингъм каза, че се случвали такива неща.

— До следващото лято и дърветата ще пораснат. Ще имате повече сенчести места и няма да е нужна толкова вода. Имам намерение да покрия с чакъл алеите, за да не се вдига прах. Мислех да посадя рододендрони в дъното и да оформя една красива зелена алея.

— Бих искала да засадим и няколко люляка — каза Юджени. — Тъмнолилави и червени люляци и бели рододендрони. Ще бъде прекрасно, ако успеем да склоним и дивите безстеблени иглики да поникнат.

— Не можете да имате всичко, милейди. След като се каните да садите лимони и портокали в парка си, ще трябва да се откажете от

такива нежни цветя като безстеблените иглики. Навярно сте забелязала, че някои неща в тази страна имат известни преимущества.

Юджени въздъхна.

— Да, Пибоди. Абсолютно си прав. Не ти ли е мъчно за дома понякога?

Старият човек ядосано се намръщи.

— Ще си дам време за една-две такива мисли, когато легна да умирам. — Той вдигна градинарската си мотика и затътри крака нанякъде. — Безстеблените иглики са си точно на мястото. Бледи и нежни творения. Бих ви ги дал, ако можех, милейди.

В края на лятото мисис Буърки, жената на губернатора, бе сломена от жегата. Тя лежеше в леглото си, а слабото ѝ изпотено лице бе започнало все повече и повече да придобива цвят на восъчна свещ и след три седмици тя почина.

Джилбърт искаше да спести на Юджени тази новина. Мисис Ешбъртън възрази грубо:

— Как така?

След като тъжната новина бе разгласена, Юджени каза:

— Джилбърт, ако и аз умра по време на раждането, бих искала да ме погребете близо до мисис Буърки. Тя бе най-скъпата ми приятелка в тази пустош.

— Що за глупости говориш! — яростно избухна Джилбърт.

Той не знаеше какво повече да каже. Ненавиждаше меланхолията и щеше да се опита да предпази Юджени от нея. Бялото ѝ лице приличаше на перла в затъмнената стая. Тя бе съвсем спокойна. Защо ли не зариде, или да даде воля на мъката си?

Той можа само да ѝ каже, че второто раждане е по-леко от първото. Нали и Фил Ноукъс бе казал същото?

Състоянието на Юджени не ѝ позволяваше да отиде на погребението на мисис Буърки. Тя накара Пибоди да направи венец от цветята и го изпрати до Перъмейта.

— Аз сама ще подбера цветята — каза Юджени.

Но не успя да го направи, тъй като още преди Пибоди да подреди отрязаните лилии и делфиниумите, Юджени бе принудена да му се извини, че трябвало да влезе вътре. Тя неочаквано получи няколко пристъпа.

Бебето ѝ, едно крехко мъничко момиченце, напомняше попова лъжичка и бе взело от майка си големите сиво-сини очи. То се роди през нощта и дойде на бял свят шест седмици по-рано, но въпреки това гласът му бе силен. Когато малката главица легна върху извитата ѝ ръка, тя изпита нежност. Не се беше чувствала така с първото си бебе. Защо ли?

— Искам да я нарека Виктория — каза тя.

— Твърде голямо име за малката скарида — каза мисис Ешбъртън.

— Щом е мъничка, ще има нужда от внушително име.

— Нека бъде така — каза Джилбърт.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За времето, докато гроздовете узряха, бебето навакса загубите от преждевременното си раждане и заякна. За радост на Юджени тя можеше да го кърми през първите седмици от живота му, след което започна да го храни с краве мляко.

Силната привързаност на Юджени към Виктория все още я изненадваше. Малкото създание с големи очи бе крехко и деликатно. Юджени криеше любовта си към бебето и в писмата до Колм не упоменаваше за появата на Виктория.

Как би могла да каже на любовника си, че е родила дете от друг мъж? Как би могла да причини такава болка някому, на човека, който бе също така чувствителен като самата нея? И за двамата бе по-добре да се заровят по-надълбоко в илюзията си и тя да му пишеше неща като тези:

„Ирѐби се сдоби с призрак. Мислех, че ги има единствено в старите къщи, но мога да се закълна, че видях на стената сянката на някакъв висок ирландец...“

Но как да обясни, че сега по-рядко се сецаше за призраците, понеже новороденото запълваше по-голямата част от времето ѝ? Тя си мислеше, че силата на чувството ѝ към Виктория се дължеше на факта, че тя трябва да я приеме като заместител на любовника си. След като не можеше да има Колм и онзи незабравим възторг, който бе изпитала някога, тя трябваше да насочи всичките си чувства към майчината любов.

Тя бе наистина учудващо доволна от живота си. Завръщането на ужасната жегга към средата на март я притесняваше по-малко от обикновено. Бе твърде заета, за да се замисля много за нея. За новороденото трябваше да се полагат големи грижи, а Кристофър, или Кит, както сам бе започнал да се нарича той, трябваше да се научи да

изразходва по-малко енергия по пладне, когато жегата бе най-ужасна. В противен случай вечер ставаше раздразнителен и невъзможен.

За щастие и последният колет на Сара пристигна по това време. В него имаше всевъзможни неща за горещо време.

Всички се струпаха около пакетите. Юджени бе коленичила на пода, мисис Ешбъртън ровеше и надзърташе, а слугините развълнувано въздишаха.

Изящен плетен шал за бебето и една кутийка с човече на пружина за Кит (той пицеше от удоволствие) и дървена кукла за Роузи. Сара винаги бе изключително справедлива.

Имаше и парчета от раиран оксфорд за рокли и изобилие от панделки и цветна коприна. И книги, които Юджени разглеждаше с възторг, а в дъното на колета половин дузина шалчета за Джилбърт.

С пламнало от вълнение лице Юджени се отпусна назад и седна на петите си.

— Кит, миличко, иди да извикаш татко. Покажи му новата си играчка и му кажи, че и за него има подарък.

Тя плесна с ръце от удоволствие, когато малкото човече показа, че е разбрало и извика силно:

— Тате, тате!

След малко то се върна, следвано от Джилбърт.

— Какво е това? Кога е пристигнало?

— Преди по-малко от час. Вече се справихме с него. Виж, изпратили са ми нова рокля, а на теб — шест нови шалчета.

Джилбърт взе едно от тях и важно го завърза на врата си.

— Изглежда, че аз ще съм най-добре облеченият мъж в Перъмейта!

— Крайно време беше! Съвсем си се занемарил. Бихме могли да организираме една вечерна забава. Какво ще кажеш?

— Тате, тате, виж! — извика Кит, показвайки играчката.

Джилбърт кимна, без да отмества поглед от Юджени.

— Изглеждаш много добре! Струва ми се, че се вълнуваш като децата.

— Наистина! Така обичам да получавам колети от Англия! Погледни книгите. Ще ми стигнат за цялата зима. — Тя отстрани един паднал над веждата ѝ кичур коса. — Толкова е горещо! Аз все още не мога да повярвам, че някога ще има зима в тази страна.

— Но започна да свикваш с жегата, нали? Зачервила си се. Преди беше много бледа, когато температурите се покачваха.

— Забелязах, че мога по-лесно да ги понасям. Но това не означава, че съм започнала да ги харесвам.

Джилбърт се разсмя и я притегли към себе си. Много скоро ръката му се озова на гърдите ѝ. Тя не можа да обуздае трепета на тялото си, защото в съзнанието ѝ оживя споменът за Колм и онзи отминал ден край езерото.

Лицето ѝ се изкриви. Дълго бе живяла с мисълта, че е успяла да забрави това забранено удоволствие. Измъчената ѝ физиономия накара Джилбърт да отдръпне ръката си, но тя веднага съжали за това. Боеше се, че твърде често бе започнала да го наранява, без да можеше да му обясни защо. Бе жалко, защото в мигове като този тя не можеше да не си мисли за това какво мило семейство бяха те и че, ако по време на брака си не бе изживяла възторга, с който Колм я бе дарил, той вероятно щеше да бъде абсолютно успешен брак.

Идеята за вечерна забава отново бе обсъдена, но на Джилбърт му хрумна друга, много по-амбициозна идея. Той искаше да откара пратката с вино в Сидни с речения кораб, като вземеше и Юджени със себе си. Пътуването щеше добре да ѝ се отрази, а и щяха да имат време за малко светски живот в Сидни. Тя трябваше да стегне чантите с красивите си рокли.

Радостта на Юджени бе помрачена от нежеланието да се раздели с бебето. Тя искаше да замине, но как би могла да се отдели от люлката?

Джилбърт бе нетърпелив. Той лично бе решил това да е тяхното второ сватбено пътешествие. Време бе отново да се сблизат. Юджени се бе възстановила от раждането и сега изглеждаше по-зряла. След раждането на Кит тя все още имаше вид на девойка, а сега изведнъж бе придобила излъчването на зряла жена. Джилбърт го намираще за вълнуващо, но и мъчително, защото много често в очите ѝ се четеше някаква отчужденост, която той не можеше да проумее. Предполагаше, че причината се крие в постоянната ѝ носталгия. При това пътуване той трябваше да поднови усилията си и да я накара да се влюби в тази наистина великолепна страна.

— Бебето ще се чувства добре и без теб — каза той в отговор на възражението ѝ. — Знаеш, че Елън го обожава. Щом стана дума за това

— няма ли да ти бъде мъчно и за Кит?

Тя леко се намръщи.

— Не, не мисля, че въобще бих могла да се безпокоя за него. Толкова е здрав и мисис Джарвис така добре се грижи за него. Той притежава силна воля, Джилбърт, и освен това е много капризен и избухлив. Ще трябва да го държиш по-изкъсо.

Джилбърт се засмя.

— Та той е още бебе!

— Той е почти на две години. Време е да се научи да слуша.

— Ще се заемем с това, като се върнем. Младият Кристофър ще трябва да се научи на добри обноски. Трябва да си призная, че обожавам малкото човече.

— Защото е точно копие на теб — подразни го тя. — Все едно, че гледаш себе си.

— Толкова ли съм суетен?

Тя му отвърна със загадъчната си усмивка, която винаги го пленяваше.

— Може би. Ако не друго, поне си горделив. Гордееш се с виното си, дома си, семейството си. Понякога ме караш да се чувствам неловко.

— Аз съм честен човек и говоря само това, което мисля, а ти винаги оставяш мислите си неизказани.

Юджени избегна отговора и каза:

— Когато се върна, бих искала да се заема с благотворителна дейност като мисис Буърки. Има още какво да се направи. Поне веднъж седмично ще трябва да ходя до Перъмейта.

— Добре. Хареса ми начина ти да отклониш отговора на въпроса ми.

Тя се разсмя и закачливо каза:

— Много се гордея с дома си, честолюбивия си съпруг и красивите ми дечица. Така по-добре ли е?

За беда Кит се простуди точно преди заминаването им. Той бе раздражителен и когато видя майка си, облечена за път, той силно изпищя:

— Мамо! Не! Мамо, не!

Юджени го прегърна и той се вкопчи в нея, хлипайки.

— Остави момчето! — заповяда Джилбърт. — Напълно си права, той е разглезен.

— Не, тате! Не! — Момченцето се разпищя отново, когато го взеха от ръцете на майка му.

— Джилбърт, той не е добре. Челото му пари. Мисля, че не трябва да го оставям.

— Нищо му няма. Само е хремав. Кристофър, веднага спри да пициш!

Властният глас на бащата силно порази детето, предизвиквайки благоговееен страх. То стоеше, хълцайки безутешно, а сърдитите му сини очи гледаха умоляващо към майка му. Лицето му бе силно зачервено, но това най-вероятно бе от гнева.

Юджени се опита да се освободи от горещите пръстчета, които се бяха вкопчили в нейните.

— Малко съм разтревожена, Джилбърт. Не можем ли да поотложим пътуването ни?

— И дума не може да става за това. Виното ми е натоварено на кораба. Искам да следя за внимателното му подреждане. С какво качество ще е виното, което предлагам, ако бутилките се търкалят и клатушкат по време на цялото пътуване? С виното трябва да се отнасят внимателно като с дете. Обяснявал съм ти това и преди.

— Синът ти също е дете.

— И аз не искам да расте като мамино детенце. Къде са слугите? Повикай Елън да го отнесе в детската стая.

— Не съм искал да бъда твърде суров — каза Джилбърт, щом седнаха един до друг в кабриолета. — Детето е настинало и доста хитро реши да спекулира с това. Ти сама ми каза, че трябва да го държа по-изкъсо. Затова не трябва да се мусиш, че сега се наложи да положи началото. Както и да е — добави той след малко с посмекчен глас. — При него останаха мисис Джарвис и мисис Ешбъртън.

— Мисис Ешбъртън! — възкликна възмутено Юджени. — Забеляза ли колко много вино изпи? Всъщност тя прекарва всяка нощ в полусъзнание.

— Какво от това? Тя е възрастна жена. Това я отпуска. Приятно ми е да я виждам в добро настроение.

— Но ти я окуражаваш да го прави, скъпи мой.

— Ами да! — отвърна Джилбърт с неочаквано повишено настроение. — Окуражавам всеки да пие виното на Иръби и се надявам, че ще покажеш на дамите от Сидни, че чаша сотерн или бургундско е много подходяща напитка за слабия пол.

Твърдото убеждение, че не е трябвало да трѳгва, бе завладяло съзнанието на Юджени, докато не се качиха на борда на речния кораб „Звездата на Тасмания“. Студеният бриз и люлеещата се палуба под краката ѳ я поободриха, а безпокойството ѳ започна да избледнява. Джилбърт бе абсолютно прав. Тя бе твърде грижовна майка. Децата щяха да се чувстват много добре и без нея. Тя се нуждаеше от трепетите на едно морско пътешествие. Толкова прекрасно бе да избяга от изгарящата жега и прахоляка и да е заобиколена от искрящата синя шир! Тя бе добър мореплавател. Харесваше ѳ танца на вълните.

В малката каюта имаше гардероб за багаж, в който тя закачи и роклите си. Веднага щом стигнеха до Сидни, тя щеше да облича красивите си официални рокли и да пие от виното на Джилбърт, за да му достави удоволствие. Дори щеше да опита да не мисли прекалено много за децата.

Дори бе възможно да избяга от мечтите си за Колм и писмата, които пристигаха на всеки три месеца, донасяни от случайно намерени от Колм хора. Отговорите ѳ представляваха дълги излияния, които успокояваха душата ѳ. Понякога се питаше дали би могла да съществува без това духовно общуване. То се бе превърнало в едно необходимо избавление от напрежението.

Имаше моменти, когато презираше Джилбърт заради неговата незаинтересованост от личния ѳ живот. И моменти на дълбоко разкаяние, когато решаваше да положи неимоверни усилия, за да го зарадва.

Пътуването премина приятно. Отседнаха у семейство Кели, които вече имаха пет деца. Посетиха и други стари приятели и унесени в разговори оставаха около масите до съмване. Всичко се променяше така бързо. Страната бе отворила врати за нови изследователи, които я проучваха. Говореше се за възможността да бъде открито злато.

По време на последната им вечер в Сидни Джилбърт подари на Юджени диамантени обици, които много подхождаха на брошката ѝ. Тя се помъчи да пропъди мисълта за неизплатения дълг към мисис Ешбъртън и сърдечно благодари на Джилбърт. Обиците бяха много красиви и тя щеше да бъде много горда да ги носи.

Тайно в себе си тя бе решила да не бъде толкова критична към Джилбърт... мисълта за дълга към мисис Ешбъртън бе излетяла от ума ѝ. Джилбърт бе импулсивно щедър и заслужаваше великодушен отговор. Трябваше да бъде практична и да погледне по-философски на подаръка му. Джилбърт щеше да очаква една любяща съпруга в обятията си през тази нощ и бе безсмислено да позволи на цялото си тяло да се вцепенява при мисълта за изневярата ѝ с Колм. Животът ѝ бе такъв, какъвто бе и тя трябваше да се реши да го направи още по-добър.

Напоследък тя достигна до изненадващото откритие, че когато образът на Колм не бе така ярък в съзнанието ѝ, тя можеше да се държи предано с Джилбърт. Предишните нощни кошмари вече не бяха свързани с него. Странно бе как отлетяха в миналото. В същото време тя с нетърпение очакваше да се прибере у дома при децата. И при писалището си...

Умът ѝ бе зает с мисълта, че може би я очаква писмо в Иръби. Елън бе инструктирана и ако пристигнеше някакъв пътник, както онези, които бяха идвали многократно преди това, носещ съобщение от „един приятел от Бадърст“, тя лично щеше да отговаря за писмото до пристигането на господарката ѝ.

Елън се появи съвсем неочаквано сред малката група посрещачи на пристана в Перъмейта.

Юджени веднага я забеляза и дръпна ръката на Джилбърт.

— Джилбърт, това там е Елън! Кой ѝ е позволил да остави бебето? Бих искала да побързат със спускането на мостчето. Изгарям от нетърпение да чуя как са децата. Толкова време ни нямаше.

— Любов моя, внимавай да не паднеш зад борда!

Джилбърт я дръпна назад, тъй като се бе надвесила твърде много над парапета на палубата. Внезапен страх я скова, като видя, че

кръглото лице на Елън бе обляно в сълзи, а стоящата до нея мисис Ешбъртън бе облечена в черно.

— Нещо лошо е станало! — каза тя. — Сигурно е Кит! Нали си спомняш, че бе настинал? О, моля се да не е истина...

Тя чупеше пръсти, а в съзнанието ѝ изплуваха всички малки гробове, които бе виждала, както и безизразното лице на Марион Ноукъс и стоицизма на Бес Кели след смъртта на детето ѝ.

Джилбърт се надвеси и нетърпеливо извика:

— Мисис Ешбъртън! Наред ли е всичко? — Той прегърна Юджени с едната си ръка. — Много прибързваш с изводите! — Но прегръдката му бе неестествено скована. Той също бе разтревожен. Сред малката група от посрещачи нямаше нито едно усмихнато лице. Той отново извика, опитвайки се да се пошегува: — Само не ми казвайте, че Иръби е изравнено със земята!

Мисис Ешбъртън се опита да каже нещо, но гласът ѝ прозвуча като някакво глупаво крякане. В тези черни дрехи под яркото слънце тя приличаше на голяма дебела врана.

Най-сетне спуснаха мостчето. Пътниците започнаха да се блъскат забързани към него. Една ръка задържа Юджени.

— Мисис Месингъм! — Това бе помощник-капитанът. Кръглото му лице с червена брада бе внезапно променено и изпълнено със състрадание. — Бихте ли дошли в каютата ми? Трябва да ви съобща нещо.

— Кажете ни го тук! — каза напрегнато Юджени. — Става въпрос за мъничкото ни момченце, нали?

— Не за момченцето ви, госпожо. То е оздравяло. Бебето ви... Вашите приятели изпратиха съобщение с молба да ви предам новините.

Юджени закри лицето си с ръце. Вътре в нея се издигна вълна от мрак и ужас. Зад затворените ѝ клепащи оживя съвсем ясно една картина: тя стоеше край пресъхналото напукано дъно на потока, четейки надраскания с въглен надпис върху изкривения кръст. Детският гроб и буквите, които прочете: „Виктория“.

Тя бе живяла с мисълта, че гробът стоеше там в очакване на едно от нейните бебета...

— Любов моя! Ела и седни! Капитанът нареди да донесат бренди. Ела!

Тя веднага разбра, че Джилбърт се бе освободил от напрежението, узнавайки, че синът му не бе жертвата. Можеше да се долови облекчението в гласа му.

Това бе съвсем естествено. Той обожаваше сина си и все още не бе успял да се привърже към прелестната си дъщеричка. Тя беше като една от напъпилите бели рози на Пибоди.

Беше!

Вълна от свирепа ярост заля Юджени. Всичките ѝ предишни кошмари се върнаха, нищо не се бе променило. Тя се разплака и се отдръпна от обятията на Джилбърт.

— Казах ти, че Кит е болен, но ти не можеше да останеш. Каза ми, че виното ти щяло да се развали. Имаше много по-важни неща, за които трябваше да помислим. Вместо да направим това, ние пожертвахме детето си!

Гласът ѝ прозвуча с ярост. Всички го чуха. Джилбърт опита да улови ръцете ѝ, казвайки ѝ да говори по-тихо, но тя го отблъсна от себе си и като си проби път през любопитната тълпа от пътници, изтича по мостчето и слезе на брега.

— Тихо, мъничката ми, тихо! — Гласът на мисис Ешбъртън бе безкрайно любящ и искрен. — Било е скарлатина. Тя не се мъчи дълго. А Кит пак си е почти същият.

Черната рокля на мисис Ешбъртън миришеше на пот и лавандулов спирт. Тъмночервеното ѝ лице бе поразително остаряло. Юджени вдигна натежалите си клепачи и се обърна към Елън.

— Ти ли се грижеше за нея, Елън?

— Държах я в прегръдките си, госпожо.

— Могла си да се заразиш.

— Аз дори го желяех.

Джилбърт се присъедини към тях.

— Да си вървим у дома, колкото е възможно по-бързо! Слоун дали е докарал кабриолета?

Юджени отвърна машинално:

— Мисис Ешбъртън и Елън трябва да са преживели ужасни моменти, докато ние бяхме... — Гласът ѝ необуздано затрепери.

— Не се обвинявай за нищо! — каза енергично мисис Ешбъртън. — Накарахме доктора да остане три дни след оздравяването на Кит. А Роузи — добави със завист тя — не прихвана дори едно петънце. И ако

Господ от небесата си мисли, че това е справедливо, аз не съм на това мнение!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

С някои от приходите от продаденото в Сидни вино Джилбърт поръча скъп надгробен паметник, изобразяващ ангел с прибрани криле, изправен над гроба. Той се натъжи, защото Юджени нито веднъж не отиде да го види.

Вместо това тя предпочиташе да се разхожда надолу към потока и дълго да седи край печалния гроб на непознатото дете. Когато се връщаше в къщата, лицето ѝ бе тъжно и погледът — пуст. Доктор Ноукъс бе пристигнал от Сидни. Съветът му към Джилбърт бе да ѝ даде време да се възстанови. Жените винаги преживяват много тежко тези неща, особено когато живеят в чужда страна.

Но Юджени щяла да се оправи. В края на краищата тя имала момчето, а би могла да роди и други деца. Но трябва да ѝ се даде време. Дълбокото отвращение, което изпитваше сега към лозята, може би също щеше да бъде забравено. Сега тя изпитваше необходимост да насочи гнева си към нещо или някого.

Юджени наистина се извини на Джилбърт за глупавите си и нечестни упреци. Не виното му, а нейната дълбока любов към бебето били причина за обвиненията. Била наказана за това, че дръзнала да обича така силно някого.

Джилбърт бе сигурен, че тя щеше да превъзмогне трагичната смърт на детето. В същото време той се безпокоеше за нея. Някъде бе допуснал някаква грешка в отношението си към нея. Къде? Той бе добър съпруг, великодушен и много по-толерантен от другите. Той трябваше да прекрати онази глупава история с ирландеца, но това бе толкова отдавна. Бе разбрал, че съпругата му е жена с изключителна чувствителност, която от много дълго време му причиняваше болка. Понякога, след раждането на бебето, той усещаше тази болка непосредствено. След като тя не се хвърляше в прегръдките му, то поне не го отблъскваше. В очите ѝ често се четеше топлина и радост. След това се бе разиграла онази дяволска трагедия и тя така се бе отчуждила, сякаш го наблюдаваше от някоя скована от лед звезда.

„Търпение!“ — го бе посъветвал Фил Ноукъс. Но той бе уморен и болен от търпението, което бе проявявал до този момент.

Годината бе 1833-та и пристигащите затворници бяха повече от всякога. Корабите, с техния странен товар от живи твари — затворници, овце, кози, свине, пуйки, гъски, гълъби, както и неофициално превозваните плъхове и дървеници, поемаха от пристанището Портсмут и три или четири месеца по-късно пристигаха в Сиднейския залив. Инспекцията отблизо не бе за препоръчване, тъй като товарите им бяха напълно развалени. Оцелелите човешки същества бяха само кожа и кости, изпочупени зъби, пълни с паразити коси и болни тела. Доста трудно бе да се намери някой що-годе здрав мъж или жена за приемлива работа.

От последния пристигнал кораб Джилбърт, който се нуждаеше от повече работници в Иръби, си избра едно четиринадесетгодишно момче, чийто дързък вид му се понрави. То имаше едър кокал и няколко седмици добро хранене щяха да помогнат на изтощеното му тяло да укрепне. Името на момчето бе Джими Макдоугъл. Говореше добре, защото, както обясни, майка му го била учила. Имала намерение да го научи да чете и пише, но баща му обичал бутилката и обирал парите, които майка му припечелвала като перачка, а също и нищожните надници, които Джими и сестра му получавали за работата си в текстилната фабрика. Никога нямали достатъчно храна вкъщи и един ден той започнал да краде. Не много. Комат хляб, кифла, ябълки, малко риба, а веднъж дори цяло пиле. Тази храна им трябвала просто за да се спасят от гладна смърт. Станал ловък и го правил в продължение на шест месеца, преди да го заловят.

Не го обесили, защото бил твърде млад, но вместо това го заточили. Сега той не знаел какво става със семейството му. Предполагаше, че едва ли някога ще ги види отново.

Той бе твърде млад, за да продължи да живее в страдание. Джилбърт бе впечатлен от блясъка в очите на момъка. Той разбра, че юношата се чувства точно така, както се чувстваше самият той при първата му среща с тази страна.

Така че го взе със себе си в Иръби и каза на Том Слоун да се държи бащински с него. Може би щяха да направят човек от него, или

поне щяха да му дадат възможност да стане честен гражданин.

Веднъж, скоро след пристигането на Джими, Джилбърт бе в избата, зает в изцеждането на десет галона червено вино и почувства, че някой го наблюдава. Той се обърна рязко и видя момчето, застанало в сянката. Като разбра, че е забелязан, Джими понечи да се измъкне.

— Спри! — извика повелително Джилбърт.

Момчето предпазливо се обърна.

— Всичко е наред. Няма да те бия. Защо влезе тук? Да крадеш?

Момчето трепна и упорито повдигна брадичката си.

— Не, сър!

— Тогава защо?

— Наблюдавах. Искам да се науча.

— Как се прави вино ли?

— Да, сър.

— Интересуваш се значи, а?

Момчето развълнувано пристъпи към Джилбърт.

— Наблюдавах как пълните бутилките. Не ги пълните догоре.

— Така трябва, за да няма утечки. Оставя се свободно въздушно пространство. Трябва да се пълни точно до едно определено място. Ако се препълнят, виното ще се вкисне, няма да може да диша. Корковите тапи трябва да бъдат здрави и бутилките да се подреждат в хоризонтално положение. Ела и ще ти покажа. Слабите вина аз продавам веднага, но при една добра реколта като миналогодишната, когато цветът е ярък рубиненочервен и има естествен и изискан букет с леко загатната кисела жилка — такова вино се оставя да отлежи.

— Колко време го държите в бъчвите, сър?

— Това тук е затворено преди две години. Сега е придобило букет. Харесва ли ти как мирише?

— Да, сър.

Джилбърт изсипа малко вино в една чаша, помириша го и подаде чашата на Джими, развеселен и поласкан да види, че детето проявява такъв интерес към работата му.

— Чудесно е, сър.

— Как разбра?

— Има приятен аромат.

— Прав си, добро е. Това е червеното вино на Иръби. След четири-пет години ще стигне до масата на губернатора. Е, след като си

влязъл тук, можеш да ми помогнеш малко. Искам да се измият всички онези бутилки и корковите тапи. Не трябва да използваш сапун, само вода. Когато наляя виното в бутилките, аз поставям тапите с помощта на дървен чук. Също като онзи там. Винаги пипам бутилките с ръкавици. След това потапям гърлото на бутилките в разтопен червен восък и отпечатвам върху него отличителния знак на Иръби. Следиш ли мисълта ми?

— Да, сър.

— Заеми се тогава с миенето на онези бутилки. А ако решиш да дойдеш тук друг път, искай разрешение.

— Съжالياвам, ако съм сгрешил, сър.

— Не, не, ти може да си ми от полза, ако се интересуваши от това. Не всеки може да издържи на миризмата в избата. На жена ми ъ прилошава тук.

Момчето недоверчиво зяпна. Джилбърт отново се разсмя, но внимаваше да не го засегне. Момчето се изразяваше добре. Може би не бе лоша идеята да обучи някого, който би могъл да го замества. Момчето бе споменало, че може да пише, така че той щеше да го научи да води инвентарната книга. Той би могъл да започне още днес, написвайки: „Десет галона червено вино, произведено през 1832 година. Тридесет галона мускатово вино, произведено на 30-ти април...“.

След като Джими Макдоугъл, четиринадесетгодишен криминален престъпник, проявяваше интерес, то по всичко личеше, че би могъл да остане в Иръби още много време, след като изтече срока за наказанието му.

Юджени бе непрекъснато заета с Кит. Известно време след боледуването той бе блед и раздражителен и тя го наблюдаваше с постоянна тревога. Сега той си бе възвърнал топчестия вид и ставаше неспокоен, когато трябваше да остане в малката дневна стая с мама.

— Роузи! — извикваше властно той, удряйки затворената врата с юмручетата си. — Кит иска Роузи.

Юджени бе положила много усилия да не споделя предубеждението на мисис Ешбъртън към момиченцето на мисис Джарвис, само защото детето бе успяло да избегне смъртоносната

скарлатина. Тя обаче не понасяше силната привързаност на Кит към невзрачното дете с дръпнати сини очи. Тя бе като малка светлокожа лисица с триъгълното си лице и рядка кестенява коса. Появяваше се на най-неочаквани места и след това винаги мълчаливо изчезваше. Никой не можеше да се оплаче на майка ѝ, защото тя винаги изчезваше навреме.

Обичайната компания на Юджени, докато седеше зад писалището си, бе Еразъм. Тогава тя можеше да напише в тайните си писма до Колм: „Когато Еразъм изрича «alannah», имитирайки точно твоя глас, ми се струва, че ти никога не си заминавал оттук...“.

Бе уверена, че ако не бяха писмата до Колм и Сара, тя би умряла от мъка и самота.

„Скъпа Сара,

Знам, че сигурно си уморена да слушаш за мъката ми, но все още тъгувам за моята малка Виктория във всеки един миг от деня. Продължавам да се виня, че я оставих, когато бе толкова мъничка. Дори да имам друго дете, споменът за нея няма да ме напусне...“

Щеше ли да има някога друго дете? Защото след смъртта на бебето тя не бе в състояние да понася присъствието на Джилбърт близо до себе си. Не се опитваше да осмисли чувствата си, нито пък трепваше от болката и страданието в очите на Джилбърт.

Без каквито и да било притеснения тя му позволяваше да моли слугите да му приготвят друга стая. Не я бе грижа и не си задаваше въпроса какво ли мислеха слугите за нея. В последно време спеше сама в голямото френско легло.

„Молиш ме да ти разкажа за лудориите на Кристофър — продължи писмото си тя. — Много ми е мъчно да призная, че той стана твърде раздражителен, откакто бебето ни напусна и все още не може да се пребори с непослушанието си. Баща му от време на време забравя задължението си да го държи по-изкъсо, защото се е заел да учи един нов работник на тайните на винопроизводството. Работникът е един от затворниците, които английското правителство продължава да изпраща тук.

Същевременно аз би трябвало да съм справедлива и да кажа, че този момък изглежда по-надежден от другите. Джилбърт твърди, че бил честен, а и дори това да не е съвсем вярно, усетът му към лозарството може би ще компенсира всичките му грехове. Ако Кит наследи от мен отвращението към виното, когато порасне, не знам дали баща му би могъл да понесе това...“

Зимата бе изключително мека. Свежите великолепни утрини се огласяха от птичи песни. Плачещите върби, надвесени над потока, неочаквано се разлистиха.

През един топъл следобед, когато първата игуана се бе появила и се припичаше на слънце, Юджени си помисли, че отново е дошло време да носи слънчобрана си.

Дните все още бяха отчайващо дълги. Юджени уши нови малки сака на Кит, тъй като скоро той щеше да изостави бебешките си дрешки и след това, като потискаше враждебността си, положи големи усилия в бродирането на една муселинена рокля за Роузи.

Все повече и повече стоки започнаха да пристигат с новата флотилия от кораби, пътуващи от Англия. Човек можеше да си купи много и най-различни неща в магазините за текстилни и галантерийни стоки в Перъмейта. Юджени ходеше до града с кабриолета и пазаруваше, купувайки различни на цвят копринени конци за гоблена си, панделки, за да освежи една своя стара шапка, цели обувки с копчета за Кит и парче лилав ленен плат за нова рокля.

След пазаруването се отбиваше в Женското благотворително дружество в Перъмейта или участваше в организираните благотворителни събрания. Хората започнаха да свикват с фигурата ѝ, изправена в кабриолета, пристигащ по прашната улица, с вързаните под брадичката панделки на шапките ѝ и ръцете ѝ в ръкавици, които свободно държаха поводите на конете.

Слугинята ѝ Джейн не спря да тъгува за Англия и най-после реши да се върне у дома, придружавайки едно семейство. Така че Пибоди или Елън придружаваха господарката, седнали на задната седалка. Понякога момченцето ѝ се настаняваше до нея — красиво хлапе, стискащо в ръка сламената си шапка.

Младите жени, които пристигаха за пръв път с корабите и се нуждаеха от работа, първоначално се плашеха от обноските и сериозните очи на мисис Месингъм, но в края на краищата нейният нежен и състрадателен глас ги предразполагаше да разкажат за нещастията си. Работа в голямата къща на Иръби — това бе добра възможност за тях. Мълвата, че нещата там не били съвсем наред, понеже господарят бил изгонен от спалнята на господарката, бе достигнала до една-две от тях, но те отказаха да ѝ повярват.

Прекарваше много часове зад писалището си... Пролетните дни станаха по-продължителни и се затоплиха. Търпението на Джилбърт Месингъм се изчерпа. Една вечер, когато Юджени изглеждаше повесела и дружелюбна, той реши да разтопи ледовете. Не желаше да рискува да получи нов отказ, но тя бе весела по време на вечерята и очите ѝ бяха блестящи.

Никога през живота си Джилбърт не бе изневерявал на жена, а отплатата за това бе унижителна. Не бе очаквал, че ще му се наложи да живее като вдовец, след като имаше здрава жена.

Фил Ноукс го бе посъветвал да ѝ даде време. Бе настъпила пролетта и той повече нямаше намерение да бъде търпелив.

— Отдавна не си пяла, любима — каза той.

— Нямах настроение.

— Ще имаш, ако започнеш. Липсват ми твоите песни.

— Както и на мен — промърмори мисис Ешбъртън, излетната в креслото. Както обикновено, тя бе пила по време на вечерята и сега бе зашеметена.

— Не можеш вечно да тъжиш — каза Джилбърт.

— Единственият начин за прогонване на тъгата е да се напълни отново люлката — отбеляза мисис Ешбъртън. — Чудя се защо чакахте толкова време.

Юджени бе направила няколко нерешителни стъпки към пианото. Като чу забележката на мисис Ешбъртън, тя спря и с някакво отнесено изражение, обичайно за нея напоследък, каза, че съжалява, но не можела да пее тази вечер. Трябвало да довърши няколко писма, за да успеела да ги изпрати със следващата поща до Англия.

Вратата на дневната стая се затвори зад нея.

— О, боже мой! Тя накрая ще вземе да се парализира от писането на тия писма! — възкликна мисис Ешбъртън, гледайки към тавана.

Няколко минути Джилбърт крачи нагоре-надолу из стаята, а след това взе решение да отиде до вратата на дневната и рязко да я отвори. Той не бе пиян, но бе пийнал малко повече от обикновено, за да направи езика си по-убедителен.

Погълната от писмото си, Юджени не чу влизането му. Тя имаше ясен и плавен почерк. Виждаха се само думите „Любов моя“, написани най-отгоре на листа от бележник.

Джилбърт протегна ръката си и сграбчи бележника. Юджени се вцепени и уплашено извика.

— „Любов моя“ — прочете Джилбърт. — Питам се, към кого ли се обръщаш с такива нежни изрази?

— Джилбърт, това е непостимо! Това е личната ми кореспонденция!

— Колко лична?

— Цялата кореспонденция е лична. Никога не бих посмяла да чета писмата ти.

Джилбърт доближи писмото до свещта и мръщейки се зачете съдържанието му.

— Ако аз бях написал това, ти щеше да имаш пълното право да го прочетеш.

Той започна високо да чете, а гласът му бе пълен с ярост:

„Любими мой, изминаха почти три месеца, откакто не съм получавала вест от теб. Както виждаш, аз продължавам да пресмятам всеки ден, всяка седмица. Писмата ти ми вдъхват живот. Понякога си мисля, че без тях...“

— Джилбърт, спри! — изкрещя Юджени.

— Какво си мислиш понякога? — попита любопитно Джилбърт.
— Кажи ми!

Юджени неочаквано скочи. Столът ѝ с трясък падна зад нея. Пламъците на свещите лудо заиграха.

— Намирам това за грубо вмешателство.

— Но ти не можеш непрекъснато да се заключваш и да се усамотяваш, нали? Първо — в спалнята, а сега в дневната. Скоро може да заключиш и външната врата на собствената ми къща! А сега ми кажи — гласът му бе рязък и твърд, — до кого е адресирано това писмо?

— До сестра ми, разбира се. Нали знаеш, че редовно пиша на Сара?

— Редовно, означава умерено, а ти седиш над това дяволско писалище и изливаш живота си пред нея... или някого другото. Много ми е трудно да повярвам, че започваш писмата до сестра си с „Любов моя“. Не е ли малко прекалено, дори и в семейство като вашето? Никога не си се обръщала към мен с тези думи.

— Джилбърт, моля те да говориш по-тихо. Мисис Ешбъртън ще чуе.

— И целият свят да чуе, не ме интересува! Сигурен съм, че ме мамиш. Това писмо е адресирано до мъж. Така ли е?

Юджени вдигна брадичката си, обхваната от внезапно безразсъдство.

— Да, така е. Признавам това. И ако не беше толкова самодоволен и заслепен през всичките тези месеци, ти щеше да знаеш кой е този мъж.

— „Самодоволен“! — повтори Джилбърт озадачено. — „Самодоволен“!

— Да, това е думата. Защото, ако си мислиш, че бих могла да забравя дълбоките си чувства, само защото мистър О'Конър бе прогонен отгук, ти си не само сляп и самодоволен, а така също и глупав.

— Искаш да кажеш, че през цялото това време си водила кореспонденция с онзи пиян ирландец?!

— Да, така беше.

Ако не бе така вбесен, Джилбърт сигурно би забелязал колко добре изглеждаше тя с искрящите си очи и гордо вдигната глава. Единственото, което той искаше да направи в момента, бе да я зашлеви така силно, та ръката му да се отпечати върху лицето ѝ.

— Ти не си влюбена в него, Юджени. Това не е възможно! Ти само си флиртувала с него. Та това бе преди повече от година!

— Много дълго време ли е това?

— Достатъчно дълго! — изкрещя той. — Ти ми роди дете през това време. Да не си полудяла?

— Детето ти е мъртво — отвърна тя, — а аз не съм луда.

— Тогава какво? Да не би да страдаш от манията, че живееш чрез писмата си? Преди време ти написа доста и на мен. Помниш ли?

— Да, помня.

— И аз ли живеех тогава в мечтите ти? Мислиш ли, че твоят пиян ирландец би намерил място в тях, ако лежеше всяка нощ до теб в леглото ти? Отговори!

Тя потрепери и неочаквано закри лицето си с ръце. Джилбърт ги отдръпна и я накара да го погледне.

— Е, добре, но пиян или трезвен, аз възнамерявам да спя с теб тази нощ. Писна ми от този фарс! Бях търпелив, защото си мислех, че тъгуваш за детето. Сега разбирам, че през цялото това време ти си писала сантиментални глупости до друг мъж! Смяташ ли, че поведението ти е честно спрямо мен? Не се ли срамуваш от себе си?

— Ти си ужасен! — промълви тя.

Неочаквано той започна да рита писалището и да излива гнева си върху него, докато изящното дърво не стана на парчета. На горчивите сълзи на Юджени той гневно отвърна:

— Искан ми се да останат само трески от него! Ти прекарваш тук целия ден, потънала в дяволските си мечти. Събуди се, за бога! Проклетият ирландец не е реалност, дори и когато бе с теб. Вие и двамата живеете с миналото. Аз съм ви чувал. Сутрин си говорехте за ирландския дъжд, английската мъгла, снежинките и Бог знае още за какво. Нека ти кажа нещо: ако се върнеш обратно при английската си мъгла, ти ще я намразиш! Ще започнеш да копнееш за слънцето. Мислиш си, че тук то е прекалено ярко и силно, но почакай само да видиш как би се чувствала, ако го изгубиш. Ще откриеш, че не можеш да живееш без него.

— Това не е вярно — проплака Юджени. — Не мога да го понасям. То ме изгаря!

— Защо вие двамата вдигате такава олелия? — долетя от вратата недоволният глас на мисис Ешбъртън. — Съсипахте ми съня! Да не би да се карате? Милостиви боже! — Виждайки ги така настръхнали един срещу друг, тя опули очи от изненада. — Не мисля, че искате да чуete

съвета на една стара жена, но ако греша, аз мога да ви кажа, че сте избрали най-подходящото място за кавгата и най-удачния момент, ако мога така да се изразя!

— Не можеш така да се изразиш! — презрително отвърна Юджени.

Тя внимателно издърпа листа от ръцете на Джилбърт, скъса го на парчета и след това повдигна леко с ръка полата си и излезе от стаята. Отиде направо на горния етаж. Малко по-късно долетя звукът от далечното, но решително хлопване на вратата на спалнята ѝ.

— Милостиви боже! — възкликна отново мисис Ешбъртън. — Време е тази млада жена да роди друго бебе.

— И това ще стане! — обеща Джилбърт.

Но никой не би могъл да прави любов през заключена врата. А по всичко личеше, че Юджени няма намерение да я отваря. Гласът ѝ бе далечен и смразяващ.

— Бих искала да бъда сама. Може би искам да разбудиш с крясъците си и цялата къща.

— По дяволите, Юджени!

Джилбърт си мислеше, че бе успял да уталожить гнева си, след като потроши писалището, но грешеше. Не помнеше някога да бе изпитвал такъв гняв. Той тръгна надолу по стълбите и излезе от къщата. В конюшните той крещя, докато някой не се притече в мрака. Беше младият Макдоугъл.

— Можеш ли да оседлаеш кон в тъмното? Действуй тогава.

— Да, сър? Нещо лошо ли е станало, сър?

— Нищо, което да ти влиза в работата, по дяволите. Затваряй си устата!

Той се метна на оседлания кон и се понесе към Перъмейта, галопирайки през целия път. При първата гостилница слезе от коня, влезе решително и си поръча стая.

Барманът го разпозна.

— Мистър Месингъм! Чувал съм, че не пиете нищо друго, освен виното си.

— Тогава зле си чул.

В миналото, преди Юджени да пристигне в Австралия, на Джилбърт му се бе случвало понякога да търси и си намира жена в едно от тези занемарени и бедни местенца. Двете от тях бе намерил да

се скитат край реката. Бе лежал с всяка една от тях на сухата твърда земя и се чувстваше добре, неангажиращо и мимолетно. Помисли си, че ако изпие един силен ром, може би отново ще се почувства добре. Това щеше да успокои горещия гняв и обидата, които пулсираха в цялото му тяло. В продължение на цели три години той бе верен на една-единствена студена и кокетна жена, която в най-добрия случай не бе направила нищо повече от това, да го допусне до себе си.

Сега тя имаше безочieto да заключи под носа му вратата на собствената му спалня, а той се озова тук, потънал в размишления до питието си, осъзнавайки, че вече не го привличаха раздърпаните слугинчета от бара. Сигурно бе започнал да се привързва към противната елегантност на жена си.

Но със сигурност не бе от целомъдрие!

Дори питието, замъгляващо ума му и отпускащо опънатите му нерви, не можеше да го накара да приеме този невероятен факт.

Някъде към полунощ той се метна на коня си и пое към дома. Нощта бе приятна и във въздуха се усещаше топлината на ранното лято. Ездата постепенно поохлади мозъка му, но не можа да премахне напрежението и възбудата. Съзнанието му бе изпълнено с фантазии за нежни гърди и стройни крака, разпилени коси върху бяла възглавница, жадуващи устни. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

И така, докато яздеше бавно към къщата, една от фантазиите му стана реалност. Навярно белият силует, който бродеше из парка, бе на Юджени. Юджени го търсеше разтревожена? Той скочи от коня, върза юздите около стълба на портата и олюлявайки се закрачи през ливадата. Струваше му се, че ромът бе отишъл в краката му.

Силуетът мина зад храстите и изчезна. Не, той беше там и тихо крачеше в сянката на верандата.

— Чакай! — извика Джилбърт и фигурата изведнъж спря. Виждаха се бледи очертания на обърнатото към него лице.

Бе някой с дълго наметало и разпиляна върху раменете дълга руса коса.

— Беше ми горещо и не можех да заспя — прошепна Моли Джарвис.

— И аз също — отвърна той.

Те стояха като вкаменени на няколко крачки един от друг.

— Чух ви да потегляте нанякъде — каза Моли.

— И затова не можа да заспиш.

— Не, не! Беше ми горещо. Сигурно лятото ще настъпи по-рано. Джилбърт инстинктивно направи неочаквано бързо движение.

— Вече е лято — каза той, улавяйки нежното ѝ, топло и пищно тяло, търсейки устните ѝ под разпиляната гъста коса.

— Да отидем ли в стаята ти? — предложи той след малко. — Не можем да останем тук.

— Роузи! — възпротиви се тя.

— Тя няма да се събуди.

Той объркано си помисли, че ако тя отблъсне ръката му, това би му помогнало да дойде на себе си. Но пръстите им бяха здраво вплетени и нейните бяха по-настойчиви от неговите. Можеше да чуе ускореното ѝ дишане.

Френската врата на малката стая в дъното на верандата бе отворена. Една малка здравомислеща частица от мозъка му отбеляза, че следващата врата бе на помещението за млечни продукти. Не биваше никой да ги чуе.

Единственото нещо, което си спомняха, бе, че си свалиха дрехите.

Изглеждаше така, сякаш той никога не е бил с жена преди това. Бе свежо, изумително и вълшебно изживяване и той си припомни ликуващото чувство, предизвикано от нейния вик на удоволствие.

След това тя така дълго остана мълчалива и той си помисли, че може би е заспала.

— Моли!

— Да, любими!

— Винаги съм те желал. Опитвах се да не вярвам в това.

— Също и аз — простичко отвърна тя. — Какво ще правим сега?

— Да се обичаме.

Тя помръдна главата си.

— Престани да правиш така с пръстите си в косата ми. Това ме побърква. Имах предвид, как ще се държим с господарката?

— Тя ме заключи навън тази нощ. Надявам се, че знаеш.

— Дочух нещо. Уплаших се.

— И с право.

— Не мога да постъпвам така в собствения ѝ дом.

— Твърде късно — отвърна той без нотка на ирония.

Той целуна челото ѝ, върха на носа и шията ѝ. Главата му се наклони към гърдите ѝ. Тя не можеше да скрие удоволствието, което изпитваше.

— Трябва да поговорим, любими.

— Не сега. Ще събудим детето. Сама го каза.

Тя приглушено се изсмя, без да го опровергае.

— Утре може да се премести в друга стая. Вече не е малка. Кит спи сам.

— Утре ли? Но, сър...

— Престани с това „сър“. Ти си красива жена, Моли. И ти си жадна за ласки като мен.

Тя кимна утвърдително.

— Юджени... аз обичам Юджени, но тя не жадува за това, Моли.

— О, сър! О, любими.

— След това ще говорим — прошепна той и страстно впи устните си в нейните.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Юджени изненада Джилбърт със слизането си за закуска на следващата сутрин.

Беше облечена в една от нейните безупречни муселинени рокли, а косата ѝ бе навита на букли. Тя бе бледа, а тъмните сенки под очите ѝ говореха за прекарана в безсъние нощ, но поведението ѝ бе спокойно. Владееше се идеално, дори когато започна трудно, но пленяващо със смирението си извинение.

— Джилбърт, миналата вечер избухнах и се държах много лошо. Постъпих неправилно, като заключих вратата. Обещавам това никога да не се повтори.

Той мълчаливо я погледна, а собствените му чувства бяха смесица от чувство за вина и главозамайване. „И двете!“ — мислеше въодушевено той.

— Също така обещавам — в очите ѝ проблесна мъка, — да не пиша повече никакви писма на Колм О’Конър, след като това ти е неприятно. С изключение на едно кратко обяснение, разбира се. Трябва да ми позволиш това.

И след като той остана безмълвен, тя разтревожено попита:

— Нали ще ми простиш, Джилбърт?

Нотката на деспотичност, която се прокрадваше в гласа ѝ, го забавляваше и му харесваше. Той искаше жена му да се покорява, но без да угодничи.

— Имах много добър повод за недоволство — каза той. — Любовни писма до друг мъж.

— Но това са само писма — каза умоляващо тя.

— Бих искал да се надявам. — Гласът му бе дрезгав. Измъчваше го собствената му вина. Но не много. — Да не би да правиш това, защото си решила, че е твой дълг? — попита той.

— Естествено. Какво друго? Ако ще трябва да изживеем целия си живот заедно, ще трябва да го направим без излишни кавги. Каза

ми, че съм живяла в един измислен свят и аз осъзнах, че думите ти бяха истина.

— Изглежда, че доста си размислила през нощта.

— Да. Чух те, когато се върна у дома. — Той я стрелна с очи. — Но не чух да се качваш горе.

— Спах на дивана.

Той нямаше намерение да ѝ напомня за един друг мъж, спящ на този диван, но с това обяснение му провървя, защото тя трепна и не каза нищо повече.

Влезе Моли Джарвис, носейки в ръце каната с кафе. Като видя Юджени, тя се поколеба за миг. Може би очакваше, че Джилбърт ще закусва сам, както обикновено, и не бе устояла на изкушението да размени някоя дума с него.

Той си помисли, че трябва да внимават за тези неща, защото желязната логика на нещата го изисква. А за останалото?

Контрастните образи на двете жени изникнаха в съзнанието му: на жена му — хладна, елегантна и изящна, дори в покорството си, и едрогърдата, пристъпваща тихо Моли, с гладката кожа на лицето ѝ и сведените надолу очи.

В този мъчителен момент той разбра, че не би могъл да се раздели с нито една от тях.

Неочаквано и за самия него гласът му прозвуча рязко.

— Къде е Елън, мисис Джарвис? Защо сервираш ти?

Тя не повдигна очи. Остави каната с кафе срещу Юджени и тихо каза:

— Елън е заета със закуската на господаря Кит. Той спа до късно тази сутрин. Ще желаете ли още нещо, госпожо?

— Не, благодаря, мисис Джарвис. Нали не се е случило нещо лошо с Кит?

— Не, госпожо. С него всичко е наред.

— След малко ще дойда в детската стая. Джилбърт, трябва да помислим за някакво обучение на Кит. Толкова е жизнен. Умът му трябва да е зает с нещо сериозно.

Мисис Джарвис се оттегли и мисълта на Джилбърт неудържимо се понесе към разхвърленото легло в стаята ѝ и аромата на орловите нокти, долитащ от верандата.

— Джилбърт!

— Да, любов моя! О, Кит ли? Не е ли много малък за гувернантка? Но постъпи, както решиш. Защо говорим за това сега?

— За да поддържаме разговора — отвърна тя и за пръв път в гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяние. — Не ме интересува дали слугите знаят, че сме се карали.

— Абсолютно си права. — Той се изправи. — Ще изпратя дърводелец да поправи писалището ти. Съжалявам, че го повредих.

Юджени неочаквано сведе глава. Той си помисли, че иска да скрие сълзите си. Почувства се неловко. Най-логично бе да я целуне и прегърне, но съзнанието му бе заето със спомени за другата жена. Прииска му се да излезе и я остави студена и високомерна на своя пиедестал.

Каквито и усилия да полагаше и колкото и дискретен да бе, той не можеше да направи две жени щастливи. Или поне — доволни, пък и кой ли би могъл разумно да се надява на нещо повече от задоволеност? Той бързо целуна приведения ѝ тил. Той бе предоставил на жените достатъчно време да мислят за проблемите си в момента. Той излезе, подсвирквайки и прекоси вътрешния двор откъм кухнята, без да обръща глава.

Останала сама, Юджени гневно стисна устни. Какво всъщност очакваше тя? Без съмнение сцената бе изиграна много добре. Джилбърт бе великодушен... макар и не прекалено... като ѝ прости. Всичко прекалено би изглеждало фалшиво за мъж с чувство за собствено достойнство като него. За жена като нея — също, ако си признаеше, че след заключването на вратата миналата нощ, внезапно и най-неочаквано ѝ се бе приискало той да я разбие и да нахълта в стаята, воден от своята страст и гнева си.

Тя стоя край нея, усещайки странни тръпки на ужасен възторг. Джилбърт изглеждаше прекрасен в яростта си. Когато бе изритал писалището ѝ, остра болка бе прорязала стомаха ѝ. Когато престана да блъска вратата ѝ, тя седя часове в тъмнината, повтаряйки си, че яростта е отвратително чувство. Тази сцена не трябваше да се повтаря в техния дом.

Някакво странно чувство я завладя. Тя живо се интересуваше какво ли би станало, ако яростта и напрежението напуснеха тялото му и на тяхно място бе нежността. Нежността, която тя познаваше и която

можеше да сдобрява човешките същества, стига той да пожелаеше да ѝ даде възможност за това.

Сега той сякаш нямаше намерение да се разделя със справедливия си гняв. Трябваше да бъде търпелива. Много добре, тя би могла да се държи така. Разполагаше с ужасно много време. С времето на целия им живот.

Жестокото и искрено писмо, което трябваше да напише на Колм, бе истинско предателство.

Тя плачеше от мъка и срам, докато го пишеше.

„Открих, че в края на краищата, не мога да живея като две личности едновременно. Прости ми, скъпи Колм. Ще можеш ли някога да ми простиш? Случи се нещо, което ме накара да осъзная, че трябва да направя опит да бъда искрена. Това е мой дълг към съпруга и детето ми. Нашата по нататъшна връзка е напълно невъзможна.

Ние с теб си бяхме позволили да се превърнем в част от една илюзия...“

— Не харесвам тази стая — каза Роузи студено. — Защо трябва спя тук, мамче?

— Защото си голямо момиче — спокойно отвърна Моли. — Ти ще бъдеш съседка на Фоби. Нали харесваш Фоби?

— Винаги ли ще спя тук?

Моли се загледа в интелигентното лице на дъщеричката си. Това, което липсваше във външността на детето, бе компенсирано от остроумието му. Моли не се тревожеше, че Роузи така много приличаше на бедния Хари. Изглеждаше жалко, че бе момиче, а не беше надарена с хубост, но сега ѝ дойде наум, че остроумието можеше да се окаже по-полезно качество от красотата. В противен случай Роузи можеше наистина винаги да остане да спи в тесните стаички на слугинското крило от къщата.

— Не, ти няма винаги да спиш тук.

— Кит няма да знае къде съм аз.

— Нали няма да му кажеш?

Устичката на детето се изкриви в гримаса, която предвещаваше сълзи. Тя плачеше рядко. Оттегляше се в някакъв неин свят, където сълзите не бяха необходими. Моли я възприемаше като някакво странно, непознато и пораснало малко човече. Тя много обичаше детето и твърдо бе решила да изкупи вината си за злокобното ѝ зачеване и раждане. Тя изглеждаше наранена, защото се чувстваше прогонена от стаята на майка си.

Като гледаше спретнатата памучна рокличка и престилката на дъщеря си, Моли се питаше какви ли още отличителни черти бе притежавал Хари Джарвис, за които тя не знаеше и които можеха да се предадат на дъщеря ѝ. После, като премести две-три изпокъсани книжки, които Кит бе подарил на Роузи в момент на щедрост, и дървената кукла с коса от кълчища, която бе пристигнала с колета от Англия, Моли усети сълзи в очите си.

Това се случи, само защото днес мислите и чувствата ѝ бяха объркани. Миналата нощ се почувства толкова щастлива. На сутринта проумя, че никога вече нямаше да изживее такава прекрасна нощ, поради една-единствена причина — дневната светлина ѝ бе донесла чувството за вина и разкаяние. Какъв ужасен грях бе сторила на господарката, която харесваше и почиташе! Как би могла да остане в Иръби и да се държи така предателски? Бе решила незабавно да я предупреди за напускането си, преди да се разколебае.

По тази причина тя отнесе кафето за закуската, надявайки се, че мистър Месингъм ще бъде сам.

Само че на масата бе и господарката. Тя изглеждаше великолепно в украсената си с волани муселинена рокля и привличаше изцяло вниманието на мъжа.

Моли неприятно се изненада от силата на ревността си. Когато мистър Месингъм се намръщи и заговори рязко с нея, тя за малко не изпусна подноса от гняв.

Тя знаеше, че бе достигнала до онзи миг в своя живот, когато цялата ѝ придобита с мъка самодисциплина не означаваше нищо. Тя не би могла да напусне Иръби. Дори ако се наложеше много нощи наред да си ляга сама, тя трябваше да остане и да чака, защото някоя вечер той щеше да дойде отново. Знаеше това с такава сигурност, както онова, че тук щеше да има друга реколта и след това — друга, и друга...

Ето защо тя премести Роузи в малката тясна стаичка, която вероятно бе предназначена за най-новата и най-нископоставена слугиня, за която вече можеше да помоли. Или пък — да настоява.

Юджени вече не гледаше на писалището си като на убежище. Тя едва събра сили да прочете странното несвързано известие, което бе пристигнало от Колм, а очите ѝ бяха изпълнени със сълзи.

То бе написано с разкривен и неравен почерк.

„Дълг, дълг, дълг! Само това ли е в ума ти, алаппах? Върнах се в Сидни, където имам нещо като барака край залива Дабъл Бей. Но недей да цапаш нозете си в праха.

Въпреки всичко ти би могла да направиш човек от мен. Уви.“

Юджени скъса писмото, но това не ѝ помогна да забрави проклетите болезнени думи, които изгаряха съзнанието ѝ.

Вече нямаше да има писма и животът никога повече нямаше да бъде същият, тъй като Джилбърт бе решил, че ще е по-удобно, ако продължат да спят в отделни спални. Нямало смисъл да я безпокои с ранните си ставания и късни прибирания. В горещите нощи щяло да бъде много по-удобно да спят разделени. В крайна сметка къщата била достатъчно голяма.

Погледът му не се спря на нея, докато ѝ съобщаваше решението си. Ако я бе погледнал, тя може би щеше да се хвърли в обятията му и да признае, че въпреки съображенията му тя всъщност не държеше да спи сама.

Но той не срещна погледа ѝ и тя разбра, че го бе засегнала дълбоко и може би е престанал да я обича.

Това заслужаваше тя. Беше направила двама мъже нещастни с приумиците си. Защо трябваше да очаква любов?

— Така че, кажи на слугите да приготвят стаята ми, както му е редът. Ще го направиш, нали Джени?

— Но тогава аз никога няма да знам кога се прибиращ.

— Това е идея. — Той я целуна леко по челото, повдигайки една паднала къдрица. — Сънят не бива да бъде обезпокояван от неприятностите в лозята.

След като решението му бе изпълнено, той идваше от време на време в стаята ѝ. Тя си помисли, че може би той ще промени поведението си и бе уверена, че страстта му ще го принуди да я потърси някоя нощ. Той вече не изявяваше желание да я ухажда, но я обладаваше енергично и безпристрастно, като че ли просто, за да поддържа връзката.

Веднъж опита да му каже, че се бе отървала от нощните си кошмари, но той я изгледа озадачено. За какви кошмари му говореше тя?

— Поддръж ме в прегръдките си! — прошепна тя.

— Ти си много странно създание! Нали каза, че си се отървала от тайнствените си нощни кошмари?

Все пак той се подчини и снизходително я прегърна като дете. Откакто бе разбрал, че тя не държи на тези неща, той бе правил любов с възможно най-малко суетене. Сега искаше да спи.

Тя можеше чудесно да чете мислите му. Лежеше в мрака, обгърната от ръцете му, оставяйки сълзите да се стичат по бузите ѝ. Кога ли щеше да се върне той в собственото си легло? Кога отново щеше да дойде при нея?

Юджени трябваше да положи усилия, за да вземе писалката и да напише ежеседмичното си писмо до Сара, въпреки че напоследък тя имаше няколко истински новини.

„Моя скъпа Сара,

Пак сме в средата на лятото и отново е мъчително горещо. Водим доста скучен и беден на събития живот, макар че днес трябва да замина до Перъмейта и поговоря с няколко млади жени, за да намеря подходяща гувернантка за Кит. Не мисля, че е малък, за да започне да се учи да чете и пише. Помня, че ние с теб можехме да четем на тази възраст.

Мисис Джарвис попита дали малкото ѝ момиченце би могло да присъства на уроците. Тя е тиха, но аз съм

сигурна, че е много умно дете. Не съм съвсем сигурна дали ми харесва да бъде постоянна компаньонка на Кит. След като живеем в такива изолация, нямаме голям избор, а и Джилбърт се отнесе благосклонно към предложението. Той е по-ентусиазиран от мен. Признавам си, че мисис Джарвис ме помоли по някакъв много странен начин, сякаш това бе мой дълг. Надявам се, че тя няма да се самозабрави. Трябва да съм милосърдна и да се опитам да разбера желанието ѝ да направи най-доброто за малката Роузи.

Иска ми се да можеше да видиш парка ми през това лято. Пибоди се перчи като паун. Той постигна чудесни успехи почти с всички нови растения. Сега имаме ограда от лавандула, а бялата роза се издигна по декоративната решетка и е отрупана с цветове. Но най-голямото чудо е, че в езерцето с лилиите се задържа вода, макар все още да няма лилии. През този сезон се изляха доста дъждове и можем да си позволим да бъдем разточителни с водата. Смокиновото дърво доста израсна и вече мога да седя в сянката му. Сдобих се с маса и столове, направени специално, за да ги поставим под дървото и да пием чай навън. Пибоди намери старинен слънчев часовник в един антикварен магазин в Перъмейта. Той го изправи в центъра на поляната. Признавам, че го харесах заради надписа: «Всеки изминал час съкращава живота ни». Джилбърт застана недоволен пред него и важно заяви, че го намирал за доста зловещ.

Когато разказвам на Кит за Лайкфилд Корт, той ме слуша с удивление, но все не може да разбере, че там има друга къща, където мама е живяла някога. Той не спира да задава въпроси за баба, дядо и лелите си, но не ми е много ясно как ли си ги представя в малката си главица.

Ние ще сме ни четири годинки и половина, когато новото бебе се роди.

А сега слушай внимателно! Запазих новините за края. Джилбърт, естествено, е много радостен, както всъщност съм и аз, че няма да оставим празна люлката, след като Виктория ни напусна. Надявам се да не ти

прозвучи отегчително и досадно от моя страна, но бих искала да те помоля да ми изпратиш малко повече от онази прекрасна мека бяла вълна и много бих искала няколко нотингамски дантели и платове за бебешки дрешки. Те няма да пристигнат преди раждането, но това няма значение. Ще ги използвам по-късно.

Миналата вечер стана един неприятен инцидент с мисис Ешбъртън. Тя настъпи роклята си и падна по стълбите. За щастие се отърва само с леки наранявания. Боя се, че бе в такова състояние, което не позволяваше на краката ѝ да я слушат.

Все пак на мен тя много повече ми харесва в трезво състояние. Тя е нещо като изпитание, но трябва да остане тук, защото сме ѝ много задължени...“

Джилбърт не влезе в спалнята на Моли до приключването на гроздобера. Тя лежеше ноц подир ноц, понякога — спокойна, друг път — отчаяна. Понякога се питаше дали той не бе забравил, че въобще някога е бил с нея, или просто така се отнасяше към случайните жени в живота си.

Предполагаше, че може би го гризе съвестта. Той бе толкова почтен, колкото повечето мъже и се бе сдобрил с жена си. Дълбоко в себе си тя бе убедена, че някоя ноц щеше да дойде.

Това стана в ранните часове на една утрин след отпразнуването на успешното приключване на гроздобера. Той се мушна леглото ѝ, миришейки силно на вино и решен да не губи времето си за разговори.

Жадно я облада и след това потъна в дълбок сън, огласяйки стаята с хъркането си. Когато започна да се развиделява, тя го събуди, прошепвайки му, че трябва да си върви, преди някой от прислугата да е станал.

— По дяволите! — негодуваше той.

Пръстите му сами намираха копчетата и ги закопчаваха. Тя обви ръце около врата му и страстно го целуна.

— Моли, какво ще стане, ако забременееш?

— Ще трябва да напусна.

— Не!

Тя се усмихна, но бе готова да заплаче от несъобразителността му.

— Малко вероятно е. След раждането на Роузи нещо не бе наред. Докторът каза, че трябва да съм щастлива, ако успея да родя друго. Щастлива! — Тя успя леко да се засмее.

Той нежно целуна тила ѝ.

— Бедничката ми Моли! Никога не си говорила за това.

— Нямахше смисъл.

— Напротив. Това ме възпираше.

— Знам.

— Никога не си казвала и дума.

— Как бих могла?

— Ти си истинска жена, нали?

— Никога не го забравяй. А сега трябва бързо да тръгваш.

В неясната светлина на утрото тя успя да съзре присмехулния блясък в очите му.

— Нали знаеш, че ще се върна отново?

— Да, знам.

— Задоволява ли те това?

— Не бих могла да си позволя нещо друго, нали?

Той започна да се смее.

— Виждам, че си преместила Роузи от стаята си. Ти си съкровище. Би ли умряла за мен, Моли?

— Струва ми се, че се подиграваш.

— Не, ни най-малко. Винаги съм искал да чуя това от някоя жена. Но не и да стане истина, разбира се. — Той сковано я потупа по рамото и я отмести от пътя си. — Трябва да изчезвам!

След като вратата се затвори тихо след него, тя се облегна на нея, допирайки чело до хладното дърво.

— Да, бих умряла за теб! — прошепна тя.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Младите жени седяха в неспокойна редица върху твърдата скамейка. Беше им казано, че мисис Месингъм щяла да се появи всеки момент. Тя имала нужда от детегледачка за малкото си момче. Всяко момиче, на което бе предложена работа в Иръби, можеше да смята себе си за щастливка. След губернаторската резиденция това бе най-голямата къща в областта и мисис Месингъм бе най-милата от всички господарки. Но бе много взискателна. Тя наемала само почтени слуги с добри обноски.

Девоjkите си шепнеха нещо помежду си. Две от тях — Еми Доусън и Мини Хигинс, бяха пристигнали едва преди седмица, доброволно участвайки в правителствен проект за привличане на млади жени в колонията. Останалата част от младите жени бяха пристигнали против волята си. Едната от тях бе освободена каторжничка, а другите две бяха затворнички на свободен режим.

Човек лесно можеше да се досети, че Юджени щеше да се спре на Еми Доусън и Мини Хигинс. Известно бе, че мисис Месингъм, при цялата ѝ добронамереност, не обичаше затворниците.

Едва доловим шепот се разнасяше и на тая тема, а също и за това, че останали поразени от вида на мистър Месингъм, макар твърдението му, че обожавал жена си да изглеждало малко вероятно. Кой ли би се усъмнил в това? Защото след като мисис Месингъм най-после пристигна, тя предизвика искреното възхищение на Еми и Мини. Тя не бе впечатляващо красива, както им бяха казвали, но изглеждала много елегантна в безупречната си рокля от муселин и широкополата си шапка, вързана под брадичката ѝ. Лицето ѝ бе изискано и бледо, големите ѝ чувствителни очи излъчваха нежност. Би било изненадващо съпругът ѝ да не е луд по нея.

Тя знаеше всичко за тях. Обръщаше се към всяка една по име. Еми Доусън, потомствена лондончанка с луничаво лице, бе родена на територията, огласявана от звъна на Боу Белс. В сиропиталището, където бе прекарала петнадесет от двадесет и петте си години, тя бе

обучавана да шие и бродира. Била принудена да започне да чиракува като шапкарка и работила убийствено дълго, за да си осигури храна и подслон. Но нещо било трепнало в кръвта ѝ, казваше тя. Не мислела, че Бог я е създал на тази земя, за да води такъв сив живот.

Мини Хигинс говореше с добър акцент. Нейният баща бил учител и умрял от туберкулоза. Същата участ сполетяла майка ѝ и една от сестрите ѝ. Другата ѝ сестра била гувернантка на децата на един от новите памукотекстилни магнати от Манчестър. Тя живеела в комфорт и била щастлива, макар да смятала семейството за пошло. Мини търсела подобна работа, но външността ѝ била против нея. Тя бе ниска и дебела със закръглени рамене. Растежът ѝ бил прекъснат след едно боледуване от рахит в детските ѝ години. Осъзнаваше, че поради невзрачния си вид няма големи шансове някой мъж да я пожелае. По тази причина тя се бе решила на необичайното приключение да замине за Австралия. Тя имаше нежни очи и приятна усмивка, а знанията ѝ бяха впечатляващи. Тя владееше френски, доста добре рисуваше, можеше да свири на пиано и притежаваше доста добри познания по литература.

Тя наистина бе доста образована за непретенциозната длъжност на гувернантка, но ако ѝ бъдеше добре в Иръби и се харесаше на всички и ако следващото бебе бъдеше момиче, тя можеше да стане постоянен член на домакинството.

Колкото до Еми Доусън, тя също не бе за изпускане. След като Фоби бе започнала да излиза с един ковач и по всяка вероятност щеше скоро да се омъжи за него, Еми би могла да поеме задълженията ѝ, както и всичко свързано с шиене и кърпене в домакинството — да ушие дрешки за бебето, както и ризки и панталонки за Кит. Наемането ѝ щеше да бъде изгодно. За онези, които не можеха да заминат за Иръби, мисис Месингъм имаше идеи за подходящи работни места, където щяха да имат възможност да водят почтен живот. Тя си бе записала имената им в един малък кожен бележник.

Тя увери притеснените жени, че ще поддържа връзка с тях. Юджени бе създала система, с помощта на която тя или някой от помощниците ѝ поддържаше контакт с тях, давайки им съвет, пари или подслон, ако се наложи.

Пришпорвайки конете, Юджени енергично потегли обратно към Иръби. Мини и Еми седяха отзад в кабриолета, стискайки здраво

шапките и багажа си и се любуваха на изправената стойка на господарката си и умението ѝ да се справя с юздите.

Всичко, което говореха хората за мисис Месингъм, бе истина. Тя бе красива, благородна и мила... и винаги малко тревожна.

На втория ден след започването на новата работа Мини поиска разрешение да говори с Юджени. Дали било вярно това, че възнамерявала да включи и детето на икономката в утринните занимания?

— Тя просто дойде и седна, госпожо Месингъм — нервно обясни Мини. — Каза, че желае да научи азбуката и че тя и господаря Кит винаги правели всичко заедно. Изглежда ми много отворено дете, моля да ме извините за израза.

— Да, тя е съобразително дете — съгласи се Юджени. — Пропуснах да те предупредя за нея. Мислех си, че първо ще се занимаете с дневния режим на Кит, но след като Роузи е така нетърпелива да учи, по-добре ще е да започне отначало. Между другото и за Кит ще е по-добре да има компания. Те са млечни брат и сестра и са много предани един на друг.

Юджени си помисли, че много скоро щеше да се роди братче или сестриче на Кит. Всъщност, дали това изобщо имаше значение? Джилбърт казваше, че няма предпочитания. Силната привързаност между децата го забавляваше. Той бе с много модерни разбирания и бе привърженик на равенството.

Няколко месеца по-късно, една утрин в разгара на лятото Юджени седеше в прохладната затъмнена дневна и пишеше писмо на Сара.

„... Бебето е момиченце и аз съм във възторг. Мисля, че и Джилбърт изпитва същото, макар да подозирам, че би предпочел да има втори син. Както и да е, имаме много време за това, а междувремето на мен ми е ужасно приятно да се занимавам с новата си дъщеря. Решихме да я наречем с името Едълейд, от което винаги съм се възхищавала. Наследила е червеникавата коса на Джилбърт

и ми се струва, че ще бъде много красива. Тя е здраво дете и е много по-издръжлива от Кристофър и Виктория, така че не се тревожи за нея. Прие без проблеми бутилката с мляко и за нейните три седмици живот изглежда много добре.

Сега Иръби наистина прилича на фамилна къща с Кит в класната стая и бебето в детската стая. Класната стая е владение на мисис Хигинс, или Хиги, както я нарича Кит — едно откровено малко създание, което много прилича на мила жаба. Сега Елън е в детската стая и е много важна, защото трябва да се грижи за новороденото, а Фоби ме напусна, за да се омъжи. Наех и една емигрантка. Казва се Еми Доусън и умее прелестно да шие, а също така се обучава, за да стане добра камериерка. Разбира се, тук е все още и нашата любима мисис Джарвис, която истински се гордее с къщата и с дъщеричката си Роузи. Веднага щом стане достатъчно голяма, ще ѝ бъдат възложени някои дребни домакински задължения, за да не започне да прави бели. Боя се, че е обхваната от ревност към новороденото, защото отклонява вниманието на Кит от нея. Може би ще кажеш, че това звучи невероятно за такова малко дете, но Роузи винаги е имала лице на възрастен човек и винаги е приемала Кит като свой брат. Любопитна ситуация!

Но на мен ми е приятно, че къщата се оглася от детски гласчета, защото до неотдавна...“

Това лято жегата бе ужасна. Дори Джилбърт отбеляза, че не бил преживявал такъв продължителен период с максимални температури. Той се бе похвалил, че изворите на Иръби никога няма да пресъхнат, но водата в тях застрашително намаляла.

Паркът на Юджени стана жертва на сушата. Тя едва понасяше гледката на отпуснатите, спаружени растения. Разходките ѝ в ранните утринни и късните вечерни часове се превръщаха в спомен — дори в тези часове бе много горещо. Тежката жегата и задухът оставаха през цялата нощ, а към пладне ставаше горещо като в пещ.

Устойчивите австралийски храсти, трънливите шубраци и евкалиптовите дървета, изтощени, но непоколебими, оцеляха в битката със сипещото жар небе. Така стана и с големите гущери, мухите и кресливите птици — папагали, кукабури и гарвани. Веднъж едно малко ято от малки зелени папагалчета накацаха задъхани по клоните на австралийската акация като съсухрени зелени смокини. Кит сграбчи едно от тях и то умря в горещата му длан. Уплаши се, защото не знаеше, че и птиците можеха да умират.

Горските пожари се превръщаха в най-голямата опасност. Джилбърт наблюдаваше всеки ден дали няма да види дима на хоризонта.

Пожарите все още бяха само заплаха, но тя можеше да се превърна в реалност, ако лозовите пръчки пламнеха. Водата в кладенците критично бе намаляла. Джилбърт организира тромава, но трайна система за пренасяне на вода от езерото с помощта на ведра и фургони. Но и езерото бавно пресъхваше. Останалата в него вода имаше леко солен вкус.

Юджени се чувстваше немоцна като клюмналите ѝ рози. Дори Джилбърт изглеждаше изтощен, а сините му очи блестяха на почернялото му от слънцето лице. Вече нямаше и вода за къпане. Трябваше да се задоволят с няколко чаши вода в китайския леген. Бебето бе раздразнително от жегата и се налагаше периодично да обтриват тялото му с мокра гъба. Юджени правеше същото и със себе си, но Джилбърт вманиачено пестеше всяка капка вода за лозята си и вечер лягаше в леглото си потен и изтощен. Жена му бе последното нещо, от което се интересуваше.

Лежейки в топлия мрак на стаята си, заслушана в непрекъснатото дрезгаво пищене на цикадите, Юджени изброяваше наум всички студени неща, за които можеше да си спомни. Ромолящи потоци край покрити с мъх камъни, летен дъжд в парка, прохладна трева под босите ѝ нозе, аромат на рози, покрити с утринна роса...

Понякога силата на въображението ѝ отслабваше и тя можеше да мисли само за собствените си трудности. Беше се съсухрила, почерняла от слънцето и изглеждаше състарена преждевременно. Беше като затворник на тази стара-прастара земя, простираща се наоколо и очакваща мракът да се разкъса, за да можеше тя отново да тлее и гори под триумфалните лъчи на слънцето.

Дъждовете започнаха внезапно и пороите се изливаха като водопад от ниските облаци. Всяко поточе се превърна в миниатюрна река, а самата река заливаше бреговете си.

Овцете и добитъкът, измършавели от глад, бяха поглъщани и отнасяни от придошлите реки. Големите и малки кенгурута, кучетата динго и лисиците споделяха ужасните сиви вонящи остатъци по речните брегове. Земята отново се раззелени. Безупречните сини утрини вдъхваха увереност.

Джилбърт унило съобщи, че тази година няма да има реколта. Лозята бяха оцелели, но не и плодовете им. Гроздето висеше на спаружени и изгнили гроздове. Носеха се слухове, че лозарите по долината на Хънтър Ривър били сполетени от същото бедствие. Някои се успокояваха с очакване на следващата реколта. Други възнамеряваха да изоставят този рискован начин на живот и да създадат ферми или напълно се връщаха към градския живот. Някакво семейство дори възнамерявало да хване следващия параход за Англия. Когато Юджени чу това, луда надежда лумна в нея. Тя опита да заговори за това по най-заобиколения начин. Джилбърт бе така изнемощял, затворен и потънал в отчаянието си, та бе невъзможно да проведат някакъв нормален разговор.

В нощта, след като бе оповестил за унищожените плодове, той не се качи на втория етаж до зазоряване, а после дойде само за да се измие и преоблече. Юджени си мислеше, че сигурно бе пил сам, или може би с Том Слоун. Когато се качи горе в ранни зори обаче, по нищо не личеше да е пил. Видя я да стои на прага и се извини, че я е обезпокоил.

— Къде беше? — попита тя.

— Говорихме. Обсъждахме планове и намерения.

— Ала не и през цялата нощ!

— Така изглежда. — Той бе зает с търсенето на чиста риза в гардероба и опипваше с пръст брадясалото си лице. — Не обърнахме внимание, че нощта е преминала, докато не видяхме дневната светлина. Младият Джими се разплака. Голямо момче, а пък да се държи така! Очаквал с нетърпение първия си гроздобер.

За нещастие, Юджени осъзна внезапно, че също щеше да се разплаче. Това може би щеше да е единственият начин да се доближи до съпруга си, който бе потънал в отчаяние.

— Ще си легнеш ли сега?

— Нямам време. Не се тревожи, любима. Върни се в леглото и спи.

Но тя се бе разсънила и лежеше с широко отворени очи. Имаше нещо странно в поведението му. Сети се какво бе то. Напрежението в очите му бе изчезнало. Той бе слаб и брадясал, но странно бодър. И това — след нощ, прекарана в безсъние и приказки! Бе достигнала до някакво забележително умозаклучение.

Тя успя само да каже:

— Джилбърт, този бизнес е много рискован. Няма ли да бъде по-добре, ако се захванеш с нещо друго? Преди да си затънал в дългове...

— Тя се запъна, като не смееше да повдигне очите си към него.

— Има ли тук нещо, което да желаеш и да не си го получила?

— Не, не, аз дори имам прекалено много. Но твоят дълг към мисис Ешбъртън... кога ще бъде изплатен?

— Сега едва ли е най-подходящото време да ми напомняш за него. Мисис Ешбъртън със сигурност не би го сторила. Всъщност, тя вече ми предложи нов заем.

— Да не би да си приел?

— Естествено, че приех! — отвърна изненадано той. — Как бих могъл да се оставя да бъда победен? Ти май нищо не разбираш.

— Разбирам само, че всичко това е ужасно. Догодина може пак да се случи, а през всичките тия дни, седмици и месеци ние ще живеем в тревога. Не мисля, че бих издържала на това. Не съм такъв човек.

— Това е така, само защото не харесваш виното и винарството. — Сега той бе снизходителен. Тя не харесваше пренебрежителното му поведение. — Ще трябва да се опиташ да се въоръжиш с търпение за това. Връщай се в леглото и заспивай!

Мисис Ешбъртън бе доволна от обрата на събитията и открито го показваше. Харесваше ѝ да бъде необходима личност, дори и тогава, когато ставаше въпрос единствено за състоянието ѝ.

Но парите не трябваше да застават между нея и скъпата ѝ Юджени. Ден подир ден тя все повече се привързваше към децата, Джилбърт, Юджени и Иръби. Много ѝ се искаше да бъде баба на малката Едълейд. Тя обожаваше детето. То бе така живо и наперено и така много приличаше на баща си с властните си сини очи!

— Иска ми се да доживея да я видя пораснала! Обзалагам се, че ще надмине брат си във всичко.

— Надявам се да грешиш — каза Юджени, — но ти, естествено, ще доживееш да я видиш голяма.

Мисис Ешбъртън поклати глава. Тя ставаше все по небрежна към облеклото си. Шапките ѝ винаги бяха килнати на една страна, а сивите кичури на косата ѝ бяха разпръснати.

— Не мисля. Подуват ми се краката. Филип Ноукъс ми каза, че съм болна от воднянка.

— Твърде много вино пиеш.

Мисис Ешбъртън се изсмя — не над себе си или над собствените си страсти, а над Юджени.

— Започнала си да приличаш на истинска австралийка, скъпа моя. Надявам се да станеш известна в тази страна. А също и съпругът ти — от проклетия.

— Какво искаш да кажеш с това „от проклетия“? — Смущението и тревогата отново я завладяха при спомена за странното поведение на Джилбърт тази сутрин.

— Той е амбициозна натура! — многозначително отвърна мисис Ешбъртън.

— О, имаш предвид привързаността му към лозята. Аз свикнах с това. Разбрах, че те винаги ще бъдат по-важни от всичко за него.

— Това не е чак толкова страшно, скъпа.

— Но може да стане — отчаяно каза Юджени и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Така ми е домъчняло за дома!

Мисис Ешбъртън я потупа по ръката. Юджени забеляза, че пръстените се бяха врязали в подпухналата плът на старата жена.

— Знам, детето ми, знам. Макар понякога да се питам дали не бъркаш носталгията с нещо друго. Недей да ме заблуждаваш за тази страна на нещата. Ако не бях помогнала на Джилбърт, той щеше да намери друго решение. Много по-добре е да дължи на мен. Крайно време е да разбереш, че не си се омъжила единствено за мъжа ти, а и за страната, в която сега живееш. За добро и зло. Нали така, скъпа моя?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Юджени не бе ходила в Сидни след злополучното пътуване, когато малката Виктория умря. Преди онази трагедия тя бе преживяла ужасяващите събития от сватбеното си пътешествие. След всичко това тя неволно започна да свързва представата си за пътуване, с мисълта за някакво произшествие.

Губернаторът Ричард Буърки, който наскоро бе удостоен за заслуги с титлата „сър“, се готвеше да отпътува за Англия и в негова чест бе организиран прощален бал. Джилбърт каза, че било изключено да не присъстват.

— Заминаваме в събота и ще се върнем седмица по-късно. Ще можеш да си купиш някои нови дрехи от Сидни. Например бална рокля по последна мода.

Предположението му, че в онзи безреден колониален град имало дрехи по последна мода, както и безотговорното му отношение към парите, отново я тласнаха към тревогата, предизвикана от необходимостта да остави децата сами.

Тя раздразнено се обърна към него.

— Как можеш да предлагаш това! Не разполагаме с никакви пари, освен взетите на заем от мисис Ешбъртън. Предполагах, че са предназначени за по-важни неща от дрехите.

Джилбърт нетърпеливо поклати глава.

— Ти си прекалено почтена за тази страна, в която животът е като борба свободен стил. Нали казваш, че новата ти слугиня била добра шивачка. Виж тогава какво би могла да направи за облеклото ти, след като не желаеш да си купуваш ново.

Преди време ѝ казваше, че искал да се покаже с нея. Сега бе отвикнал от всякаква любезност.

Макар и да не го каза, той не искаше от нея да блести и затова наблюдаваше стягането на багажа и настояваше да проучи всеки детайл на роклята, която тя и Еми скалпиха от парче френски брокат, купен изгодно от Перъмейта.

Най-накрая, наблюдавайки я как се завърта пред него, той заяви:

— Мисля, че в края на краищата ти бе права, Джини. Не е необходимо да се притесняваш за модата. Самата ти можеш да я създаваш.

— Ти можеш да мислиш така, но дамите от Сидни няма да са на същото мнение — каза Юджени, докосвайки с пръсти дълбокото деколте. — Не е ли прекалено дълбоко? Точно това бе показано в модните журналы, които Сара ми изпрати.

— Кой обръща внимание на сиднейските дами? — Очите на Джилбърт я гледаха одобрително. Наричаше я Джини само когато бе доволен. — За мен ти изглеждаш прелестно. Не забравяй диамантите си!

Три дни по-късно мисис Джарвис ги видя да тръгват. Докато кабриолетът вземаше завоя, Юджени хвана мъжа си под ръка. Еми и Том Слоун седяха отзад. Те трябваше да се погрижат за личния им багаж и сандъците с червеното вино на Иръби от реколта 1830.

С присвити очи тя наблюдаваше екипажа, докато той не се изгуби в облак от прах. Тя се питаше как ли би се чувствала, ако можеше да замине за Сидни и прекара една седмица в забавления, да носи елегантни дрехи.

Нямаше смисъл да се заседява повече и да гледа към разсейващия се облак от прах. Никой не биваше да си мисли, че дисциплината щеше да се отпусне заради заминаването на господаря и господарката.

Нещо розово се мерна пред очите ѝ на съседното акациево дърво.

— Роузи! Защо не си в класната стая?

Дъщеря ѝ се вцепени за миг и след това виновно се спусна от дървото.

— Мамче, Кит каза...

— Кит не трябва да си мисли, че щом майка му е отпътувала, той ще може да се забавлява. Сега часът е осем и тридесет и госпожица Хигинс ви очаква и двамата.

— Но майката на Кит му позволи да си почине днес.

— Това не означава, че и ти ще можеш.

Детето недоволено се нацупи.

— Не е честно. Не ми харесва през цялото време да се уча да чета.

— Но ще го направиш, агънцето ми, ще зарадваш мама.

Въпреки всичко бе приятно да са отново в Сидни. Промените бяха огромни. В града се бяха появили множество улици, застроени с малки и спретнати къщички от тухли или камък. В центъра на града се издигаха няколко красиви обществени сгради. Пристанището бе пълно с плавателни съдове от всякакви размери, като се започнеше от четиримачтовите шхуни, та се стигнеше до малките лодки, които возеха хората на приятни експедиции. Карети трополяха по прашните улици. Постоянният шум предизвикваше весело оживление след уединения живот в провинцията. Юджени забеляза много нови и добре уредени магазини.

Остана приятно изненадана от комфорта в хотела. Стаята, която бе резервирана за нея и Джилбърт, бе просторна и хладна, лененото бельо беше безупречно чисто, умивалникът и тоалетката бяха заредени с всичко необходимо. Когато дръпна шнура на звънеца, една мила и любезна камериерка дойде да се осведоми дали биха желали още нещо. Поръча да напълнят цветната вана, разположена зад завесата, да донесат чай и прясно изпечени кекчета и да се погрижат за прането и гладенето на дрехите, с които бяха пътували.

— Щастлива ли си, моя любов? — поинтересува се Джилбърт със сдържан глас, с който все по-често бе започнал да се обръща към нея. Сега те почти не се караха. Тя смяташе, че не е кой знае какво удоволствие да се кара с човек, към когото не изпитваше вече нищо.

Старото чувство за вина отново се пробуди. Някакъв вътрешен глас като че ли я предупреждаваше, че не всичко е свършило, особено след онова, което научи от Бес Кели.

Бес изглеждаше приятно закръглена. Едмънд бе преуспял и сега те живееха в по-просторна къща в най-изисканата част на града. Том бе заминал да учи някъде, а момичетата бяха весели и открити и говореха с колониален акцент. Юджени си помисли, че не би допуснала и Едълейд да говори по този начин.

— Уверявам те, Юджени, всички мислехме, че ще се превърнеш в провинциалистка, но ти ни даде да разберем.

— Глупости! Аз не мога да претендирам, че се обличам по последна мода.

— На бала ще има нещо като модно ревю, но не мога да си представя, че ти ще останеш незабелязана. Джилбърт няма да ти го позволи. Все още ли е така горд с теб?

— Ами да. Струва ми се, че ме поставя някъде между Иръби, лозята и децата му.

— Има ли някакъв сарказъм в думите ти, Юджени? Да не би да сте се скарали с Джилбърт? — Бес изглеждаше обезпокоена. Имаше нещо отнесено в поведението ѝ. Тя рязко помоли децата да напуснат стаята.

— Естествено — и сега и тогава — отвърна Юджени. — Не го ли правят всички съпрузи и съпруги? Защо питаш?

— Само защото... тук се носят слухове... хората имат дяволски езици.

— Скъпата ми Бес! Какво се опитваш да ми кажеш?

— Онзи ирландец, който рисува портрета ти. Много говори, когато прекали с брендито. Сигурна съм, че не това е имал предвид. Той е направо очарователен, когато е трезвен.

Лицето на Юджени пламна, а след това пребледня.

— Той в Сидни ли е?

— Да. Говори се, че книгата му щяла скоро да излезе и че представлявала много ценен източник на информация за флората и фауната на Австралия. Той няма да присъства на бала, така че няма защо да се безпокоиш, че може да изпаднеш в неловко положение.

— Не е ли поканен?

— Кой би го поканил, след като е толкова непредсказуем.

Юджени се засмя неопределено.

— Това е елегантен начин да го отблъснат, Бес. Но си мисля, че на бала ще е пълно с австралийски, английски и ирландски джентълмени, чието поведение също няма да бъде напълно предсказуемо. Не съм забелязала в тази страна трезвеността да е на голяма почит.

— Значи ти все още продължаваш да държиш на него — измърмори Бес.

— На кого да държа? — Юджени повдигна високо брадичката си. — На мистър О'Конър ли?

— Той май споменавал нещо за писма, които притежавал — каза тревожно Бес. — Надявам се, че няма да ги показва наоколо.

Юджени едва скри изумлението си, но за миг изгуби способността си да говори.

— Тогава това не бива да му се позволява, нали?

— Мислех, че съм длъжна да те предупредя. Можеше да го чуеш от далеч по-недобронамерен източник. Този град е ужасно свърталище на клюкари и интриганти.

Юджени изправи раменете си. Усети, че е много уморена от дългото пътуване. Сърнето ѝ тревожно биеше.

— Струва ми се, че всички градове са свърталища на клюкари. Всичко ще се оправи. Колм е джентълмен.

— Когато е трезвен — каза Бес. — А това не се случва често напоследък — добави тя. — Трябва да ти кажа, Юджени, че да се осланяш на благородството му едва ли е достатъчно.

Зениците на Юджени се разшириха.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да го моля да ми върне обратно писмата?

— Това е най-мъдрото решение, скъпа.

— Да го видя!

— Бих дошла с теб, ако ми позволиш. Ще трябва да вземем кабриолета и да заобиколим заливите. Трябва на всяка цена да ги видиш. Много са живописни: Рузи Бей, Дабъл Бей и Рашкътърс Бей.

— Колм ми е споменавал, че живее в барака.

— Да, виждала съм я отдалече. Мястото не е кой знае какво. Усамотено е. Сам би могъл да наглежда конете за половин час, докато ние се спуснем надолу към залива.

— Сам ли?

— Вече си имаме кочияш — гордо каза Бес. — Той е тромав възрастен мъж, но не е клюкар. Както и да е, той ще си помисли, че просто сме излезли да подишаме чист въздух.

— Ти си обмислила всичко това.

— Едмънд ми каза да го сторя — призна Бес. — Каза, че щяло да бъде ужасно неприятно, ако този слух се понесе, докато вие с Джилбърт сте в Сидни. Толкова си наивна, Юджени. Твърде много си била закриляна през живота си. Не знаеш какви могат да бъдат хората, особено, ако са ревниви. А аз мога да те уверя, че дамите — ако би

могла изобщо да ги наречеш дами — ще ревнуват. Мъжете — също. Знам, че Джилбърт има неприятности с лозята си, но той се откроява сред останалите. Вие и двамата сте много ценени в колонията и аз ви обичам. Няма да позволя да станеш център на отвратителен скандал, особено, ако е предизвикан от пияния ирландец.

— Точно така го нарича и Джилбърт. Ти си на страната на Джилбърт, Бес.

— Ах, ти, малка глупава наивнице! Аз защитавам и двама ви. Нали знаеш, че бракът е за цял живот? Така че си длъжна да го направиш щастлив. Ако толкова ти се иска да имаш любовник, изчакай поне да пораснеш малко.

Юджени направи опит да се засмее.

— Бес! Колко си земна!

— Е, „земна“ е качеството, което ти със сигурност не притежаваш, скъпа моя. Време е да се събудиш.

— Вече го сторих. Не виждаш ли, че вече не съм млада и наивна? Това се случи, защото ми бе мъчно за дома. — В очите ѝ имаше болка. — Колм ме разбираше. В онези писма аз търсех убежище, без да се замисля какво му причинявам. Моя е вината, че го накарах отново да потърси утеха в алкохола.

Бес язвително поклати глава.

— Ти май не знаеш много за проклятието на алкохола.

— Не ме презирай, Бес.

— Не презирам теб, а Колм О'Конър, че се е възползвал от една наивница.

— Мисля, че и той също е наивник.

— Тогава е дошло време и той да се събуди. Ще те потърся утре, в три часа, в хотела ти. Кажу ми на Джилбърт, че ще ходим на разходка.

— Трябва ли да го правя? — попита с болка Юджени.

— Никой друг не може да го направи вместо теб, нали?

Въпреки че Юджени нервно напрягаше слуха си, тя не успя да дочуе нищо за скандала. Тази вечер щеше да има официална вечеря във Вокълс. Юджени и Джилбърт бяха поканени. Юджени си мислеше, че Марион Ноукс се държи прекалено настойчиво и покровителствено с нея и че мисис Уентуърт ѝ отправяше тревожни

погледи от време на време. Но разговорът се задържа върху безобидните всекидневни проблеми за състоянието на колонията, неясните слухове за открито злато, увеличаващият се брой на емигрантите, възможността за прекратяване на притока от затворници. И още за децата, училищата, прислугата и модата.

Илюзията, която я привличаше някога към писалището ѝ, вече ѝ изглеждаше избледняла, а необходимостта от среща с Колм О'Конър — факт, който тя трябваше смело да приеме.

Бе ѝ приятно, че мъжете отделиха доста време, за да изкажат съчувствията си на Джилбърт за унищожената реколта и да изразят възхищението си от твърдата му решителност да продължи, когато толкова много лозари бяха отстъпили. Те оцениха високо виното му, вдъхвайки аромата му, вдигайки го високо към свещите и задържайки го многозначително в уста. Точно такава вечер бе очаквал Джилбърт.

Когато се върнаха обратно в хотела, той бе в прекрасно настроение, но голямото количество вино, което бе погълнал, го направи апатичен. Той се съблече, просна се в леглото и моментално заспа. Умората надделя и Юджени също заспа. През нощта се събуди с вик, стресната от кошмар.

Шокът и огорчението от следващия ден успяха да потиснат сълзите ѝ.

Бараката още отдалеч имаше окаян вид. Трябва да беше едно от първите жилища, издигнати в залива Ботани Бей. Стените ѝ от пръст бяха разкривени и пропукани, а покривът ѝ представляваше парче ръждиво желязо.

Юджени изгуби кураж и не събра сила да почука на вратата, но Бес бързо потропа вместо нея. След доста време се чу неясен глас:

— Кой е? Кой чука?

Бес побутна рязко Юджени.

— Кажи му.

Миг по-късно вратата се отвори и една раздърпана фигура се появи, примижавайки към светлината. Това бе едно изнемощяло, окаяно и изтерзано същество, състарено до неузнаваемост.

Юджени се разрида.

— Колм! — промълви изумено тя.

Колм се изправи със сянка от предишното му достойнство, а след това леко се поклони.

— Мисис Месингъм! На какво дължа честта?

— Колм, ти изглеждаш като болен.

— Не съм болен, госпожо. Просто обичам гуляите.

— Мога ли да вляза.

Той бе препречил вратата и леко се олюляваше.

— Тук не е подходящо място за една дама.

— О, престани с тези глупости. Влизам!

Бес се възпротиви и улови ръката ѝ, но Юджени нетърпеливо я издърпа.

— Ти остани отвън, Бес. Няма да се бавя.

Тя влезе решително в малката тъмна стаичка, опитвайки се да не забелязва отчайващия безпорядък и миризмата на алкохол.

— Какво е станала с теб, аlannah? Никога не си изглеждала така. Държиш се като графиня.

— И ти не бе такъв преди.

— Старият демон на алкохола — ухили се той.

Юджени никога не бе допускала, че би могла да понесе тази противна сцена. Тя тихо каза:

— Дойдох за писмата си. Трябва да ми ги дадеш.

Зад пиянската му смелост проблесна истинско отчаяние.

— Какво? Единственото ми ценно нещо?

— Чух, че си се хвалил с тях. Не мога да ти позволя това.

— Боже мой, ти си станала почтена съпруга!

— Колм, моля те. Трябва да ги взема. Или поне да видя как ги унищожаваш. Не можеш ли да ги изгориш тук, в момента?

— Погребален огън?

— О, Колм! — Тя сложи ръката си върху неговата и усети костите под тънката плът. — Защо позволи да стане това с теб?

— Защото съм слаб човек. Може би ти щеше да ме спасиш. Не знам. Трябваше да те отвлека след онзи ден край езерото. — Той внимателно отдръпна ръката си от нейната. — Не ме докосвай! Знам, че съм противен. Добре, можеш да си вземеш писмата. Наистина ли повярва, че бих могъл да направя скандал?

— Не и когато си господар на действията си.

— Което много рядко се случва, както навярно си чула.

Той започна да рови в някаква кутия. След миг извади малък пакет писма и ги захвърли в пепелта на огнището, придърпвайки ги с ръжена към слабия пламък на огъня. След това се приведе и разпери ръце над пламъка. Изглеждаше така, сякаш бе забравил за присъствието ѝ.

Бес потропа силно на вратата. Юджени ѝ извика да почака. Искеше да се убеди, че и последният лист е обхванат от пламъка. Почувства се уморена и остаряла. Помисли, че най-после бе пораснала. Бе станала почтена омъжена жена, както бе казал той.

— Не съм напълно лишен от чувство за чест — каза той, коленичейки в нозете ѝ. — Не знаех, че с приказките и хвалбите си на пияна глава ще те нараня.

— Да — тъжно отвърна Юджени с въздишка.

Той бутна купчинката пепел с върха на обувките си и гневно се обърна към нея.

— Получи онова, за което си дошла. Защо не си тръгваш? Целият свят те очаква.

— Би могъл да очаква и теб. Казаха ми, че книгата ти била великолепна. Ти си толкова талантлив, Колм.

— За бутилката, скъпа моя. Огромен талант за пиене. Всичко е наред. Не ме гледай така огорчено. Това е недостатък на ирландците. Повечето от нас пият. Някои го правят по-упорито от останалите и рано завършват в гроба — кратък и щастлив живот. — Той вдигна една бутилка, в която имаше само остатъци от някакъв ликьор. — Аз съм отчайващ случай. Дори ти не би могла да ме спасиш, алannah, говоря ти самата истина.

Нямаше какво повече да направи, освен да си тръгне. Бес бе смръщила нос от отвращение. Тя улови ръката на Юджени и забързано я поведе през пясъчните дюни към очакващата ги карета.

— Какво правихте толкова време? Даде ли ти писмата? Отвратителен човек! Толкова пиян и груб. Какво ти каза на сбогуване?

— Нищо. Нищо, което да ме впечатли.

Но то бе я впечатлило. То бе един смел опит да я освободи от чувството за вина и разкаяние и да ѝ каже, че бе изиграл тази окаяна пародия, за да ѝ помогне по-лесно да се прости с преданата си любов.

Искеше ѝ се да заплаче от мъка за него. Но сълзите се събираха в болезнена топка в гърлото ѝ.

През целия път обратно към града тя седеше с вцепенено тяло и вледенено лице, без да обръща внимание на опитите на Бес да я окуражи.

Писмата бяха унищожени. Репутацията ѝ бе спасена.

Тя щеше да изживее нормално своя живот. Но в този момент тя не знаеше как да живее въобще.

Балът на следващата вечер бе великолепен. Юджени не можеше да повярва, че в един колониален град би могло да има толкова изящни дрехи и бижута. Според нея видът ѝ бе твърде скромнен в сравнение с по-голямата част от жените. Но някой изрече зад нея:

— Красивата мисис Месингъм!

Тя пламна и се огледа, чувайки ехото от гласа на Колм от една друга отдавна отминала нощ. Солидният джентълмен, който ги бе изрекъл, я гледаше изненадан от реакцията ѝ.

— Да не би да ви стреснах, мисис Месингъм? Ще ми окажете ли честта за този танц?

Устните ѝ неволно се разтрепериха, когато му позволи да улови ръката ѝ.

Някъде след полунощ настъпи леко раздвижване сред присъстващите.

— Ирландският художник — каза някой.

— Онзи пияница — О'Конър — добави друг.

— Харесва ми, че се е пристрашил да дойде! Та той изглежда абсолютно трезвен.

Дъхът ѝ спря. Сърцето ѝ се разтуптя. Тя стоеше вцепенена, с приковани в срещуположния край на помещението очи, където високата му фигура стоеше изправена на прага. Облечен официално и изискано, той стоеше елегантен и предизвикателен и сякаш бе очаквал единствено да срещне погледа ѝ. След това се поклони замислено и тържествено се оттегли от полезрението ѝ.

Навярно бе положил огромни усилия, за да ѝ позволи да го зърне за миг. Това бе неговото сбогуване. Тя знаеше със сигурност, че нямаше да го види никога вече.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Всичко започна да се повтаря отново...

Юджени написа:

„Скъпа Сара, дали ще ти бъде интересно да узнаеш, че Кит и Едълейд ще имат братче или сестриче в началото на идната година? Аз съм много щастлива. Струва ми се, че е по-добре тази голяма къща да се изпълни с повече деца.

След пътуването ни до Сидни аз бях повече от доволна да оценя спокойния си живот в Иръби. Потапяйки се в светския живот, станахме жертви на разкош и веселие, които аз лично намирам за лицемерни и празни. Все пак с удоволствие подновихме старите си познанства. Бес Кели е станала много решителна, а Марион Ноукъс ми се видя стара и прежълтяла. Това не е особено обнадеждаващо за жена, която силно копнее да има деца. Но тя не е загубила нищо от язвителния си тон и аз все повече и повече започвам да харесвам прямотата ѝ. Това е за предпочитане пред самодоволната глупост на всички онези новопристигнали представителки на средната и висша класа, чиято надежда да станат пионери в проправянето на пътя за най-новата мода, ми изглежда безвкусно...“

Надяваше се бебето да е момче, още повече, че и желанието на Джилбърт е такова, а следващото би могло да бъде момиче — за нейно удоволствие. Струваше ѝ се, че предпочита момчетата пред момчетата. Кит бе красиво дете, но с труден характер и лесно изпадаше в лошо настроение. Понякога Юджени имаше усещането, че той никога няма да може да се възстанови от шока от смъртта на малката Виктория, докато майка му отсъстваше. Бе малко странно толкова малко дете да бъде така чувствително.

Каквото и да му бе, то тя в момента се бе заела с дисциплината му. Изглеждаше, че той много я обича, но щом го смъреше и за най-дребното нещо, започваше да пищи за мисис Джарвис, която лесно се оправяше с него, а майка му се терзаше от това.

Джилбърт изглеждаше развеселен и безразличен.

— Малкият негодник знае, че имаш нежно сърце, любов моя. Той спекулира с това. Мисис Джарвис добре го потупва, когато е необходимо.

— Дали това има нещо общо с факта, че го е кърмила — питаше се Юджени — и го е държала на гърдите си като нейно бебе?

— Това са прибързани изводи. — Джилбърт сякаш не желаше да продължат тази тема на разговор. — Почакай да тръгне на училище. Дотогава ще порасне и ще се откаже от бебешките си лудории.

— Роузи го поощрява! — настоя Юджени. — Това дете тихомълком прави страшно много бели. Всички лоши прояви са нейна идея.

— По-добре да ги включим в гроздобера. Така ще спрат да кроят бели.

— О, Джилбърт! Как може дете да се труди! Сигурно не си искал да кажеш това.

— Напротив. Момчето трябва отрано да започне да се интересува от бъдещето си.

— Да не би да мислиш, че ще му внушиш да изпитва отвращение, само защото като малък си го карал насила да работи?

— Глупости! Това ще е като игра за него.

— Но това не е бъдещето на Роузи.

— Знам това, разбира се. Не се притеснявай. Остави детето да научава онова, което му харесва. Стига майка й да не възразява, разбира се.

— Тя е много съобразителна и много по-бърза от Кит в четенето. Имам някои смътни планове... но това ще стане след още много време.

— Кажи, любов моя? Какви са те? — любезно попита Джилбърт, но без особен интерес.

— Искам да се заема със създаването на училище в Перъмейта за децата от работническата класа. Знам, че е необичайно да се обучават такива деца, но аз не мисля така. В тази нова страна ние бихме могли да установим такъв стандарт на живот, какъвто и в Англия не познават.

Джилбърт потисна прозявката си.

— Да, любима. Идеята е прекрасна. Какво общо има това с Роузи?

— Мислех си, че тя би могла да преподава там. Сигурна съм, че мисис Хигинс ще може да ѝ даде доста добра подготовка за това. Това ще бъде един интересен експеримент.

— Прави само това, което ти доставя удоволствие, любов моя.

— Аз не го правя за собствено удоволствие — ядосано отвърна Юджени.

Няколко дни след този разговор плановете ѝ почти се провалиха. Момиченцето се роди преждевременно и тя преживя едно трудно изпитание.

След като всичко отмина, тя откри, че смътно си спомня мъките, които сякаш щяха да я погубят, а после изпадна в унес. Спомняше си, че веднъж светлината на лампата бе започнала да избледнява и тя се бе разплакала и молила да усилят пламъка, защото неочаквано се уплаши от мрака. Нима никой не знаеше, че тя винаги бе живяла с мисълта, че мракът в тази страна е пълен с ужасии?

Трябва някой да я бе чул, защото по-късно пламъкът се усили и лицето на Джилбърт се надвеси над нея. То ѝ се стори така разтревожено и тъжно, че тя се вкопчи в ръката му. Силната му длан сякаш вля малко живот в нея.

Тя прошепна:

— Бебето? — И видя, че той плачеше.

— То... не е ли живо? — успя да промълви ужасено тя.

— То е добре. Момиченце. Прилича на теб.

След това много нежно я целуна по челото и тя усети влагата на сълзите му върху лицето си.

На другия ден, а може би седмица по-късно, защото времето бе загубило значение, тя разбра, че това е бил миг, в който са разбрали, че тя ще оживее. Но дълго време не биваше да мислят за други деца.

Бояха се да ѝ съобщят тази новина, докато не започна сама да става от леглото и да сядва в креслото на терасата. Новороденото лежеше в кошчето си край нея. Тя тъкмо бе започнала да усеща някаква силна привързаност към това мъничко крехко същество и

предпазливото обяснение на доктор Ноукъс за опасността от раждане на друго дете направи дребосъчето неопикуемо скъпо за нея.

— Говорих с Джилбърт, Юджени. Не трябва да се рискува поне няколко години.

— А той какво каза?

— Той ще говори с теб. Съгласен е, разбира се. Не го преживявай много, Юджени. Вече имате три деца.

— Тъкмо когато бях започнала да желая къщата да е пълна с деца! — Гласът ѝ бе преизпълнен с болка.

— Животът е низ от компромиси.

— Знам. Би трябвало да съм благодарна, но след малката Виктория не мога да сдържам нервите си. Новото бебе така много ми напомня за нея! Ако тук не ѝ понася, ще я отведа в Англия.

Доктор Ноукъс сви рамене.

— Нали знаеш, че и в Англия децата понякога умират. Тук положението не е по-различно. Предполагам, че никога не си виждала бедняшките квартали на Лондон или Ливърпул.

— Нямам предвид бедняшките квартали — каза Юджени. — Говоря за собствения си дом.

— Разбира се. Само обобщавам. Трябва да поговоря и с моята жена по този начин. Тя също ненавижда Австралия.

— Би трябвало да се засрамя от себе си! — възкликна Юджени. — Тук родих трите си деца, а продължавам да негодувам.

— Негодувай колкото си искаш, скъпа. Това бе шок за теб, но ти се справи много добре. Не бихме могли да направим нищо без теб. Ти имаш много голям принос за това място.

— Наистина ли?

— Никога ли не си била суетна?

— Виждам грешките си. Повечето от тях...

— Започни, тогава, да виждаш и добродетелите си. А ти ги притежаваш, вярвай ми.

Дали Джилбърт също ги бе забелязал? Изглежда, защото дойде при нея с печално лице.

— По дяволите, уплаши ме до смърт, Джини! Не бива въобще да рискуваме отново с това.

Тя можа само да каже, че ужасно съжалява за неприятностите, които е причинила. Сигурно ли било, че можело пак да се повтори?

— Ние няма да рискуваме, за да узнаем това. — Той коленичи до нея и взе ръцете ѝ. — Погледни колко са нежни. Един лек повей на вятъра може да ги отнесе на оня свят.

Тя преглътна сълзите си.

— Толкова изнежена ли ти изглеждам?

— Да си призная, страхувам се да не те счупя. Запомни това, любов моя. — Гласът му бе пряк. — Не бива никога да се тревожиш за брака ни! Не съм искал това от теб. Жените като теб не бива да го правят.

— Това е обобщение. — Тя се опита да говори спокойно, но думите на негодувание излетяха от устата ѝ. — Мразя това самотно легло!

— Скъпата ми! — Той я погледна изумен. — Все още ли се страхуваш от тъмнината?

— Не, не ме притеснява, но не желая да се чувствам като вдовица.

Той се разсмя и притисна ръцете ѝ до себе си.

— Слава богу, нито аз съм вдовец, нито ти. Може би след няколко месеца...

Тя си спомни, че преди той винаги бе настоявал да го гледа, когато говори с него. Сега му стигаше да погали косата ѝ. От това докосване тя усещаше, че я залива някаква болезнена топлина. Разбра, че не смее да го попита какво мисли за нейния принудителен аскетизъм.

Животът ѝ отново бе посветен изцяло на бебето, наречено Луси. Тъй като времето за възстановяване нямаше да е малко, тя предпочиташе сутрин да се излежава в леглото, а Елън да поеме грижата за децата.

Кит бе пораснал и загубил бебешкия си закръглен вид. Той имаше слабо и жилаво тяло и гъста руса коса. Едълейд бе проходила и бе ужасно независима.

Понякога на вратата изникваше друга малка фигурка. Това бе Роузи. Тя знаеше, че ѝ е забранено да се качва тук, но от време на време не можеше да устои на изкушението. Тя стоеше, пъхнала

пръстче в устата си и не помръдваше, докато Елън не се обърнесе и не я изпратеше да си върви на долния етаж.

На Юджени не ѝ бе приятно, но детето сякаш не се притесняваше много. Все някога трябваше да разбере, че някои неща не бяха позволени.

Къщата изглеждаше оживена. Може би заради появяването на Луси. Тя бе очарователно и красиво като картина бебе. А може би и заради мисис Ешбъртън, която с напредването на възрастта си бе загубила кресливия си кавгаджийски тон и се бе превърнала в любимка на децата. Тя беше прекрасен обект на лудориите им, защото никога не се досещаше, че под шапката, която мистериозно се движеше по пода, имаше котенце или че маскираното лице на прага ѝ не бе на страшилище. Тя никога не излизаше победител в игрите, които играеха, и никога не успяваше да отгатне гатанките им. Приемаше дружелюбно насмешките им и в джобовете ѝ винаги се намираха бонбони или захаросани ядки. Тя им разказваше страшни приказки, които помнеше от детството си. За децата изглеждаше странно, че и тя някога е била дете.

За празничната атмосфера в къщата вероятно допринасяше немалко и мисис Джарвис, която непрестанно си тананикаше, докато работеше. Тя бе в средата на тридесетте години и бе закръглена приятна жена с пригладена светла коса и топли кафяви очи. Понякога на Юджени ѝ минаваше през ума, че досега не бе виждала мисис Джарвис да избухне, независимо че беше взискателна към прислугата и още по-взискателна — към дъщеря си. Още от най-ранна възраст Роузи бе отделена да спи в друга стая. Мисис Джарвис каза, че това било необходимо, за да можело детето да бъде самостоятелно. Тя нямало да има детска стая и гувернантки като мис Едълейд и мис Луси. Да, тя учела заедно с мистър Кит, но това щяло да приключи, когато той заминел в училището в града и малките момиченца заемели класната стая.

Не било задължително да стане точно така, каза Юджени и помоли мисис Джарвис да седне, докато ѝ разкаже плановете си. Когато Кит заминел за училището интернат, Роузи трябвало да продължи да посещава класната стая, за да придобие способностите на мисис Хигинс. След това можела да замине някъде и самата тя да бъде

учител. Съвсем сигурно било, че за дълго време в колонията щяло да има недостиг от учители.

Но защо плачела мисис Джарвис? Никога преди това Юджени не я бе виждала да го прави.

— Вие сте прекалено добра, госпожо. Така силно копнеех да уча, когато бях дете. И през ум не ми е минавало, че може да дойде ден, когато и хората от моята черга ще имат този шанс.

— О, този ден ще дойде, сигурна съм. Ние вече поставихме началото. Имам намерение да основа комитет в Перъмейта. Ще купим парче земя и ще построим училище. При първа възможност смятам да говоря с губернатора за това. Мисля, че и децата на туземците също трябва да бъдат обучавани, стига само да успеем да ги убедим да дойдат в училището. Мистър Месингъм е на мнение, че идеята ми е твърде амбициозна и неблагоприятна, но аз си спомням за Йела. Нейното дете не трябва да расте в невежество.

— Вие сте добра жена, госпожо — повтори убедено мисис Джарвис.

— Не, не, далеч съм от това, мисис Джарвис. Имам доста слабости, но след като ще трябва да прекарам живота си в тази страна, мисля, че съм длъжна да направя каквото мога за нея. Ако това ще ме направи добра... но мистър Месингъм е на мнение, че то просто ще ме направи интелектуалка. — Юджени замълча и се загледа в приятното лице пред себе си. Ако можеха да се пренесат петдесет години напред в австралийската история, те може би щяха да бъдат приятелки, защото, съдейки по болшинството от пристигащите да се заселят тук хора, те нямаше прекалено да страдат от предразсъдъци за класовата система. Но тя бе такава, каквато й бе отредено да бъде — господарката на дома и тази приятна жена с изпито лице и смирени очи бе нейна слугиня и това бе причината да бъдат заедно.

Чуваха се слухове за промени, засягащи част от колонията. Носеше се слух, че английският губернатор нямало повече да изпраща каторжници в колонията, която все още наричаха Ботани Бей. Това щеше да означава край на притока от евтина работна ръка. Джилбърт бе твърде горд, за да скрие тревогата си. Той бе уверен, че е един от най-справедливите работодатели. За времето, в което бе живял в

Иръби, той бе помогнал за реабилитацията на много мъже. Той ги хранеше и обличаше прилично, грижеше се да посещават църквата, рядко прибегваше до наказания с камшик. Опитваше се да ги излекува от навика да пият ром и най-забележителният му успех в това отношение бе младият Джими Макдоугъл, макар че момчето бе твърде малко за този навик.

Юджени не се опитваше да скрие облекчението си.

— Толкова съм благодарна! Сега тук ще живеят почтени хора и ще можем да спим спокойно.

Джилбърт учудено я изгледа.

— Откога не спиш спокойно?

— Споделяла съм с теб, че винаги се притеснявам и изпитвам и страх, и съжаление към тях. Някои от тези хора изглеждаха така отчаяни.

— Само защото не са се грижили за косите и брадите си. Отрежи всички тия израстъци и те ще станат безинтересни като всички останали.

— Невинаги е така. Знаеш, че те могат да убиват, крадат и тероризират населението.

— Не и в Иръби.

— Може би, но винаги, когато сме в църквата, аз усещам как пълните им с негодувание и обида очи се забиват като игли в гърба ми. Понякога се питам дали не биха направили засада на кабриолета ни по пътя към дома.

— И къде биха могли да я направят тая засада, като околността е абсолютно равна, без нито един трънлив храст, където да се скрият. Ти си голяма фантазьорка, Юджени. Трябвало е да ми кажеш за това преди много време — добави той.

— А ти щеше да ми кажеш, че съм фантазьорка, както току-що направи.

— Мисля, че никога няма да забравиш онази нощ в гостилницата. Трябваше да се досетя за това. Е, добре, при нас имаме трима с дългосрочни присъди, а останалите са осъдени на четири-пет години. За това време лозята ще започнат да дават достатъчно, за да мога да си позволя да им повиша надниците. Като гледам как са натезжали от плод лозята, ми се струва, че тази година ще имаме рекордна реколта. Но все още е рано да се говори. Има време я

градушка, я ръжда по листата, или напастта на скакалците да ни споходи.

— Звучи така, сякаш ми разказваш някоя библейска притча.

Очите на Джилбърт заблестяха с дълбока и почти фанатична светлина.

— Така е. Хората са правили вино и когато Христос е седял на Тайната вечеря, и векове преди това.

— И са се напивали.

— За да забравят грижите си.

— Това е само за извинение. Какви тревоги има мисис Ешбъртън в момента?

— Страх от смъртта, може би?

— С поведението си тя само ускорява настъпването на смъртта си.

Джилбърт каза с раздражение:

— Не прекалявай с логиката и не говори така пред възрастната жена. Остави я да се наслаждава на дните, които ѝ остават.

— Ако реколтата наистина ще бъде толкова добра, ще можем да ѝ изплатим парите, които ѝ дължим, нали? Мисля, че е много уничително да си дължник.

— Мисис Ешбъртън не възприема така нещата, любов моя. Тя е във възторг от себе си, защото ни помогна. Какво означават парите или гостоприемството между приятели? Нужно ли е да спорим за това?

Хубавото време продължи. Плодовете висяха на едри зелени гроздове, очаквайки дългите топли дни, за да нараснат и узреят. Предвкусвайки рекордната реколта, Джилбърт бе решил да наеме още работници.

Но лошият късмет го споходи отново. Съвсем неочаквано цената на вълната катастрофално падна. В Корнхил в Лондон, където времетраенето на традиционното наддаване се отмерваше с помощта на запалена свещ — когато тя изгоря до един инч от основата си, наддаването приключи и вече никакви гласове не се чуваха, а цената на вълната — най-голямото богатството на колонията, падна така ниско, че изглеждаше абсурдна.

Ударът от това бедствие прекоси света и разтърси собствениците на огромните стада от овце и превозващите бикове товарни фургони. Хиляди отчаяни заселници бяха изправени пред разорение. Много банки фалираха. Една овца се продаваше за шест пенса. Фермерите продаваха стадата си и се преместваха да живеят в градовете.

Джилбърт се оказа търсен от много мъже, които го молеха за работа. Това, мислеше си той, бе само началото. Ако рязкото спадане на цените продължеше, колонията щеше да банкрутира. Той можеше да складира виното си и да изчака по-благоприятни времена. Джилбърт имаше по-големи шансове от нещастните собственици на животни. Виното не губеше нищо от съхранението си и дори ставаше по-добро и по-скъпо.

Но както винаги го преследваше липсата на готови пари в брой, защото поддръжката на Иръби бе твърде скъпа. Трябваша пари за многобройната прислуга, която трябваше да бъде нахранена и възнаградена за труда си, а той нямаше намерение да остави жена си и децата си да носят дрипи и не изпитваше ни най-малко желание да ограничи комфорта в начина си на живот. За щастие той все още имаше евтината работна ръка на затворниците, както и постоянната гостенка на Иръби мисис Ешбъртън.

Той се държеше нежно и любящо с алкохолизираната стара дама. Прекарваша много вечери, разговаряйки до чашите си с бургундско, докато Юджени свиреше на пиано или боцкаше ръкоделието си. По ирония на съдбата мисис Ешбъртън, слушайки спомените му, го опознаваше по-добре от собствената му жена. Имаше толкова много неща, които той не можеше или не искаше да каже на чувствителната Юджени.

Мисис Ешбъртън бе пряма и с чувство за хумор, които се появяваха, щом виното отпуснеше задръжките, които имаше. Тя разбираше мъжкия свят. Когато ѝ казваше, че в знак на дълбоката си благодарност щял да издигне прекрасен паметник над гроба ѝ, тя одобрително се кискаше.

За Джилбърт старата дама отново бе последната надежда за намиране на пари.

— Не ми казвай нищо! — заповядаше тя, когато той се опитваше да ѝ благодари. — Аз и без това ще оставя състоянието си на теб и Юджени. Сега просто вземате част от него в аванс и на мен ми е

приятно, че съм тук, за да ви помагам. Няма да виждам нищо, когато легна под онзи внушителен паметник, нали? — Замъглените й очи се навлажниха. — А сега запази това от Юджени. Тя е гордо създание и е прекалено изискана за тази груба страна, а ти трябва да я насърчаваш.

Старата дама бе станала твърде сантиментална. Джилбърт я потупа по ръката:

— Аз вече го правя.

— Тогава продължавай да го правиш. Чуваш ли?

Въпреки спада в цените и песимизма, гроздоберът тази година премина весело. Всеки бе добре нахранен и добре платен. Мнозина си бяха пийнали от младото вино и забравиха за неприятностите, които ги очакваха. Бъчвите, добре почистени от Джими Макдоугъл, който бе много горд от оказаното му доверие, бълбукаха с ферментиращо вино. Онова, което нямаше да може да се пласира на обеднелия пазар, щеше да се съхранява в бъчви или да се бутилира и подреди по рафтовете. Избите бяха пълни до край. За такава гледка си бе мечтал Джилбърт. Това бе богатство. Той бе много щастлив, че няма да се разделя с виното. Докато подреждаше бутилките на подходящо разстояние и попълваше инвентарната книга, той им се наслаждаваше.

Децата растяха, съпругата му вече не изглеждаше бледа и крехка, Моли Джарвис с дискретната си и неангажираща топлота бе образец за жена, лозята му бяха запазени, а избите — пълни. С Божията милост Иръби щеше да избегне бурята в икономиката и всякакви други бедствия. Животът продължаваше да изглежда изпълнен с надежда.

Докато мисис Ешбъртън не застана срещу него.

Но това се случи по-късно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кит стана на осем години и бе време да тръгне на училище. Толкова по-добре, защото напоследък той бе започнал настървено да копае дупки навсякъде, където намереше пясък и пръст. Казваше, че търсел злато, а вместо това за малко не умря от ухапване на змия. Ако Пибоди не бе наблизил, за да чуе писъка му и след това, благодарение на дългогодишния си опит, да изсмуче отровата, те щяха да изгубят момчето. Дни наред след тази случка той бе сериозно болен, а майка му разви страхова невроза към всичко, което се движи в тревата.

„Скъпа Сара, написа Юджени, след като критичният момент бе отминал, току-що се върнахме от училището, в което оставихме Кит. Това бе едно трудно пътуване през планината Блу Маунтайнс. Пътувахме трудно, а нощите прекарвахме на открито и Кит бе във възторг. Въздухът бе така прозрачен, ясен и мразовит, че започнах да си мисля, че съм в планините на Уелс.

Кит се държа много добре, докато не стана време да отпътуваме обратно. Устните му се разтрепериха и не можа да сдържи сълзите си. Изведнъж ми се видя толкова малък и почувствах колко чудовищно бе да изоставим така детето си. Джилбърт бе силен, разбира се, но съм сигурна, че и на него са му минавали мъчителни мисли през главата. Докато пътувахме обратно към дома, той дълго мълча, а лицето му бе замислено и реших, че бе по-добре да не го безпокоя. Впрочем, училището е много добро и Джилбърт твърди, че щяло да направи Кит човек. Другарчето му по игри — Роузи, е безутешна, но ще трябва да свикне с отсъствието му. Тя стана голямо момиче и ще трябва да й се възлагат някои домашни задължения.

Дребосъците пращят от здраве. Джилбърт е безумно влюбен в Едълейд, а пък аз, да си призная, изпитвам същото към моята скъпа Луси. Тя успя напълно да заеме мястото на малката Виктория в сърцето ми. Как ми се иска да можеше да я видиш, защото нито едно от описанията ми не е напълно правдиво и не може да покаже начина, по който къдриците ѝ обграждат малкото ѝ лице и сериозния поглед на големите ѝ очи. Много е плаха. Нежните ѝ чувства могат много лесно да бъдат наранени. Ще трябва да я държа близо до себе си. Каквото и да се случи, няма да позволя да бъде изпратена някъде на училище, дори и в онова за дъщерите на високопоставени хора, което бе открито в Перъмейта от мисис Чишълм.

Изучават музика, рисуване, танци и други изискани занимания, които ще им бъдат необходими в тази нецивилизована провинция. Имам намерение да изпратя там Едълейд, когато стане достатъчно голяма. Стига, разбира се, от нея да стане такова дете, което би имало полза от такъв вид обучение.

Надяваме се, че най-накрая е приключил ужасният спад на цените. Горкичкият сър Джордж Гипс, сегашният ни губернатор, е обвиняван за всичко, като се започне от методите му за разпределяне на земята и се стигне до явното му съчувствие към затворниците. Дори и за сушата обвиняват бедния човек. Той е много възмутен от това, че някои заселници убиват туземците. Това е варварство. Но аз мисля, че тази страна винаги ще си остане варварска. Няма така лесно да се установи цивилизован ред...“

Гордостта не ѝ позволяваше да пише на Сара, че Иръби издържа на кризата от спада в цените и че тя не бе лишена от удобствата си, само заради финансовата помощ от страна на мисис Ешбъртън. И че, макар здравето ѝ да се бе възстановило, тя все още, макар и с редки изключения, продължаваше да спи сама в огромното си легло.

Юджени бе смутена от поведението на Джилбърт. Той никога не бе бил аскет и тя бе убедена, че би станал някога. Виждаше ѝ се твърде

бодър и спокоен за такъв начин на живот. Шумните му игри с децата, когато Луси тичаше и криеше личицето си в полата на мама, защото татко е твърде буен, не подхождаха на един нещастен мъж. Гласът му огласяше цялата къща, когато викаше някого от прислугата, или започнеше изпълнените със спомени разговори с оглушаващата мисис Ешбъртън. Лицето му имаше здрав вид и керемиденочервен загар от дните, прекарани под палещите лъчи на слънцето, а очите му бяха весели и блестящи.

Всичко това навеждаше на мисълта, че желанията на този мъж едва ли бяха задоволявани от случайните посещения на леглото ѝ. Той не бе посещавал спалнята, откакто се роди Луси. Очите му излъчваха задоволство и безгрижие, които говореха сами за себе си и я обезсърчаваха и разплакваха.

Досещаше се, че може би той се среща с някоя жена в Перъмейта и се боеше да не се разбере, защото тогава тя би трябвало да предприеме нещо. Но какво ли би могла да предприеме към мъж, който бе създал за себе си представата за верен съпруг, който никога не би изневерил на жена си?

Имаше да свърши толкова много неща. Юджени вдигна писалката си и енергично продължи писмото до Сара.

„Имам намерение да организирам градинско увеселение, когато розите разцъфнат. Бедният Пибоди започна доста да накуцва от ревматизма си и затова помолих Джими Макдоугъл да му помага, когато не е зает в избата. Той е изключително честен младеж и макар че вече е свободен, пожела да остане в Иръби. Проявява голям интерес към лозята. Живее с амбицията и той самият да има свое лозе някой ден и по всяка вероятност мечтата му ще се осъществи. Тази страна, ако не друго, поне дава възможност на бившите престъпници да променят живота си. Той е силен младеж и би могъл да работи много. Пибоди се държи като диктатор — издава заповеди и се горещи, а гласът му е пронизителен като на паун. Едълейд силно се привърза към Джими и непрестанно го следва, събира листа и увехнали цветя в престилката си и мисли,

че му помага. Пибоди и аз най-сетне осъществихме мечтата си да посадим люляци в падината. Тази пролет цъфнаха за първи път и не мога да ти опиша каква носталгия изпитах, вдъхвайки аромата им. Чувствах се пренесена в малката божествена зелена долчинка, в която обикновено играехме. О, Сара, как бих искала да си дойда, макар и за кратко!

Джилбърт ми обеща миналата година, но проклетата криза разруши всичко. Той казва, че може би догодина бих могла да го сторя. Съвършено ясно е, че ще трябва да пътувам без него, понеже той не може да остави любимите си лозя. Бих довела Луси, за да я видиш...“

Тази възможност изглеждаше реална, докато не дойде ужасното утро на произшествието с мисис Ешбъртън.

По-късно Моли Джарвис си помисли, че тя и Джилбърт бяха постъпили твърде невнимателно. Щастие то бе чувство, което прави хората безгрижни. А може би дългата им връзка ги направи невнимателни.

Всяка сутрин в осем часа Еми отнасяше на втория етаж подноса с чай за господарката. След закуската Еми завеждаше там децата, за да прекарат час и половина с майка си, а след това се връщаше с тях в класната стая.

Докато изчакваше господарката да закуси, Еми приготвяше един поднос за мисис Ешбъртън. Правеше го с известно недоволство, защото, както казваше тя, старата дама никога не ѝ благодаряла и била склонна да разлива кафето си върху чаршафите, които Еми след това трябвало да пере.

Мисис Ешбъртън се събуди към десет и половина и стана бавно, с треперещи ръце. Тя позвъни на Еми, за да дойде да ѝ помогне в обличането. От тялото на мисис Ешбъртън се носеше постоянна миризма на плесен. Тя не се къпеше често, нито пък миеше косата си. Когато бе дошла в Иръби, Еми не се бе спазарявала да изпълнява ролята на гледачка на алкохолизираната старица.

След като мисис Ешбъртън благополучно бе облечена в черната си копринена рокля, шапката бе поставена върху сивата ѝ коса и

лорнета — повесен на шията ѝ, тя бавно се запъти към долния етаж. Имаше си един любим стол под смокиновото дърво в парка. Тя седеше там, дремейки на сянка през горещите дни и приличаше на гигантска черна гъба, която леко потрепва от виковете на играещите край нея деца. Оживяваше се само вечер, когато вечерята беше сервирана. Тогава започваше дългия си несвързан монолог, а господарката се мръщеше, докато господарят честичко пълнеше чашата ѝ. „Позволи ѝ да бъде щастлива — казваше господарят. — На стари години хората не трябва да бъдат лишавани от някои удоволствия.“

Не беше в стила на старата дама да слезе долу преди десет и половина.

Моли и Джилбърт също не я очакваха да се появи на прага на столовата, когато Моли сервираше закуската на господаря, както бе станало практика, а той закачливо я бе дръпнал да седне в скута му.

Той искаше да целуне топлата ѝ загоряла шия. Усети пулса ѝ под устните си.

Тя се възпротиви за миг, но след това се разсмя.

— Какво има? Бягаш ли от мен?

— Може някой да влезе.

— Нека заповяда.

Тя не обичаше да предизвиква съдбата и просто губеше чувството си за вина, когато бяха в стаята ѝ, а вратата бе здраво залостена.

Джилбърт се забавляваше от тези откраднати целувки и нежности. Той притежаваше лошия навик да се приближава тихо зад нея в кухнята, да повдигне навитата ѝ коса и да допре устните си до врата ѝ, когато всеки момент можеше да се появи някой. Или пък я сграбчваше през кръста и смеейки се я завърташе във въздуха, докато лицето ѝ не порозовееше.

Тя живееше в постоянен страх. Знаеше, че ще трябва да напусне Иръби, ако господарката разбере за предателството ѝ. Изискваше го чувството ѝ за лично достойнство. Но това би било ужасно. Ако безгрижието на Джилбърт позволеше това да се случи, тя би могла да го убие. И да наблюдава как животът отлита от това енергично силно тяло, което пулсираше пред нея? Ярката картина, която се мярна в съзнанието ѝ, я накара да се вкамени. Тя въздъхна отчаяно и тялото ѝ затрепери в ръцете му.

— Какво има, любима?

— Внезапно си представих, че си мъртъв.

— Мъртъв! Що за болно въображение! Далеч съм от нея, уверявам те. Дай да ти покажа!

И тогава гласът на мисис Ешбъртън долетя от вратата дрезгав, изумен, но странно спокоен:

— Не ви ли е срам вас двамата?

Джилбърт така рязко скочи, че Моли за малко не падна на пода. Тя се вцепени за миг, а след това припряно оправя полата си и опипа предателските копчета на корсажа си.

— Добро утро, мисис Ешбъртън. Не сте ли подранили със слизането си? — каза Джилбърт.

— Малко е раничко за теб, а?

Видът на самата мисис Ешбъртън не бе много благопристоен с разрошената ѝ коса, кървясали очи и увиснало деколте на нощницата си.

— Какво по-точно искаш?

Джилбърт бе успял да си възвърне обичайната самоувереност и си позволи да изрази известно раздражение към това треперещо закръглено създание. Каква работа имаше тя да нахълтва тук така неочаквано?

— Еми не ти ли донесе закуската?

— О, да, не бях пренебрегната. Трябва да кажа, че ти винаги си се грижил за мен. Държеше се с мен така, сякаш бях собствената ти майка. Джилбърт Месингъм, ти си един глупак!

— Глупак ли? — Очите на Джилбърт блеснаха застрашително.

— Мога да те нарека и с по-обидни думи. Безчувствен. Недодялан. Имай си любовница, ако ти е необходима, а аз допускам, че е така, но не под един и същ покрив с жена ти!

Моли си тръгна. Треперещият показалец на мисис Ешбъртън я посочи.

— Върни се в кухнята, където ти е мястото! По-късно мистър Месингъм ще помоли да те повикат, ако това изобщо има смисъл и ще ти каже да си стягаш багажа.

Моли си позволи да погледне уплашено към Джилбърт. Той не успя да ѝ даде най-малък окуражаващ знак. Лицето му бе пламнало и едва се сдържаше да не избухне. И би трябвало да го стори.

Но той все още се контролираше и докато се измъкваше през вратата, Моли го чу да казва:

— Мисис Ешбъртън, какви са тия необмислени приказки за любовници, само защото ме хвана да целувам икономката? Винаги съм те мислил за земна жена. Въпреки че си отвратителна като стара слугиня, аз настоявам да ми отговориш — какво общо имаш ти със собствената ми къща?

— Моята къща, ако позволиш! — каза мисис Ешбъртън.

— Твоята!

— Едва ли би могла да ти принадлежи без подкрепата ми. Така ли е? Ако оттегля подкрепата си и поискам да ми се изплати сумата, която ти заех, а тя до момента е десет хиляди паунда, какво ще правиш ти, прекрасни ми любовнико?

— Да не би да очакваш, че ще приема насериозно тая заплаха?

— Аз не отправям лекомислени заплахи, момчето ми. Също както и ти, надявам се, не правиш лекомислено любов. Това не бе случайна откраднатата целувка. Ти имаш любовна връзка с мисис Джарвис и аз мисля, че тя е проява на най-лош вкус. Обичам Юджени. Когато напускахме Англия, майка й ме помоли да се грижа за нея. Тя, милата, е все още така невинна, както в деня на раждането си и аз няма да ти позволя ти да се подиграваш с нея.

— Е, и? — попита заплашително Джилбърт.

— И аз те съветвам да си намериш любовница другаде, но не по-близо от Перъмейта или по-добре в Сидни. Също те съветвам да наредиш на мисис Джарвис и детето й да си стегнат багажа.

— Не можеш да очакваш това от мен!

— Напротив! Ни повече, ни по-малко.

— А ако откажа?

— Би било жалко, Джилбърт. Тогава ще се наложи да предприема едно уморително пътуване до Сидни, за да се срещна с адвоката си. Ще му наредя да изготви ново завещание и да приложи съдебно разпореждане за изземване на Иръби. Мисля, че на това му се вика „гадна работа“.

— Ти си луда! — отвърна грубо Джилбърт. — Как смееш да ми говориш така?

— Юджени би могла да вземе децата и да се върне в Англия — размишляваше на глас мисис Ешбъртън. — Бедното дете, постоянно

копнее за родината си. Не мога да допусна, че ти дори не осъзнаваш как си се омотал в любовните си истории.

— По-спокойно, стара вещице! — избухна Джилбърт. След това каза с по-спокоен глас: — Хайде, мисис Ешбъртън, и двамата си бяхме загубили ума. Ние сме приятели. Не можем така да се настройваме един срещу друг.

— Не можем ли? — възнегодува с пресипнал глас старата дама. — Не можем ли? Казвам ти, че щом видях онази жена в прегръдките ти и ми причерня пред очите.

— О, мисис Ешбъртън, предполагам, че ревнувате!

Чу се някакво шумолене и мисис Ешбъртън доближи до вратата. Моли трябваше бързо да изчезне.

Тя не можа да чуе следващите думи, но чу старата дама да казва:

— Нито пък аз съм изкуфяла. Държа на всяка дума, която съм изрекла. Най-късно до утре трябва да си решил. Разполагаш с двадесет и четири часа, момчето ми.

Моли намери Роузи да плаче в кухнята.

— За какво си заподсмърчала? — грубо попита тя, изливайки раздражението си върху детето.

Роузи се завтече към майка си.

— Мамче, нали няма да заминем оттук? Какво ще прави Кит, когато се върне у дома и не ме намери?

— Какви ги говориш?

— Не знам. Чух мисис Ешбъртън да казва, че някой трябвало да си стяга багажа. Нали не беше за нас, мамче?

— За бога, дете, тихо. Защо винаги така се вълнуваш? Трябва да се контролираш. Дамите не правят такива сцени.

— Истина ли е, истина ли е? — настойчиво питаше Роузи, удряйки Моли с костеливите си юмручета.

— Разбира се, че не е. Да не мислиш, че мистър Месингъм ще я послуша за такова нещо?

Роузи се отдръпна, сълзите ѝ спряха да текат, а лицето ѝ се успокои.

— Защо не би го сторил? — промълви тя.

— Защото е добър човек. Хайде сега да отидем в класната стая с теб. Не карай мисис Хигинс да те чака! Имаш ли чиста престилка? Добре ли си сресана? Ако искаш да бъдеш дама...

Роузи неочаквано тропна с крак. Лицето ѝ бе станало алено.

— Не желая да бъда дама!

— Разбира се, че желаяш. — Моли успокои гласа си. Роузи бе много странно и потайно дете и говореше малко, докато в даден момент не избухнеше внезапно. Имаше обаче едно сигурно лекарство против изблиците ѝ. Сега Моли внимателно го приложи: — Как би те харесал Кит, ако не беше?

Главата на Роузи се наведе и косата покри лицето ѝ. След това тя се измъкна от стаята, без да пророни нито дума.

По време на обяда Юджени каза на Джилбърт:

— Не мога да си представя какво е ядосало мисис Ешбъртън, та отказва да излиза от стаята. Каза, че се чувствала чудесно, но днес би искала да ѝ занесат храната горе. Надявам се да не ѝ стане навик. Ще бъде уморително за прислугата.

— Тя просто ми е сърдита — каза Джилбърт. — Разменихме си няколко думи и тя се засегна.

— За какво?

— За едно-друго. Казах ѝ да си гледа работата. Пъха си носа в много работи.

— Но в какви работи, Джилбърт?

— Нищо сериозно. Старата дама е изкуфяла.

Юджени тревожно се намръщи.

— А пък аз винаги съм си мислела, че сте истински приятели. Не бива да се караш с нея. Дължиш ѝ твърде много.

— Не е необходимо да ми го напомняш. — Гласът на Джилбърт прозвуча раздразнено. Напрегнатото изражение, което предхождаше внезапните изблици на гнева му, се изписа върху лицето му.

— Ще се кача да поговоря с нея — каза помирително Юджени. Тя мразеше Джилбърт да избухва.

— Остави я на мира!

— Но, Джилбърт! Сериозно ли се спречкахте?

Джилбърт дълбоко съжали за резкия си тон и се постара да говори по-спокойно.

— Тя просто преживява някаква криза на ревност.

— Криза на ревност ли? На нейната възраст?

— Жената може да ревнува на всяка възраст. Не ти ли е известно? Не мога повече да ѝ вярвам, това е.

— За какво?

— Престани! Не можеш ли да престанеш? Откога се интересуваш толкова за лозята ми?

— О, за лозята ли става въпрос? — Юджени въздъхна, видимо успокоена. Странното предположение, че мисис Ешбъртън би могла да изпитва някаква тайна ревност към Джилбърт, бе толкова отвратителна, колкото и невероятна. При все че бе съвсем очевидно колко много го обича.

— Тя ще слезе за вечеря — каза Джилбърт. — Няма да пропусне вечерята.

Вечерта тя слезе долу, но не за да вечеря. Веднага след като Елън угаси лампите в хола и дневната, настъпи някаква суматоха. Никой не разбра какво точно се случи. Чу се само сподавен вик и след това се понесе ужасен грохот откъм стълбите. Елън и мисис Джарвис се втурнаха натам и видяха мисис Ешбъртън да лежи в подножието на стълбите. Фустите ѝ бяха заметнати над главата, а счупените ѝ крака неприлично се показваха.

Елън изпищя, а след това последваха писъците на Еми и мис Хигинс. Както можеше да се очаква, мисис Джарвис запази самообладание. Тя обърна бедната жена по гръб, пъкна възглавница под главата ѝ и провери пулса ѝ. Когато Юджени слезе забързано долу, за да види какво става, тя бе посрещната от ужасяващия втренчен поглед на изпъкналите очи на старата дама. Тя затвори за миг очи, неспособна да издържи гледката на ужасяващото лице.

— Боя се, че е мъртва, госпожо — долетя отнякъде гласът на мисис Джарвис.

Юджени събра сили да отвори очите си.

— Децата! — успя да промълви тя. — Елън! Дръж ги настрана оттук! Еми, доведи бързо господаря. — Силата, която някога я бе накарала да държи ръката на мисис Джарвис по време на раждането, сега ѝ даде смелост да клекне край другата изтощена фигура.

— Донеси някакви соли за вдишване, мисис Джарвис.

— Много е късно, госпожо. Бедната дама си е счупила врата. Вижте как е отпусната главата ѝ.

Юджени успя да превъзмogne чувството на отвращение.

— Винаги съм знаела, че някой ден ще падне. Боя се, че е от виното. Тя пиеше прекалено много, мисис Джарвис. Знаехте ли за това? Вечери наред тя и съпругът ми седяха, докато не пресушат бутилката. Или втората бутилка. Днес тя бе обидена след някакво спречкване между тях и тя може би... се е напила в стаята си. Можете ли да доловите мирис на вино в дъха ѝ? Колко съм глупава! Разбира се, че няма дъх. Тя не диша. — У Юджени се надигаше истерия. — Но аз знам, че това е от виното. Какво ужасно падане. Още една причина да мразя алкохола. Бургундско, червено, портвайн от Иръби... Всичките! — Тя не можеше да се спре. Думите се лееха, сякаш за да я облекчат не само от шока, а и от седмиците и месеците на напрежение, които бе преживяла. Тя утихна, когато Джилбърт се изправи до нея и фустите на старата дама бяха прилежно оправени от мисис Джарвис. Той ѝ помогна да се изправи.

— Юджени, иди в дневната. Изпратих Слоун да доведе лекар. Мисля, че е по-добре да не я докосваме.

— Тя не може да остане на пода! — възпротиви се Юджени и от гърлото ѝ се откъснаха ридания.

— Сега за нея това няма значение.

Лицето на Джилбърт бе много странно. То бе потъмняло, смразяващо, със стиснати устни и отчаян поглед. Може би сега си мислеше, че никога нямаше да може да се кара с нея. Бедният Джилбърт. Угризението на съвестта бе ужасно нещо. Тя разбра това малко по-късно, когато до нея достигна новината за смъртта на Колм.

Докторът, прашен и раздърпан след десетте мили разстояние, изказа мнението си, че мисис Ешбъртън трябва да е имала апоплектичен припадък, който е причинил падането ѝ. Разбира се, в стаята ѝ се намериха тъжни доказателства — две празни бутилки от червено вино, един преобърнат стол и други последици от разстроеното ѝ поведение.

Докторът уведоми Джилбърт и Юджени, че не трябва да се огорчават прекалено от случилото се, защото от счупванията на глезените и голямото си тегло бедната дама не би могла да издържи дълго. По негово мнение така тя била пощадена.

Джилбърт, Том Слоун и двама души от затворниците я отнесоха в библиотеката и я поставиха върху масата. Докторът каза, че щял да изпрати жена, която да се погрижи за погребението. Тя можела да

пристигне със собственика на погребалното бюро. Мисис Ешбъртън лежеше под украсената с ресни покривка на масата като една безформена неподвижна купчина. Сякаш къщата опустя без нея.

Юджени взе малките момиченца със себе си. Тя ги изведе в парка и ги задържа навън, докато не се спусна вечерта, а след това ги заведе на втория етаж, където ги изкъпа.

Едълейд, изглежда, не се притесняваше от призрачната тишина на долния етаж. Тя бърбореше както обикновено. Бе важно малко създание с прям и непоколебим характер като баща си. Луси обаче бе съвсем умълчана. Очите ѝ изглеждаха необикновено големи, кръглото ѝ личице бе преbledняло, а устните бяха готови да се разтреперят.

Когато Юджени я целуна за лека нощ, тя се вкопчи силно в майка си и започна да я умолява да не си отива.

— Тя се страхува — каза с презрение Едълейд. — Тя наистина трябва да престане да се държи като бебе, нали, мамо?

— От какво се боиш, скъпа моя? — попита Юджени.

Малкото момиченце зарови глава на гърдите на майка си. Най-после успя да прошепне с болка:

— Защо Бог не взе баба Ешбъртън?

— Но той я взе. Нали ви казах?

Малките пръстчета се впиха в плътта ѝ.

— Не е. Тя е на долния етаж. Елън ми каза. Тя е върху масата. Защо трябва да лежи върху масата, мамо?

— Тя е щастлива, дребосъчето ми. Тя няма вече да усеща болки и тревоги.

— Тя пее с ангелите — каза Едълейд. — Ти знаеш това, Луси. Тя сигурно държи малката ни сестричка Виктория в прегръдките си.

— На масата! — прошепна ужасена Луси.

— Не, глупаче, в небесата.

Юджени залюля децата в прегръдките си.

— Да, скъпа Едълейд, казаното от теб е истина. Баба Ешбъртън е в небесата.

Онова непочтително старо създание, за което Юджени бе сигурна, че не се бе молило през последните тридесет години и чийто глас, ако опиташе да запее, бе толкова креслив и дразнещ като граченето на гарван? Какво ли щяха да правят с нея Господ и ангелите му на небето?

Ако се измееше на абсурдната картина, истерията ѝ отново щеше да я обхване. Ако заплачеше, Луси щеше два пъти повече да се уплаши. Ако започнеше да размишлява върху факта, че смъртта на мисис Ешбъртън бе непредвиден случай за Джилбърт, за да забрави за скарването и неудобните ѝ изисквания, то трябваше да се отдаде на ужасяващи съмнения.

Смъртта на старата дама бе нещастен случай, но ако би възникнал въпросът кой да бъде жертван — тя или лозята, кого ли би избрал Джилбърт? Не беше ли я насърчавал да пие, за да изпадне в това безпомощно състояние? Кой би узнал дали тези две бутилки с червено вино не са били нарочно оставени в стаята ѝ, за да ги изпие жадно в състояние на гняв и болка?

Юджени отново отпъди от мислите си досадните въпроси, защото бяха твърде обезпокоителни, макар че вечерите, които предстояха, щяха да бъдат много тихи. Гласовете и шумните изблици на смях, идващи от столовата, след като Юджени се оттеглеше в дневната си стая, щяха още дълго да се завръщат като призраци.

Бе изненадана, че въпреки уплахата на Едълейд и Луси, Роузи беше тази, която, макар и да имаше вид на сдържано дете, бе най-дълбоко потресена от смъртта на мисис Ешбъртън.

Още не се бе разсъмвало, когато мисис Джарвис откри, че Роузи бе изчезнала и понеже не се появи, Том Слоун и Джими Макдоугъл тръгнаха да я търсят. Те подозираха, че може би се е покатерила на любимото си дърво. Тя често се катереше като момче по дърветата, особено по времето, когато Кит си бе у дома.

До полунощ все още я нямаше и в издирването се включиха още хора. Господарят също тръгна с тях. На слугите бе казано да претърсят всяка стая и шкаф в къщата. Мисис Джарвис сякаш не бе много разтревожена. Лицето ѝ както винаги изглеждаше спокойно, а чувствата бяха дълбоко заключени в нея. Еми твърдеше, че тя не изпитвала дълбоки чувства, но Елън, която бе по-възрастна и мъдра, отвръщаше, че нейното самообладание било резултат на ужасите, които бе преживяла.

— Кой знае какво таи в себе си бедното създание? Както и да е, но тя не заслужава такава калпазанка като Роузи да ѝ бъде дъщеря.

Разсъмна се, а детето все още не бе намерено. Малко по-късно то само се появи. Дойде откъм двора и изглеждаше като някакво слабичко малко плашило, с изподрани крака, разрошена и пълна със сламки коса и тайнствен яростен блясък в очите. Каза, че е спала в една купа сено.

Когато майка ѝ я запита: „Защо постъпи така, лошо дете? Знаеш ли, че цяла нощ не сме мигнали да те търсим?“, тя наклони глава, започна да рови с краче земята и не отвърна нищо.

— Роузи! Да не би да се уплаши от бедната мъртва старица? Кажу ми на мама!

Мисис Джарвис обгърна с ръце рамената ѝ и притегли към себе си вцепененото малко телце, но Роузи продължи да мълчи.

След като я накараха да изпие чаша горещо мляко, бузките ѝ леко порозовяха и тя си призна, че била повече уплашена от летящите лисици, отколкото от смъртта на мисис Ешбъртън. Те пиццали на клона над главата ѝ. Това били „посуми“. Бояла се някой от тях да не падне и да я подуши с розовия си заострен нос.

Обеща, че няма вече да остава да спи навън, или поне докато Кит не се върне у дома. Въобразяваше си, че той е много смел. Тя не изпитваше необходимост да се доверява на когото и да било.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тази случка бе разказана с тъга на Сара. Юджени написа:

„... Джилбърт бе дълбоко потресен от смъртта на мисис Ешбъртън. Трябва да я бе преживял по-силно от когото и да било. Каза, че веднъж ѝ обещал изящен надгробен паметник и сега щял да поръча точно такъв, за да напомня за всичките ѝ добродетели. Ако трябвало да бъде малко циничен, една от най-големите ѝ добродетели била финансовата ѝ помощ, тъй като тя на практика спасила лозята на Джилбърт. Сега тя го направи и единствен наследник на състоянието ѝ. Тя го признаваше за единствения човек, когото тя е обичала на света, и това бе истина. Дори се съмнявам, че привързаността ѝ към Джилбърт не бе само майчинска, въпреки че това звучи странно за човек на нейната възраст. Тя бе станала много властна и ревнива през вечерите, които прекарваха заедно.

Сега се оказа, че състоянието ѝ не е било толкова голямо, колкото подразбирахме от думите ѝ. Никога не съм желала парите на мисис Ешбъртън и ми е ужасно неудобно заради сумата, която ѝ дължахме, но трябва да отбележа, че сега се измъчвам от силно безпокойство. Джилбърт ми бе обещал, че ще пътувам за дома. Сега обаче изглежда, че ненаситното чудовище Иръби ще погълне всички стопяващи се пари от наследството, които Джилбърт бе определил за пътуването. Така че още веднъж ще трябва да го отложам.

Не трябва да се оплаквам. Трябва да сме ужасно благодарни за наследството на мисис Ешбъртън и Джилбърт ми каза, че най-после пазарът на вино бил

обещаващ след онази бедствена депресия. Така че да се надяваме...”

Тъжно бе, че винаги се намираха някакви тайни, които се налагаше да крие от Сара, а всъщност и от всеки друг. С кого би могла да сподели, че сега се съмняваше дали любезността на Джилбърт към мисис Ешбъртън е била ръководена от друго, освен от намерението да се сдобие с парите ѝ? И дали силната му привързаност към лозята не би го тласнала към убийство?

Погълната от подозрения, Юджени седеше вечер срещу него на масата и внимателно изучаваше лицето му, за да открие признаците на покварата, които бизнесът му би оставил у него. Лицето му незабелязано се промени. Появиха се нови бръчки от двете страни на устата му и между очите. От слънцето и вятъра кожата му бе станала керемиденочафява и подчертаваше блясъка на сините му очи. Лицето му изглеждаше като картата на Австралия, мислеше си Юджени, със синьото небе и каменистата червеникава земя.

Когато сядаше на масата, Джилбърт имаше напрегнат и неспокоен вид, сякаш нямаше търпение да се върне отново към заниманията си. Дали това не се дължеше на неспокойната му съвест и дали не му се привиждаше бърборещия дружелюбен и леко подпийнал призрак, седнал на празния стол между тях?

Повече от очевидно бе, че мисис Ешбъртън ужасно му липсва.

Почти не се докосваше до виното. Казваше, че не си струвало да отваря бутилка само за себе си. Ала въздържанието или съвестта му го правеха раздражителен и избухлив. Юджени отчаяно мислеше, че те никога не са били така дълго разделени. Тя започна да позволява на момиченцата да остават по до късно, така че да можеха да правят компания на татко за първото ядене. Те хрупаха сладки бисквити, докато чакаха да им сервират супата. Едълейд щастливо бърбореше. Тя обожаваше баща си. Но Луси се плашеше от високия му глас и неочакваните му шегички. Тя накланяше глава и едва успяваха да я убедят да каже нещо.

Джилбърт се въздържаше да демонстрира нетърпението си пред нея, защото тя бе едно миниатюрно копие на майка си, но той не бе поклонник на плахостта и срамежливостта. Харесваше децата му да

говорят високо и ясно като Кит и Едълейд. Те бяха дръзки и наперени и често се налагаше да ги наказват, но изблиците на гняв бяха за предпочитане пред плахостта.

Кит им бе писал от училището:

„Скъпи мамо и татко,

Това място е ужасно. Аз съм много нещастен. Мисис Дженкинс казва, че четенето ми е ужасно, но със смятането съм по-добре. Приятелят ми се казва Джеймс Бартън. Баща му е скотовъд във Виктория. Той също е много нещастен.

Не разрешавам на Едълейд и Луси да играят с нещата ми. Те са много малки. Само Роузи може да го прави. Как е старият Еразъм? А старата Хиги? Джеймс и аз се каним да ставаме златотърсачи, когато пораснем. Много ми е мъчно за баба Ешбъртън, но вие винаги сте казвали, че ще падне долу някой ден.

Ваш любящ син, Кристофър“

Джилбърт се смя на глас, докато четеше писмото. Юджени му отговори с нежна загриженост:

„Скъпи мой,

Трябва доста да се потрудиш над четенето и писането. Освен това ще трябва да те помоля да не говориш така непочтително за мисис Хигинс. Еразъм е добре и говори повече от всякога, но бих искала да забрави думите, научени от баба Ешбъртън, защото ме кара да се обръщам и да ми се причува нейният глас, долитащ от верандата...“

След това от Лондон пристигна неочакваната новина, че на срещата на познавачите на вино червеното вино на Джилбърт от 1834

година бе спечелило специална грамота. Освен това няколко бутилки от същото вино бяха изпратени на най-претенциозния от виноделците и вуйчо на Юджени от Франция — Хенри, предизвиквайки съдържаното одобрение на стария човек. Никой не би могъл да очаква голям ентузиазъм от Франция — кралицата във винопроизводството, но пестеливата оценка на вуйчо Хенри бе достатъчна.

Това е повратната точка, бе казал екзалтирано Джилбърт. Сега в Европа най-сетне ще признаят австралийските вина и това придава нов смисъл на всички преживени тревоги и затруднения. Нима животът нямало да бъде скучен без тази рискована и вълнуваща професия? Можела ли Юджени искрено да си признае дали би го харесала, ако беше скотовъд?

Мрачното настроение изчезна. Нищо не бе в състояние да намали ентузиазма на Джилбърт, когато обмисляше някакво честване.

Никога не бяха организирали бал в Иръби. Парите все не стигаха, но сега бил изтеглил кредит от банката и бъдещето им щяло да бъде подсигурено. Можели да си позволят да похарчат сто паунда, за да обновят къщата, да наемат музиканти и още слуги.

Първият бал на Иръби...

— Винаги съм си мечтала за това — каза с блеснали очи Юджени.

— Аз също, само че се боях, че ще трябва да чакаме чак докато децата пораснат. Аз не забогатях много бързо, нали, любов моя?

Джилбърт я притегли към себе си и нежно я целуна. Тя усети как сърцето ѝ се сви, но съзнанието ѝ бе заето с предстоящото веселие. Той я пусна и забързано заговори:

— Ти и момичетата ще трябва да си купите нови официални рокли. Кит ще трябва да си дойде, разбира се. Той е достатъчно голям, за да участва в танците. Ще трябва да научи онзи нов танц, за който всички говорят, полката. Ти се постарай за вида на градината си.

— Да, когато розите разцъфтят. Ще кажа на Пибоди, но дотогава ще трябва да ми оставиш Джим. Горкичкият Пибоди е станал ужасно бавен, но все още може да се разпорежда. Ще му бъде приятно да види, че се възхищават на парка му.

— Твоят парк, любов моя. Пибоди може да го е засадил, но ти му придаде този прекрасен вид.

Тя се възкачи отново на пиедестала си. В края на краищата, може би това бе по-добре от изпълнените с чувство на вина последни няколко седмици.

„Скъпа Сара, написа тя три седмици по-късно.

Балът мина с огромен успех. Всички поканени дойдоха. Тук имаше не по-малко от десет карети. Можеш да си представиш картината на пръхтящите коне и слизащите от каретите дами, облечени в бални рокли. Някои от гостите доведоха децата си. Елън прекара една много щастлива и напрегната вечер, понеже бе натоварена с много задачи. От Сидни пристигнаха семействата Кели и Ноукъс и останаха тук повече от седмица. Заминаха си тази сутрин, така че отново мога да отделя време за себе си. Бес доведе трите си дъщери, които са достатъчно пораснали, за да ходят на бал. Елис е точно на годините на Кит, но е тантуресто безлично момиче и се боя, че Кит бе по-скоро груб с нея или не точно груб, а безразличен.“

Юджени спря с въздишка. Беше горещо, а тя бе много уморена, а освен това имаше неща, за които не можеше да пише на Сара. Тя огледа стаята, все още изпълнена с цветята от веселия уикенд. Юджени си спомни, че цветовете на акацията накараха един от адютантите на губернатора неудържимо да киха.

Всички до един се възхитиха на декорацията, на подобренията на къщата, на мебелите, на портрета ѝ, окачен над камината (Какво изражение на мечтателна наивност имало върху лицето ѝ!). Къщата се бе оживила, както никога досега.

Това бе една триумфална нощ. С изключение на едно-единствено нещо, което тя не възнамеряваше да обсъжда със Сара.

„Кит за пръв път облече костюм — написа тя. — Изглеждаше много красив. Много е висок за възрастта си и знае как да очарова хората. Той танцува доста добре с мен. Открих, че не е нужно да го водя. Той вече знае стъпките. Почти успя да покори Елис Кели, която го гледаше покорно, но, както аз казвам, не получи достатъчно внимание от обекта на нейното възхищение...“

А и как би могла, тъй като Юджени, предприемайки една разходка в парка с младия мъж, който се бе разкихал от полените, забеляза проблясване на светлина в шубраците.

Рододендроните на Пибоди бяха се прихванали добре. Сега те представляваха гъста зелена преграда, която стигаше до дъното на градината и осигуряваше не само сенчеста алея за разходки, а и защита за влюбените.

Младият адютант също забеляза движението в здрача и искаше тактично да се върнат обратно, но у Юджени пламна неочаквано подозрение, което бе твърде силно, за да не му обърне внимание. Тя се опитваше да държи под око Кит, надявайки се, че се забавлява на първия си бал и тревожейки се да не би баща му да го насърчава да прекалява с виното. Джилбърт проявяваше твърде много ентузиазъм и твърде малко разум, когато ставаше въпрос за виното му.

Но задълженията на домакиня не ѝ оставиха свободно време.

Мина ѝ през ума, че не бе виждала Кит през последния час. Тя бе уверена, че мяркащата се бяла рокля в храсталака има нещо общо с него.

— Ти ли си, Кит? — извика тя.

За миг в тъмната ограда от храсти бе напълно неподвижна и тиха. След това бавно изникна Кит, дърпайки за ръка едно нежно момиче в бяла рокля.

Роузи!

— Всичко е наред, мамо — каза спокойно той. — Ходихме надолу да храним опосумите на дървото.

Той казваше истината, защото носеше някакви остатъци от храна, завити в ленена покривка. Юджени се отърси от тревогата, спомняйки си, че и като малко момче Кит обичаше да храни нощните животни. Тя обаче не можеше спокойно да наблюдава властния начин, по който Роузи се бе вкопчила в него. Момичето вероятно си мислеше, че в осветената само от лунна светлина градина Юджени нямаше да забележи уловените им ръце, или да допусне възможността, че са се целували. Тя забеляза упорито повдигнатата брадичка на Кит, която бе сигурен знак, че той възнамерява да се защитава от всякакви обвинения за лошо поведение.

Как би могла да го обвини сега? Това можеше да изчака до сутринта.

Но Роузи...! Тази малка лисица с дръпнати очи!

Юджени знаеше, че мисис Джарвис бе ушила нова рокля за случая. Няма да е честно Едълейд и Луси да са нагласени с техните панделки и шалове, а Роузи да няма нормална рокля. Но било съвсем ясно, че момичето щяло да остане в задните помещения. Тя можела да гледа пристигащите гости от стълбите, също както Едълейд и Луси. Тя дори можела да остане да погледа дансинга, след като момичетата отидели да спят.

Но да замъкне Кит в парка! Това бе непростимо. Тя бе негова млечна сестра. Крайно непочтено бе да се държи така с него. Детските игри бяха едно, а това тук бе започнало да става сериозно. Трябваше да се предприеме нещо за Роузи.

— Не преувеличавай нещата, мамо — бе казал Кит на следващото утро, когато го повика в дневната си. — Казах ти, че ние с Роузи само нахранихме „посумите“.

— Нямахте ви повече от час в балната зала — каза Юджени. — Едълейд случайно ви е видяла да излизате с Роузи.

— Тази малка клюкарка! — каза ядосано Кит.

— Говорим за теб и Роузи. Не сте могли да храните опосумите повече от час. Впрочем ти знаеш, че баща ти забранява да ги храниш. Те са вредители. Нападнат лозята. Освен това къде останаха добрите ти обноски? Остави гостите си за толкова дълго време.

— Те са гости на теб и татко, мамо.

— Кит, моля те да не ми възразяваш. Ти се криеше в тъмнината с една дъщеря на слугиня. Това бе проява на най-лош вкус.

Светлата кожа на Кит бързо потъмня. Устните му гневно се свиха.

— Роузи не е дъщеря на слугиня.

— Каква е тогава?

— Така може да се говори в Англия, но не и в Австралия.

— Да не би да искаш да кажеш, че имам лоши маниери?

— Не, мамо, твоите обноски са свършени, но старомодни. Роузи ми е приятелка. Тя не ми е слугиня. Тя е равна с мен.

Юджени изпъна тялото си.

— Нямам намерение да създавам законите на Австралия, но ще го направя в собствения ми дом. Ще поговоря с майката на Роузи за бъдещето ѝ. Сега можеш да си вървиш.

Той не успя да се защити така, както тя очакваше. Вместо това той помоли баща си за помощ. Джилбърт потърси Юджени в дневната стая.

— Юджени, какви са тия приказки за отпращането на Роузи отгук?

— Това ли ти каза Кит?

— Нещо такова. Момчето е разтревожено. Мисли, че ти искаш да накажеш Роузи за нещо. Той обиди ли те с нещо?

— Да — отвърна рязко Юджени.

— Тогава му го обясни, без да намесваш момичето.

— След като Кит си мисли, че съм била твърде рязка, той навярно ти е разказал цялата случка. Така ли е?

Джилбърт отвърна сдържано:

— О, нещо за това, че двамата се измъкнали да хранят „посумите“ в нощта на бала. Казах му, че е било по-добре да вземе оръжие и да убие гадините. Би могъл да удари няколко едновременно.

— Посред нощ и на лунна светлина? Мисля, че това е по-скоро време за влюбени.

— Да не би да искаш да кажеш, че Кит и Роузи... но, боже мой, та те са почти брат и сестра! — Джилбърт се разсмя от сърце, а след това млъкна и по лицето му премина сянка на безпокойство. — И са все още деца — добави той.

— Ти смяташе ли себе си за дете, когато си бил на четиринадесет години? — попита Юджени.

— Не, но аз...

— Но какво?

— Ами, трябваше да се грижа за себе си. Не са ме глезили като Кит. Послушай ме сега, Юджени, и забрави за това бягство. Момчето трябва да е прекалило с виното. Той все още не се сеца за тези работи.

Юджени се изправи и не спря гнева, който избухна в нея, защото все някога трябваше да забрави добрите обноски, за които Кит ѝ се бе присмял.

— Ти първо казваш, че Кит е дете, а след това се упрекваш, задето си го насърчавал да прекалява с виното. Проклетото ти вино е навсякъде! Ти помогна на Колм О'Конър и на мисис Ешбъртън да умрат. Не, не го отричай! Ти го направи косвено, а може би и не чак дотам косвено с бедната мисис Ешбъртън. А сега се смееш, защото

синът ти опипва дъщерята на слугинята в храстите, след като попрекалил с пиенето. Кит е само на четиринадесет! За бога, Джилбърт, научи го на дисциплина и благоразумие. Не му позволявай да се съсипва, само защото си на мнение, че виното ти е хубаво и всеки трябва да го пие. Нима не виждаш?

— Виждам, че си извън себе си.

— Изслушай ме, Джилбърт!

— Аз вече те чух. — Джилбърт уморено вдигна ръка към челото си. — Всичко винаги се обръща срещу виното ми, нали? Всяко нещастие. Сигурно не си ми простила, че те нарекох фанатичка по този повод.

— Но ти сам каза, че Кит е прекалил с пиенето.

— Е, добре. Приемам, че е така. Но аз няма да приема произволни тълкувания по повод смъртта на мисис Ешбъртън.

— Държа на всяка своя дума.

— Боже мой! Как можеш да си толкова непреклонна?

— Когато е необходимо. Смятам днес да поговоря с мисис Джарвис. Ще ѝ предложи работа. Достатъчно е голяма. Мисля, че за известно време тя трябва да замине отук. Мисис Хигинс ѝ даде прилично образование и тя би трябвало да ни благодари за това, но аз не мисля, че е особено благодарна. Тя вършеше немарливо задълженията си в къщата. Слугините ми казваха, че винаги, когато я потърсели, тя изчезвала и я намирали седнала на дървото в дъното на градината. Същото дърво, на което би трябвало да има опосуми през онази нощ. Това е любимото ѝ убежище и сигурно тя е замъкнала Кит там. Няма съмнения за това. Така че, аз нямам намерение тя да остава повече в къщата.

— Говориш така, сякаш я мразиш.

— А ти защо я защитаваш? — попита Юджени и учудено забеляза, че в очите на Джилбърт отново премина някакво объркване. Може би това хитро момиче бе подмамвало също и него.

— Защото мисля, че е още малка. Не бих се разделил с Едълейд на такава възраст.

— Едълейд ли?! — възкликна Юджени. — Как изобщо можеш да правиш сравнение между нея и Роузи?

Искаше ѝ се да изпрати Роузи някъде далеч от Перъмейта. Беше открила, че майчинството ѝ бе развило грубата страна на нейната

натура, за която дори не бе подозирала. След като Джилбърт не можеше да проумее опасността от приятелството между Кит и Роузи (или не му се занимаваше с това), тя сама трябваше да се заеме с разрешаването на проблема.

Ако Роузи бе наследила честния характер на майка си и дарбата ѝ да си знае мястото, всичко щеше да бъде съвсем различно. Юджени си мислеше, че слугините като мисис Джарвис принадлежаха към една изчезваща раса. Особено в тази страна, в която живееха сега. Заедно с тази жена бяха преживели толкова много трудности — болести, природни бедствия, раждания и досега мисис Джарвис не бе допуснала с дума или действие да предизвика недоволството ѝ.

Мисис Джарвис не се противи на решението на Юджени. Тя изглеждаше бледа и уморена. А също и остаряла. Нежната ѝ руса коса бе започнала да посивява, а върху скръстените пред нея ръце личаха следите от непосилен труд. Тя постоянно държеше очите си сведени надолу, сякаш се боеше да не би Юджени да видеше тревогата в тях.

— Не се тревожете, мисис Джарвис. Трябва да разберете, че е време Роузи да започне да работи. Безделието не е полезно за нея.

— Да не би да е направила някоя пакост, госпожо? Нали ще ми кажете, ако е така?

Юджени заобиколи истината.

— Елън и Еми ми казаха, че е мързелива и не си изпълнява задълженията както трябва. Това е разбираемо, защото не бе приучвана към къщната работа. Тя бе подготвяна да работи като гувернантка или в училището, каквито бяха моите планове за нея. Лесно мога да намеря някое приятно семейство в провинцията, което да търси гувернантка. Тук няма достатъчно подходящи момичета за тази работа. Ако иска, би могла да остане и в Перъмейта и да идва тук в почивните си дни, когато е свободна. Ще поговориш ли сама с нея?

— Да, госпожо. Ще го сторя, а вие сте напълно права за нея. Тя е доста палава, но ще се пребори с това, сигурна съм.

— Да. Аз също съм уверена — любезно отвърна Юджени.

— Не познавах много добре качества на баща ѝ. Кой знае какво ли е наследила от него?

— Знае ли някой какви наклонности е наследил всеки един от нас? Кой би обвинил Роузи за това, което не зависи от нея? Надявам се,

че е далеч денят, когато тя ще си намери някой добър млад съпруг. Тогава ще улегне, мисис Джарвис.

Кит се върна обратно в училището, а Роузи примирено започна да стяга багажа си в плетената от ракията чанта, която майка ѝ бе донесла от Сидни преди петнадесет години. Беше много щастлива, че напуска Иръби. Не ѝ бе много ясно къде щеше да отиде през следващите две-три години. Наклони се над малкото огледалце, поставено върху масата до леглото ѝ и започна да изучава отражението си: права кестенява коса, невзрачно лице и странно скосени очи. Не притежаваше нищо, с което да привлече нечие внимание. Освен вниманието на Кит. Тя винаги знаеше как да го привлече...

След като духна свещта и от лицето на Моли остана само тъмно очертание върху възглавницата до него, Джилбърт каза:

— Надявам се, че заминаването на Роузи не те измъчва. Жена ми се държи така, сякаш има пчела под шапката си.

— Не е пчела, а здрав разум — отвърна спокойно Моли.

— Значи не се сърдиш?

— Не. Така е най-добре. Роузи трябва да се научи да се оправя сама. Време е да започне. — След това предпазливо добави: — Ти съгласен ли си с подарката?

— За разделянето на Кит и Роузи ли? Знаеш, че щеше да се стигне до това. Вероятно това е най-правилно за момента. Те са твърде млади.

— А след това?

— Всеки, който е свързан с теб, е винаги добре дошъл в Иръби. Този отговор ли очакваше? Магьосница!

Моли въздъхна в прегръдките му.

— Не се ли умори от мен?

— Какво очакваш да чуеш сега? Complimenti ли? Никога не съм предполагал, че си суетна. — Той я целуна и я притисна по-близо до себе си. — Все още те обичам. Моли. Обичам две жени по различен начин. Това не ме ли опорочава? Или просто ме прави неповторим?

— Може би просто ти е провървяло — промърмори Моли през смях. После потрепери. — Когато съм с подарката, се чувствам

виновна. Страшно много я уважавам след онази първа нощ в мръсния хан, където тя бе така уплашена.

— Уплашена ли? Юджени? Да не би от мен?

— От онзи избягал затворник и от теб също. Тя бе много млада. Надявам се, че си бил мил с нея. — Моли неочаквано се преобърна и се вкопчи здраво в него. — Но аз не смея да мисля за това. Прогонвам мислите си за нощите, в които си с нея.

— Аз съм мил с нея — отвърна Джилбърт, освобождавайки се от ръцете на Моли. — Знай, че ти ме направи много по-благоразумен, ако това би те успокоило. Отнасям се към нея така, сякаш е от порцелан. Предполагам, че е трябвало да го направя още в началото. Ти ме навеждаш на тази мисъл. Не знам дали има други две толкова различни жени, както сте вие двете. Но тя е типът жена, която съм желал, Моли. Това е някаква суета у мен.

— Ти си чудесен мъж! — каза Моли със сподавен глас. — Никога и на никого не позволявай да твърди обратното.

Джилбърт силно я притисна към себе си.

— Какво бих правил без теб... Щастлива ли си? Никога не ме молиш за нищо. Само чакаш. Винаги мога да те намеря тук.

— И винаги ще бъде така. Не се безпокой, любими.

Разбира се, че чакаше, разбира се, че бе винаги тук. Тези часове бяха нейните звездни мигове. Никой не би могъл постоянно да е в рая. Никой не би бил толкова глупав, та да го разруши с невъзможни изисквания. Прекалено много бе страдала през живота си, за да рискува да изгуби това неочаквано блаженство.

Прекалено човечна бе, за да изисква нещо повече за дъщеря си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато листата започнаха да падат през онази есен, нямаше кой да ги събере. Пибоди бе умрял. Намериха го леглото в бараката му, с обърнато към тавана лице и широко отворени, но угаснали очи. Върху лицето му нямаше изписано страдание. Той си бе отишъл така тихо, както си отиваха падащите от дървото листа.

Никой никога не научи нещо повече за него. Беше разказвал за някакъв красив парк, в който работел в Англия, но всичко това май бе измислица. Никога не бе споменавал нещо за роднини или дори за собственото си име.

Всичко, което можаха да запишат върху надгробния му паметник, бе: „Пибоди — градинар“.

Юджени си мислеше, че той би харесал това така, както мисис Ешбъртън би харесала дългите хвалебствия върху нейния надгробен паметник. Тя тъгуваше за стария човек. Неговата слаба прегърбена фигура, разтакаваща се наоколо, бе неделима част от парка, също както белият розов храст. Паркът бе неговият истински паметник. Той живя достатъчно дълго и бе свидетел как орловите нокти пораснаха до върховете на колоните от верандата; как рододендроните прикриха с листата си голите, прашни алеи, точно както те си го представяха и как люляците и златният дъжд цъфнаха и бяха отрупани с цвят като тропични растения. Живият плет бе чудесен. Туфи от перуники се оглеждаха в езерото с лилиите. Ята от великолепно оцветени чинки се гмуркаха в птичия басейн и бяха най-голямото забавление на Луси. Червеният жасмин нежно ухаеше.

Но розите бяха гордостта на Пибоди. Той ходеше нагоре-надолу покрай декоративната решетка за увивни растения и повтаряше, че по-красиви от тези рози нямало в цял Нов Южен Уелс.

— Когато долавяте аромата на чаената роза, ще си спомняте за мен, милейди — беше й казал преди време. Това бе единственият намек за приближаващата смърт.

Нямаше кой да заеме мястото му. Юджени предпазливо бе предложила Джими Макдоугъл, но веднага ѝ бе отказано.

— В продължение на десет години аз обучавах този момък за лозар, а ти искаш да го превърнеш в градинар! Това е глупост!

Макар да му бе приятна нарастващата слава на парка в Иръби, Джилбърт не би позволил нещо да попречи на работата в лозята му.

— Намери някой подходящ младеж в Перъмейта. Няма да е трудно.

Нямаше кой да замести Пибоди, макар Юджени да бе намерила един мълчалив млад мъж, пристигнал с последния емигрантски кораб. Името му бе Обедая Уайт и не бе минала и седмица от пристигането му в Иръби и той започна да се заглежда в Еми с глупаво изражение на лицето. Тя все намираще изумителен брой от поръчения, за да има причина да прекоси парка по няколко пъти на ден. В това нямаше кой знае какъв повод за безпокойство. Юджени твърдеше, че след отпътуването на затворниците (сега бяха останали само двама мъже с дългосрочни присъди), жилищата им трябваше да бъдат почистени и превърнати в прилични домове за семейни двойки или ергени, които като Том Слоун и Джими Макдоугъл биха изявили желание да останат завинаги в Иръби.

Ако изчервяванията на Еми трябваше да говорят за предстоящ брак, тя би могла просто да напусне стаята си в крилото за прислугата и да се премести в една от уютните къщурки. Някои от затворниците бяха оформили малки градини и спретнати алеи около жилищните си помещения. Времето бе смекчило и нравите в Иръби.

Бе минало сякаш половин столетие от онази ужасна нощ, в която Джилбърт се бе прибрал с риза, опръскана от човешка кръв.

Изтичаше последната година от обучението на Кит. Юджени с тъга отбелязваше в писмата си до Сара, че Едълейд бе станала мъжкарана. Баща ѝ я разваляше. Той харесваше да я гледа как язди понито си по мъжки, а не седнала странично върху седлото като дама. Следващото нещо било, ядосваше се Юджени, че ѝ позволявал да носи панталони! Насърчавал я да ходи нагоре-надолу из лозята с него или му правела компания в избата, докато пълнел бъчвите и бутилирал виното. Тя се прибирала с изцапана от гроздов сок рокличка, изгоряла

от слънцето и обсипана с лунички, защото веднага, щом се скриела зад къщата, тя оставяла шапката си да се смъкне на тила ѝ.

Джилбърт казваше да не я закача. Тя била новият тип жена на Австралия — здрава, открита, способна. Що за глупост било това да седи по цял ден вътре, заета с ръкоделия, рисуване или с френската си граматика, когато времето било толкова хубаво. Не било задължително да е мъж, за да започне да се учи на лозарство. Юджени щяла да се изненада, ако би могла да види колко умело се справя Едълейд с пълненето на бутилките. През целия сезон тя и Джим бутилирали сотерна и сега бил готов за продаване.

Юджени бе ужасена.

— Какво искаш, всъщност? Амазонка за дъщеря ли? Няма да позволя това! Едълейд трябва да посещава уроците си. Мис Хигинс казва, че нейният френски е плачевен и че все още не е имала търпението да прочете поне една книга от край до край. Мога да потвърдя, че за уроците по музика е много важна проявата на желание. Тя може наистина да знае много за лозарството, но с какво ще ѝ помогне това в модерните гостни?

Джилбърт удивено изглежда Юджени.

— Знаеш ли, понякога си мисля, че никога не си напускала Англия.

— Не е необходимо да критикуваш мен, защото сега говорим за недостатъците на Едълейд. Тя е както твоя, така и моя дъщеря и аз настоявам да придобие известни цивилизовани навици. Няма да позволя да се превърне в невежа мъжкарана!

— Боже мой, та тя е още дете!

— Тя е почти на тринадесет години и е прекалено развита за възрастта си. След лятната ваканция смятам да я настаня в колежа по изкуствата на мисис Чишълм, за да се научи да се държи като млада дама — нещо, което се боя, че никога няма да стане, докато тя е в Иръби.

— Много добре — каза Джилбърт, след кратко мълчание. — Не възразявам. Но след гроздобера. Обещах ѝ, че ще ми помага тази година.

— Джилбърт! С всичките онези примитивни хора!

Джилбърт започна да губи търпение, както ставаше винаги в последно време, щом Юджени се опиташе да започне някакъв важен

разговор с него.

— Много си претенциозна! Преди се гнусеше от ужасните затворници, а сега от примитивната измет на Перъмейта.

— Преди на теб това ти харесваше — отвърна Юджени.

— Да, и все още искам от теб да си такава. Много ти подхожда. — Джилбърт никога не се притесняваше, че си противоречи. — А Едълейд е австралийка. В това е разликата.

— Надявам се, че нямаш подобни идеи и по отношение на Луси.

— Не, не. Имаш позволенията ми да дадеш на Луси каквото поискаш обучение. Опитай обаче да я направиш по-малко уязвима. Тя никога не ще доближи до онова залитащо старо пони, което не би наранило и муха. Не искам да имам дъщеря, която дори не умее да язди.

— Има ли значение? Тя може да стои при мен в къщата. Тя рисува прекрасно и има великолепен глас. Вече умее грациозно да танцува и шие по-добре от мен. Означава ли всичко това, че тя не е подходяща за живота в тази страна?

— Казах ти, че можеш да правиш с Луси, каквото ти харесва, но остави Едълейд на мен.

Луси бе във възторг, след като Едълейд замина на училище. Сега тя имаше любимата мама само за себе си. След сутрешните уроци с мис Хигинс тя и мама можеха да прекарват целия дълъг следобед заедно. Ако бе прекалено горещо навън, те седяха в приятно прохладната гостна и шиеха, рисуваха сухи цветя и слушаха крясъците на Еразъм откъм верандата. Когато станеше по-хладно, те се разхождаха из градината и Луси се облягаше върху ръката на мама, за да раздели с нея сянката от слънчобрана ѝ. Кожата ѝ болезнено изгаряше от слънцето. Тя бе безкрайно щастлива, че щеше да наследи изящството на майка си.

Едълейд бе заминала с кутиите си, за да се присъедини към тридесетината момичета от учебното заведение на мисис Чишълм. В брошурата бе написано, че мисис Чишълм е специализирала музика и пеене, езици (френски, немски, италиански и латински), рисуване, китайска живопис, рисуване с маслени бои и с акварели върху хартия, атлаз, коприна или дърво.

Можеше да се очаква, че сега Едълейд ще се отдаде на учението си и че някой ден би се превърнала в образована млада дама. Това бе

краят на препускането из околностите върху гърба на Поучър или общуването с всичките онези хора по време на гроздобер.

Кит пишеше:

„Скъпа Едълейд,

Значи и ти трябваше да си стегнеш багажа и да заминеш. Понякога си мисля, че мамините идеи по отношение на нас са прекалено възвишени. Получих писмо от Роузи. Сега тя е гувернантка в едно семейство в Дарлинг Даунс, както, предполагам знаеш. Те имали четири деца. Пише, че това не ѝ тежало и че старата Хиги не ѝ липсвала, но тъгува за Иръби. От известно време не е ходила там, защото знаела, че е нежелана. Мисля, че мама бе твърде рязка с нея, но не мога да разбера, защо винаги е живяла с мисълта, че собствената ѝ майка не държи на нея. Казва, че още когато била едва на четири години, била преместена да спи в отделна стая и разбрала, че майка ѝ не я желае. Всичко това много ме вълнува. Винаги съм си мислил, че мисис Джарвис е много добър човек, но предполагам, че в Иръби биха могли да се справят и без нея, макар мама и татко да смятат, че не биха могли. Не позволявай на никого да вижда това писмо. Мама ще побеснее, ако разбере, че Роузи ми пише.“

Едълейд също пишеше поверителни писма.

„Скъпи Джим,

Пиша на теб, защото не мога да доверя никому да се грижи за Поучър. Нали ще се погрижиш за разходките и почистването му? Искам да ми обещаеш, че ще се грижиш за него. Ще можеш ли да го запазиш в пълна тайна? Момичетата тук не могат да повярват, че ми е позволявано да пия вино и те самите никога не са го опитвали. Питам се дали би могъл тайно да ми изпратиш бутилка сотерн (Уф, прекалено сладко е! Момичетата обаче са ужасно невежи за

вината и сухото вино няма да им хареса отначало). Ако ми съобщиш кога можеш да дойдеш до Перъмейта и успееш да пъкнеш бутилката в храста от ботлбраш, който е точно до портата, аз ще мога да я взема по време на следобедното междучасие. Не слагай восъчния печат върху запушалката, защото няма да мога да я отворя. Ще си направим среднощна забава. Моля да изгориш това писмо след прочитането му.

Твоя приятелка, Едълейд Месингъм“

За голямо съжаление на Едълейд, бутилката, която бе скрита в храста до портата, не съдържаше вино, а една бележка написана с широкия недодялан почерк на Джим.

„Скъпа Едълейд,

Няма и капчица вино в тази бутилка, ха, ха! Да не би да искаш да ме накажат и да загубя работата си? Когато станеш с две години по-голяма, обещавам ти да изпълня желанието ти. Тази сутрин Поучър добре препуска. Лозите на южния хълм страдат от ръжда. Баща ти се тревожеше, но ние ги подрязахме ниско и след това изтрихме резниците, за да спрем разпространението на болестта. Мъчно ми е за теб.

Твой приятел, Джим.“

Писмото компенсира измамата с празната бутилка. Едълейд се бе похвалила на двете си най-близки приятелки. Сега щеше да се изложи. Това не й бе особено приятно, но... „Мъчно ми е за теб...“ Скъпият глупав Джим! Ако си мислеше, че тя щеше да остане в това училище по изкуствата с ужасно скучните му уроци по рисуване и пиано още цели две години, той правеше голяма грешка.

Всъщност тя би могла да го направи, защото Юджени бе във възторг от подобрената походка и маниери на Едълейд. В продължение на три месеца нейната палава дъщеря бе показала, че би могла да стане дама. Тя се държеше странно.

— Как да не се променя, мамо, след като седим часове наред с вързани на гърбовете дъски?

Бе започнала да се държи по-изискано и да проявява интерес към облеклото си. Най-добрата ѝ приятелка, Джейн Томпсън, имала рокля от кринолин и шест колосани фусти. Дали Едълейд не би могла също да си ушие? Джейн била позволила да вдигнат косата ѝ заради забавата. Едълейд копнееше за деня, когато щеше да махне панделките от косата си и двете дебели плитки от гърба си.

Уроците бяха определено скучни, защото тя нямаше талант да рисува, свири, пее или да бродира. Мисис Чишълм ѝ казваше, че никога не била виждала толкова тромави пръсти.

— Луси трябваше да дойде в това училище, а не аз! — въздишаше Едълейд. — Тя щеше да се справя най-добре от всички.

— Така е, защото тя заляга над работата си — каза Юджени. — Но се боя, че тя не е укрепнала достатъчно, за да тръгне на училище.

— Тя ще бъде любимка на учителката — каза Едълейд с въздишка и майка ѝ я погледна с укор.

— Стига, Едълейд! Никой не обича да слуша оплаквания. Ако смяташ да излизаш, моля те да си сложиш шапка. Тук си едва от седмица, а вече забелязвам лунички по носа ти. Накъде си тръгнала все пак?

— Само до конюшните, мамо.

— Твърде много време прекарваш там. Защо не седнеш спокойно в парка с мен и Луси? Твърде горещо е да ходиш нагоре-надолу.

— Трябва да раздвижа Поучър, мамо.

— Изглежда, че Джим се справя много добре с това, когато си на училище.

— Но това е моят кон, мамо. Когато съм у дома, аз трябва да се грижа за него.

— Добре тогава, но не излизай без шапка. Искам те тук за чая. Мисис Бишъп и мисис Стивънсън ще дойдат от Перъмейта. Те имат голямо желание да те видят.

Юджени искаше да каже, че няма да има време да се отбие в избата. Тя бе много разтревожена от навика на Едълейд да прави това и че татко ѝ и Джим ѝ позволяваха да опитва съдържанието на някоя отворена и готова за бутилиране бъчва. Това, което не ѝ бе известно, бе, че Едълейд вече бе доста добър познавач на виното. Тя би могла да

се произнесе почти толкова точно, колкото и баща ѝ кое вино е годно за отлежаване, кое е кисело и тънко.

Джилбърт се смееше възторжено, наблюдавайки как Едълейд държеше виното в устата си, размишляваше, а после го изплюваше. Джим напрегнато наблюдаваше изражението му, давайки да се разбере, че този спектакъл бе много по-интригуващ от произнасяне на присъда. Джим приближаваше тридесетте, но не бе известно дали има приятелка в Перъмейта. Никога не бе проявявал интерес към слугините в Иръби, особено към Елън. Тя бе внимателна с Джим от момента, в който кльощавото момче бе слязло на брега от борда на затворническия кораб. Тя, разбира се, бе по-възрастна от него, но това, изглежда, нямаше значение, след като господарят бе определил Джим за свой помощник. Той бе важен, а може би дори много по-важен от Том Слоун и нямаше да има нищо лошо да се омъжи за някой по-нискостоящ от нея, ако той бе показал някаква склонност към Елън.

Но той не го бе направил. Сериозното му лице, нито грозно, ни красиво, се подмладяваше и въодушевяваше, само когато децата бяха край него. И най-вече мис Едълейд, която според Елън бе разглежена и твърде развита за възрастта си. Винарството бе работа за Кит, а не за Едълейд. Ето защо господарката постъпи много мъдро, изпращайки Едълейд на училище. Когато тя пораснеше и се превърнеше в модерна млада дама, Джим щеше да разбере къде е мястото му.

Луси никога не бе стъпвала в избата. Един ден се спря плахо пред вратата, но и на нея, както на майка ѝ, веднага ѝ прилоша от миризмата на ферментиралото вино. Баща ѝ грубо я предупреди да стои настрана.

Тя изпитваше някакъв благоговееен страх пред баща си. Никога не знаеше какво да му каже и бе сигурна, че той я мислеше за плаха и глупава. Тя знаеше, че бе по-красива от Едълейд, макар Едълейд да бе онази, която винаги получаваше сърдечни поздравления и възторжени погледи. Дори когато бе облечена за неделната литургия и мама, и Елън, и мис Хигинс се възхищаваха от безупречната ѝ външност, казвайки ѝ, че е красива като картинка, баща ѝ почти не я забелязваше. Той я качваше в кабриолета, поставяше я да седне до мама, без да обръща внимание дали не бе измачкал рокличката ѝ, а ако тя заплачеше, както често го правеше — тихо и засрамено, той питаше раздразнен:

— За какво се е разхленчила пък сега?

Тя щеше наистина да бъде невероятно щастлива, ако можеше да се вижда с татко си само веднъж в седмицата. Струваше ѝ се, че не харесва особено мъжете. Гласовете им бяха така високи и груби. Дори Кит викаше по нея, когато се върнеше от училище, надявайки се тя да дотича и се погрижи за него. Казваше, че си имал роби в училище. Когато си бе у дома, тя трябваше да ги замести. Всичките му искания бяха доста наивни, но имаше едно нещо, което силно я тревожеше. Всеки път той пускаше незабелязано в плетената ѝ чантичка по едно писмо и я молеше да го изпрати по пощата от Перъмейта. Писмото винаги бе адресирано до мис Роузи Джарвис.

Нямаше нищо лошо в това, че Кит пише на Роузи, така че защо бе необходимо да го прави тайно? Кит ѝ бе втълпил, че майка им не трябва да я види, когато изпраща писмото. Тя трябваше да се извини и да отиде до малкия пощенски офис, където продаваха също така и захаросани плодове и ядки.

Не бе трудно да го направи, но лъжата караше Луси да се събужда нощно време. Тя никога не бе имала никакви тайни от мама. Успокояваше се с мисълта, че Кит я използва по този начин, защото му бе забавно да ѝ налага волята си.

Мъжете наистина бяха отвратителни.

Балът се превърна в крайгълен камък в историята на Иръби, но по-късно, през онази есен, се случиха много по-важни събития.

Юджени написа на Сара:

„Какво би казала за това, че ще бъдем посетени от вицекраля?! Навярно помниш, че нашият губернатор сър Джордж Гипс се върна в Англия и бе заместен от сър Чарлз Фитцрой и съпругата му лейди Мери. Та те изявиха желание не само да дойдат и инспектират лозята, които Джилбърт с труда и старанието си е направил така известни, но и да прекарат целия уикенд тук. Лейди Мери ме поласка, че била чувала за парка ми и си призна, че го намира за много по-интересен от лозята и виното.

Джилбърт е невероятно поласкан от интереса на вицекраля, а аз открих, че намирам тази възможност за вълнуваща и предизвикателна. В Австралия гостуването на губернатора и съпругата му може да се сравни с това на кралицата и принц Албърт в Англия.

Можеш да си представиш от какво вълнение сме обхванати. Сър Чарлз и лейди Мери ще пристигнат със сина им мистър Джордж Фитцрой и главния адютант, полковник Манди. Освен това ще ги придружават слугите на лейди Мери, кочияшът и един камериер. Имаме достатъчно спални и любезно ще предложим най-просторната за вицекралската двойка. За щастие тази стая разполага със самостоятелно гардеробно помещение. Кит се изнесе от стаята си, за да я отстъпи на Джорж Фитцрой, а полковник Манди ще бъде настанен в една от малките западни стаи. Ще подготвя дневната си за лейди Мери, а мъжете ще могат да играят бiliarд или да четат в библиотеката.

Едълейд получи разрешение от училището да си дойде у дома за този уикенд. Въпреки петнадесетте си години тя е достатъчно зряла и мисля, че добре ще ѝ се отрази да се срещне с един образован, а доколкото разбрах и добре изглеждащ млад англичанин като Джордж Фитцрой. Малката ми Луси е все още твърде млада за такива вълнения. За мое удоволствие тя много по-дълго от Едълейд запази детското у себе си. Нямам желание да я загубя заради някой млад мъж, без значение кой ще е той.

За закуска ще бъдем най-малко девет човека, а за обяд и вечеря ще зависи от това, колко още други ще се отзоват на поканата. Джилбърт иска да организира ловен излет и, ако времето е приятно, да појздим до езерото и да направим един пикник там. Трябва да се погрижа и за удобството на лейди Мери. Тя е много едра и пълна (също както сър Чарлз) и не е добре със здравето. Джилбърт казва, че трябва да организираме поне една голяма вечерна забава с музика и танци.

Мисис Джарвис и аз обсъдихме менюто. Тя доста спокойно приема всичко това и изглежда, че ѝ е забавно. Помоли ме да наема още две момичета за уикенда, но само за да ѝ помагат в кухнята. Настоява сама да обслужва масата с помощта на Елън и Еми. Каза, че не можела да се довери на неопитни момичета.

Е, и това бреме падна от раменете ми! Всичките ми задължения ще се свеждат до това, да забавлявам гостите си и да се погрижа да се чувстват удобно. Луси ме помоли да сложи цветя във всички стаи. Много е артистична. Сигурно се досещаш, че Джилбърт изнесе най-добрите си вина...“

Истина бе, че Моли Джарвис се забавляваше от предстоящото събитие. Досега не се бе налагало да доказва уменията си пред такива високопоставени гости, но тя бе уверена в себе си. Килерът, построен от едри камъни, за да не пропуска топлината, бе зареден с провизии. Прислугата бе подробно инструктирана. Бе жалко, че Еми Доусън се бе поболяла от любов по Обедая Уайт. До заминаването на знатните гости ѝ бе забранено да се вижда с него. Във всеки случай той бе много зает с въвеждането на изряден ред в парка и не биваше да бъде обезпокояван от закачките на Еми. Той трябваше да внимава и да не би мис Луси да отмъкне най-красивите му цветя за украсата на къщата. Безпокоеше се, да не би в последната минута да задуха някакъв силен вятър, който да засипе с изпотрошени клонки и листа изящното зелено пространство и да наруши реда.

Никой не си легна рано в навечерието на празника. Последна си легна Моли. Най-последно бе приключила с почистването на пилетата. Огромният плодов кейк бе изваден от фурната и бе оставен да изстине. Кухнята бе приведена в изряден ред. Моли не бе забравила ужасните две гладни години след пристигането ѝ в Австралия. Видът на храната пораждаше у нея някакво особено чувство на задоволство.

— Изглежда страхотно! — чу зад себе си гласа на Джилбърт и се стресна. — Ще се справиш ли с всичко това?

— Няма да е лесно. Ще трябва да помисля. Да не би да съм се надценила?

— По-добре много, отколкото малко. Никога не съм бил стиснат.
— Той повдигна тежката плитка от врата ѝ и долепи устните си към топлата ѝ кожа. — Нито път ти ще бъдеш.

Тя се дръпна.

— Казах ти, не тук! Някой може да влезе.

Той тихо се изсмя.

— Харесва ми, когато подскачаш от страх.

— А, недей да рискуваш с това. Бяхме толкова щастливи досега, че започвам да се плаша.

— Иди в стаята си, тогава. Ще дойда при теб след няколко минути.

— През нощта.

— Не мога утре вечер. Ще пия портвайн с Негово Превъзходителство. Освен това имам подарък за теб.

— Подарък?

— Никога не си ме молила за нещо, нали?

— Не ми говори така. Да те няма!

Подаръкът представляваше лъскав медальон с аметист, който Джилбърт окачи около врата на полусъблечената Моли. Той висеше между гърдите ѝ и Джилбърт каза, че на това място би искал да го вижда винаги. Тя искаше да му го върне, казвайки, че не е от онези любовници, които го правят от корист, но вместо това каза подигравателно:

— Кога бих могла да сложа такава нещо?

— Когато сме заедно. Знам, че не можеш да го носиш пред всички, но исках да ти подаря нещо. Не може ли тайно да му се наслаждаваш?

Тя кимна едва. Помисли против волята си, че макар медальонът да бе много красив, той бе само един аметист. Господарките носеха диаманти. Не, тя нямаше да го върне. Нещо повече — тя го желаше. Щеше да го запази за Роузи.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Луси не можеше да повярва на очите си.

— Еди, да не би да прибираш нагоре косата си!

— А какво друго? — попита Едълейд, пъхайки умело повече фиби в тежките червеникави букли над ушите си.

— Пита ли дали може? Та ти нямаш още шестнадесет години!

— Животът щеше да е много тъп, ако постоянно исках разрешение. — Едълейд завъртя глава и критично се огледа в огледалото. — Особено когато е малко вероятно да ти позволят. Готово! Как изглеждам?

— Всъщност си пораснала — трябваше да отбележи Луси.

— Това е последната мода в Лондон. В училище разглеждахме няколко списания.

— Позволяват ли ви да си вдигате нагоре косата в училище?

— Ако искаме — отвърна безгрижно Едълейд. — Мисис Енабел Чишълм би ни позволила, но мис Хестър е стара и бездушна. — Тя дръпна яката на бялата си муселинена рокля. — Това е детска рокля — каза тя. — Имам намерение да изрежа деколтето ѝ по-дълбоко. Ако го направя — очите ѝ внезапно заблестяха, — ти би могла да го ушиеш вместо мен, нали? Всички постоянно те хвалят, че умееш да шиеш.

Луси отстъпи назад с разширени очи.

— Ти няма да посмееш!

— О, държиш се като страхливка, Луси! Винаги и от всичко се паникьосваш. Знаменитият Джордж няма да ти обърне внимание, ако се държиш по този начин.

— Джордж Фитцрой ли имаш предвид? Та аз не очаквам и да ме погледне дори.

— И не би го направил при тези обстоятелства. Много жалко, защото ти наистина си много красива.

Луси се опитваше да не се разплаче от срам.

— Защо да е жалко? Аз все още не ходя на училище.

— Но някой ден ще тръгнеш, а аз предполагам, че той не е лишен от памет.

— Не бъди глупава, Еди. Ти си тази, която ще го плени. И мама така казва.

Едълейд трепна. Видът ѝ бе доста обезпокоен.

— Може би. Каквото и да става, аз не желая някой друг да ми избира съпруг.

— Но, ако се влюбиш в Джордж Фитцрой, тогава всичко ще бъде наред, нали? Казват, че изглеждал много добре.

— И навярно е суетен като паун. Много бързо ще го поставя на мястото му, ако реши да се държи пренебрежително с нас.

— Еди, ти няма да го направиш!

— Разбира се, че ще го направя... — Едълейд спря и подсвирна с уста. — Чувам каретата. — Тя се затича към прозореца. — Пристигнаха! Виж! Онзи, който язди след тях, трябва да е Джордж, а полковник Манди е от другата им страна.

— Не надничай. Ще те видят — каза нервно Луси.

По всички личеше, че и тя бе забравила за скромното си държане, защото си помисли, че младият мъж на кафявия кон бе много красив. Той бе висок, строен и елегантен, а слънцето блестеше в лъскавата му коса. Тя не очакваше, че ще бъде толкова красив. Еди със сигурност нямаше да се държи надменно с него. Тя потупваше с пръсти внимателно навитите си букли и неочаквано ѝ се прииска да бе малко по-голяма или по-дръзка, за да направи косата си по последна лондонска мода.

Както бе тръгнало, Джордж Фитцрой щеше да я помисли за малко момиченце и едва ли щеше да я забележи. Само ако можеше да превъзмогне мъчителната си срамежливост и да поговори с него! За какво? Какво ли можеше да каже тя, за да го заинтригува?

Поне едно нещо бе сигурно, и то бе, че мама нямаше да изгуби самообладание. Обръщайки се, тя внезапно се сблъска с Едълейд и новата ѝ прическа и безгрижно се разсмя. Тя изглеждаше много по-красива в бледолилавата си рокля.

— Лейди Мери, мога ли да ви представя дъщерите си? Това е Едълейд, а това — ръката ѝ леко и окуражително докосна рамото на Луси — е Луси.

Те се поклониха на едрата и пълна дама, облечена в зелени пътни дрехи. Лейди Мери Фитцрой каза с приятен глас:

— Боже мой, мисис Месингъм, та вие изглеждате много млада за такива големи дъщери.

— Всъщност, те не са много големи, лейди Мери. Едълейд посещава колежа на мисис Чишълм, а Луси има гувернантка. Сега навярно ще искате да видите стаята си, преди джентълмените да са влезли. Това е най-прохладната част от къщата, макар понякога дори и тя да не е много хладна. Луси е донесла цветя. Тя е много съобразителна...

Гласовете заглъхнаха някъде по витата стълба. Едълейд се разсмя.

— Чу ли как се превземат? Надявам се тя да не падне по стълбите като баба Ешбъртън. Тя е почти толкова дебела. Чудя се къде ли са мъжете. Не ми се вярва татко да ги е отвел веднага в избата. Ще се ядосам, ако го направи, защото и аз искам да отида.

Едълейд стремително се понесе нанякъде преди Луси да успее да я помоли да не я оставя сама. Тя остана притеснена в хола, когато Джордж Фитцрой се появи.

— Здравейте! — каза той и леко се поклони. — Вие по-голямата дъщеря ли сте, или по-малката? Аз съм Джордж Фитцрой.

Луси смутено промълви, че е по-малката. Топлите му кафяви очи любезно и сдържано ѝ се усмихнаха.

— Помислих си, че може би сте вие. Видях ви и двете да гледате през прозореца.

Луси се изчерви от притеснение.

— Еди си правеше висока прическа.

— О! Наистина ли?

Луси се разтрепери от притеснение. Къде бяха останалите?

— Бихте ли дошъл в гостната?

— Благодаря. Мисля, че останалите идват след мен. А, ето ви и вас, мистър Месингъм. Позволих си да вляза.

Джилбърт бе с развеселено лице, блестящи очи и широко усмихнат. Той щеше да разказва забавни истории, много да се смее и нито веднъж нямаше да повиши тон през този уикенд. Но Луси все пак щеше да се опита да остане незабележима, ако блестящият му твърд поглед пресечеше пътя ѝ. Може би от нея се очакваше да каже нещо

остроумно и интересно по начина, който Кит и Едълейд великолепно владееха и който бе недостъпен за нея.

— Виждам, че сте се видели с по-малката ми дъщеря — бе казал татко, а едрият джентълмен зад него добави с висок весел глас:

— Синът ми го е направил, но не и аз. Това ли е красивата фея, Месингъм?

— Да. Тя прилича на майка си. Къде е Едълейд, Луси?

— Кой си е направил висока прическа? — промърмори Джордж Фитцрой и Луси се помоли никой да не го бе чул.

— Тя бе тук преди миг, татко. О, ето я и нея.

Едълейд поривисто влезе, видя компанията и енергично направи изящен реверанс.

— Сър Чарлз, представям ви по-голямата си дъщеря... мили боже, какво си направила със себе си?

След всичко това самочувствието на Едълейд не бе много самоуверено. Тя стана аленочервена.

— Просто си вдигнах косата. — Тя го погледна открито. — Време беше.

Джилбърт гръмко се разсмя.

— Е, пред вас стои една кокетка, сър Чарлз. Няма никакво съмнение, че това е било направено във ваша чест.

— Съмнявам се! — отвърна сър Чарлз и широко се усмихна. — Но защо една млада дама ще се гласи заради мен?

Той многозначително се обърна към сина си, който също се усмихваше и не откъсваше очи от аленото лице на Едълейд.

— Няма значение заради кого, важното е, че й отива — каза Джордж.

— Е, заповядайте, влезте, господа. — Джилбърт махна с ръка към гостната. — Еди, след като се смяташ за голяма, ще трябва да помагаш да забавляваме гостите.

— Дано не прозвучи като наказание за младата дама! — каза сър Чарлз.

Предвождани от Еди, те се насочиха към гостната. Като че ли никой не забеляза, че Луси остана най-отзад. Никой не я покани да влезе. Тя чупеше пръстите си и се молеше да не се разплаче. Не беше ли свикнала с това? Еди винаги й отмъкваше забавлението.

Обикновено Луси се радваше за нея. Тя предпочиташе да седи тихо и незабележимо.

Но не и днес. Не и след като бе погледнала в чувствени кафяви очи. Изведнъж ужасно ѝ се прииска да бъде забелязана. А нима момиченце с нейната коса и букли би могло да остане незабелязано?

— Луси, любов моя, какво правиш? — долетя гласът на майка ѝ. — Нима са тръгнали без теб? Ела да седнеш до мама. Лейди Мери каза, че цветята ти били много изящни.

Тя бе едва на четиринадесет години, прекалено млада, за да се влюби. Въпреки това започна да си фантазира за Джордж Фитцрой, представяйки си го как се разхожда с нея из парка в мрака, как ѝ казва, че я обожава и ѝ държи ръката. Докато седеше в краката на лейди Мери на верандата, държейки вълнената прежда, която тя навиваше, Луси бе потънала във вълнуващи и красиви мечти.

— Бога ми, мисис Месингъм, тази е прекалено боязлива — каза лейди Мери.

— Да, не е много приятна компаньонка — отвърна мама. — Харесва ми да е с мен. Боя се, че Едълейд е много по-напрегната и нетърпелива.

— Хм. Да, но синът ми не мисли така.

— Изглежда, че е във възторг от нея — каза любезно мама, но не успя да прикрие задоволството си. — Тя е твърде млада, разбира се. Направила си е модна прическа без разрешение, но ще трябва да я развали, когато се върне в училището в понеделник.

— Изглежда, че доста добре е запозната с лозарството и винарството.

— Да. Тези познания няма да са ѝ много от полза. Тя е прекалено развита за възрастта си.

— Както и Джордж — каза спокойно лейди Мери. — Трябва да доведете дъщерите си на следващото градинско увеселение в губернаторската резиденция. Възнамерявам да го организирам в най-скоро време. Струва ми се обаче, че ще е много изтощително заради горещините. — Лейди Мери намръщи зачервеното си лице. — Колко време ви отне аклиматизирането към австралийското лято?

— Все още не мога да свикна с него. Моят съпруг ми забранява да излизам навън без чадър.

— Виждам, че сте запазили свежо лицето си. Повечето от жените, които срещам, имат груби и почернели от слънцето лица. Много неприятно.

Дамите продължиха да бърбят, а Луси мечтаеше. На вечеринката в губернаторската резиденция тя щеше да си сложи шапката от органдин с широка плетена панделка. Джордж нямаше да може да откъсне очи от нея.

Ала тя не успя да размени и дума повече с него през целия уикенд. Нямаше никаква възможност. Едълейд би казала: „Направи го“.

Как би могла, след като той бе прекалено зает да разговаря и да се смее с Кит, с когото много си допаднаха, или с Едълейд. Тримата се мятаха на конете си и дълго не се връщаха! Тя би могла поне да посвири на пианото и да изпее нещо, когато мама настойчиво я молеше, но при мисълта, че ще трябва да пее пред такава многобройна публика, тя се разтрепери. Умоляващите ѝ очи принудиха мама да отстъпи. Така че не ѝ оставаше какво друго да прави, освен да изпълнява ролята си на добре възпитана и незабележима ученичка.

Джордж бе идеален танцьор. Той научи Едълейд да танцува полка. Те се носеха из стаята, докато останаха без дъх и косата на Едълейд започна да се разпилява. Така че той поне успя да види, че и тя бе ученичка като Луси. Това обаче не го накара да насочи вниманието си към Луси.

Може би щеше да дойде отново, когато тя порасне. Но тя знаеше, че това някога едва ли щеше да стане.

Всички, освен Луси бяха на мнение, че гостуването на високопоставеното семейство е преминало великолепно. Кит бе поласкан, че Джордж Фитцрой също бе запален от златната треска. Когато баща му успеел да се измъкне от задълженията си, той щял да придружи Джордж до щата Виктория, за да си опитали късмета. Кит твърдо бе решил да ги придружи, макар да го пазеше в тайна засега. Трябвало да се разбере с татко, защото той не можел да види нищо друго, освен редовете на лозето си. Лично за себе си Кит възприемаше всичко, свързано с винарството и лозарството, освен пиенето, за ужасна скука. Баща му бе доволен, че той бързо се бе превърнал в

познавач. Но глупавият старик никога нямаше да се въздържи от натякването, че трябвало да се работи къртовски.

Нещата съвсем не се свеждаха единствено до избора му на професия и Кит имаше намерение да се включи в изследователска експедиция, дори ако трябваше да чака още осемнадесет месеца, докато навърши пълнолетие.

Сър Чарлз Фитцрой се оказа голям любител на виното. Той каза, че възнамерявал да разпространи на шир и дълж славата на вината от Иръби. Това страхотно повдигна настроението на Джилбърт. Когато отпътуващите карети се загубиха в облак от прах, той се обърна, сграбчи Юджени в обятията си и започна шумно да я целува пред очите на всички.

— Ти ме направи известен, любов моя. Никой не би се справил по-добре от теб. Лейди Мери бе във възторг от теб, а сър Чарлз бе очарован. Знаеш ли, че изглеждаш точно така, както си бях представял!

— Изглеждам както винаги — каза Юджени с известно объркване.

— Искам да кажа, че когато се женех за теб, аз знаех, че ще изглеждаш както сега. Иръби и децата ни също.

— Това ли искаше?

— Точно това. Защо ме гледаш така намръщено?

— Не знам. Струва ми се, че много често имаше разногласия между нас.

— Това прави бракът ни интересен. Без тях ще е скучно. Мисля, че ще трябва да върнем обратно онзи ирландски приятел и да го накараме да ни нарисува семеен портрет. „Семейство Месингъм на средна възраст и децата им“. Сигурен съм... как му беше името... че ще му е приятно да припечели малко пари.

— Те едва ли ще са му от полза, след като е умрял.

— Умрял ли е? Кога?

Лицето на Юджени пламна ненадейно от гняв.

— Как можеш да си толкова учуден? Нали ти казваше за него, че пиенето щяло да го умори. Как би могъл да е жив дванадесет години по-късно?

— Толкова отдавна ли е било? Боже милостиви, как лети времето! Е, не се сърди, любов моя. Не исках да те обидя.

Юджени повдигна леко полите си и се приготви да влезе вътре. Изведнъж се почувства уморена. При цялото си очарование уикендът бе и доста напрегнат.

— Сега виждаш какво съм имала предвид, като казах, че винаги сме имали пререкания — каза тя, като спря за миг. — Но забележката ти за средната възраст е много точна. Знаеш ли, че косата ти е започнала да посивява? Забелязах го по време на вечерята. Как си наранил ръката си?

— Ръката ли? О, това е възпаление. Ударих се. Нищо ми няма.

— Трябва да се намаже с някакъв мехлем. Помоли някой от слугите да ти даде. Сега ще трябва да отида и поговоря с Едълейд.

— Не понасям да ми говориш с този тон! — извика подир нея Джилбърт. — Какво е направила Еди?

— Нима не забеляза, че си бе вдигнала косата? Уверявам те, че го е направила без разрешението ми. През целия уикенд тя се държа много дръзко.

— Да, но младият Джордж я хареса. Това не те ли ласкае?

— Че докато танцуваше, фустите ѝ летяха над главата ѝ ли? Или затова, че веднага, щом се скри от погледа ми, бе яхнала коня като мъж?

Джилбърт я последва на горния етаж, смеейки се от сърце.

— Сега тя е въодушевена. Не накърнявай прекалено много самочувствието ѝ.

Да не ѝ накърнява самочувствието? Нима бе възможно това? Но малко след това се случиха много по-големи неприятности. Веднага след завръщането на Едълейд в колежа. Специално по този повод мис Хестър Чишълм посети Юджени.

Три от момичетата в спалнята на Едълейд бяха заловени в нетрезво състояние.

— Ние бяхме много обезпокоени, мисис Месингъм. Не знаехме какво им се е случило и затова повикахме доктор. Той направо ги попита какво са пили. Представяте ли си, мисис Месингъм? Такъв скандал в нашето училище!

— И какво се оказа, че са пили? — попита възможно най-спокойно Юджени.

— Вино, разбира се. Изглежда, че някой от Иръби (не можах да убедя Едълейд да каже името му) бе мушнал една бутилка в храста до

портата по нейна молба. Трите момичета били убедени да изпият повече от чаша в спалнята им през онази нощ. За младите момичета, които не са докосвали дори ликьор, резултатите са опасни.

— И Едълейд ли бе в такова състояние?

Мис Чишълм вдигна брадичката си в знак на най-дълбоко презрение.

— Естествено, че не, мисис Месингъм.

— Ако имате предвид, че виното е обичайната напитка на дъщеря ми, мис Чишълм, мога да ви уверя, че грешите. Какво възнамерявате да предприемете?

Мис Чишълм изглежда се колебаеше. Тя изигра козовете си и това ѝ отне всичката дързост, на която бе способна.

— Надявах се вие да направите някакво предложение, мисис Месингъм.

— Училището е ваше. Съвсем естествено е Едълейд да се подчинява на правилата, установени там. Искате ли да я изключите?

— О, не, за бога! Никога не бих го направила. — Мис Чишълм бе ужасена. — Не бихме предизвиквали приказки, които ще ни донесат неприятности. Ще трябва да го запазим в тайна. Едълейд ще бъде наказана с лишаване от всички привилегии за известно време. Но аз бих искала да получа вашите уверения, че това няма да се повтори. С други думи, човекът, който е доставил виното, трябва също да бъде наказан.

„Кит!“ — тревожно си помисли Юджени.

— Разбирам, мис Чишълм. Можете спокойно да оставите на мен тази страна от неприятния инцидент.

— Вашата дъщеря е много умно момиче, мисис Месингъм.

— Да — съгласи се Юджени.

Кит се закле, че нямал нищо общо с инцидента.

— Честна дума, мамо, от една седмица не съм бил в Перъмейта.

Джилбърт, който неутешимо свиваше устни, се съгласи да ѝ повярва. Кит не бе ходил там.

— Тогава кой?

— Аз го направих. Джим и аз бяхме взели товар за градовете по крайбрежието, но щом Еди искаше бутилка вино, аз можех да ѝ дам. Трябваше да я скрия под един храст. Много съм хитър, а? — Джилбърт не можа повече да сдържи смеха си. Той отметна главата си назад и се

смя гръмогласно, докато сълзи не потекоха от очите му. — Хитрушата ми! Съжалявам, Джини, но е дяволски смешно.

— Значи, Джим го е направил.

— Джим?

— Не си бил ти и Кит не е бил. Кой още би могъл да го направи?

— Старият Джим, разбира се — весело каза Кит. — Той и Еди винаги са били приятели.

— Приятели ли? — попита Юджени. — Надявам се да грешиш.

— Нали знаеш, че Еди винаги ходеше подире му като малка? Сега тя обсъжда с него винарството. Това я интересува много повече, отколкото мен.

— Защо тогава не поговори с баща си? Това не е подходящо занимание за едно момиче. Джилбърт, Джим трябва да бъде уволнен.

Джилбърт стана сериозен.

— Едва ли, любов моя.

— Това провинение не е ли достатъчно тежко? Ако мис Чишълм не бе така уплашена, Едълейд можеше да бъде изключена.

— Но тя няма да бъде изключена, нито Джим ще бъде уволнен. Да си призная, не бих могъл да се справям без него.

— И той ще се измъкне, без да си плати? — скептично попита Юджени.

Джилбърт се намръщи. Пренебрежителна усмивка се появи на устните му.

— Ако не си бе излежал присъдата, бих го наказал с дузина удари с камшик. Това задоволява ли те?

— Джилбърт! Как можеш!

Юджени видя един отдавна забравен блясък в очите му и бе обхваната от спомена, който тя мислеше, че е избледнял.

— Ако попитам Джим какво би избрал между камшиците и уволнението, той щеше да предпочете първото. Има изключителни качества за лозар и аз не мога да се лиша от него заради някакви училищни лудории. Но ще поговоря с Джим. Обещавам.

— Само ще говориш с него? И това ли е всичко?

— Да — отвърна рязко Джилбърт. — Това е всичко.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Скъпа Сара,

Първо, ние не сме чак толкова старомодни, колкото си мислиш. Сега всички носим рокли с турнюри и шест фусти, които са твърде неподходящи за тукашния климат и освен това се научихме да танцуваме полка. Кит и Едълейд са възторжени почитатели на полката. Сър Чарлз и лейди Мери ни гостуваха със сина им Джордж, който доста се увлече по Едълейд. Смя да твърдя обаче, че това бе само едно безобидно флиртуват. Едълейд е много своеволна и много се различава от Луси. Боя се за Луси, защото е прекалено чувствителна. Тя бе пребледняла и triste^[1] след посещението на губернатора, но когато я попитах какво има, тя ми отвърна: «Нищо». Струва ми се, че се измъчва, макар Едълейд да не е страдала никога по този начин.

Бих искала да мога да доведа и двете си момиченца в Англия. Джилбърт ми намекна, че ако догодина реколтата бъде така добра, както тазгодишната, бихме могли да осъществим това пътуване.

А сега да ти разкажа някои клюки за прислугата. Позволихме на Обедая Уайт и Еми Доусън да се оженят. Надявам се, че сега отново ще започнат да работят добре, тъй като няма да се измъчват от любовните си терзания. Все още много ми липсва Пибоди. Обедая е прилежен работник (стига само да не зяпа към къщата в очакване на Еми), но той няма усета на Пибоди. Може би си въобразявам, но ми се струва, че нито едно от цветята вече не е така прелестно.

А сега за останалите слуги: мисис Джарвис и Елън вече не са в такива добри отношения. Напоследък Елън често въздиша или обръща лице, щом мисис Джарвис се появи. Уверява ме, че не са се карали. Предполагам, че е

нормално за жени, които дълго живеят заедно, понякога да се дразнят една от друга.

Джилбърт, съжалявам, че трябва да го кажа, изглежда уморен. Прекалено много работи в лозята, а не му идва наум, че вече не е млад. На едната му длан се появи противна рана, която все не заздравява. Докторът каза, че бил виждал такива язви и че се дължат на силното слънце. Джилбърт ще трябва да прикрива ръката си от слънцето, докато не оздравее. Той отказваше да отиде на лекар, докато и мисис Джарвис не се присъедини към увещанията ми. Веднъж, в началото на престоя си в Сидни, тя била виждала такава упорита язва, която се превърнала в нещо много по-сериозно. Но страдащият бил някакъв нещастен затворник, който нямал възможност да получи лекарска помощ.

Следващото ни важно празненство в Иръби ще бъде балът по повод пълнолетието на Кит. Джилбърт иска да го превърне в едно великолепно събитие. Част от подбудите за това, естествено, се дължат на виното му. Готви се да отвори червеното вино, което бе оставено да отлежи, когато Кит се роди. Така че аз наистина не знам за какво ще бъдат на здравиците — за лозята на Иръби, или за пълнолетието на сина ни. Бих искала заради мъжа ми да можех да проявявам по-голям интерес към лозарството и винарството, но тази професия е толкова напрегната, че човек никога не може да живее спокойно. Тъжно ми е да го кажа, но след като видях последиците от пиенето на вино, аз придобих органическо отвращение към пиенето.

Оставих най-нищожната си новина за накрая. Не че има кой знае какво за разказване, но аз съм много горда с това, че имах честта да положа основния камък на училището, което правителството ще построи в Перъмейта. Напоследък са започнали да гледат сериозно на образованието и изглежда, че и моите усилия са допринесли за това. Името ми ще бъде изписано върху камъка. Така че, без значение дали ми харесва това или не,

то ще остане завинаги в историята на колонизацията на тази страна.

Аз наистина се опитвах да помогна на всички новопристигнали и най-вече на младите жени да се преборят с отчаянието и носталгията. Те толкова ми напомняха за мен самата! Човек, който не го е преживял, не може да си представи целия ужас от скъсването на връзките с дома и започването на нов живот в една необичайна и изключително сурова страна...“

Тази пролет Джилбърт откри, че най-старата част от лозята е застрашена от загиване. Това се дължало на възрастта на насажденията, обясни той на Юджени.

— Понякога всичко е свързано — каза той, разглеждайки малката сърбяща рана на дланта си, която все не заздравяваше. Лозята трябваше да бъдат изкоренени.

— Може би така трябва да се постъпи и с мен!

Той се разсмя и безбройните бръчици край очите му се очертаха. Когато беше в добро настроение блестяха — слънчеви и очарователни. Беше поотслабнал и това му отиваше. Върху лицето му се очертаваше сянка на аскетичност, която Юджени намираще за вълнуваща. Тя не можеше да му го каже, защото твърде дълго бе потискала чувствата си. Той никога не узна колко често я болеше сърцето, защото през всичките тези години той бе твърде небрежен към по-трудно доловимите нюанси на чувствата ѝ. Той ѝ се възхищаваше, но не я виждаше. Юджени вътрешно се измъчваше, когато потиснатите ѝ чувства трябваше да намерят отдушник. Тогава тя ги насочваше към децата и лозята.

Когато изглеждаше уморен, Юджени настояваше да укроти темпото, а той я успокояваше, че един ден Кит ще го смени.

— Момчето не проявява голям интерес — роптаеше Джилбърт. — Не мога да му поверя бутилирането дори на бъчва бургундско. Видях, че е сложил корковите запушалки, без да е оставил свободно въздушно пространство в бутилките. Джим трябваше отново да направи всичко. Съжалявам, че трябва да го кажа, но Джим се справя десет пъти по-добре от Кит.

— Млад е още. Не е започнал да гледа сериозно на живота — каза Юджени.

— Време му е да го направи. На неговите години аз прекосих света с кораб и започнах да разчиствам собствената си земя.

— Може би ще трябва да го оставиш да попътешества една година. Това го влече сега. Сигурна съм, че след това ще се радва да се прибере у дома и да се заеме с нещо.

Познатият упорит израз се изписа върху лицето на Джилбърт.

— Тук му е мястото и той ще остане у дома си. Не съм се блъскал цял живот, за да създам нещо, за което да няма кой да се погрижи. Друго щеше да е, ако имах още един син, но трябва да приема нещата такива, каквито са и затова Кит ще остане тук.

Тази пролет донесе болест по растенията, известна под името главня, а официално — антракноза. Тя обхвана лозите от сорта сотерн. Джилбърт с тревога я откри и в своите лозя. Главнята бе като проклетие за лозарите от самото възникване на лозарството, но Джилбърт за първи път се сблъска с нея. Язвите и дупчиците се появяваха върху най-младите пролетни листа. Лозите нямаше да дадат плод тази година. Лекарството според французите било опушване със сяра на целия заболял участък.

Главнята бе ограничена в сравнително малък район, но през същото време едно стадо от кенгуру прегази южния край на лозята и завърши опустошителния си поход в парка на Юджени. Една сутрин тя се събуди от появата на някакво голямо сиво създание. Тя се завтече към балкона и изпищя. Едно от кенгурата държеше изкоренения розов храст в лапите си и я гледаше невъзмутимо. Останалите се придвижваха с малки отскоци и се приземяваха в центъра на лехите от жълт нарцис и зюмбюл в близост до засадения наскоро жив плет.

Най-после на верандата се появиха Еми и Елън и започнаха да размахват престилките си и да викат, за да прогонят стадото и животните се понесоха обратно, пробивайки си с мъка път през шубраците.

Паркът бе опустошен. Ято австралийски рибарчета кацна на смокиновото дърво и закряха, обхванати от злокобно веселие. Еразъм пищеше пронизително от клетката си в дневната на Юджени. Утрото се огласяше от неспокойни и хаотични звуци. Джилбърт, който

се бе върнал от проверка в лозята, не сподели съжалението ѝ за съсипания парк.

— Голяма работа! Няколко цветя! Други ще поникнат.

Тогаваше едно, още по-ужасяващо произшествие. Юджени трябваше да го разкаже на Сара. Лейди Мери Фитцрой бе убита при катастрофа с каретата, конете ѝ се подплашили и прекатурили каретата на един остър завой. Съпругът ѝ, който карал, бил тежко ранен, а седящият до него адютант умрял по-късно от раните си. Милата лейди Мери била убита на място.

Това бе голяма трагедия. Юджени не искаше да води Луси на погребението, но детето се страхуваше да остане вкъщи само. Постоянно ѝ се привиждало, че лейди Мери седяла на люлеещия се стол на верандата с вълнената прежда и куките си. Детето се страхуваше да остане само с призрака у дома.

Решиха Едълейд и Луси да останат да чакат пред входа на гробището, докато Юджени, Джилбърт и Кит щяха да последват траурното шествие до гробницата, където лейди Мери и личният адютант на губернатора щяха да бъдат положени един до друг.

Те не бяха далеч от орнаментирания надгробен паметник, отбелязващ мястото на гроба на мисис Ешбъртън. Пибоди бе погребан по-навътре в гробищата.

— Гробът на сестричката ни е под онова палмово дърво — каза Едълейд, сякаш купчинката пясък и малкият сив ангел в сянката на клонестата палма не бяха познати на Луси от раждането ѝ.

„Един ден — помисли си тя — всички от Иръби ще почиват тук.“

Все повече и повече хора се насочваха към колонията. Работници, занаятчии, търсещи приключения богаташи, много мошеници, които изчезваха преди Ню Гейт да стане техен дом, и мнозина самотни синове на знатни английски и ирландски семейства, които смятаха за много по-удобно да изпратят потомството си на другия край на света. Сред тях имаше и образовани хора — учени, инженери, естествоизпитатели и геолози, които смятаха, че е романтично да вземат участие в създаването на великата страна.

Корабите с бели платна плаваха към пристанището на Сидни и пътешествениците слизаха на сушата сред хаос от товари, изгубени деца и уплашени майки. Някои оставаха в градовете, защото съпругите им се изнервяха от безкрайните нажежени пространства, за които бяха

слушали толкова много, а запасите им от смелост намаляваха бързо. Други авантюристични типове искаха незабавно да си опитат късмета. Повечето от тях, особено ирландците, бяха жадни за земи.

Най-привлекателният тип новопристигнали бяха онези, които съзерцаваха огромния континент, все още почти непознат с нажеженото му слънце и прашни бури, с вечните евкалиптови дървета, странни първобитни животни и шумни птици, с неговите безкрайни, нажежени от слънцето разстояния, миля подир миля, с огромните му реки и тресавища. Новият свят за тях бе най-голямото предизвикателство в живота им. Това бе земята, за която казваха, че те връщала назад, към невероятната древност. Тя бе по-стара от Египет, Гърция и Крит. Древна и млада едновременно, защото тук вече живееше новата раса на света, която никога не бе виждала Англия или континентална Европа.

Като младите Месингъм от Иръби, например. Иръби се бе превърнало в известно място за посещение и независимо дали странникът се интересуваше от лозя или не, той щеше да бъде посрещнат със сърдечно гостоприемство, да пие от виното на Иръби, да се срещне с очарователната му и станала известна домакиня — елегантната мисис Месингъм, а с малко повече късмет можеше да види и красивите ѝ дъщери: мис Едълейд, която бе дружелюбна, загоряла от слънцето и енергична, и мис Луси, която бе по-красива, но и малко загадъчна. И странно — младите мъже, които успяваха да поведат разговор с нея, оставаха неудовлетворени. Тя нямаше какво да каже за себе си. Тя имаше хубава външност, но Едълейд притежаваше жизненост.

От старите и нови познанства се оформи един дълъг списък от поканени за бала по случай пълнолетието на Кит.

В същото време Кит и Едълейд бяха много ядосани. Кит не прояви интерес към една много подходяща млада дама, която Юджени му предложи да покани. Мод Кендъл, дъщерята на Джак Кендъл бе очарователна девойка. Такава бе и Милисънт Лайън, чийто дядо по майчина линия бил граф. Дъщерята на Бес Кели, Елис, все още не си бе намерила съпруг. Кит ѝ се присмиваше.

— Не ме жени за безмълвната Елис, мамо. От една жена се очаква да говори от време на време.

Изглежда, че той не възнамеряваше да се жени за която и да била. Поне не в момента.

Едълейд бе още по-безотговорна. Безгрижната ѝ незаинтересованост бе отлетяла с онзи приятен и изключително подходящ млад мъж, Джордж Фитцрой. Съвсем наскоро бе дошла новината, че той се интересувал от някаква млада дама от Сидни. Нямамо да можел да присъства на бала в Иръби.

Едълейд намери тази информация за доста забавна. Луси обаче пребледня и това накара Едълейд да се разплаче.

— Боже мой, не мога да повярвам, че си изпитвала някакви тайни чувства към него. Обичаш ли го, Луси?

— Не говори небивалици! Тя е съвсем малка — каза Юджени, а детското личице почервения, след това пребледня и две сълзи се търкулнаха по страните му.

— Едълейд, недей да я дразниш. Знаеш колко чувствителна е сестра ти.

— Щом е станала достатъчно голяма, за да се влюби — отвърна Едълейд, разсъждавайки на глас, — значи ѝ е време да престане да хленчи като бебе.

Кит се притече да защити Луси.

— Остави я на мира, Еди. Почакай сама да разбереш какво значи да си влюбена.

— Казваш го така, сякаш си много осведомен по този въпрос, Кристофър Месингъм.

— Може и така да е.

— Тогава те моля — каза Юджени — да спреш кавгата и да ни кажеш как се казва младата дама, за да я включа в списъка на гостите.

Кит повдигна сините си очи и погледна нерешително към майка си.

— Да предположим, че се казва Роузи.

— Роузи Джарвис?

— Има само една Роузи, мамо.

— Тогава бих ти отвърнала, че се шегуваш с майка си, което не е много учтиво от твоя страна. Освен това Роузи фактически е твоя сестра и ти не си я виждал от пет години.

— Щом ми е сестра, защо не остана да живее в Иръби?

— Стига, Кит, не бъди досаден. Знаеш защо отпратих Роузи. Аз и с баща ти абсолютно ти забраняваме всякакви хрумвания, свързани с катерене по дърветата по време на бала.

Кит също като баща си отметна назад главата си и се разсмя. Не бе наследил силата и решителността на Джилбърт. Той бе много красив, със светла кожа, слабо лице и намусени устни. Изглеждаше помлад от възрастта си. Непостоянните му настроения и упоритостта, които проявяваше като дете, не го бяха напуснали. Проявяваше склонност да се държи като конте, с което предизвикваше презрението на баща си. Някой ден момчето щеше да улегне и да се откаже от всичко това.

— Мамо, забравяш, че Роузи също е пораснала. Струва ми се, че няма да поиска да се катери по дърветата.

— И аз се надявам, но ще ми бъде неприятно да ви заловя, че го правите. Роузи живее щастливо в Дарлинг Даунс.

— Откъде знаеш, мамо? Проверявала ли си?

— Тя пише редовно на майка си. Е, ще можем ли най-после да се заловим за работа? Бих искала да сте малко по-сериозни.

— Да не би да мислиш, че не съм сериозен?

— Трудно бих повярвала на това, освен ако не си имал предвид Роузи да помага на майка си и на Елън. Дори и това няма да е много разумно, защото тя не е обучавана за това.

— Боже мой, мамо, точно така би го казала и кралица Виктория. Сякаш слугите не са човешки същества.

— Кит, няма да позволя да ми говориш така. Не разбирам какво общо има кралицата с този разговор. Може да сме далеч от Англия, но все още имаме обичаи и общоприети правила за поведение. Едно от тях е, че не бива да ме молиш дъщерята на икономката ни да присъства на бала. А сега, докъде бяхме стигнали със списъка, Луси? Колко хора ще трябва да останат за през нощта? Това е много важно. Мисля, че няма да можем да осигурим достатъчно допълнителни легла, но до пристигането на гостите ще трябва да сме готови.

— Кой ще търси легло? — попита Кит. — Забавата ще приключи на разсъмване.

— Това се отнася за възрастните. Луси, скъпа, постави знак срещу името на всеки, който ще нощува тук. Пиши четливо, защото татко ти иска да погледне списъка.

Изникна нова неприятност. Зрението на Джилбърт бе започнало да отслабва. Чудесният син цвят на очите му бе започнал леко, но безжалостно да избледнява. В последно време слънцето бе изтощило очите му. Досадната рана на ръката му не бе зараснала, а над лакътя му се появиха и още две други противни и дълбоки язви, които упорито не заздравяваха също както първата. Докторът им бе измислил име. Те напомняха кожа, която прекалено дълго е била изложена на слънце. Джилбърт ги криеше от Юджени, но позволяваше на мисис Джарвис да ги маже с мехлем. Тя имала голям опит в лечението, обясни той, когато Юджени неочаквано дойде и го свари разсъблечен на верандата пред стаята на мисис Джарвис. Мисис Джарвис кимна, без да каже нещо. Но тя ѝ се видя разтревожена. Икономката бе странна жена — толкова спокойна и винаги отбягваше да дава съвети. Бяха живели с нея повече от двадесет години и с изключение на няколко случая на свръхнапрежение, техните отношения все още бяха като между господарка и слугиня. Юджени бе напълно уверена, че мисис Джарвис не би приела друг начин на взаимоотношения. Тя знаеше кое бе правилно и кое неправилно.

А може би трябваше да покани Роузи на бала в знак на признателността си за дългогодишната лоялна служба на мисис Джарвис. Не. Тя моментално отхвърли идеята. Щеше да се получи неловко положение за всички и най-вече за самата Роузи.

Всъщност Кит само я дразнеше. Той обичаше да намеква, че майка му бе твърде *grande dame*^[2]. Той бе започнал да се държи бунтарски. Когато пораснеше още малко, щеше да стане благоразумен като всички.

Един шивач пристигна от Перъмейта, за да ушие рокли на Едълейд и Луси. За голямо отвращение на Едълейд тя трябваше да облече бяла атлазена рокля със син плетен колан. На нея ѝ се искаше нещо много по-елегантно като раирана тафта с много голямо деколте на корсажа. Роклята на Луси бе същата, само че с розов колан. Мама бе непреклонна и каза, че тя и сестра ѝ Сара били облечени по същия начин за първия им бал. Ефектът бил поразителен.

Едълейд възрази, че това е било преди много години и започна да моли шивача да изреже още малко деколтето на корсажа ѝ. Тя бе на

седемнадесет години и категорично отказваше да се облича като малко момиченце.

Луси сякаш предпочиташе да изглежда като дете. Тя дори негодуваше, защото за пръв път трябваше да бъде с прическа. Това я правеше да изглежда доста по-голяма. От нея щяха да очакват да разговаря като възрастна, а тя просто не знаеше как да го направи. Никога не знаеше какво трябва да каже.

— Време е да се научиш! — каза Едълейд. — Мога да ти кажа, че мъжете не се интересуват от момичета, които не могат да си отворят устата. Те ги мислят за невъобразимо тъпи. Няма съмнение, че Джордж Фитцрой няма да отговори на чувствата ти. Ти, разбира се, си толкова красива, че ще можеш да се справиш, но ще трябва да се усмихваш и да си даваш вид, че се забавляваш. Колкото до мен, ако не бях толкова енергична и дръзка, никой нямаше да ме погледне.

Това бе самата истина. Едълейд бе привлекателна с безгрижния си и жизнерадостен нрав, който можеше да бъде и претенциозен. Макар мис Чишълм да бе потушила скандала с виното, тази случка се бе разчула по някакъв начин и червенокосата мис Месингъм от Ирби си бе спечелила репутация на разпусната и екстравагантна. Говореше се, че пиела вино като мъж. Тя и брат ѝ знаели твърде много по въпроса за пиенето. Кит трябвало често да ѝ помага, като ѝ носел нощно време в Перъмейта вино от вкъщи. Но и това също било потулено. Ако се разчуело, това щяло да съсипе майка им. Добре било, че поне малката ѝ дъщеря била толкова тиха и добра.

— С кого по-точно се готвиш да разговаряш? — попита Луси.

— Не знам, но със сигурност няма да са онези подходящи млади мъже, които мама е поканила. Всъщност аз предпочитам по-възрастните мъже — отвърна Едълейд.

— Възрастни ли? Колко възрастни?

— Ами... около тридесетте.

— Но на тази възраст те обикновено са женени!

— Не всички — отвърна безгрижно Едълейд. След това тя рязко смени темата, чудейки се дали Кит сериозно бе подхвърлил идеята за Роузи. — Не ми се вярва. Тя му бе нещо като по-голяма сестра.

— Да — тревожно отвърна Луси. Бе изминала почти една година, откакто Кит бе престанал да я кара да пуска писма му в пощата на

Перъмейта. Изглеждаше, че вече не му бе забавно да го прави. Това обаче не означаваше, че е прекъснал връзките си с Роузи.

— Не вярвам той изобщо да се интересува от момичета — реши Едълейд. — В главата му няма нищо друго, освен мисълта да замине на изследователска експедиция. Предполагам, че татко няма да му позволи да го направи.

— Без съмнение — каза възмутено Луси.

— Луси, държиш се като страхливка. Да не би да се каниш цял живот покорно да се подчиняваш на мама и татко? Ако го направиш, никога няма да станеш личност. Искам да кажа истинска личност.

— О, Еди, как можеш да говориш така? Сигурна съм, че мама никога не е възразявала на родителите си.

Едълейд започна енергично да реши косата си и след малко каза замислено:

— А мама истинска личност ли е? Понякога ми се струва, че не е. Тя винаги изглежда красива, никога не изпада в гняв и прави всичко изрядно. Никога не си я виждала да изцапа с мастилено петно писмата си, например. Или да бродира немарливо гоблена си. Или да обиди някого. Или да бъде с разрошена и с измачкана и мръсна рокля. Тя наистина е твърде съвършена, за да е реална. Ето това иска да каже и Кит.

— А аз не мисля така — отвърна възмутено Луси. — Нито пък татко.

— Татко ли? — Едълейд я стрелна с очи. — Съмнявам се. О, знам, че я обожава, но когато аз се омъжа, не възнамерявам да спя в отделна стая. Мъжът ми ще трябва да дели с мен леглото ми през цялото време, докато не станем баба и дядо. Това няма да ни омръзне, докато не остареем.

— Мама и татко не са стари — каза смутено Луси.

— Точно това казвам, глупаче.

Случи се така, че не предизвикателното поведение на Кит и Едълейд, а нещо съвсем друго за малко не провали бала. Долята страхотна вест. Открито било злато! Пристигащото от Сидни семейство Ноукъс донесе много новини. Всички напусkali града. Пътищата били задръстени от фургони, товарни коли и всякакъв вид транспорт. Магазини и служби оставали зарязани и техните собственици се присъединявали към истеричния поход към златните

залежи. Носели се слухове, че там имало късове самородно злато, големи колкото щраусови яйца. Човек можел да стане богат за един ден.

Перъмейта бе обхваната от треската. Работниците нарамваха сечивата си и изпросваха какъв да е превоз, а ако нямаха късмет, поемаха пеша, нарамили торби по посока на Блу Маунтайнс.

Гласът на мистър Уентуорт можеше да се чуе дори от Сидни:

— Откриването на злато — казваше той — може внезапно да ни превърне от колонисти в нация.

Дори възрастни мъже се присъединяваха към лудия щурм. Но не и от Иръби. Джилбърт каза:

— Нашето злато е тук.

Той искаше да говори с работниците си, на които бе наредил да се съберат във вътрешния двор. Стъпи върху един стол, за да можеше да ги вижда. Всяка опасност, грозяща лозята му, предизвикваше тревога у него. Очите му искряха, а гласът му властно и убедително ехтеше. Той имаше едра фигура, косата и бакенбардите му бяха започнали да се прошарват, а кожата му бе керемиденокафява и бе загубила здравия си вид. Няколко от работниците му не изгаряха от желание да се подчинят на сприхавия му характер и твърдостта му. Един от тях помнеше болката от ударите на камшика му върху гърба си. Но при него работеха и честни мъже и добри служители, които щяха да го послушат, въпреки обхваналата ги треска за злато. Един от слушателите със сигурност имаше трескав блясък в очите си и това бе самият господарски син.

— Тази година — започна Джилбърт със силния си и властен глас, — изгледите за богата реколта са добри както никога. С малко повече късмет тя може да бъде рекордна. Не сме имали силни студове, а само благоприятно време в периода на съзряване и достатъчно дъждове. Няма никакви признаци за болести по растенията, а може би, за наш късмет, не ще има и градушки. Слънцето е напълнило плодовете със захар. Мога да ви уверя, че бургундското и червеното вино, които ще сложим да отлежат през тази година, ще се пият с удоволствие и след двадесет и дори тридесет години. Нека оставим на другите потоците със златоносни пясъци. Това — той махна с ръка към хълмовете със зелени лозя — са нашите златни залежи. На всеки, който остане с мен до приключването на гроздобера, обещавам

допълнително възнаграждение в размер на половингодишната му заплата. Златните лири в ръцете му ще бъдат нещо много по-сигурно от златоносния пясък, който може да се окаже обикновена глина. Не искам от вас да решите веднага. Помислете. Искам всеки, който реши да остане, да дойде при мен утре в девет сутринта и да запише името си в книгата за заплатите. След това ще очаквам да удържи на думата си, както и аз на моята. Това е, момчета: Ирѐби и реколтата — или непосилна работа без заплащане и златни залежи, които могат да се окажат мит.

— Дали ги убедих? — каза той на Моли след това.

— Не знам. Би трябвало да си успял при възрастните, но за младите не съм сигурна.

— Не. И аз щях да бъда същият на тази възраст, ако главата ми не бе пълна с мечти за лозарството. Това беше моята златна треска. Моля се на небесата да не би и Кит да се запали от треската. Това момче все гледа да се измъкне от работа. Не се интересува и е мързелив. А може би ние с Юджени го направихме такъв. Не направихме ли много лесен живота му? — Джилбърт въздъхна. Отново се почувства уморен. Вълнуващата реч бе изчерпала енергията му. Той вече бе преминал петдесетте, но бе все още млад, за да се отпусна. — Впрочем той едва ли ще трѐгне, преди да е преминал балът му, нали?

— Не, любими, няма — утеши го Моли.

— Аз искам само да проявява по-голям интерес към онова, което съм създал за него — Ирѐби. Така ли е, Моли?

— Така е.

— Да. Е, предполагам, че всички родители се опитват да направят всичко за децата си. Чудя се как ли би изглеждал моят и твой син.

— Луд като теб, предполагам.

— Верен и много честен — прошепна Джилбърт, докосвайки устните си до нейните.

Юджени не бе чула речта му, но изслуша със съчувствие оценката на Джилбърт за нея и каза, че била сигурна, че е успял да ги убеди. Премията в размер на шестмесечна заплата била изключително щедър жест. Можел ли той да си го позволи?

— Предполагам, че ще мога да го направя. Имам намерение да направя и още нещо.

— Да не би пътуването ми?

Той изглеждаше обезпокоен от това, че тя веднага отгатна каква щеше да бъде изненадата.

— Знам, че ти го обещавам от доста време, но сега наистина ще стане. Платих пътуването на теб и момичетата.

— И момичетата! — Юджени не можеше да повярва.

— Нали ти така искаше? Да ги представиш в двореца? Аз не съм толкова превзет, за да харесам идеята ти. Не забравяй, че Еди ще ми липсва и се надявам да не я задържиш там прекалено дълго, или да я превърнеш в модерно безполезно създание. Луси може би повече ще подхожда на английски съпруг, но искам да върнеш Еди.

— Джилбърт, мога ли да напиша на Сара за това?

Той се усмихна. Мигновената, така рядко проявяваща се нежност, за която тя така копнееше, се появи в очите му.

— Ако вярваш, че държа на думата си.

— Мисля, че този път мога да го направя. — Юджени спонтанно се завтече да го целуне.

— Толкова ли се радваш, че ще избягаш от всички нас? — промърмори той.

— Само от слънцето, Джилбърт. Винаги съм мразела ослепителното слънце, праха и постоянната тревога за лозята.

— А понякога и съпруга си. Той бе свързван с най-лошите страни от живота в Австралия.

— Не. Не си прав за това. — Той я погледна изпитателно и тя отчаяно промълви: — Не си прав за това от много дълго време.

Той се вторачи в нея, не вярвайки на решителните ѝ думи. А може би не желаше да им повярва, защото затвори очи и каза искрено:

— Е, радвам се, че не съм съвсем лишен от права.

— „Лишен от права“ ли? Мисля, че това се отнасяше за мен. Или трябва да кажа „негодна“?

Той отново я погледна озадачен.

— „Лишена от права“! „Негодна“! Не разбирам за какво говориш. Знаеш, че ти си жената, която съм желал. Толкова често съм ти го казвал.

— Но не и жената, която аз исках да бъда.

— И каква искаш да бъдеш? — Сега той бе в настроение да се шегува, но зад доброто му самочувствие се криеше някаква странна

безпомощност. — Ако намекваш за... е, добре, ти знаеш какви бяха предписанията на доктора. Трябваше да се съобразим с тези съвети, а истината е, че аз повече те харесвам, когато се оплакваш от лозята и си справедлива към децата. Това показва, че си свързана с всичко тук и си се отдала всецяло на него. Не знам какво бих правил, когато си далеч от мен. Ти си животът в тази къща. Когато вдигна очи и те видя да слизаш по стълбите, сърцето ми подскача. Повярвай на това, което ти казвам. Не искам да бъдеш друга. Ти си ти и аз съм аз и ние имахме благоразумието да не опитваме да се променяме един друг. Макар че трябва да призная, че ти направи един добър опит и сега, и тогава.

Той се разсмя, очаквайки и тя да направи същото, но тя не успя и той възкликна:

— Все пак не ме притеснява това, че си напрегната. Надявам се, че няма често да бъдеш спохождана от такива настроения след заминаването си.

Как бе възможно двама души да живеят заедно толкова дълго време и да знаят толкова малко един за друг? А може би знаеха твърде много, но не важните в живота неща.

[1] triste — тъжна (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Изискана, възвишена (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Звездна светлина и каретите, движещи се нагоре към централния вход. Елън и Еми с колосани бели престилки, появили се на стълбите. Мис Хигинс, облечена в най-новата си рокля от камгарен плат, нервно потриваща ръце и питаща се кой ли би разговарял с нея, ако слезе долу. Госпожиците настояха да слезе. Трябвало да види празничната премяна на учениците си. Младият господар Кит се бе превърнал в красив джентълмен със светли бакенбарди и самоуверен вид, който бе наследил от баща си. Мис Едълейд бе натъркала устните и бузите си с листенца от червено мушкато и сякаш бе събрала цялата самоувереност на света. Мис Луси бе сладка като ангел със сведените си надолу очи, а ръчичките ѝ здраво стискаха ветрилото. Тя бе малко, нежно и плахо създание. Човек би си помислил, че навярно бе видяла призрак, когато се е родила.

И тримата бяха много красиви, но не можеха да стигнат родителите си по красота.

С възторжени очи мис Хигинс огледа всяка подробност от облеклото на господарката и си помисли, че тя никога не бе изглеждала по-прелестно. Истина бе, че вдигнатата ѝ на кок коса бе започнала да побелява, но това още повече подчертаваше елегантността ѝ. Тя бе облечена в кремава рокля от брокат с дълбоко деколте, разкриващо нежните ѝ рамене. Приличаше на запалена свещ. Такава бе оценката, която мис Хигинс мечтателно изрече пред Еми, а тя за пръв път не се разсмя на романтичните изблици на приятелката си.

Тя въздъхна.

— Нали тя и господарят са прекрасна двойка?

Първите гости започнаха да пристигат и Еми и Елън трябваше да изтичат долу, за да поемат наметките им и да покажат на дамите стаите на втория етаж. Мисис Джарвис бе някъде в задната част на къщата. Тя нямаше навика да наднича над перилата.

Музикантите бяха пристигнали от Сидни. Те владееха всички модерни танцови мелодии. Без да губят време започнаха първия

кадрил. Марион Ноукъс каза на Юджени:

— Вярно ли е, че най-после е уредено пътуването ти до дома?

— Как разбра?

— Джилбърт е писал до корабната компания. Мениджърът е наш приятел. Боже мой, Юджени, тази страна все още прилича на клюкарско село.

— Филип кога ще те пусне да направиш едно пътуване? — попита Юджени.

— Никога. Аз не желая. Я ме виж — съсухрена стара вещица. При теб е друго. Ти запази цвета на лицето си. Един Господ знае как, но го направи. Ти наистина си най-глезената жена в Австралия, Юджени.

— Аз? Глезена!

— От мига на пристигането ти. И ако все още не си го разбрала, жал ми е за Джилбърт.

— О, глупости! И аз, както всеки друг, преживях доста трудности.

— Е, добре, тогава бих казала, че те много леко са докоснали раменете ти. Ти все още изглеждаш... мога да го нарека само „невинно“... а ти се смей, ако искаш.

Юджени се разсмя от все сърце.

— Аз, майка на три големи деца? Няма да мине много и ще бъда баба.

Очите на Марион любопитно я стрелнаха. Тя бе придружавана от Бес Кели, по-дебела от всякога и изглеждаща по начин, който Марион очевидно смяташе за нормален за майка на пораснали деца.

— Кит има ли някого предвид? Влюбен ли е?

Юджени сви безпомощно рамене.

— Не ме питай. Знаеш, че майките последни научават. Не вярвам обаче да е влюбен. Той не желае нищо повече от това, да се отправи незабавно към златните залежи. Естествено, Джилбърт няма да му позволи.

— Ще може ли да го спре след тази нощ? — каза Бес. — Той ще стане пълнолетен. Кога ще можем да опитаме от онова прочуто червено вино?

— На вечерята. Джилбърт и Джим го опитаха и заявиха, че било превъзходно.

— Джим ли?

— Джим Макдоугъл. Той помага в избата.

— О, спомних си. Това е момъкът, който е бил затворник.

Юджени леко се намръщи.

— Той получи свободата си преди много години, но пожела да остане в Иръби. Според Джилбърт притежавал вроден усет към винарството. Сега е над тридесетте. Юджени въздъхна. — Така бързо лети времето.

— Не е ли женен? — Бес проявяваше силен интерес към ергените. Имаше три дъщери за омъжване.

— Не още. Съмнявам се дали някога ще го направи. Той е по-вманиачен дори от съпруга ми на тема винарство. Ето че пристигат още гости. Ще трябва да ме извините.

Имението Иръби бе претъпкано до краен предел. Уханието от прекрасната градина на Юджени нахлуваше през отворените врати. Запалените свещи от искрящите полилеи огряваха гостите. Дамите бяха с много по-разкроени рокли. Модата тази година бе на кринолина, пристигнал от далечна Англия. Всеки, който продължаваше да се облича в онези смешни турнюри, изглеждаше безнадеждно демодиран.

Лицата се зачервиха, а обявеното временно прекъсване на танците бе посрещнато с известно облекчение.

Бе вече единадесет часа и настъпи моментът да вдигнат наздравици за Кит.

— Точно по това време преди двадесет и една години — тържествено обяви Джилбърт — бе роден Кристофър Месингъм. На следващия ден аз бутилирах виното, което сега ви моля да изпиете за здравето на сина ми. Червено вино от Иръби, реколта 1831 година.

Елен дръпна ръкава на Юджени.

— Госпожо, пристигна още някой.

— Ш-ш-шт! — прошепна Юджени, втренчена в червената течност, с която Джилбърт пълнеше една чаша. Това вино бе наречено на Кит. По изключение тя щеше да се наслаждава на пиенето му. — Кой е?

— Една млада дама, госпожо. Сама е.

Силното притеснение в гласа на Елън се предаде и на Юджени. Тя се озърна и видя едно момиче да стои на вратата.

Предизвикателна в самотата си, наметната в артистична черна пелерина, която я прикриваше от брадичката до стъпалата. Променена, но позната. Човек трудно би забравил триъгълното лице със скосени очи, извитите вежди и жълтеникавата кожа. Роузи!

Как бе посмяла да дойде непоканена! Каква наглост от нейна страна! Първата реакция на Юджени бе гняв. Тя не знаеше как да го прикрие, но все някак трябваше да го стори, защото Кит, който явно бе очаквал момичето, премина покрай нея, за да го посрещне.

— Мамо, виж кой е тук! — извика той, улавяйки ръката на Роузи и повеждайки я през стаята. — Татко, пригответи още една чаша. Имаме още един гост.

— Добър вечер, мисис Месингъм — каза официално Роузи и направи реверанс. Погледът бе предизвикателен и проблясваше с оскърбителна дяволитост. — Съжалявам, че толкова закъснях. Пътувах с пощенска кола от Перъмейта и след това имах огромни затруднения да намеря някой, който да ме докара дотук.

Преди Юджени да успее да каже нещо, от другия край на масата се разнесе сърдечният глас на Джилбърт.

— Роузи! Много мило от твоя страна, че си дошла да пиеш за здравето на Кит. Постъпила си много добре, още повече, че това вино отлежава от годината и на твоето раждане. Къде е майка ти? Тя трябва да пие с нас.

— Да, иди до кухнята и доведи майка си, Роузи! — каза недвусмислено Юджени, но се оказа напълно неподготвена за изблика на гняв и омраза в очите на Кит.

— Остани тук, Роузи. Ти си наш гост. Елън ще го направи. — Той внимателно помогна на Роузи да свали наметалото си и го подаде на изумената Елън.

Балът, разбира се, бе провален. Това бе вторият бал, който Роузи Джарвис проваляше.

Но и не само Роузи, трябваше да признае Юджени. Джилбърт имаше нещо наум с настояването си да повикат мисис Джарвис в балната зала. Сега майката и дъщерята щяха да изглеждат като гости.

Мисис Джарвис се появи неохотно, колебаейки се на прага, но Джилбърт се запъти към нея и улови ръката ѝ. Кит също улови ръката на Роузи. Сега двамата мъже на семейството пред очите на всички застанаха изправени до онези две слугини.

Не че те не изглеждаха красиви. Роузи бе с много тънка талия и бе облечена в добре подбрана зелена рокля. Мисис Джарвис бе в спретната рокля от черна коприна и медальон с аметист, който никога преди това Юджени не бе виждала около врата ѝ. Сигурно беше подарък от Роузи.

Стана ясно, че повечето от присъстващите мъже бяха изпълнени с възхищение към двете жени и бяха приятно заинтригувани от ситуацията. Само Джилбърт Месингъм бе способен на такова нещо! Макар че защо тостът да не бъде изпит с един верен слуга като красивата Моли Джарвис и защо младият Кит да не харесва дъщерята? Това бе Австралия и за много от гостите тези нрави бяха естествени.

Юджени изпи чаша вино за мисис Джарвис с искрена благосклонност. Но появата на Роузи... бе направо оскърбителна! Как бе дръзнала да дойде, сякаш бе почетна гостенка! И как можа Кит да изиграе такъв номер на майка си, знаейки, че това ще я обиди! Сега той я гледаше от другия край на стаята с предизвикателен блясък в очите. Често бе искала той да притежава повече от бащината си дързост, но не и по повод като този. Тя усещаше някакво дълбоко чувство на безпокойство, че това бе много по-сериозно от юношеското бягство в храстите.

Мисис Джарвис бе изпила виното си и се приготви да си върви. Кит обаче постави ръката си на рамото ѝ, за да я спре.

— Не, не си отивай още, мисис Джарвис. Трябва да кажа нещо. — Съвсем непринудено той хвана под ръка мисис Джарвис и Роузи и заобиколен от двете жени съобщи с висок глас: — Днес е рожденият ми ден и аз възнамерявам да го отпразнувам по по-впечатляващ начин от пиенето на бащиното ми червено вино. Роузи и аз обявяваме годеща си. — Той си пое дълбоко дъх и изоставяйки официалния тон, извика ликуващо: — Ние ще се оженим! Мамо! Татко! Еди! Къде сте? Трябва всички да дойдете и да целунете младоженката.

„Той е пиян“ — изумено помисли Юджени. Сигурно бе така. В противен случай как би имал безочieto да изиграе такъв трик?

Джилбърт бе дошъл при нея и бе уловил ръката ѝ.

— Побързай, любов моя! — прошепна той. — Трябва да кажеш нещо.

— Това е шега! — възкликна Юджени.

Всички погледи бяха приковани в нея. Сега не можеше да направи нищо друго, освен да държи високо изправена главата си и да се държи колкото е възможно по-добре. Тя и мисис Джарвис с техните добри маниери, помисли си иронично.

Тя едва погледна очите на Роузи, които блестяха от задоволство и каза:

— Боже мой, аз съм прекалено изненадана, за да възприема веднага тази новина. Ще трябва утре да го обсъдим.

Джилбърт целуна сърдечно момичето и след това стисна ръката на мисис Джарвис, сякаш бе много радостен от случилото се. А може и да бе така.

— Е, мамо? — каза Кит.

— Мисля, че ти си един много безразсъден млад човек. Как съм могла да не забележа, че ти все още не си пораснал? Това не е ли смешно?

— Тази вечер бе повече от всякога — отвърна весело Кит и добави тихо: — Браво, мамо! — В очите му имаше точно онова критично възхищение, което понякога се появяваше в погледа на Джилбърт.

От злополучна, вечерта се превърна в шумна и весела. Сякаш никой не искаше да спре танците и да се прибере у дома.

— Защо си така настроена срещу нея, Юджени? — попита Филип Ноукъс, докато танцуваха. — Роузи изглежда доста приятно момиче. Умно. Симпатично. Образовано, благодарение на теб.

— И с двама родители затворници — горчиво отбеляза Юджени.

— О, боже! Та това е било преди четвърт век. Роузи е австралийка. Както и Кит.

— А също така е и негова млечна сестра.

— Те нямат кръвна връзка. Разсъждаваш снобски, Юджени.

— Така ли? Аз просто не мога да понасям затворническата поквара. В нея е събрано всичко, което мразя и от което се ужасявам в тази страна. Не помниш ли, че аз изпратих един от тези нещастници на смърт? Как мога да допусна споменът за онези трагични времена да се осъществи и в собственото ми семейство?

— Толкова много ли я мразиш?

— Повече от всеки друг.

— Все пак ти отбелязваш известен напредък, откакто си тук, в Австралия.

Юджени повдигна натежалите си клепачи. Той наистина вярваше в това. Скъпият доктор Ноукъс! Той знаеше толкова много за тялото ѝ, а въобще не познаваше душата ѝ.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Ти си една от нашите известни жени. Името ти ще бъде записано в учебниците по история.

Юджени се отдръпна внезапно от него и с мъка промълви:

— Тогава съм измамница. Нека отбележат и това.

Естествено, че Кит само се шегуваше. Измислил е тази лудория, за да накаже майка си за това, че бе отказала да покани Роузи на бала. Сигурно щеше да им го каже на сутринта. Роузи щеше да се върне обратно и да се заеме с гувернантската си работа, а Кит щеше да си потърси подходяща жена.

Това бе крехката надежда, която Юджени таеше у себе си. Много скоро тя щеше да бъде разбита.

Кит не се шегуваше, но не можеше да остане и да го каже на родителите си. След дръзката си постъпка от изминалата нощ той изгуби кураж, защото трябваше да им нанесе и още един удар. Той предпочете по-малодушния начин и написа писмо, което те щяха да намерят на долния етаж.

„Скъпи мамо и татко,

Ние с Роузи заминаваме. Ще вземем кабриолета, но ще го оставим в Перъмейта, където съм уредил да ни приготвят коне. Отправляме се към златоносните залежи и там ще намерим свещеник, за да ни венчае. Това ще спести на мама неудобството да ни урежда голяма църковна венчавка.

Съжалявам за лозята, татко, но разбрах, че винарството не ме влече. Нямам дарба за това. Винаги съм искал да се занимавам с изследователска работа и съм убеден, че ще уредя живота си. Дори да не успея, Роузи ще е много щастлива да бъде жена на работник. Ние с нея

винаги сме се обичали. Моля те, мамо, опитай се да разбереш.

Ваш любящ син, Кит

П. П. Всъщност, признавам си, че харесвам рома повече от виното, така че как бих могъл да стана преуспяващ винар?“

Последните думи нанесоха много тежък удар на Джилбърт и той сякаш не възразяваше Кит да се ожени за Роузи. Тя щеше да бъде прекалено добра за младия негодник, ако се е метнала на майка си. Но това, че синът му нямаше намерение да се погрижи за лозята, бе според него невероятно и чудовищно.

Очите му потъмняха и станаха сурови. Когато Юджени предположи, че сигурно на Кит щял да му дойде умът и като видел какъв е животът на златотърсачите, щял веднага да пожелае да се прибере у дома, Джилбърт поклати глава.

— Не. Няма да му позволя да се върне. Омръзнаха ми мързела и нехайството му. Аз приключих отношенията си с него в момента, в който той взе решението си за лозята. Когато една лоза се разболее от ръжда, отсичат я. Това е болезнена, но жизнено необходима операция, защото щом някоя болест започва да атакува корените, растението започва да съхне. — Той внезапно замълча, защото осъзна истината за себе си в тази алегория. — Аз сам ще се занимавам с лозата, докато имам сили. После ще се заеме Джим. Том Слоун — също, само че Том е по-стар от мен. Боже мой, Юджени, колко стар се чувствам днес!

— Кит със сигурност ще се върне у дома — повтори отново Юджени, но Джилбърт не я чу или се престори, че не бе.

— Иръби завинаги ще остане тук за теб и момичетата. Може пък Едълейд да има син. Собственият ми син да пие ром! — Той недоверчиво поклати глава. — Не мога да повярвам.

Юджени се развличаше с планиране на дългоочакваното пътуване до Англия. Трябваше да се приготвят сандъци-гардероби за нея и момичетата. Не искаше като пристигнеха да изглеждат старомодни и безвкусни. Еми и шивачът от Перъмейта неуморно

шиеха, докато слънцето грееше и гроздовете наедряваха, а рекордната реколта, която Джилбърт очакваше, изглеждаше съвсем реална.

Името на Кит почти не се споменаваше. Мисис Джарвис изрази разкаянието си заради дръзкото поведение на дъщеря си, но Юджени възприе израза на очите ѝ по-скоро като тържествуващ. Нямахше да е човешко от нейна страна, ако не се радваше, че Роузи бе хванала такава едра плячка. Всъщност тя и нямаше намерение да я порицава. Юджени се бореше със себе си, за да бъде справедлива.

Тя с мъка издържаше да гледа помръкналото лице на Джилбърт. Преди време оптимизмът бе неделима част от него, а сега то изглеждаше мрачно. Дори сладките едри гроздове не бяха в състояние да повдигнат духа му тази есен. Казваше, че се чувства отпаднал. Когато беритбата приключела, възнамерявал да си почине. Щял да съпроводи Юджени и момичетата до Сидни, да ги качи на борда на кораба и след това три-четири седмици да почива. Джим и Том Слоун можели да се справят с подрязването на обраните лози и наторяването. В края на краищата нали един ден в Иръби ще трябвало да се оправят без него. Никога преди това той не бе говорил така.

В едно ясно и прелестно утро, което обещавахе да премине в горещ ден, започнаха да пристигат и първите берачи от Перъмейта. Жените и децата сред тях бяха повече от обикновено. Мъжете в семействата бяха заминали към златоносните залежи, оставяйки жените и децата си да се оправят сами както могат, докато те се върнат с богатство в раниците си.

Джилбърт огледа с очи на познавач насъбраното множество във вътрешния двор на къщата. Той веднага разбираше коя жена щеше да работи добре, коя щеше да се влачи и кои от децата на възраст от шест до шестнадесет години щяха да са от полза и кои само щяха да пречат. Бе жалко, че не достигаше работна ръка през тази изключителна година, когато лозите бяха така натежали от сочните сладки плодове. Но те щяха да се справят. Бяха се случвали и много по-лоши неща.

Джилбърт потърси доброволци от собствената си домашна прислуга. Елън, Еми (макар Юджени да я освободи с неохота от шиенето) и мисис Джарвис предложиха услугите си. Еми щеше да работи с мъжа си Обедая. Мис Хигинс каза, че много би искала да помогне, но не можела да стои на слънце. Тя била като господарката и от силното слънце губела съзнание. Луси също бе крехка и с много

нежна и бяла кожа. Но Едълейд с шал на главата си и престилка върху памучната си рокля бе застанала до Джим Макдоугъл и нетърпеливо очакваше началото.

— Едълейд, трябва да си сложиш ръкавици — извика Юджени. — Ще си съсипеш ръцете.

— О, мамо, престани да се суетиш! — Бързите изблици на раздражение Едълейд бе наследила от баща си.

Джилбърт се ухили доволно. Той изглеждаше щастлив за пръв след заминаването на Кит.

— Нека върви така — нареди той.

Малкото шествие пое, нарамило плетени кошове или бутайки ръчни колички, следвано от Том Слоун, който караше кола, натоварена с провизии, галони с вода, големи късове хляб и сирене, кошници с кифлички и бисквити, които мисис Джарвис бе приготвила много преди зазоряване.

Всичко, свързано с гроздобера, бе вълнуващо и възбуждащо за Едълейд. Тя обичаше топлите слънчеви лъчи, докато откъсваше чепките тъмно и едро грозде. Когато плетените кошници се напълваха, изсипваха ги в количките и после ги откарваха до избата, където техният товар отиваше в пресата и великолепият плодов сок и люспите се изливаха в големи бъчви.

Утринно бране, студен обяд в сянката на група евкалиптови дървета и след това наново бране чак до внезапното настъпване на огнения залез. Всичко това бе едно чудесно забавление за Едълейд. Много по-вълнуващо обаче бе в избата, където след три-четири дни бъчвите започваха тайнствено да бълбукат и съдържанието им да кипи.

За пръв път на Едълейд ѝ бе позволено да наблюдава този процес от началото до края. Тук Джим бе господар. Той тихо се движеше в мрачното, ниско и вмирисано на вино помещение и наблюдаваше, миришеше, опитваше. Джилбърт бе предоставил на него да се грижи за течността във всяка бъчва. Опитвайки гроздето, той предварително можеше да каже дали виното ще бъде достатъчно сладко или твърде горчиво от танина, или тънко и кисело.

Ако Едълейд поискаше да остане вътре, тя не биваше да бърбори както обикновено. Трябваше да бъде тиха, наблюдателна, съдържана. Тя би могла да помага, като работи на пресата, ако иска, и да види как плодовият сок се изцежда от големите чепки грозде. Можеше да

отгатва виното в коя бъчва бе достатъчно ферментирало и бе готово за изсипване в буретата и кое буре ще бъде отделено, за да отлежи шест месеца, година, пет години, преди да бъде бутилирано.

Беше ѝ позволено да отпива от младото вино, да го задържа в уста и да реши дали ще стане добро, като отлежи.

През цялото време Джим бе маестрото и вълшебникът. Дори татко ѝ бе съгласен с това.

— Той има по-чувствителен нос от мен, Еди. А може би аз съм твърде остарял. Изгубил съм чувствата си за обоняние, а също и чувствителността на небцето. Джим казва, че тазгодишното червено вино щяло да бъде най-доброто от тридесет години насам. Съжалявам, че няма да съм тук, за да го опитам.

— О, разбира се, че ще бъдеш, татко!

— Няма. Но вас с Джим ще ви има.

Лицето на Едълейд неочаквано почервеня. Очите ѝ проследиха едрата фигура на Джим, широките му рамене и мускулести ръце, ситно накъдрената коса над почернялото от слънцето чело. Нейният приятел от детството. Никога не се бе случвало той да отсъства от тук. Татко ѝ каза, че трябвало да замине на онова глупаво пътуване до Англия, за да зарадвала мама, но според нея това бе пълно губене на време. За цяла година да се откъсне от живота си в Иръби! И за какво? Заради онази безсмислица да бъде представена в кралския двор и да води празни разговори с множество малодушни бледолики англичани. Не можеше ли мама да вземе само Луси, която щеше да хареса бездушните английски гостни?

Беше ѝ обещано, че ще се върне за следващия гроздобер, но никой не знаеше какво би могло да се случи с лозите през зимата и пролетта. Или с татко, останал сам със слугите. Или с Джим, който, като я нямаше да си говорят, можеше да отиде до Перъмейта и да си намери друга женска компания. Той бе свикнал тя да е до него, бе свързан с нея и тя щеше да му липсва.

— Ще ти бъде ли мъчно за мен, Джим? — попита тя, надвиквайки шума в избата.

Той я погледна с блестящите си кафяви очи.

— Не трябва да ме изоставяте, мис Еди.

Той искаше да се размине с нея и голата му ръка случайно се докосна до нейната. Той отстъпи и извърна очи към нея, изгаряйки

неочаквано дълбините на сърцето ѝ. За миг и двамата не можеха да проговорят. След това Джим се разсмя и каза:

— Няма повече да крия бутилки зад училищната порта. Обещавам ви.

Двамата шумно се разсмяха и сякаш нещо се освободи у тях. Едълейд внимателно докосна отново голата му ръка.

— Джим, ако не танцуваш с мен в нощта след гроздобера, аз няма да се върна от Англия. Кълна се.

— Ще танцувам с вас, мис Еди. От първия до последния танц.

„Скъпа Сара, написа Юджени,

Вече мога да се надявам, че засега нищо не заплашва с провал пътуването ни. Реколтата, както очакваше Джилбърт, бе великолепна и аз много се радвам заради него и заради себе си. Той бе наранен от заминаването на Кит много повече, отколкото даваше да се разбере и сякаш тази добра реколта е като някаква компенсация за него.

Получихме писмо от Кит, в което ни пише, че те с Роузи се венчали в Бадърст. Той казва, че церемонията била много точно спазена, но на мен това ми звучи като венчавка в Гретна Грийн^[1].

Джилбърт казва, че трябва да съм толерантна, но щом се сетя за това момиче и в мен се надига някаква болка и непримиримост. Признавам, че никога не съм била прекалено отстъпчива към нея. Тя бе лукаво дете. Може би се е чувствала пренебрегвана и може би е моя вината за това. Не знам.

Както и да е, това са минали истории, а аз трябва да приема нещастното настояще колкото може по-добре. Измъчва ме потисканото разочарование на Джилбърт. В края на краищата нищо не може да замени сина ми.

За танците след гроздобера се говори, че били най-веселите, които Иръби е виждало. Един млад ирландец свири на цигулка, а двойките танцуваха във вътрешния двор и изпиха доста вино. Ние с Луси гледахме от верандата. Не можахме да убедим Луси да се присъедини

към тях, но Едълейд (едва ли е необходимо да ти казвам) танцуваше с огромен ентузиазъм. Всички я обичат, защото не се държи високомерно. Тя все още не се е отказала от момчешките си лудории, въпреки наученото в скъпото ѝ училище. Пътуването до Англия ще се осъществи в един много важен период от живота ѝ...“

Много по-важен, отколкото би могла да обясни на Сара, помисли тъжно Юджени, оставяйки писалката. Истина бе, че Едълейд бе танцувала неуморно през нощта след гроздобера, но почти само с една личност — с едрата енергична фигура на Джим Макдоугъл.

— Какво от това? — каза Джилбърт, отпусайки се в креслото до Юджени и смръщи вежди. — Тя правеше това, което трябва. Сестра ѝ трябваше да постъпи по същия начин.

Луси се сви, опитвайки се да стане незабележима. Нищо не би могло да я накара да се смеси с шумната, потна тълпа.

Юджени каза:

— Не трябваше през цялото време да танцува с един човек.

— Джим ли? Той е добро момче. Тя просто го учеше да танцува полка. Много забавно наистина. Джим има талант да прави вино, а не за танци.

И за целувки. Когато Едълейд най-после се качи в стаята, тя така безцеремонно тръшна вратата, че Луси се събуди.

— Съжалявам, но трябваше да говоря с някого или щях да се пръсна. Луси, аз бях целуната!

Луси зяпна пламналото лице на Едълейд и в блестящите ѝ очи се четеше едновременно завист и неодобрение.

— Да не би от Джим?

— Как позна?

— Трябваше да бъда ужасно глупава, за да не се сетя. Дори мама и татко обсъждаха колко често си танцувала с него. Мама каза, че си разигравала спектакъл.

— Мама ще продължи да говори така за мен, докато е жива. Никога няма да ѝ се харесам. А татко?

Очите на Едълейд станаха внезапно така разтревожени, че Луси се уплаши да не я засегне.

— Той не се притеснява. Харесва Джим. Като работник, разбира се.

— Какво лошо има в това, че е работник? Това е по-добре, отколкото да е прахосник като скъпия ни брат. Роузи ще спечели много повече от това, за което се е пазарила с него.

Луси я прекъсна.

— Еди! Каза го така, сякаш имаш нещо сериозно към Джим.

— Ами той ме целуна — каза Едълейд, свеждайки очи. Лека усмивка се появи върху устните ѝ. — В зеленчуковата градина, сред зелките. Не звучи много романтично, нали? Но беше. Ние просто се разхождахме, за да се поразхладим. И тогава той неочаквано ме целуна.

— Не ми се вярва да ти е за пръв път — каза Луси, опитвайки се да бъде язвителна.

— Не беше, но преди това само са докосвали устните ми. — Усмивката се разшири върху устните на Едълейд, които някак странно бяха станали по-пълни и по-червени. — Това не бе само докосване, Луси. Струва ми се, че съм влюбена.

Луси легна по гръб и събра чаршафите около лицето си.

— В Джим ли? — прошепна тя. Сега бе не само шокирана, а и уплашена. Мама никога нямаше да допусне това. Никога! Сега щяха да започнат безкрайни скандали, а Еди бе достатъчно твърдоглава, за да направи... Бог знае какво.

— Струва ми се, че винаги съм била. Както Кит и Роузи. Не сме ли чудесен и верен народ, ние, Месингъмови? Много постоянни сме в чувствата си. С изключение на теб, разбира се. Все още ли мечтаеш за Джордж Фитцрой?

Гласът на Едълейд вече не бе предизвикателен, а нежен, внимателен и пълен с удивление. Сякаш бе открила друго измерение на живота, което я правеше толерантна към всички, дори и към глупавата ѝ, срамежлива сестра.

— О, Еди! — каза Луси и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Едълейд изхлузи роклята си на пода и остана по корсаж. Тя сви рамене и въздъхна.

— Но да не ме издадеш, Лу! Трябва ми време, за да помисля.

— Искаш да кажеш... ако те помоли?

— Не, и не мисля, че ще го направи. Скъпият, добър Джим си знае мястото. Мисля, че аз бих могла да го помоля.

— Не би посмяла!

Едълейд отново въздъхна и продължи да се усмихва.

— О, гроздоберът бе страхотен. Всяка минута от него. Усещах, че кипя като виното. Искаше ми се никога да не бе свършвал. — Тя изведнъж отскочи и се приземи в леглото си. — Разбира се, че аз ще го помоля. Трябва.

— Не е знаел точно къде му е мястото, щом те е целунал — каза Луси и Едълейд се разкиска.

— Не. И слава богу.

На сутринта Едълейд сякаш бе забравила за снощната си самоувереност. Тя бе по-тиха от обикновено.

Майка ѝ си помисли, че вероятно се е преуморила от работата и танците, а може и да бе пила повече от младото вино, което татко ѝ така безразсъдно ѝ бе позволил да направи през нощта след гроздобера. Луси я наблюдаваше с напрегнато безпокойство, но държанието ѝ бе съвсем благопристойно и малко непознато за Еди.

Тя се отправи да пробва балната рокля, която щеше да вземе със себе си в Лондон, и когато пробата приключи, се съгласи да пришива дантелите към новите фусти, вместо да се терзае, че е затворена вътре.

Луси се надяваше и се молеше импулсивното ѝ откровение да е било резултат на възбудата от виното и с настъпването на деня очакваше да ѝ дойдат други мисли в главата. Оставаха само още четири седмици до отплаването им.

Това бе затишие пред буря. Затишие, което продължи цели три седмици.

Къщата продължаваше да е обхваната от приповдигнатото настроение и суетнята около ушиването на новите рокли и шапки, пакуването им в кутии и решението да подготвят подаръци за лелите и братовчедите им в Англия. Луси започна да се измъчва, че щели да оставят Еразъм. Щом я видеше да приближава, той имаше милия навик да увисва на един крак от върха на клетката си. Винаги реагираше на нейното „Добро утро, Еразъм!“, като надаваше многократни пронизителни писъци. „Добро утро, Еразъм!“ отвръщаше той със същия нежен и ласкав глас. В присъствието на други хора

оставаше свършено безмълвен. Дали щеше да помни номерата си след цяла една година?

Едълейд бе много по-загрижена за Поучър, макар да нямаше място за безпокойство — Джим щеше да се грижи за животното. Но Поучър бе остарял и Едълейд бе обхваната от ненадеен страх, че той можеше да умре в нейно отсъствие.

Тя не мигна цяла нощ от безпокойство и слезе на закуска със зачервени очи.

— Татко, нали ще ми пишеш, ако Поучър умре? Нали няма да скриеш ужасната новина от мен?

Луси очакваше, че баща ѝ ще отвърне със смях, но вместо това той тихо отвърна:

— Да, Еди, ще ти пиша. Ще ти пиша и ако някое друго животно или човек от Иръби умре. Дори ти обещавам, че ще уредя да бъдеш уведомена, ако това се случи и с мен.

Той сигурно бе искал да се пошегува, но по неизвестна причина Едълейд прие това насериозно.

— Какво искаш да кажеш, татко? Да не би да става нещо с теб?

— От възрастта е. Болестта е сериозна, но не фатална.

— Татко, не се шегувай с тези неща! — За изненада на всички Едълейд хвърли ножа и вилицата и се разрида.

Юджени веднага дойде и удивено възкликна:

— Едълейд плаче?! Какво става?

— Изглежда, че внезапно бе обхваната от лошото предчувствие, че аз или Поучър, или някой друг може да умрем, докато вас ви няма — отвърна Джилбърт. — Аз само я уверих, че ще бъдете информирани, ако това се случи.

— Едълейд! Какво глупаво дете. Няма да ни има само година. Да не би да си мислиш, че като се върнем, ще намерим всички с побелели бради?

Юджени многозначително се засмя и бе съвсем неподготвена, когато Едълейд вдигна обляното си в сълзи лице и бурно заяви:

— Аз не мога да пътувам. Това е по-силно от мен в този момент. Ще остана и ще се омъжа за Джим тази година, вместо да чакам до другата, както се бяхме разбрали. Прости ми, мамо. — А след това промърмори: — Наистина си мислех, че бих могла да дойда заради теб. Знам колко ще те нараня, ако не го направя. Но изведнъж разбрах,

че това е невъзможно. Не мога да напусна Иръби, татко и Джим. Корабът може да потъне, да се блъсне в скала или може да се заразим с холера в Англия. Четох, че върлувала там. Това е много неприятна б-б-болест...

Гласът ѝ секна, защото бе стресната от ужасеното лице на майка си.

— Едълейд, скъпото ми дете, мисля, че ти си обхваната от пристъп на умопомрачение. Сигурно е в резултат от прекомерните вълнения. Иди в стаята си и си почини. Елън ще ти донесе горещо мляко, за да се успокоиш.

— Чакай! — Джилбърт вдигна ръка. — Почакай, любов моя. В „умопомрачението“ на Едълейд, както ти го нарече, имаше някаква интересна информация. Трябва ли да разбирам, Еди, че ти и Джим сте решили да се жените?

— О, да, татко! Трябваше да го запазим в тайна до завръщането ми от Англия. Обсъдихме го едва вчера. Трябваше да го предложи на Джим по най-подобаващия за жена начин. Той много добре съзнава, че не подобаваше на мястото му да го прави, още повече, ако аз придобиех някакви кралски привилегии. Трябваше да видите лицето му. Той прие думите ми с огромно щастие и искам да знаете, че не възнамеряваме да се държим така малодушно и страхливо като Кит и да избягаме, оставяйки само едно писмо, за да ви уведомим. Искам да кажа, да ви уведомим откровено както сега, след завръщането ми от Англия. Но аз внезапно осъзнах, че не мога да тръгна. Просто не мога. Това би означавало да разбиете сърцето ми. Само като си помисля, че през това време тук може да има слани, болести по растенията, или гъсеници...

— Или Джим умре — продължи Джилбърт със странно нежен глас. — Напълно разбирам тревогите ти, скъпа Еди, но трябва да знаеш, че майка ти копнее за това пътуване от толкова дълго време, че и аз вече не мога да си спомня точно, а ти все още не си навършила осемнадесет години. Ще трябва да изчакаш една година, преди да се омъжиш за Джим.

— Джилбърт... — поде Юджени, но отново бе спряна от властната му ръка.

— Почакай, трябва да изслушаме Еди. Е, Еди?

Сълзите на Едълейд спряха и настроението ѝ рязко се промени, а лицето ѝ грейна.

— Татко, значи ти не възразяваш да се омъжа за Джим?

— Тъкмо обратното — аз дори не смеех да се надявам, че това ще се случи.

— О, татко! Ти си великолепен. Казах на Джим, че ще се съгласиш, но мама... — Едълейд погледна към лицето на майка си и това, което видя, я накара да стисне здраво устни.

— Джим е добър човек — каза Джилбърт. — По мое мнение ти не би могла да си намериш по-добър съпруг от него. Нещо повече — той ще продължи да се грижи за лозята...

— Лозята! — извика с разтреперан глас Юджени. — Мисля, че вие двамата сте уредили това, за да запазите лозята, след като Кит замина. — Тя хвърли салфетката си и стана. — Това бе последната капка на търпението ми. Нашето пътуване до Англия не само е провалено в навечерието на заминаването ни, а се сдобих и със зет-престъпник! Точно това ли трябваше да очаквам, когато стъпих за пръв път в тази страна?

— М-мамо! — заекна Луси, когато Юджени вдървено се запъти към вратата.

Тя не можеше да повярва на ушите си, когато майка ѝ избухна и каза рязко:

— Има за какво да плачеш, Луси, след като ще трябва да прекараш в тази страна и остатъка от живота си!

[1] Венчален обред без формалности, когато младоженката сама е пристанала; по името на едноименното село в Шотландия. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Луси всъщност нямаше желание да напуска Иръби. Тя тайно негодуваше, че ще трябва да замине на такова дълго пътуване и да се срещне с много непознати хора. За нея нямаше съмнение, че те щяха да я мислят за изключително скучна и глупава. Вцепеняваше се при мисълта, че ще трябва да прави реверанси на кралицата.

За Юджени този удар бе по-тежък от останалите.

— Но, Луси, скъпа, Англия би трябвало да е като дом за теб. Братовчедите ти не са чужди хора. Слушала си толкова много за Лайкфилд Корт. Защо предпочиташ да останеш тук? Ще бъдеш ли доволна да се омъжиш като Кит и Едълейд?

— Роузи и Джим са австралийци, мамо. Също като Кит, Едълейд и мен. — Виждайки болката в лицето на майка си, тя бързо се измъкна. — Не мисля, че ще се омъжа някога.

— А какво ще правиш?

— Ще остана при теб и татко. Ще се грижа за парка. Мисля, че с Обедая можем за следващата пролет да посадим кокичета и лилии в долината. Английски кокичета, мамо.

— В тази спечена червеникава земя?

— През пролетта тя не е така суха и прашна. Нали знаеш, че тогава непрекъснато ваят дъждове. Освен това ти създаде парка тук, мамо. Не разбирам, наистина, как можеш да помислиш да се разделиш с него.

Тази мисъл ѝ бе минавала понякога през главата. Питаше се дали в Англия щеше да копнее за парка си и дали щеше да се хвали с прекрасните цветове на местните цветя. Чудеше се дали Джилбърт би решил някога, както не се бе случвало досега, да се разходи с нея в мрака.

Когато отвърна на Луси, гласът ѝ бе по-мек.

— Трябвало е много отдавна да ни кажеш, че предпочиташ да си останеш вкъщи. Това би ни спестило голяма част от неприятностите.

Сега трябваше да напише друго писмо до Сара.

„... Изглежда, че моята упорита по-голяма дъщеря е умираше от любов и е скривала това единствено, за да не попречи на плановете ми. Но истината излезе наяве и сега сватбата е много по-важна за Едълейд от гостуването в Англия. Джим, за голямо облекчение на Джилбърт, е многообещаващ винар. Така че Иръби и лозята ще бъдат запазени за семейството, дори и Кит да не се върне. Трябва да ти кажа, че Кит е имал много голям късмет и е намерил самородно злато, за което банката му е изплатила пет хиляди паунда. Той и Роузи се канят да отпътуват за щата Виктория и по всяка вероятност след това ще продължат пътя си към Южна Австралия, която се е превърнала в процъфтяваща колония. Истина е, че тази страна е пълна с приключения за младите...“

— Ако смяташ да останеш вкъщи, постарай се да изглеждаш щастлива.

Нямаше смисъл да възразява на Джилбърт, когато я придумваше за нещо.

— Едълейд е човекът, който изглежда добре. Поне няма да е необходимо да си шием дрехи за сватбата. Значи не всичко е загубено. Едълейд може да облече роклята, с която щеше да се представи в кралския двор. Луси, като шаферка, може да направи същото. За мен ще е трудно да реша коя от всички рокли би ми подходдала най-много в качеството ми на тъща.

— Скъпа моя, ти ще изглеждаш очарователно както винаги във всяка една от тях.

Думите му бяха изговорени машинално. Тя успя да долови моментното изражение на мъка, което се появи на лицето му.

— Защо трепна, когато каза това?

— Така ли? Боли ме гърбът. Сигурно съм го претоварил.

— Кога?

— Не знам. Преди няколко седмици вероятно.

— Преди няколко седмици и не се е оправил! Трябва да отидеш да те види лекар.

— Глупости. Заради някакъв ревматизъм. Остарявам.

— Аз също, но не правя гримаси, когато се движа. Днес следобед ще ходя до града и ще се отбия при доктор Уилсън. Ще го помоля да дойде с мен.

Тя се загледа в него за пръв път, след като години бе разочарована. Изненада се как не бе забелязала мъчителната умора, изписана върху лицето му.

— Нали ще позволиш на лекаря да те прегледа? А какво стана с раните на ръката ти? Заздравяха ли?

— Те не са страшни.

Нещо в гласа му накара сърцето ѝ да подскочи.

— Появиха ли се други?

— Една или две. Боже мой, та аз ги получих преди години. Не съм болен. Никога през живота си не съм боледувал.

— И щеше да ме оставиш да замина за цяла година, без да ми кажеш за това?

— За болките в гърба ли? Ти със сигурност не би го приела за нещо важно.

— Нали все пак ще се срещнеш с доктор Уилсън?

— С онзи старец! Е, добре, щом искаш. — Той ѝ подаде ръка. — Не се притеснявай много за Еди. Тя и Джим ще бъдат щастливи. Подхождат си много повече, отколкото ти можеш да си представиш. Те са членове на новата раса и ще си създадат нови обществени правила. Как биха могли хората на този многоезичен народ да живеят един до друг, ако допуснеха да бъдат потискани от закостенелите английски традиции? Кого ще го е грижа след сто и дори след петдесет години, че Джим Макдоугъл бил пристигнал тук със затворнически кораб?

— На мен не ми е безразлично — отвърна упорито Юджени.

— Недей да униваш.

— О, аз ще се държа както подобава на сватбата. Не трябва да се страхуваш за това.

А и сватбата нямаше да бъде чак толкова тържествена.

Доктор Уилсън седна в кабриолета, теглен от умната сива кобила и се отправи да посети Джилбърт. След като дълго време остана насаме с пациента, той излезе от спалнята, следван от Джилбърт, който си закопчаваше сакото и раздразнено извика:

— Доведи Фил Ноукъс, Юджени.

Юджени бе разтревожена.

— Но защо? Да не би да си сериозно болен? Какво му е на мъжа ми, докторе?

Докторът вдигна малката си заострена брадичка и заслиза по стълбите, оставяйки Юджени да го следва. Той бе твърде превзет и суетен за един малък австралийски град. Трябваше да предупреди Джилбърт да е малко по-търпелив с него.

В хола той отговори на въпроса на Юджени.

— Не мога да бъда сигурен. Ще споделя мнението на доктор Ноукъс. Погрижете се съпругът ви повече да почива, мисис Месингъм.

— И това ли е всичко, което можете да ми кажете?

— Скъпа госпожо, не ме гледайте така разтревожено. Може да е нещо съвсем просто, като схващане например. Не мисля, че има нещо общо със състоянието на кожата, макар че не мога да бъда абсолютно сигурен.

Студ скова сърцето на Юджени.

— Опасявате ли се от нещо, докторе?

Малката брадичка леко се наведе. Човекът бе състрадателен. Очите му я гледаха любезно.

— Загуба на тегло, липса на апетит, остри болки в кръста — класически симптоми за тумор, мисис Месингъм. Но засега диагнозата не е окончателна. Съпругът ви дълго време е бил страстен почитател на виното. Това може би е една от причините за страданието му. Оставете го на една оздравителна лека диета и нека да си почива. Бъдете така добра да осведомите доктор Ноукъс за диагнозата ми. Желая ви приятен ден, мисис Месингъм.

— Стар глупак! — бе коментарът на Джилбърт. — Защо не си е останал в Лондон, за да ограбва богати пациентки? Заклевам се, че сигурно има някаква тъмна история в миналото му.

— Ще трябва повече да почиваш — каза Юджени. — Моля те, Джилбърт, направи го заради мен.

— Да не би вече да съм престарял?

— Не бъди глупав. Ти си уморен, а уморените хора трябва да си почиват, ако не са прекалено луди.

— Е, значи, аз съм луд. Ти и без това го знаеш. — Той махна ръката ѝ от рамото си. — Не се превземай. Е, добре, за да има мир, ще

почивам до идването на Фил Ноукъс. Нито ден повече.

И наистина след този протест той се отпусна върху люлеещия се стол на верандата, наслаждавайки се на блестящото есенно слънце. Дори прояви интерес към парка на Юджени.

— Как е името на онези ярки червени цветя?

— Салвия бонфире.

Наименованието му хареса. Той поклати многозначително глава.

— И цъфтят през есента. Красиви, дръзки пламъчета преди настъпването на мразовете. Къде отиваш?

— Влизам вътре да се заловя с ръкоделието си.

— Донеси го тук.

Не обичаше да остава сам. Почиваше си, за да ѝ достави удоволствие и тя би могла да му се отплати с компанията си. Харесваше му и Еди да е край него, но Луси винаги се дразнеше от присъствието му. Предпочиташе тя да е по-далеч и да работи в парка. С нежната си фигурка, коленичила край пъстроцветните лехи, тя напомняше за майка си.

Друг един човек, който се мяркаше по-често от необходимото, бе мисис Джарвис. Движенията и лицето ѝ бяха спокойни както винаги, но тя изглеждаше състарена. Слугините знаеха, че тя се тревожи за господаря.

— Няма никакво съмнение — злобно мърмореше Елън, която напоследък изпитваше някаква странна ревност към мисис Джарвис.

Никой от тези предани болногледачи не знаеше за последните посещения на болния в усамотената спалня зад кухнята.

Бе следобед и Моли не очакваше да го види. Тя скочи от креслото, където се бе отпуснала за кратка почивка.

— Какво правиш тук по това време?

Очите му я погледнаха със закачливия поглед, който тя обичаше.

— Според мен времето е идеално. Много подходящо време, за да ти кажа „благодаря“.

— За какво? — извика тя.

— Не гледай така заплашително. Не мога ли учтиво да ти благодаря за всичките тези години? Не мисля, че преди това щях да имам благоприличието да го сторя.

Тя не можа да прикрие отчаянието си.

— Ти няма да дойдеш отново. — Това бе твърдение, а не въпрос.

Той отклони отговора.

— Нямам много време, за да ти се отблагодаря с комплименти.

Тя се хвърли в прегръдките му и силно го притисна към себе си. Не заплака, макар тежкото ѝ дишане да звучеше като ридание.

— Бог да те благослови, Моли. Не знам какво бих правил без теб.

— Нито аз без теб.

Той повдигна лицето ѝ, на което годините бяха оставили ясно следите си.

— Ти си странно създание. Искала ли си някога нещо повече от това?

— Само дете от теб, но тогава щях да бъда принудена да напусна Иръби. Така че не, любими, никога не съм желала нещо повече.

— Дъщеря ти получи моя син. И това е нещо.

— Никога не съм я насърчавала за това!

— Не, но ти бе приятно. Ако трябва да бъда откровен, и на мен ми бе приятно. Това е нещо като продължение на нашия път. Моли, недей да отвръщаш глава. Знаеш, че няма да умра. Силен съм като старо кенгуру. — Той я изгледа сърдито. — Да не би да си мислиш, че ще умра?

Тя се напрегна, за да издържи погледа му, без да потрепери.

— Спомням си, че веднъж ме попита дали бих умряла заради теб. Е, аз все още бих го направила.

Лицето му стана непроницаемо и той грубо я отблъсна.

— Не може да бъде! Аз сам ще се справя със собствената си смърт. Когато му дойде времето, а то все още е много далеч. И, Моли...

— Да, любими?

— Истина е, че няма да дойда отново.

Тя го погледна с болка. Той закри с ръка очите ѝ.

— Струва ми се, че бях прекалено оптимистичен, когато вярвах, че мога да направя две жени щастливи. Не бе проста работа, а аз си мислех, че е лесно. Не можех да отида при Юджени, след като бях при теб. Там бе бедата и ми се струва, че тя се досещаше, но никога нищо не ми каза.

— А сега казва ли ти нещо?

— Разбира се, че не. Юджени! Тя е много проникателна. Трябваше да гадая мислите ѝ. От дълго време обаче не се бях старал особено да го правя.

— Джилбърт, ти си добър човек! — извика Моли, както не бе правила никога досега.

Той унило се усмихна.

— Какъв прекрасен и търпелив характер имаш! Ако Юджени бе като теб... но тогава нямаше да я намирам така очарователна. Трябва малко да се поправа, Моли. Можеш ли да ме разбереш?

Тя кимна, разбирайки много добре всичко.

Юджени се вгледа в лицето на Филип Ноукъс и потрепери от състраданието, изписано върху него.

— Колко му остава? — успя да попита тя.

— Шест месеца. Девет. Може би — година. Дяволска работа!

— Дано успее да дочака гроздобера — помоли се тя и нещо заседна в гърлото ѝ.

— Ще видим. Но ти не се моли за това, Юджени. Не се опитвай да удължаваш живота му. Това няма да е много приятно.

— Божа работа е, че не замина за Англия, Юджени — каза Марион. Лицето ѝ бе жълтеникаво и приличаше на сбръчкана свинска кожа, а очите ѝ гледаха трагично.

— Знам. С какво мога да му помогна сега? Той няма да позволи, ако узнае. Той ще се бори докрай.

— Бих препоръчал да прекарваш с него колкото може по-голяма част от времето си, защото цялата му сприхавост и изнервяне се дължат на това, че сега той е също толкова влюбен в теб, колкото и в деня на пристигането ти тук. Той не можеше да стои сред тълпата и да очаква пристигането на кораба ти, а наблюдаваше с телескоп появяването му.

Лицето на Юджени се изкриви от мъка.

— Искане ми се това да бе истина, но то не е. Джилбърт не ме обича от много дълго време.

— Не мога да повярвам! — възкликна Марион. — Той те ревнуваше от земята, по която вървиш. Трябваше да видиш как те следяха очите му.

— О, той ми се възхищаваше — отбеляза Юджени, — защото аз съм от този тип жени, които притежават кукленска красота. В началото не знаех какво е да си задоволена жена. Аз бях млада и неопитна. След това... се случи нещо... и Джилбърт вече не се поинтересува от мен като жена.

— Не можа ли да го превъзмогнеш? — попита тихо Марион.

— А ти би ли могла? — Бе време да свършва с неприятните признания. — Със съпруг, който неочаквано започва да предпочита да спи в отделна стая, който идва при теб само по задължение или необходимост, или от куртоазия, или както искаш го наречи, който си отдъхна, когато му бе казано, че няма да има повече деца, защото това бе извинението му да стои настрана! Ти би ли могла да превъзмогнеш такава ситуация? Аз не бих могла. Това вътрешно ме смразяваше. Аз не можех да отида там, където не бях желана — добави отчаяно тя.

Марион сведе глава, не желаейки Юджени да прочете мислите ѝ. Джилбърт Месингъм, чувствителният дявол! Кого ли бе посещавал тайно? Помисли си, че това бе неочакван край за такъв семеен живот.

При все че може би далеч не е бил така неуспешен, щом Джилбърт е бил задоволяван някъде другаде, а Юджени не е криела никакви страстни желания под студенината си.

Гледайки към красивите тайнствени очи, Марион не можеше да повярва в легендарната студенина на Юджени. Каква ли бе мистериозната случка, с която според думите ѝ отблъснала Джилбърт от себе си? Със сигурност не била свързана с онзи слух за ирландския художник. Но тогава не бе избухнал истински скандал. Или грешеше? Да не би Юджени с нейната болезнена чувствителност да се била измъчвала години наред от гузна съвест?

— Аз го изгубих — призна натъжено Юджени. — И това стана по моя вина.

— Остави това, по дяволите! — Марион бе събрала доста колониални ругатни в речника си. — Той винаги те е обичал. Съществуват хиляди начини да обичаш. Защо не опита да му покажеш своите чувства? Не е късно.

Но можеше ли някой да изрази потисканите с години чувства пред мъж, който бе постоянно разгневен? Сините очи на Джилбърт блестяха с горчиво негодувание към неочаквания обрат на съдбата. Той не можеше да понася състрадателни погледи или необмислени думи за

нарастващата си безпомощност. Настояваше да наблюдава работата в лозята и без да се извинява, ругаеше всеки, който се опиташе да го възпре. Наруга дори Джим, затова че бил небрежен към задълженията си в избата. Разхождаше се наоколо и повтаряше, че ако не бил той, Иръби щяло да се разпадне. Благодарял на Бога, че този ден все още не бил дошъл.

— Той се сърди на Господ, а не на мен — каза Джим на плачещата горчиво Едълейд.

— Така е и с мен — изхлипа Едълейд. — Аз престанах да си казвам молитвите.

— А сега, любима, ще трябва да ги кажеш заради господаря.

Дори към Юджени той имаше моменти на силна раздражителност, макар че постоянно търсеше компанията ѝ.

— Защо не ме порицаеш, когато се държа грубо с теб? Защо трябва да се държиш като светица?

— Далеч няма да бъда такава, ако те видя, че си станал посред нощ да проверяваш да не е паднала слана.

— Достатъчно дълго си била жена на лозар, за да си разбрала, че през това време на годината няма опасност от слана.

— Разбирам само, че дори и да има, Джим и Том Слоун ще се погрижат за това. От тази нощ ти ще се върнеш обратно в леглото ни.

Той я стрелна с очи.

— Ти каза „леглото ни“.

— Да. Да не би да си забравил?

Той бавно поклати глава.

— Не, но се боя, че ще те будя, Джени. Напоследък не мога да спя.

— Аз също. Ще си говорим.

Това бе началото на една друга фаза в техния живот, фазата на прошепнати в мрака признания.

— Питам се напоследък... много непохватен ли бях с теб в началото, Джени?

Този въпрос окуражи Юджени да довери дълго скриваните си тайни. Трябваше да си прехапе езика, за да се възпре.

— Знам, че чувствителните жени не държат много на тази страна от семейния живот — започна Джилбърт, разбирайки погрешно

мълчанието ѝ, — но тогава аз бях силен и упорит човек. Така трябваше, за да мога да се справям със затворниците.

— Затворниците не ми излизаха от ума. Особено след онази ужасна случка през сватбената ни нощ. — Тя трябваше много предпазливо да направи признанието си. — Мисля, че той стана жертва на възпитанието ми. То идеално би подходило на някоя млада дама в Англия, но за тази страна аз се нуждаех от малко повече жизнен опит и по-малко изтънченост.

Ръката му тежко се отпусна върху гърдите ѝ.

— Тъкмо твоята изтънченост ме привличаше. Не си ли разбрала? — Той започна тихо да се ругае. — Да върви по дяволите този сакат гръб. Той ще ме унищожи.

През цялата нощ след този разговор той я държа в прегръдките си. Тя не разбра дали той усещаше влюбеното ѝ тяло, но според нея това бе най-прекрасната нощ, която някога бе преживявала.

В края на пролетта Едълейд и Джим се ожениха. Те пожелаха скромна церемония в Иръби, но Джилбърт не се съгласи. Хората щели да си помислят, че той не одобрявал Джим за зет. Освен това Еди бе любимото му дете. Те трябвало да имат църковна сватба и той, естествено, щял да крачи по пътеката между редовете и да води младоженката. Гордо.

Кит написа дълго писмо, в което изложи причините, които го възпираха да дойде. Щяло да бъде ужасно пътуване по безлюдните пътища. Трябвало да прекосят пустинята, да преминават през речни бродове, а Роузи очаквала дете.

Едълейд бе разочарована.

Луси бе единственият човек, който се досети за истинската причина, която не позволи на Кит да дойде. Бяха му казали, че татко им умира, а Кит се ужасяваше от смъртта. Веднъж той бе доверил на Луси как Елън го завела да целуне студената бузка на умрялото им сестриче Виктория. Оттогава той бил преследван в сънищата си от восьчно лице с полуотворени очи.

— Ама че противен негодник! — заяви ядосано Едълейд. — Той страни от всички. О, аз ще се моля да имаме син с Джим, за да може татко да го види. Тогава ще знае, че няма защо да се безпокои за Иръби.

— Тогава ще трябва да побързате — отвърна тъжно Луси.

Сватбата, макар и малко тъжна, бе щастливо събитие. Юджени написа на Сара:

„... Мисля, че съм започнала да се променям благодарение на новия член на семейството ни. Въпреки силната си физика той е трогателно нежен и Едълейд го обожава до полуда. Джилбърт ми казва, че дори да нямал лустрото, което аз бих желала, той притежавал всички необходими качества, за да преуспее в тази страна. Те били от съвсем друго естество в сравнение с онези, които се изисквали в Англия — силен дух, за да бъдеш един от многото, и упоритост, за да се отличава от останалите. Мога да продължа, но знам, че ти би предпочела да чуеш за сватбата.

Тя премина много спокойно и след това само дванадесетина приятели ни придружиха до Иръби. Бедничкият ми Джилбърт старателно изпълни всичко, което се изискваше от него, но като го гледах как върви по пътеката в църквата — толкова отслабнал, с почти побеляла коса и приведени рамене, ме заболя. Чух един-двама души да плачат, но реших, че това се дължи единствено на факта, че някои жени винаги плачат по време на венчавката.

Както и да е, желанието му се сбъдна и той предаде Еди в ръцете на мъж, когото той бе одобрил за неин съпруг. Сега мога да предвидя, че всяка вечер ще има разговори за вино по време на вечерята. Ще бъде както в отминалите дни с мисис Ешбъртън.

Луси естествено, придружаваше сестра си в качеството на шаферка и изглеждаше много очарователно. Радвам се, че тя е така силно привързана към парка. Това ѝ осигурява занимание (както на мен на времето, когато бях младоженка и боледувах от носталгия) и поражда у нея нови интереси. Тя ме попита дали не можем да построим навес за саксиите, така че с Обедая да могат да посадят

новите растения и се грижат за разсада. Безпокоя се единствено да не повреди красивите си ръце.“

Писмото бе дописано и изпратено. Беше започнало ужасно да я затруднява да пише дори на такъв любим човек като Сара. Мислите излитаха от главата ѝ. Тя постоянно напрягаше слуха си. Джилбърт можеше да я повика да излезе на верандата или бавните му стъпки щяха да напомнят за последната обиколка на лозята, а тя трябваше да провери дали той не се нуждае от нещо.

Коледа дойде и отмина. Един ден, след който дълго стоя вкъщи, Юджени реши да се разходи до потока и да види малкия гроб. Тя видя, че грубо скованият кръст бе повален. Той лежеше встрани от вече изравнената могилка на гроба и надписът му едва се разчиташе: Прудънс.

Дали родителите ѝ я бяха забравили вече? Юджени поразрови земята и успя да забие отново кръста. Черните лебеди плуваха в плитката вода, а червените им крака изглеждаха странно жизнени под мрачните им пера. Бе много горещо. Бледите стволоче на евкалиптовите дървета се мержелееха, а листата им тъмнееха под нажеженото до бяло небе. Юджени отвори слънчобрана си. Джилбърт щеше да я смърри, ако я видеше без чадър.

Една сутрин, седмица по-късно, Джилбърт спокойно каза:

— Мисля да прекарам деня в леглото. Чувствам се отпаднал.

Юджени весело прие думите му.

— Колко хубава идея! Елън ще ти донесе тук закуската.

— Кажи на Моли да го направи.

Моли? Веднъж, преди два-три месеца Елън притеснено и негодуващо бе опитала да ѝ каже нещо за мисис Джарвис, но Юджени я бе спряла:

— В момент като този не желая да слушам никакви слугински клюки.

Елън бе прикрила лице с престилката си и бе излетяла от стаята. Тя остана много обидена. Юджени бе забравила за тази случка до този момент, когато ясно долови някаква интимна нотка в гласа на Джилбърт. Неговата предпазливост бе отслабена от болестта и безсънните нощи.

Истината я зашемети като удар.

Тя ходеше нагоре-надолу из дневната си, борейки се с чувствата си: гняв към тези, които я бяха излъгали и бясно недоволство към самата себе си, че бе позволила така лесно да я излъжат и е била така наивна да си въобразява, че мъж като Джилбърт, който винаги се отнасяше с възхищение към мисис Джарвис, нямаше някой ден да премине отвъд границата на възхищението. Това бе ставало всеки ден в собствения ѝ дом! То бе унижително, обидно и непростимо. Тя бе удивена от силата на ревността си. Бе живяла повече от двадесет години със собствената си вина, а Джилбърт, изглежда, не бе чувствал никаква вина за поведението си. Още от самото начало той бе приел странната ситуация като изключително благоприятна, поставяйки началото на дългогодишната измама.

Дали изобщо я бе обичал някога?

Но да, каза си тя, решена да не дава път на отчаянието. Защо тогава спяха заедно напоследък? Тези ноци бяха еднакво скъпи и за двамата. Не беше необходимо някой да я убеждава в това. Той я държеше в прегръдките си или поставяше ръка върху тялото ѝ, сякаш искаше да е сигурен, че тя ще бъде там през цялата нощ.

Юджени издърпа шнура на звънеца и помоли да извикат мисис Джарвис. Тя изчака десет минути със зачервено лице и нетърпеливо пристъпвайки от крак на крак. Най-после мисис Джарвис се появи и се извини за закъснението.

— Съжалявам, че не можах да дойда веднага, госпожо. Господарят си е поръчал твърдо сварено яйце за закуска и аз току-що му го занесох на горния етаж. Това, което яде, не би задържало и едно дете сред живите. Какво трябва да бъде направено?

Юджени свиваше и отпускате дланите на ръцете си, разбирайки, че целият ѝ гняв не можеше да ѝ помогне да надделее малодушието си, защото тревогата бе отслабила предпазливостта и на мисис Джарвис. Болката ясно личеше в очите ѝ. Не беше необходимо да я подлага на кръстосан разпит. Мъката ѝ я издаваше. Освен всичко друго това щеше да бъде един акт на ненужна жестокост, на която Юджени, познавайки себе си, знаеше, че не бе способна. Тя по-лесно би опитала да замахне с камшик над нечий гръб.

Все пак трябваше да каже нещо.

— Доктор Ноукъс каза, че трябва да правим всичко, което би го направил щастлив. Може би ти го правиш с по-голям успех от мен.

Спокойният поглед на изпълнените с болка кафяви очи не трепна.

— Затова ли пратихте да ме повикат, госпожо?

— Да. Затова. Трябва да си ме мислила за много глупава и сляпа.

— Не, госпожо. Вие сте прекрасна жена — в гласа ѝ имаше нотка на презрение, — но не знаете много за живота. — След като бе обърнала гръб на желязната си дисциплина, тя добави: — Моля да ме извините, че ви го казвам.

— Искаш да кажеш, че си пазила съпруга ми да не попадне в лоши ръце!

— Не съм казала това, но все пак е вярно. Другите щяха да имат изисквания към него. На мен не ми бе нужно да моля за каквото и да било. „Удобно!“ — предполагам, че сте си помислили. Не мисля, че ще можете да ми простите. Винаги съм се чувствала много зле за това, че трябваше да ви лъжа.

— Това е най-малкото, което очаквах!

Мисис Джарвис наведе глава.

— Не можех да се преборя със себе си, госпожо. Ако всичко можеше да се повтори, аз бих се държала по същия начин. Прекалено много го обичам.

Юджени рязко се отдръпна, неспособна да наблюдава непристъпната гордост на тази окаяна виновна жена, която се опитваше да се представи за невинна.

— Искате ли да напусна, госпожо? — твърдо попита мисис Джарвис.

Иръби без мисис Джарвис? Как щеше да обясни това на Джилбърт? То бе невъзможно.

— Не мисля, че ме разбра, мисис Джарвис. Предписанията на доктор Ноукъс гласят, че пациентът трябва да бъде щастлив. Ето защо ние трябва да се постараяме да запазим отношенията си такива, каквито са и той никога не трябва да узнае за този разговор.

Тя никога не бе виждала мисис Джарвис да плаче. Дори сега сълзите ѝ се стичаха в строг ред.

— В качеството си на прекрасна жена аз може би знам много повече за живота, отколкото ти подозираш — добави огорчено

Юджени. Сега тя трябваше да живее както с разяждащата болка на ревността, така и с болката от бавната безжалостна болест на Джилбърт.

Той бе преживял срока, който Филип Ноукъс му бе определил. Когато болката ставаше невероятно силна, Юджени си спомняше съвета на доктор Ноукъс: „Остави го да пие, Юджени. Вино, уиски, бренди и всичко, което опиянява. Поддържай го в полусъзнание, ако можеш“.

Тя, която винаги бе ненавиждала пиенето. Това бе жестоката ирония на съдбата.

Джилбърт не можеше да не го забележи.

— Ти беше против това, Джени. Ти каза, че аз съм помогнал на онзи ирландец да се самоубие. Сигурен съм, че мислиш, че аз съм убил и мисис Ешбъртън. Това не е вярно, макар че я насърчавах да се наслаждава на виното ми. Аз ѝ подарих надгробния паметник, който ѝ обещах, макар тя да ме бе излъгала за състоянието си. Хитрата стара вещица. Но тя спаси Иръби. Лека ѝ пръст!

Спасяването на Иръби бе най-възвишеният подвиг, който някой би могъл да извърши според Джилбърт. Сигурно съдбата бе уредила горещата вълна в нощта, когато очакваха французина за вечеря.

Мосю Жак Селие бе известен познавач на вина от Париж. Пътешествайки из Антиподите, той бе чул за младите австралийски вина и проявил огромен интерес. Дали би могъл да се самопокани, за да дегустира някои от вината на Иръби? Ако ги удостоеше с одобрението си, той щеше да вземе и отнесе няколко бутилки до Лондон и Париж с личната си препоръка.

Когато пристигна писмото от французина, Джилбърт се бе посъзвел. С госта трябваше да се отнасят като с кралска особа. Юджени и мисис Джарвис трябваше да изготвят меню, което да подхожда на вината, които Джилбърт вече бе обсъдил и подбрал с помощта на Джим: червеното вино Кристофър, Иръби, от което бяха останали няколко дузини бутилки и което все още бе едно от най-изисканите вина на Иръби, и ризлинг от реколти 1850 и 1840 година. Съгласен ли бе Джим?

— Сега не ми казвай „да“, само за да ми угодиш. Все още мога да изслушвам и други мнения.

— Съгласен съм с вас, сър. Еди обаче е на мнение, че виното, което пихме на нашата сватба, било по-добро от ризлинга от 1850-та. Казах ѝ, че е сантиментална.

— Какво лошо има в сантименталността? Впрочем тя може би има право. Нали не си се оженил за жена без вкус? Така че нека предложим ризлинга на Еди.

— Благодаря, татко — каза по-късно Едълейд. — Джим каза ли ти, че ще трябва да прием за нещо много по-важно от визитата на твоя французин?

— Какво е то?

— Не можеш ли да се досетиш? Джим и аз ще си имаме бебе.

Очите на Джилбърт се навлажниха.

— Майка ти знае ли?

— Не. Ти си първият, на когото казваме.

— Нека бъде момче, Еди.

— Заради Иръби, предполагам. Джим каза същото. Мога да избирам — или да харесвам виното, или да стана саркастична като мама.

— Не казвай лоша дума за майка си — каза рязко Джилбърт.

Чудо бе колко добре изглеждаше господарят на Иръби в тази влажна вечер. Светлината на свещите омекотяваше болезнената му слабост. Вълнението бе зачервило бледото му лице и бе върнало предишния блясък в очите му. Пред французина не трябваше да се споменава нищо за болестта му. Нищо не трябваше да развали тази вечер. През изминалата седмица той се бе разхождал, за да раздвижи и подсили тялото си.

Мосю Селие бе посрещнат от една много слаба, но изправена фигура, кипяща от въодушевление и ентузиазъм. Неговата домакиня бе елегантна като францужойка, което бе най-големият комплимент, който мосю Селие можа да ѝ поднесе. По-малката дъщеря бе прелестно красива, но за съжаление и много затворена. По-голямата дъщеря бе изключително самоуверена, а съпругът ѝ приличаше на селянин, от каквито (по негово мнение) точно сега страната се нуждаеше.

Бе жалко, че горещината бе така жестока през тази изключителна нощ. Бяха налице всички признаци, че още едно от бедствията на колонията можеше да започне в резултат на сушата. Слънцето печеше от седмици на безоблачното небе. Земята се бе напукала от сушата.

Като допълнение към това задуха силен вятър, повдигайки прашни вихрушки и правейки пътуването адски неприятно.

Мосю Селие остана приятно изненадан от Иръби. Той не очакваше да намери там красиво мебелирана къща. Колкото до виното, мосю Селие заяви, че е изумен и възхитен.

— Но това е прекрасно, скъпи мой, сър. То е леко, ароматно и вкусно.

— А, очаквах изненадата ви — каза самодоволно Джилбърт, — но почакайте да опитате червеното вино. — Той даде знак на Джим да налее. После, когато мисис Джарвис донесе една печена патица, той ѝ нареди да изчака за момент. Преди поднасянето на храната той искаше да вдигне наздравица.

Джилбърт бавно се надигна и тъй като фигурата му бе изправена, изглеждаше необичайно висок. Проблясващите светлинки от свещите създаваха илюзията, че косата му бе придобила предишния си огнено червеникав оттенък.

Когато вдигна чашата си, Юджени забеляза, че погледът му бе насочен към нея. В продължение на един дълъг миг сините му очи пламтяха към нейните. Тя ясно си спомни как бе срещнала този поглед над пространството, разделящо кораба от брега, блестящите му сини очи, пламтящата рижа коса на фона на пламтящата червеникава австралийска земя. Тя стисна здраво ръце, за да овладее вълнението си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Вдигам този тост — каза Джилбърт — за Юджени, която в продължение на двадесет и три години бе моя жена и партньор.

Стаята потъна в мъгла и сълзите на Юджени се отрониха по страните ѝ. Тя се опита да се надигне, но бе спряна от Едълейд.

— Недей, мамо. Прием за теб.

Юджени посегна към кърпата си.

— Но това... можехте ли да си представите нещо по-незаслужено, мосю Селие? — каза през сълзи тя, опитвайки да се усмихне. — Да си призная честно, аз дори никак не държа на виното.

— Тогава, мадам — тя бе забравила колко галантни са французите, — аз пия отново за вас, заради вашата вярност, все едно дали към лозето, или към господаря му.

Вярност? Що за дума бе това? Сините очи от другия край на масата пламнаха в знак на одобрение.

„Но ние не бяхме верни един на друг — промълви тихо тя. — Макар че бяхме, бяхме, но по различен начин.“

— По-късно Юджени ще ни изпее някоя френска песен — каза Джилбърт. — Както виждате, ние далеч не сме примитивни и нецивилизовани. Спомням си, когато... — Той внезапно спря, повдигайки главата си да помирише въздуха.

Прозорците трябваше да бъдат затворени заради силния вятър, но поток от студен въздух нахлу през вратата на хола.

Точно това бе помирисал Джилбърт по много странен начин.

— Дим! — възкликна той.

Джим скочи и ритна стола си назад.

— Това са свещите, татко — каза нервно Луси. — Те се стопяват и догарят.

Джим вече бе излязъл на верандата.

— Прав бяхте, сър — извика той. — Навън мирише по-силно.

Чуваха се далечни викове. Юджени внезапно си спомни за една друга провалена вечер, но тези викове не идваха от разбунтувани затворници. Това бе друго бедствие. Горският пожар.

От дъното на парка, накъдето се забързаха всички, се откриваше гледка към тъмните лозя и огряното от светлини нощно небе с избухващите на хоризонта оранжеви ивици.

Силната миризма на горящите евкалиптови дървета се смесваше с миризма на опърлена коса и опечена плът.

Вятърът духна силно в лицата им. Това означаваше, че сега стадата от панически препускащи животни, които все още не бяха обхванати от пламъците и които не можеха да развият голяма скорост, щяха да се понесат в тази посока в отчаян опит да намерят по-безопасно място.

И още по-лошо, за вцепенената групичка от хора в благоуханния парк на Юджени бе това, че лозята се намираха на пътя на бързо напредващия пожар.

— Mon Dieu!^[1] — възкликна французинът.

Джим забърза и тръгна нататък. Внезапният силен глас на Джилбърт властно го спря.

— Аз съм се борил с пожари. Ти не си, момко. Аз ще се заема с това. Намери Слоун. Той вероятно вече е тръгнал към нас. Ще са ни нужни всички превозни средства, за да ги натоварим с варели вода,

всички свободни бурета, всякакъв род противопожарни средства: градински инструменти, метли и всичко, което може да спре пламъка.

Едълейд се понесе след Джим, кривейки се на обувките си с високи токчета и разкопчавайки кринолина си в движение. Луси стоеше неподвижна, а ръцете ѝ бяха вплетени една в друга. Мосю Селие все още зяпаше с изумление към пламъците на хоризонта, възкликвайки, когато те припламваха по-силно.

— Приличат на факли!

— Това е от силната горещина — кратко отвърна Джилбърт. — Едно дърво запалва друго дори от разстояние.

Гъстият дим го накара да се разкашля. Юджени улови ръката му. Той я дръпна и бързо закрачи по пътеката, разкопчавайки в движение сакото и яката на ризата си.

— Джилбърт, ти не можеш да отидеш до лозята! — извика разтревожено Юджени.

Той не я чу или се престори, че не чува. Присъедини се към тълпата от хора, събрани пред централния вход. Том Слоун бе докарал товарната кола. Посивялата му глава се показва в осветеното от верандата пространство. Еди и Джим бяха вече готови. Джим се спусна да помогне на Джилбърт.

— Не! — извика пронизително Юджени. — Не го пускам да върви.

— Мамо, не разбираш ли, че той трябва да го направи! — извика Едълейд.

Товарната кола потегли. Още една, карана от Обедая Уайт, също тръгна. Мосю Селие неочаквано възкликна: „Voila!“ и бързо скочи в нея. Неговата реакция и трополенето на първата кола в мрака накараха Юджени да го последва. Те се свиха един до друг на неудобната и тясна дървена седалка, прекалено разтревожени от пламтящото небе, за да мислят за спектакъла, който направиха с вечерните си дрехи.

Юджени си спомни, че бе чула ужасения вик на Луси „Мамо!“, когато се покатери в каруцата. Луси не ставаше за такива изпитания. Тя би направила по-добре да се скрие в парка, където бе сравнително хладно. Стига само пожарът да не достигне до него. Стига само лозята и самата къща да не бъдеха погълнати от огъня.

Водата се плискаше във варелите.

Дълга редица от хора следваше товарната кола. На Юджени ѝ се стори, че съзира сиворусата глава на мисис Джарвис.

С всяка изминала минута димът ставаше все по-гъст. Беше горещо и задушно и очите ѝ започнаха да сълзят. Изглеждаше, че пожарът бе достигнал вече до североизточния ъгъл на лозята. И изведнъж тъмнината ненадейно оживя от подскачащите силуети на кенгуру. Отнякъде долетя мъчителният протяжен вой на динго. Чуваше се блеенето и тропота на бясно движещи се овце, неспособни да се измъкнат през гъстия дим, докато кенгурутата успяха и блъскайки се впуснаха през лозята.

Каруцата спря. Всички наскочаха на земята. Нещо се блъсна в главата на Юджени — някаква птица, обезумяла от дима и тъмнината. Тя падна на земята — малко, зелено папагалче, на което не можеше да помогне. Пламъците осветиха ярко хоризонта. Те съскаха и пращяха на стотици ярда оттам. Битката бе започнала.

Юджени усети, че ведрата с вода са ужасно тежки. Бе доближила твърде много пламъците и имаше опасност самата тя да се окаже заобиколена от пожара. Обедая пое ведрото от нея и ѝ подаде едно градинарско гребло. С него тя можеше да потушава по-малките пламъци, нахлули като морски прилив по тревата.

Когато една редица от лози бе обхваната от огъня, гледката стана страховита. Редицата от изпотени и зачервени от жегата лица бе осветена от внезапна обкръжаваща ги оранжева светлина като някаква невероятна сцена от Стария завет.

Бе настъпил един от ония мигове, когато Юджени спираше работата си и се изправяше да се огледа за Джилбърт. Той бе наблизил, подпрян на една тояга и уморено ръководеше работата. Прегракналият му глас едва успяваше да надвика зловещото пращане на напредващия пожар.

Той извика, че трябвало да се съберат на разораната земя, отделяща муската от ризлинга. Мускатовите насаждения щяха да бъдат жертвани, но ако пожарът не бъдеше овладян и не му се позволеше да прескочи това място, половината от лозята щяха да бъдат спасени. Всичко зависеше от вятъра, който за щастие утихваше.

Тя изхлузи обгорената и кална рокля и фустите си там, където стоеше, и остана по дантеления корсаж и панталоните, и продължи да

удря с греблото огнените езици. Един лек повей на вятъра насочи пламъка към захвърлената ѝ рокля и я превърна в жълт огнен балон.

Джилбърт улови с поглед това странно явление и извика. Беше му се сторило за миг, че някой изгоря жив. Юджени неудържимо прихна да се смее. Лицето на Джилбърт изглеждаше странно и смешно, когато се обърна с мисълта, че бе станала някаква трагедия, а видя жена си по бельо.

— Юджени! Какво правиш тук?

— Каквото и всички останали. Опитвам се да спася лозята.

— Мили боже! — въздъхна той.

Тя долови мъчителното колебание в гласа му, когато разбра за променените им позиции — той се бе превърнал в безпомощен наблюдател, а тя се трудеше.

Нямаше време за обяснения. Пламъците се насочиха в друга посока, обгаряйки изсъхналата трева по пътя си. Щеше да бъде истинска трагедия, ако ризлинговите насаждения изгорят. Някой забеляза, че нямаше искри по посока на къщата и конюшните. Вратата на конюшната бе отворена и конете бяха пуснати на свобода.

Изви се друго поточе от пламъци. Някои по-високи искри припламваха и се усилиха. Лозите, които бяха погълнати от пълното унищожение, бяха потъмнели и обгорели. Малки червени огнени жилки отстъпваха пред жилавите им стволоче.

Том Слоун докара нови варели с вода. Юджени видя как Джилбърт напрегна сили и с онова, което бе останало от предишната му енергия, изпъна тялото си.

— Вятърът се е обърнал! — извика той със силен и развълнуван глас. — Боже мой, ние спечелихме!

Почернялата му, изтощена фигура напомняше за обгорелите лозя. Но те бяха мъртви и щяха да бъдат изкоренени, а той бе жив, за да види чудото на спасението! Най-ценните му сортове лозя оцеляха.

Мисис Джарвис, Том Слоун, Еди, Джим и французина, чиято външност бе много пострадала, всички се завтекоха към него, отпуснаха сечивата си и въздъхнаха с огромно облекчение.

— Татко, всичко ще се оправи — плачеше Еди. — Изгубихме само сотерна, но ще можем отново да го засадим. — Мамо! Къде са дрехите ти? — Тя истерично се засмя.

Джилбърт леко я погали по бузите.

— Да не си посмяла да се надсмиваш над майка си! Дръзко нахално хлапе! Джени, разгледали сме това момиче. Всъщност — той подаде ръка на Юджени, — няма да е зле да се приберем у дома и да се поосвежим.

Никой не успя да разбере как се бе задържал на краката си толкова дълго време.

Битката приключи, той бе доволен да се изтегне на пода на товарната кола, да сложи глава на рамото на жена си, а тя с малкото си изцапано личице и прекрасни очи за пръв път не изпитваше никакво неудобство от външния си вид. Тя седеше, люлеейки го в прегръдките си, а Том Слоун се опитваше да намали подскачането на колата и да пришпорва коня, колкото се може по-бързо.

Когато стигнаха до къщата, Слоун тревожно се обърна да види как са пътниците му.

— Изчакайте тук, докато доведе някой да ви помогне, госпожо.

— Не е необходимо да бързаш, Слоун — отвърна вежливо господарката. — Вече не бързаме за никъде.

— Господ е прибрал душата му, госпожо?

Тя утвърдително кимна с глава.

— Веднага щом напуснахме лозята. Той гледаше към лозите си, когато издъхна. Не трябва да скърбим. Това бе красива и блажена смърт. — Тя повдигна големите си блестящи очи.

Слоун се уплаши да не би нервите ѝ да не са издържали. Гласът ѝ обаче бе абсолютно спокоен, макар думите, които изричаше, да бяха странни.

— Влез вътре и ни остави за няколко минути, Слоун. Докато дойдат останалите. Сега той принадлежи единствено на мен.

Дори и нощите, които изглеждат безкрайни, отминават. Звездите се движат по орбитите си, а хората умират и настъпва утро. По същия начин щеше да изглежда нощта и на Луси — сякаш щеше да остане завинаги. Тя не можа да мигне, но бе сигурна, че и никой друг не го бе сторил. Всичко това бе като някакъв нощен кошмар — ужасният пожар, смъртта на баща ѝ, необичайния вид на майка ѝ по бельо.

За Луси странното поведение на майка ѝ бе най-разстройващо от всичко. Сега, най-после, се бе разсъмнало и можеше с облекчение да стане от леглото и отиде до прозореца за малко свеж въздух.

Когато Луси се наведе през прозореца, за нейна изненада някой вече се разхождаше в парка. Бе мисис Джарвис, облечена в обичайната си тъмна рокля и дори с бяла колосана престилка. Дали се бе облякла за новия ден, или за нея още не бе приключил вчерашният?

Луси се приготви да я повика, когато чу шум на стъпки откъм верандата. Миг по-късно се появи майка ѝ. Тя бе облечена с една от роклите, които татко ѝ особено много харесваше. Влачещият се по земята шифон, докато пресичаше тревната площ, я правеше да изглежда като нежно привидение.

Мисис Джарвис я видя да приближава и спря, наклонила глава. Мама каза нещо, което Луси не можа да чуе, а след това изненадващо, но по най-естествения начин, който човек можеше да си представи, те с мисис Джарвис се прегърнаха.

Двете жени тръгнаха прегърнати по алеята, а шумът от стъпките им постепенно заглъхна...

[1] Боже мой! (фр.). — Б.пр. ↑

Издание:

Дороти Идън. Горчиво вино

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: Любомир Кольовски

Коректор: Марийка Тодорова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.